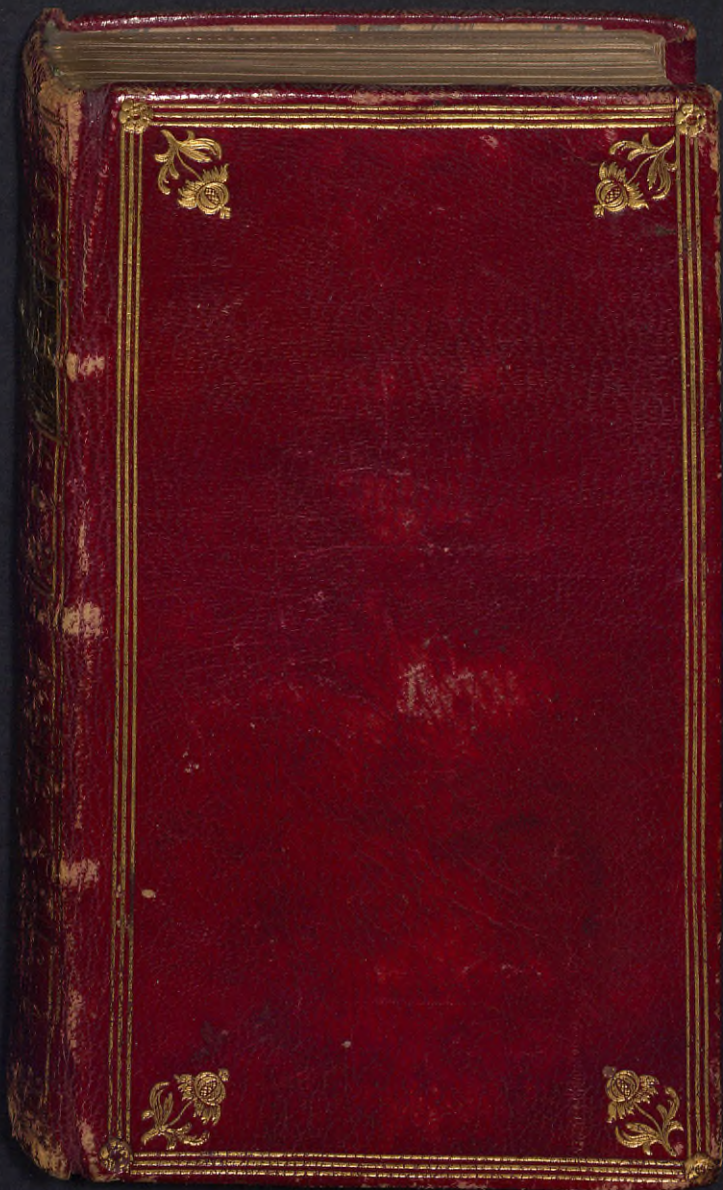

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Centralbiblioteket

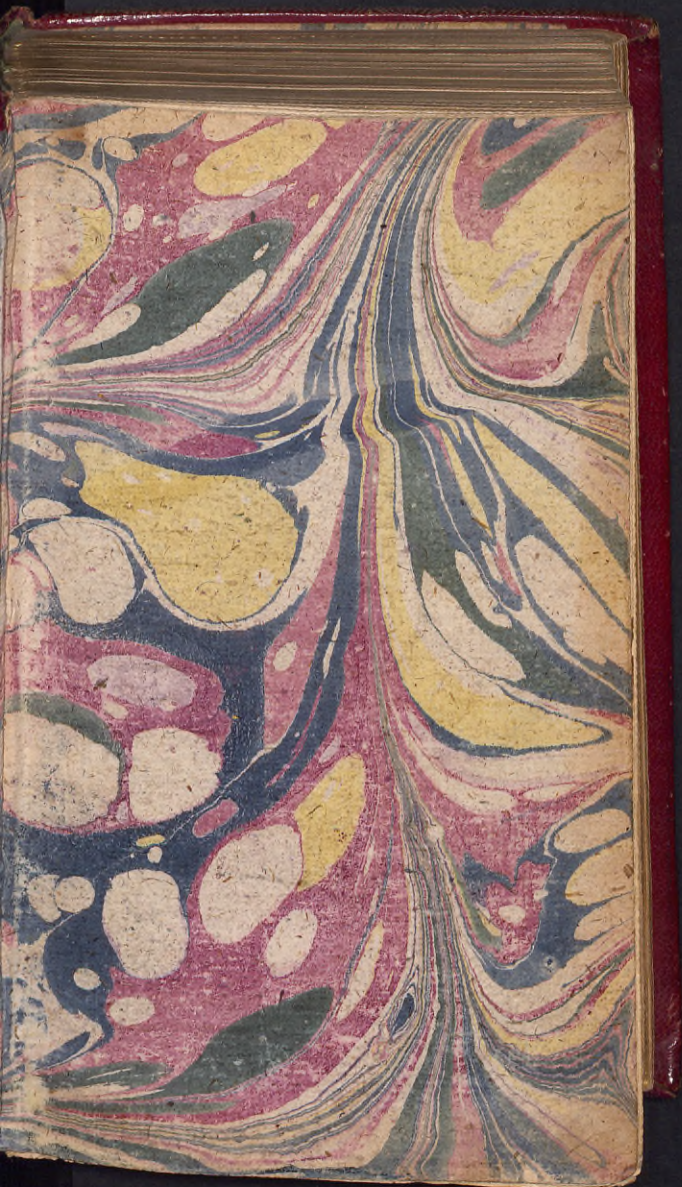
Teol.

Sv.

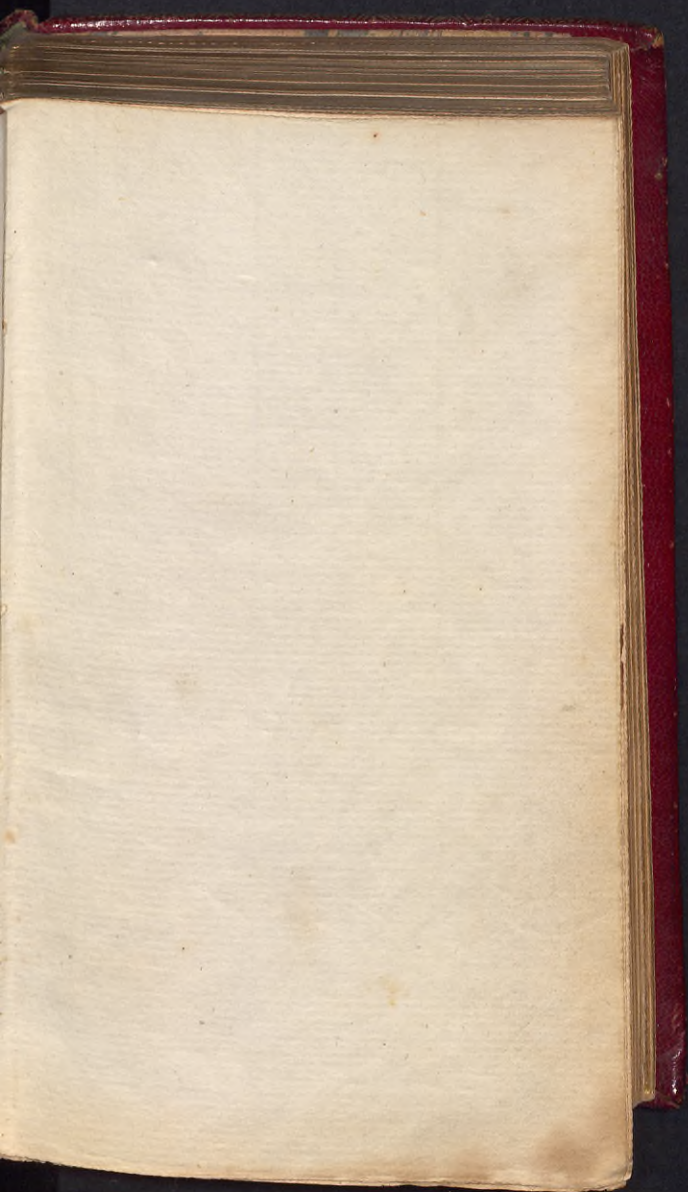
Hymnol.

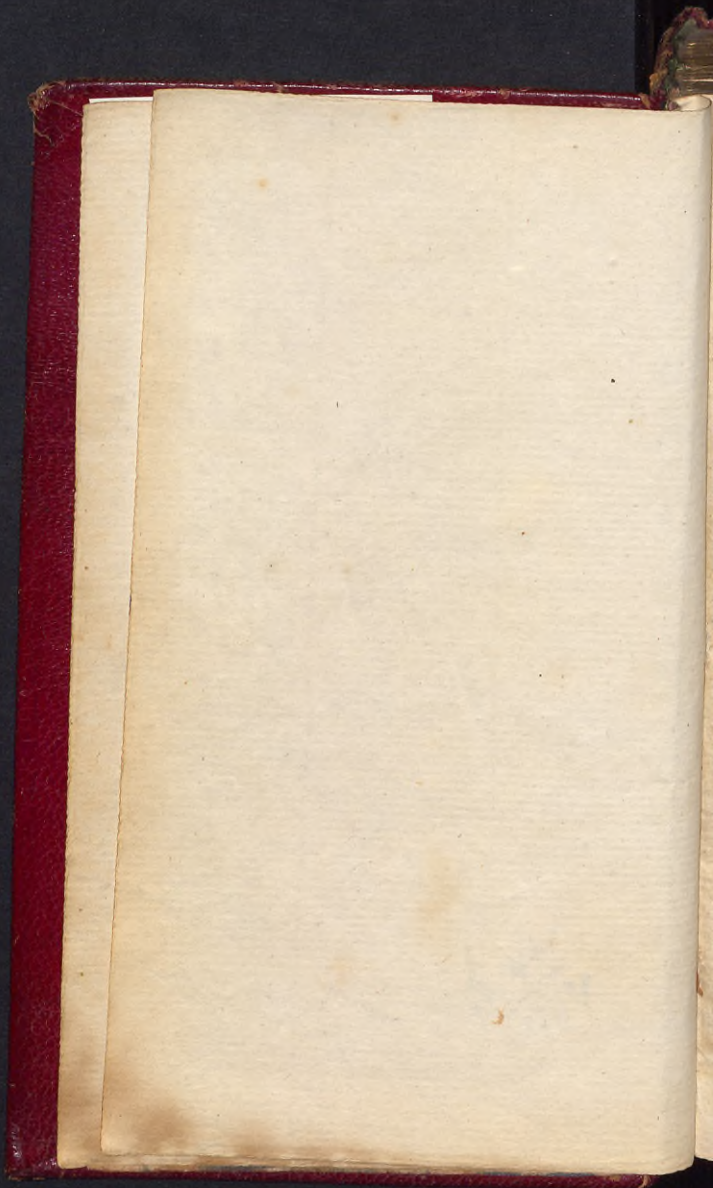
Psalmb.

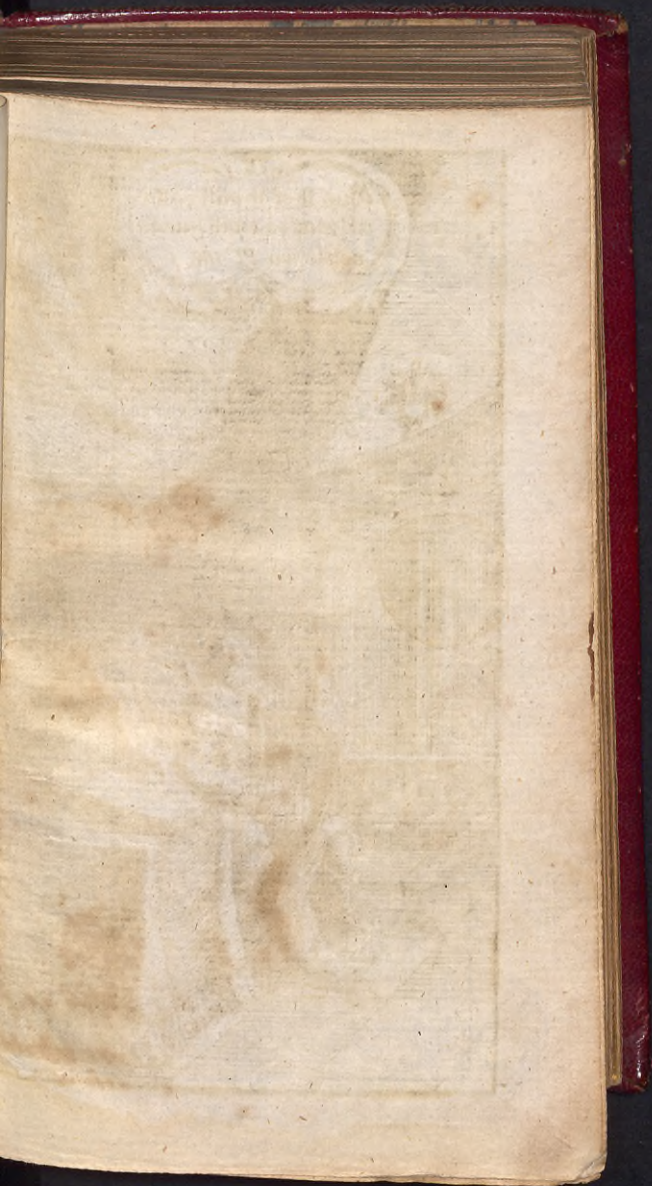
1695 Nyköping

8v. 41
12538

Gud thet är mitt rätta
 alfwär jag will sjunga
 och lofwa. Pf. 108. 1.

THEN
SVENSKA
PSALMBOKEN,

MED THE STYCKER, SOM
THERTIL HÖRA, OCH PÅ FÖL-
JANDE SIDA UPTEKNADE
FINNAS.

UPPÅ

KONGL. MAJ:TS

NÄDIGSTE BEFALLNING,

ÅR MDCXCV,

ÖFVERSEDD OCH NÖDTORFTELIGEN
FÖRBÅTTRAD.

Genom Kongl. Tryckeriet.

TRYCKT UT I NYKÖPING,
MDCCLX.

INDELNINGEN AF PSALMBOKEN.

- I. Catechismus författad i Sånger. Tijo Guds Bud N:o 1. Trones Artiklar N:o 4. Herrans Bön N:o 9. Döpfelsen 12. Herrans Nattvard 14.
- II. Kon. Davids Psalmer, ifrån N:o 22 til 112.
- III. Ärliga Högtiders Psalmer. Loffånger N:o 113. Advents-Psalmer. N:o 116. Om Christi Mandoms anammelse N. 118. Jule-högtids Pf. N. 121. Nyårsa Psalm. N. 134. Trettondedags-Pf. N. 145. Om Christi Lidande. N. 147. Om Chr. begrafning. 160. Påska Pf. N. 162. Om Chr. Himm.färd. 175. Pingst-högtids-Pf. N. 178. Om then Hel. Trefald. N. 188. Alla Helgona dag. N. 198. Uppå Apostlad. N. 199.
- IV. Öfver några Söndags Evangelier, N:o 201.
- V. Åtskillige Läro-Psalm. Om Menniskans fall och upp rättelse N:o 216. Om Guds Ord och församling N. 222. Om Antichristo 236. Om Guds nådiga beskydd. 238. Om Guds nåd och syndernas förlåtelse N. 240 Om Christi förtienst, kärlek och nådiga närvaro N:o 244.
- VI. Bot-Psalmer, N:o 248.
- VII. Psalmer om et Christeligt lefverne. Thet gyllene A. B. C. 260. Om tålmod och förnöjelse i Gud N:o 262. Om verdens väfende, fåfängelighet och förakt 269. Emot åtskillige laster 275.
- VIII. Psalmer i bedröfvelse, korfs och anfåktning. 280.
- IX. Böne-Psalmer, N:o 295.
- X. Lof-och Tackfågelse-Psalmer, N:o 302.
- XI. Psalmer uti åtskillige nödtorfter. Uti stora Landsplågor N:o 307. Om frid 310. Om Jordenes fruktbarhet N. 312. Om Hungers nöd 318. Om Hälso och Sundhet N:o 319.
- XII. Åtskillige Stånds-Perf. vid besynnerl. tilfällen. För öfverhets-Personer N:o 320. Åkta folk N. 326. Barn N:o 329. Enkor N:o 331. Öfverstånden siukdom N:o 333. För Refande N:o 334.
- XIII. Måltids-Psalmer, N:o 339.
- XIV. Morgon-och Afton-Psalm. N. 344. Morgon-Psalm 350. Afton-Psalm. 363. Om the 12 dagf. stunder 379.
- XV. Döds-och Begravnings-Pf. Beredelse emot döden. N:o 380. I Siukdom och ångest N. 390. Begravnings-Psalmer N. 397.
- XVI. Om Menniskans tilstånd efter döden. Om yttersta Dömen N. 403. Om then osaliga evigheten. N. 407. Om thet eviga Lifvet 410.

CATECHISMUS FÖRFATTAD I SÅNGER.

THefse äro the Tijo
Bud, Som ofs gaf sielf-
ver **HERREN GUD**,
Genom Mosen sin tjenare
tro, Uppå thet berget Sinai.
Kyrie Eleefon.

2. Jag är tin **HERRE GUD**
allen, Hålt dig från andra
gudar ren: Til mig skal
stånda all tin lit: Och ål-
ka mig af allo slit. Kyrie
Eleefon.

3. **GUDS** vårdiga Namn
missbruka ej: Tit tal skal va-
ra ja och nej. Låt intet få-
fångt gå af tin mun; Men
hedra **GUD** af hjertans
grund. Kyrie Eleefon.

4. **GUDS** Sabbats dag hålt
ock full väl, At sig må hvi-
la then arma träl. Tu låt
tin egen verk bestå, At
GUD sielf i dig vårka må.
Kyrie Eleefon.

5. Fader och Moder i
vårdning halt, Them tu
hedra och hjelpa skal: Så
skal tu länge lefva få; Och
thet skal alt väl med dig gå.
Kyrie Eleefon.

6. Dråp ej med tungo el-
ler knif, Och gack ej efter
ens annors lif. Lågg bort hat,
och haf fakta mod: Var ock-
så tinom ovån god. Kyrie
Eleefon.

7. Tu skal ock ej bedrif-
va hor: Therefter kommer
plåga stor. All okyskhet drif
ifrån dig: Hon hafver skam
och blygd med sig. Kyrie
Eleefon.

8. Tu skal ock allan tjuf-
nad fly, Fals, slärd, ocker,
bedrägeri. Then fattiga tu
gör bistånd, Utaf tit gods
och milda hand. Kyrie
Eleefon.

9. Tu skal ej med falsk
tyg umgå: Och ej tin nåsta
ljuga på: Hielp och styrk
honom i sin rätt: Hans blygd
och skam tu skyl all slätt
Kyrie Eleefon.

10. Tins nästas hustru,
hus, bohag, Begära och åtrå
haf fördrag: Önska och skyn-
da honom til Alt, thet tu
sielfver hafva vil. Kyrie
Eleefon.

11. **GUDS** Bud äro nu så
vida utsträckt, Och lära ofs
hvad honom är täckt. Thet
vil han hafva af ofs vist;
Then ej så gör ser här sin
brist. Kyrie Eleefon.

12. Så gjöra och lefva i all
stund, Unne ofs **GUD** af
sin miskund; Hans Ande hjel-
pe ofs ther til, At gjöra
hvad han hafva vil. Kyrie
Eleefon. (M. LUTHER.

LAUR. PETRI.

2.

Then som vil en Christen heta, Och rätt thet namnet bära, Han skal tijo Budorden veta, Som rätta reglan åro, Med GUDS finger i stentaflor skrefne, Och sedan på Sinai berg utgifne Genom then trogna Mosen.

2. Tänk på at tu håller min Bud, Och lär hvad tu skalt göra, Såger til ofs HERREN vår GUD, Som låter lagen föra. Haf mig för tin HERRA GUD allen; Hålt mig i trone skår och ren, Och fly främmande gudar.

3. Mino NAMNE gör vördning med, Som värddt är allan heder: Om tu låter misbruka thet, Varder jag på tig vreder. Så skalt tu veta thet är min lag, At tu skalt helga sabbats dag; Och låt mig i tig verka.

4. Fader och moder hedra väl, Så får tu länge lefva, Och slå ej tin nästa ihjäl. Hordom skal tu ej drifva. Tu skalt ej stjåla: ej falsk tyg bära: Och ej tins nästas hustru begåra, Eller hans ågodelar.

5. These åro Budorden all, Som låra ofs GUDS vilja: Then hvar menniska hålla skal, Och ej ifrå sig skilja. Tron kråfsja the try första Budord: I kärleken varda the alle full-

giord: O GUD, gif ofs tin ANDA! (OL. PETRA)

3.

Betraktom väl the helga Bud, Som ofs gaf sielfver HERREN GUD, Genom Mosen sin tienare, Thet han på Sinai låt ske.

2. Jag HERREN GUD, tin GUD, är en; Från alt afguderi var ren. Til mig fått all tin tro och lit, Och älska mig med högsta flit.

3. Mit helga Namn misbruka ej: Tit tal låt vara ja och nej. Ej fåfång ed gå af tin mun; Men frukt mig af hiertans grund.

4. Sabbaten tänk at helga väl, At sig må hvilas kropp och själ: Låt alt fåfånglig verk bestå, At GUD sielf i tig verka må.

5. Tu skalt ock hedra på alt fått Tin fader och tin moder rätt: På thet tu länge lefva må, Och thet alt väl skal med tig gå.

6. Tin nästa tu ej dråpa må, Förtörna, hata, skymfa, slå: Tu önska ej tin övans död, Men honom hielp i all hans nöd.

7. Tu skalt ock ej bedrifva hor; Ty ther på följer plåga stor. Tin åkta maka haf rätt kår, Och fly alt thet otuktig år.

8. Tu skalt ej stjåla, men uti Tin handel fly bedrägeri. Med ocker ej tit gods förök; Men andras nytto gierna sök,

9. Falsk

9. Falls vittnesbörd tu aldrig bår: Säg icke thet, som ofant är: Förtala ingen på hans bak; Men styrk tins nästas goda sak.

10. Tu skalt ej hafva ondt begår, Til något som tins nästas är: Men gör emot en annan så, Som tu vilt at tig sielf skal gå.

11. The Buden GUD ofs gifvit har, At synden skal bli uppenbar, Och menniskan rätt lära må, then tienst och kärlek GUD bör få.

12. Hielp ofs här til, O! JESUKÅR, Som medlaren när GUDI är. I våra verk är mycken brist; Men tu ofs nåd förvärfvar vist.

(H. SPEGEL.

4.

VI tro uppå en Alsmåktig GUD, Som all ting i sino orde Skapat hafver härlig och god: Godt är alt thet som han gjorde. Ofs för Fader vil han vara, Af sin egen goda vilja: Han vil ofs alltid vål bevara, Och ofs icke ifrån sig skilja; Han beskärmer ofs i sin kraft, Och ingen står emot hans makt.

2. Vi tro ock på JESUM CHRIST, Enda GUDS Son vår HERRA: Han är evig och thet är vist: Med Fadren liker i åro. Af Maria Jungfru ren, Med sannmandom vardt han födder, Af GUDS ANDAS tilhielp allen. För våra synd vardt

A 3

han pinter och dödder. Och döden han för ofs öfvervann: Sitter på Fadrens höggra hand.

3. Vi tro ock på then HELGA AND: Ena Christeliga Kyrko: Thet är helga manna samfund, som Guds ANDE plågar styrka. Här varder synden borttagen, Then ofs plågar giöra vända, Och uppå then sidsta dagen, Skolom vi alle upstånda. Och et evigt lif kommer, tå GUD låter ofs sina glädie få. Amen.

(M. LUTHER. OL. PETRI.

5.

VI tro uppå en GUD, En Alsmåktigan Fader, Som skapat hafver Himmel och jord, Och alt thet som både synligt, Så ock osynligt är.

2. Och uppå en HERRA JESUM CHRISTUM, Som är GUDS enfödde Son, Och af Fadrenom födder för evig tid, GUD af GUDI, Lius af GUDS klarhets Lius; Sannan GUD affannan GUDI, Föddan och icke giordan: Samma varelse med Fadrenom: Genom hvilken all ting giord åro. Hvilken för ofs menniskor, Och för våra salighets skull Nedersteg af himmelen, Och togmandom, genom then Helga ANDA, Af Maria Jungfru ren, Och vardt sann menniska: Blef ock så för

för

pas. 28. På tig, hoppas vi, för oss korsfåster under Pontio Pilato, Döder och begrafven. Nedersteg til helvetet. Och på tredje dagen upstod efter Skrifterna. Och upfor til himla: Sitter på Fadrens högra hand. Och sådan igenkommandes med stor härlighet, Til at döma lefvande och döda: På hvilkens Rike ingen ånde blifver.

3. Och på then Helda ANDA, HERRAN och lifgivaren, Hvilken af Fadrenom och Sonenom utsår: Then med Fadrenom och Sonenom sammandyrkad och tilbeden, Och lika årad varder: Then ock genom Propheterna talat hafver. Och ena helga allmänneliga, Och Apostoliska Kyrko. Vi bekänne en dopelse, Til syndernas förlåtelse. Och förvånthe the dödas upståndelse, Och thet tilkommande verdens lif. Amen, (OL. PETRI.

6.

O GUD vi lofve dig: O HERRE vi tacke dig. 2. Tig evige FADER, Vördar hela verden. 3. Tig priså alle Änglar, Himlar och alle krafter. 4. Tig priså Cherubim och Seraphim, siungandes utan ånda: 5. Helig, Helig, Helig HERRE GUD Zebaoth! 6. Fulle åro Himlarna och jorden Af tit Majeståt och härlighet. 7. Tig lofva och priså

alle helge Apostlar. 8. The likes lofva dig alle helge Propheter. 9. Sammalunda lofva dig alle helge Martyrer. 10. Then helga Kyrka i hela verden bekänner dig fören Alsmäktig Fader: 11. Och tin enfödda Son, then med dig hafver fannan Gudom: 12. The likes Hugsvälaren then Helga ANDA. 13. Tu CHRISTE! årones Konung, 14. Fadrens Son åst tu i evighet. 15. Til menniskones förlofsning togst tu i Jungfru lifve mandom. 16. Tu öfvervant döden, och uplåst Himmelen för the trogna. 17. Tu sitter på GUDS högra hand i Fadrens härlighet: 18. Sådan igenkommandes til at döma lefvande och döda. 19. Ty bedie vi Tig, at tu hielper tina tienare, Som tu med tina dyra blod hafver återlöst. 20. Och gifver them then eviga härligheten med tin Helgon. 21. O! HERRE fråls tit folk, och vålsigna tin Arfvedel; 22. Och regera them, och uphög them i evighet. 23. HERRE GUD! vi lofve dig alla dagar: 24. Och prisfe tit Namn ifrån evighet til evighet. 25. Bevara oss, HERRE i thenna dag, At vi icke giöre emot tin vilja, 26. Förbarma dig öfver oss, O HERRE! Och var oss barmhertig. 27. Være tin barmhertighet öfver oss, såsom vi på dig hoppa.

vi, O HERRE! Låt oss icke komma på skam til evig tid.
(AMBROS. och AUGUSTIN.

7.

O GUD! vi lofve tig! O GUD vi tacke dig! Tig Fader i evighet Prisar verden vidt och bredt. All Änglar och Himlens här, Och alt thet som skapat är. Cherubim och Seraphim Siung dig med höga stimm: Helig är HERREN GUD: Helig är HERREN GUD: Helig är GUD Then store HERREN Zebaoth. Tins Guds makt och härlighet Går öfver hela verden vidt. The helge tolf Apostlars tal, Med the sköne Propheter all, Samt the dyre Martyrer all Lofva dig HERRE med högt skall. Och then värdiga Christenhet, I verden vidt bekänna vet, Tig, GUD Fader, i högsta thron, Med tin käre enfödde Son. Vår trösterman then Helge AND, Lik ärad varder i all land. Årones Konung, JESU CHRIST, GUDS Faders ende Son förvift; Af Jungfru södas var dig råkt, Til at frälse människo släkt: Dödsens makt hafver tu för fört, Och Christtrogna til himmels fört. På Fadrens högra hand jämlik, Sitter tu i tins Faders rik. At döma kommer tu ock sidst The döda och lefvande vist. Hielp tin tienare, HERRE god, Som löst hafver tit

dyra blod. Gif oss i himmelen arfvedel Med tina Helgon utan fel. Hielp tit folk, JESU HERRE kår! Vålsignat thet tin arfdel är: Vakta och sköt them altid vål, Nu och städse til lif och själ. O GUD! hvar dag vi lofve dig, Och prise tit Namn innerlig. Beskårm oss i dag, trofaste GUD, At vi ej bryte emot tin bud. Var oss nådig, o HERRE blid! Var oss nådig i all nöds tid. Te oss tin barmhertighet stor, Som vi hoppas efter tit ord. På dig hoppas vi, HERRE from, Låt oss aldrig komma på skam. Amen. (M. LUTHER.

8.

UPPå GUD Fader jag fast tror, Alsmåktig then i himlen bor: Then genom sit kraftiga ord Skapat hafver Himmel och jord. För kropp och själ han omsorg bår, Och för sin Sons skul har oss kår.

2. Jag tror ock uppå JESUM CHRIST, Hans enda Son vår HERRA vist: Af Fadren södd af evighet; Af hvilkom all ting är beredt: Then af himmelen nederfor, Och på sig tog vår synd så stor.

3. Sielf Gabriel thet vitne bår, Han af GUDS ANDA aflad är, Och södder utan syndamen Ut af Maria Jungfru ren. Then ock genom

nom fit helga ord Sin Faders vilja har kundgiort.

4. Then för vår synd på korset stod, Och rinna låt fit dyra blod; Then HERREN var så god och huld, At han betalte våra skuld, Och frålste oss utaf all nöd, Alt med sin blod och bittra död.

5. Bles sedan nederlagd i graf, Och sig til helfvetet begaf, Och viste sig en öfverman, Som öfver döden seger vann; At fatän ingen skada må, Som JESUM CHRISTUM tror uppå.

6. På tredie dagen han uppstod Med stor triumph, then hielte god; Han sedan up til himla for, Med kraft och segervinning stor: Och sitter GUD sin Fader när, Och ber för oss på jorden här.

7. Tådan han komma skal igen Måktig at döma hvar ochen, Lefvande också döda rätt, Och gifva them sin lön all slått: Them trognom ro i himmels högd, Men them otrognom pin och blygd.

8. Jag tror på GUD then Helga AND, Tredie person i Gudom sann, Then affader och Son utgår: Genom Propheterna mång år Han talat har, och vittnat rätt: The trogne äro GUDS barn all slått.

9. Jag tror at en lörfamling är, Ther CHRISTUS vil oss vara när, Ther han blir dyrkad och väl känd Genom fit ord och sacrament. The helgas samfund finnas

ther, Som HERREN sin GUD hafva kär.

10. Jag tror at GUD aff sin miskund, Förlåter för sin Son all synd, Allom som tro och varda döpt; Ty CHRISTUS hafver them dyrt köpt: The äro afhans blod renade, Och med GUDI förenade.

11. Jag tror förvift therhos också, Mit kött aff jorden skal uppstå. Et evigt lif förväntar jag Tilkomma uppå domedag, Ther vi hos GUD i himmels högd, Med CHRISTO skole hafva frögd.

12. Then thetta tror och tröstar på, GUDS nåd och vänskap skal han få: I kärlek också tolamod är han sin nästa from och god. Thet gif oss, JESU Frållare kär; Ty tit ord Ja och Amen är.

M. LUTHER. L. JONÆ.

9.

FADER vår som i himlom stått, Våra brister vetst tu aldrabäst: Ty biuder tu så mildelig, At vi skole åkalla tig, Så låt vår bön af hiertat gå, Och icke i blotta orden stå.

2. Gif at tit ord förutan men, Med kraft må läras klar och ren: At vi all falska läro sky, Och all villfarelse undfly. Så varder helgadt Namnet tit, vårt lefverne styrkt til salighet.

3. Komme tit Rike til oss här,

här, Så ock, tå lifvet ändadt
år. Regere ofs tin ANDE
god, Förnye i ofs vårt sinne
och mod: På thet vi måge
varda fri Från diefvulens
våld och tyranni.

4. Ske ock på jorden vil-
jan tin, Såsom han sker i
Himmelen: At vi i lydno
måge stå, När ofs bedröf-
velse kommer uppå. Förtag
hvad i vårt kött och blod,
Tin helga vilja faller emot.

5. Gif ofs i dag vårt dage-
liga bröd, Och hvad man
tarf til lifsens nöd. Bevara
ofs för örlig och strid, För
sukdom och för hårdn tid.
Förvarfva vårt bröd blif-
ver ej svårt, När tu välsig-
nar arbetet vårt.

6. Förlåt ofs våra skuld
och brist, Som vi ock androm
utan list Förlåte och äre af
hiertat huld; ändock när
them kan finnas skuld; Så
följer frid på jorden här,
then ofs väl allom nyttig år.

7. För ofs icke i fiendens
fvik, Then ofs försöker da-
gelig; Låt ofs emot honom
faste stå, Och icke ifrån tin
budord gå; Vål våpnade med
en fast tro Ther af vårt
hierta må hafva ro.

8. Jfrån ondo och farlig-
het, Fråls ofs af tine barm-
hertighet. Hielp ofs uti vår
yttersta nöd; Ock så ifrån
then eviga död: Vår fatti-
ga sål tu tag til tig, Och låt
ofs lefva evinnerlig.

9. Amen, thet år, ofs ske

A 5

altfå: Gif, at vi ther kunde
tro uppå, Och intet tvifla
om tin ord: Hvad tu lofvar
vil tu fullborda. Alt thet vi
hafve bedit tig, Varder tu
ofs gifvandes visserlig.

M. LUTHER

IO.

O Fader vår högt öfver
ofs i himmelrik! Och
vil förty i Andanom af ofs
tilbeden varda. Helgat var-
de tit helga Namn evinner-
lig; åradt af ofs och öfver alt,
I himmelen och på jorden.
Tit Rike tilkomme ockfå,
Altid i ofs at blifva. Hvad
tu i ofs ej lida må, Tu ville
thet fördrifva. At vi måge
til evig tid, I tino Rike
blifva.

2. O Fader kår! vi bedie
ock tin vilje ske Här neder
uppå jordene, Såsom i him-
melrike, Thit ingen komma
kan utan allena the, Som sin
vilja med tinom platt före-
na och förlika. Gif ofs i dag
vårt dageliga dröd, Siälen
sin spis och födo. Utan tit ord
tå år hon död; Med slit gif
ofs thet höra, Som ofs kan
til vår salighet, Then råtta
vägen föra.

3. O Fader kår! Förlåt ofs
våra skuld och brott, Ther-
med vi hafve förtörnat tig
Altid, i många måtto: Som
vi ock allom them, som bry-
ta ofs emot, Viljom thet ock
förgåta bort, Och them giär-
na förlåta. Inled ofs icke i
fråstelse,

fråstelse, At) vi icke bort-
vår sve, Utan fråls oss från
allo thy, Som oss mände för-
derfva: Låt oss alla evin-
nerlig, Tit rike få at ärf-
va. Amen.

II.

Himmelske Fader fromme,
Helgat varde tit Namn.
Tit rike til oss komme.
Hielp ock tin vilja fram. Gif
bröd. förlåt våra synder.
Förstår all diefvulens fun-
der. Fråls oss från ondo. A-
men. (M. LUTHER.

12.

VÅR HERRE CHRIST kom
til Jordan, Alt som GUD
Fader ville, At låta sig döpa
af Sanct Johan, Och all rätt-
vifo upfylla. Thet saliga bad
han siktade tå, Som vi nu
döpelse kalla; I hvilko han
oss ville två, Borttaga synder
alla Genom sin död och pino.

2. Döpelse är, thet tro
förvift, Så mån oss Skriften
lära, Et vatn, som tager bort
all vår brist, Thet ingen kan
umbåra. Vatn är thet väl,
så säger GUD: Dock icke
vatn allena: Ther med är
ock GUDS ANDE och bud,
Som gör af synder rena.
GUD sielf är then oss döper.

3. Thet skedde alt för vå-
ra skuld, Af himmelen låt sig
höra GUD Fader, som oss är
så huld, Han lärde hvad vi
skole göra, Och sade: then-
ne är min Son, som jag hafver
kär öfver alla, En HERRE och

Konung i himmels thron,
Til honom skolen i eder
hålla: Eder Måstare skal han
vara.

4. Tå öpnades och then
himmel skår, GUDS ANDE
såg han nedkomma, I dusvo
hamn på JESUM ther, Blef
han med mycken fromma.
Ty skole vi tro fullkomme-
lig, När vi döpelse anamme.
At thet oss gifva samfäll-
lig, Fader, Son och Helge
ANDE. GUDS Tempel vi
tå blifve.

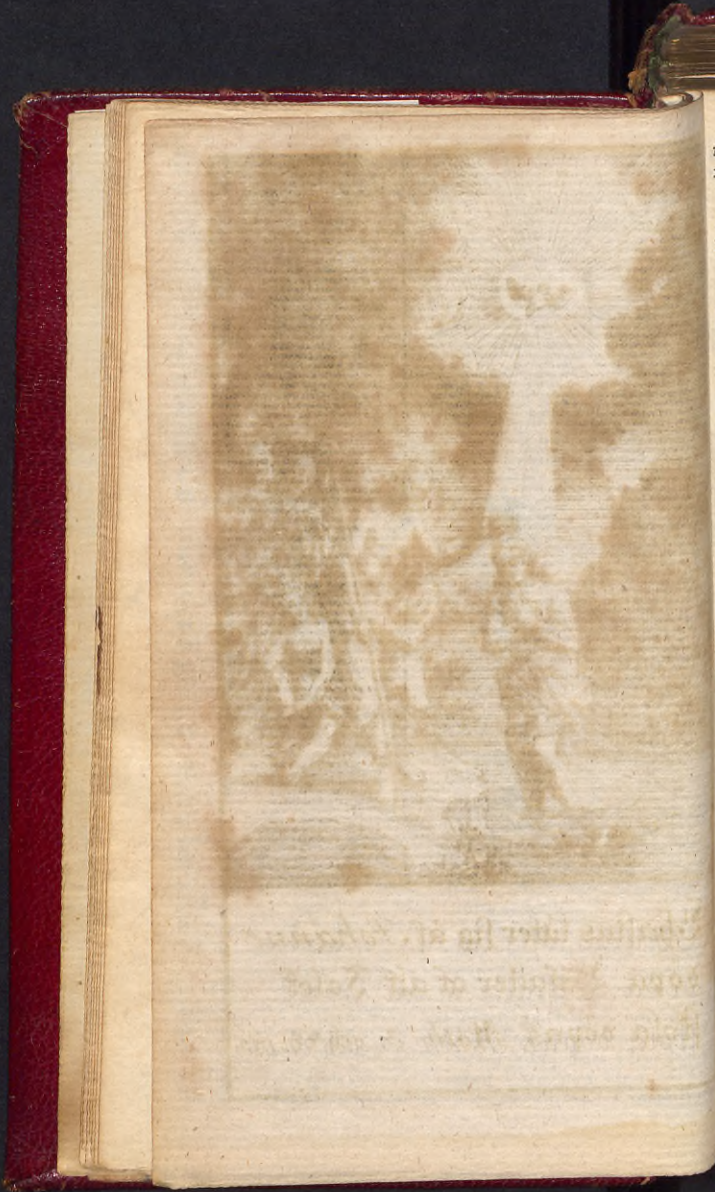
5. CHRISTUS i hela ver-
lden ut Sina Lärjungar sån-
de; Och böd them lära syn-
dabot, Och alla sig omvända
Til tron, och låta döpa sig;
GUDS nåd man få förvär-
ver, Och blifver alla syn-
der qvitt, Thet eviga lifvet
ärfver; Vål then som thet
kan göra.

6. Then icke tror hvad
GUD här böd, Han blifvet
uti sine synd, Och är för-
dömd til evig död: Honom
hielper tå ingalund Hans
gierning eller egen kraft, El-
ler ock något Creatur: I syn-
dene är han förtapt: Ty han
är ond utaf natur, Kan sig el-
sielfver hielpa.

7. Ej kan här ögat annat
Ån vatn, som kroppen re-
nar: Dock verkar uti själe-
ne ANDEN, som tron thet
menar. Thet är för henne el-
salig flod, Som helar kranke-
heter alla, Som färgad
med CHRISTI blod, Som
smakade

Christus låter sig af Johanne
döpa. Befaller at alt Folck
skola döpas. Math: 3. och 28. Cap.

smakade dödfens galla. Honom sike pris och ära. (M. L.

13.

Mel.) Vår Herre Christ kom &c.

Vår HERRE CHRIST til Jordan gick, Alt som GUD Fader ville, Och af Johanne dopet fick, Rättferdighet at upfylla: Thermed han helgade vatnens flod, At synden kan ther sänkas, Och uti CHRISTI sår och blod All dödfens gift fördränkas; Men nytt lif i oss verkas.

2 Sämärkom nu thet alle väl, Hvad GUD sielf dopet kallar: Och at vi Christne tro med skäl, Thet han ofs här befäller: GUD säger at thet vatn är; Dock icke thet vatn allena: Hans ord och ANDE är ther när, Som kan vårt samvet rena: Ty GUD är then ofs döper.

3. Slikt är ofs klart til finnes fördt Med gierning och med orden. GUDS Faders emgen röst blef hörd, Hans vilje kundgiord vorden: Si thetne är min Son, then jag Af evigheten födde, I hvilken jag har godt behag: Ty han min vilja lydde. I skolen honom höra.

4. GUDS Son i synlig mandom stod, Sin Fader ödmiukt priste, Och ANDEN öfver Jordans flod, Sig som en dufva vifte. När slikt en Christen tror och vet, Han af sit dop vist glädes. Then Heliga Tre Enighet är sielver

A 6

ta tilstådes, Och sig en boning renar.

5. Vår HERRE CHRISTUS sedan böd Apostlarna, at vandra I verlden ut, och om hans död Predika fritt för andra: At han ofs med sit blod har köpt, Och vil ofs lifvet gifva: At then som tror och varder döpt, Skal evigt salig blifva, Och himmelriket ärfva.

6. Ho thenna nåd ej framgent tror. Han är af GUDI glömd; I honom syndens ondiska bor, Och han är platt fördömd: Hans egen goda gierning må Alsintet honom hielpa: Arssynden alt besmittar så, At hon vil honom sielpa, Och han kan sig ej trösta.

7. Fast ögon här ej annat se, Ån blotta vatn allena, Så ser dock tron alt thetta sike, At JESU kraft kan rena: Hon ser thet rätta röda haf Med CHRISTI blod befärgadt, Som sänker synden i hans graf, Och läker hvad är färgadt. Af Adams synd och våra. (H. SPEGEL.)

14.

JESUS CHRISTUS är vår hälla, Som ofs alla vilje frälsta; Med sin pino och bittra död, Frälste han ofs af dödfens nöd.

2. At vi honom ej förgåta, Gaf han ofs en spis at äta, Under bröd Lekamen sin, Och gaf ofs dricka sit blod i vin.

3. Med

3. Med then spis vil han ofs trösta, At vi äre återlösta, Ther skolom vi fast tro uppå, Och få til thenna Nattvard gå.

4. Skal här något godt af varda, Skal man sig om trona varda; Tro at han är i thetta bröd, Som för ofs hafver lidit död.

5. Vil man ej i misbruk falla, Men thet rätta sättet hålla; När man går til CHRISTI bord, Skal förkunnas GUDS helga ord.

6. Så är thet ock CHRISTI vilje, At vj thetta ej åtskilje; Utan dricke alle hans blod, Som åte thenna Nattvard god.

7. Man skal sig ock sielf betrakta, Och uppå sin saker akta: Then ovärdig här til går, För lifvet han här döden får.

8. Så skalt tu ock här begrunda, Och thet tvifla ingalunda, At tin synd är afplanad grant, Thefs får tu här en visan pant.

9. Tin synd CHRISTUS på sig lade, Och ther med han til tig fade: Kom til mig tu, som syndig är: Tina synder jag på mig bår.

10. Ther skal tu tighårdt vid hålla, Och ej från hans löfte falla. Then sig af synden känner svår, Han rätt til thetta bordet går.

11. När man kan thet rätt besinna, At man skal här nåder sinna, Åter så i sanna tro, Så får han i sit hierta rö.

12. GUD vår Fader viljom vi prisa, Som ofs så väl vill spisa. Tack hafve han i evighet, För sin stora barmhertighet! (J. HUSS.

M, LUTHER. L. PETRI.

15.

GUD vare lofvad och höggeliga prifad, Som ofs så väl hafver spifad Med sin lekamen och med sino blodet. Thet gif ofs, HERRE GUD, til godo. Kyrie Eleefon.

2. HERRE, genom tin Helgmandom, Som af tine moder Maria kom: Och genom tit helga blod, Hielp i nöden och gif ofs mod Kyrie Eleefon.

3. Sin helga lekamen för ofs mände gifva, At vi thet af skulle lefva: Ej kunde han ofs större gåfvo skänka. Thet med vi honom skulle åtänka. Kyrie Eleefon.

4. HERRE, tin kärlighet thet gjorde, At vi af tit blod thet under sporde, At thet galt våra skuld, Och GUD han är ofs vorden huld. Kyrie Eleefon.

5. GUD gifve ofs sin helganåde, At vi vandre efter hans råde, I rätt kärlek och Christeliga tro, At thet ofs må komma til ro. Kyrie Eleefon.

6. HERRE, med tinom ANDA ofs ej förlåt. Then ofs lærer hålla thet rätta mått, At tin arma Christenhet må niuta frid i evighet. Kyrie Eleefon. (M. LUTH. L. PETRI.

16.

JESU CHRISTI oskyldiga död Hugsvalar ofs i all vår nöd: och när vi tänke ther uppå, En hiertans glädje vi tå få.

2. Afplanat har han med sit blod Then handskrift, som emot ofs stod: Ty han var ofs så god och huld, At han betalte all vår skuld.

3. Ja, at slikt är trofast och sant, Thes gifver han ofs fåker pant, Uti sin helga Natvard, ther Vi smake och se huru föt han är.

4. Ty hans lekamen väfentlig, Så ock hans blod ju visserlig, Undfå vi vid thet helga bord, Som han har lofvat i sit ord.

5. En härlig spis är thetta vist, På hvilken aldrig blifver brist; Et himmelskt Manna, som vår själ Til evigt lif uphåller väl.

6 Säll är tå hvar en vårdig gåft; Ty then vil JESUS vara nåst. Eho som har en stadig tro, Hos honom vil vist JESUS bo.

7. Samt har thet upfåt, at han sig Omvända vil, och rättelig I CHRISTO lefver, synden dör, Och så GUDS helga vilja gör.

8. Men then ovårdig går ther til; Ej tror, ej sig omvända vil; Han åter döden uti sig, Och blir fördömd evinnerlig.

9. O JESU CHRIST! vår

broder kår, Som för vår skuld korsfäst är, Tin' helga får helbregda väl En fargad och bedröfvad själ.

10. Gif ofs at tro af hiertans grund, At vi få nåder och miskund, Utastin nådes fulhet stor. Amen, vålsignad then thet tror. (H. SPEGEL.

17.

Mel.) Ach Herre! tu fast: &c.

TU lifsens bröd, O JESU CHRIST, som låter tig här finna Fast nådig, then sin syndabrist Vil ångra och befinna; Tig beder jag råt innerlig, Tu ville nu bereda mig, At jag må vördig vara.

2. Tu värdes nu i thenna stund In på grön ång mig leda, Och til friskt vatn sam malund, Et bord för mig bereda: Så at min själ ockfå min mun, Må af tin spis och nådes brunn, Sig kunna vederqvecka.

3. Tu värdes, HERRE JESU god, af nåde mig förlåna, Jag vandra må uti tin bod, Och troligt tig här tie-na. Begåfva mig med hopp och tro, At tu må stadigt hos mig bo, När jag af tig är spifad.

4. Tag bort althat och bitterhet, O JESU! från mit hierta, Låt mig min synd och orenhet Här ångra med all smårta. Tu åst för mig på korsset död. Har frålfat mig från evig nöd; Thet är min tro, O JESU!

5. Jag

5. Jag är, O GUD! tin nåd
ej vård: Jag är ther til för
fvager: Jag är af synd och,
ondsko snård, Ther öfver
jag fast klagar; Dock tröstar
thet, O JESU! mig, At tu för-
låter nådelig, Och gierna
tig förbarmar.

6. Jag är all full med
fyndafär; Låt tina hand mig
hela: Jag är hel blind och
vilse går; Tin nåd låt mig
ej fela. Jag är hel fvag, för-
barma mig, Förloradt får,
men uppsök mig, Ock hielp
af idel nåde.

7. Min Brudgum kom, kom
hit til mig, Tig värdigas mig
gifva: At doch tin kärlek
stadelig, Må evigt hos mig
blifva. I nöd och död äst tu
min frögd: I mig är jag så
hiertlig nögd: Ej skole vi år-
skiljas.

8. Sift beder jag rätt inner-
lig, Låt, JESU! mig åtniuta,
Tin helga Nattnard värde-
lig, Och mig i mig insluta. Jag
blir i mig, Tu blir i mig: Tu
skalt ock mig vift eviglig
up til tin himmel taga.
(*J. RIST. J. ARRHENIUS.*)

18.

Mel.) Frögd at tu Christi &c.

JAG vil i alla stund, Min
GUD! af hiertans grund,
Tin stora nåde prisa, Then
tu mig månd bevisa; Tig
vil jag mig nu gifva I dö-
den och i lifve.

2. O JESU, HERRE god!
Tin kropp och sanna blod
min hiertans frögd månd'

vara, Samt tröft uti all fara;
Som mig kan salig giöra, och
evig lust tilföra.

3. Förnuft, förstånd och
vett, Måst vika alla stätt;
Här måste fanning vinna;
all verldslig klokhet svinnas;
GUDS ord står fast med allat
skull verlden än kullfalla.

4. Här är GUDS rätt
Lamb, För oss på korsens
stam, Af verlden helt förak-
tadt: Af kärlek til oss slak-
tadt. Här kan tu nåde finna;
Vil tu, min själ, befinnat.

5. Tin trohet stor och blid
Ske, HERRE! pris altid
Som mig nu har uprättat, Så
mildeligen måttat, At döda
synd, satan mera Ej kunnat
mig förfära. (*D. OLEAR.
J. SWEDBERG.*)

19.

M.) Jesu Christi oskyldiga &c.
SÄLL then som hafver JESU
SUM kär, Och honore
i sit hierta här! Ty ingen
större hugnad är, Än hafva
JESUM hos sig när

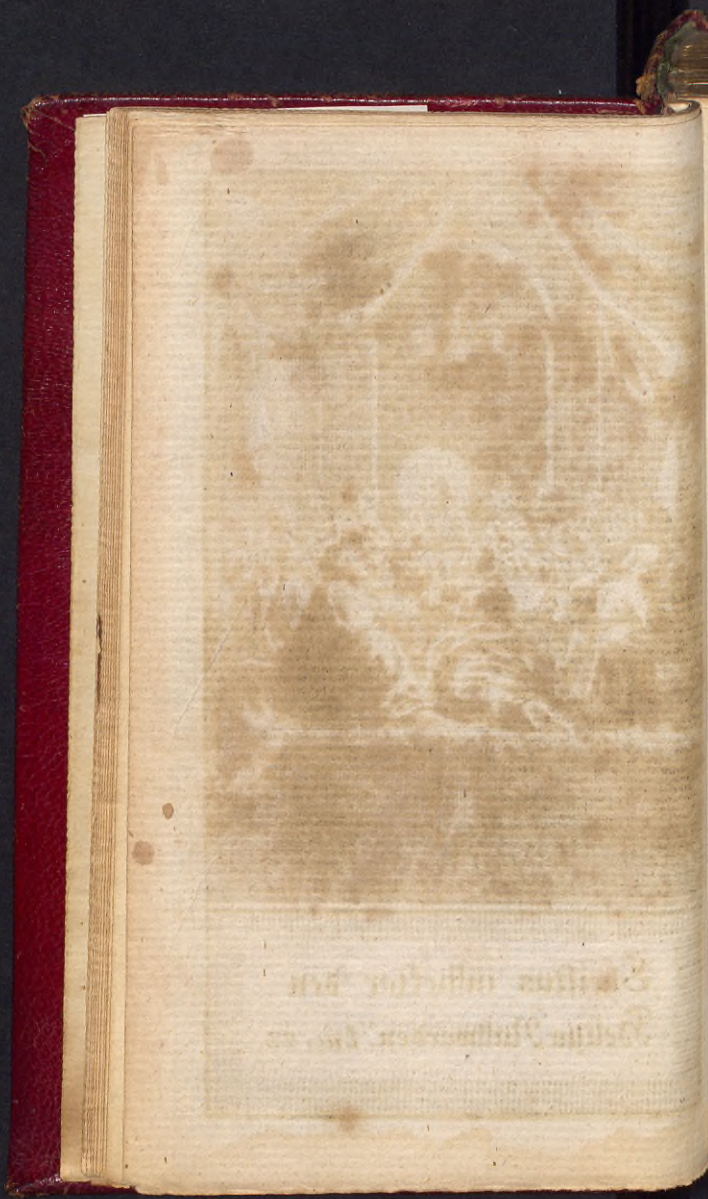
2. Jag hörer ingen sötar
röst; Jag finner ingen kärlek
tröft, Än JESUM, som mig
återlöst, Och har för mig
blod utöst.

3. JESUS är them botfär-
digom god: Han gifver them
bedröfvadom mod: Han re-
nar them med döpselens
flod; Och styrker med sit hel-
ga blod.

4. JESUS är hiertans högd
sta frögd: JESUS gör själen
bäst

Christus inſtektar den
Heliga Natwarden. *Luc; 22.*

Handwritten text, likely a title or reference, is visible near the bottom center of the page. The text is faint and difficult to read due to the age and staining of the paper.

bäst förnögdt: JESUS uplyfter til himmelen högt Then korsfens tyngd har neder högt.

5. Förnuftet visar ej thet lätt, Och tungan kan ej säga thet: Men tron kan dock thet fatta lätt, Hur man bör JESUM ålska rätt.

6. Jag söker JESUM med all flit, Och har til honom all min lit: Jag sträfvar sådane komma thit, Ther jag må se hans anlet blidt.

7. När jag om morgonen uppstår, jag så först efter JESUM trår, Och, som Maria, hastigt går, ther jag om honom kundskap får.

8. O JESU, tu äst en Konung stor, Som ej begrips af himmel och jord: Tu hos honom dock nådigt hor, Som utaf hiertat på dig tror.

9. Blif när mig, JESU! ty min själ Vil fågne dig för alla väl: Ty genom dig är hon rätt säll; Men utan dig en syndatrål.

10. När själen varder af dig besökt, Tå blifver glädjen straxt förökt: Fåfångelighet utelyckt; Tin kärlek diupt i hiertat tryckt.

11. Tin kärlek, HERRE JESU CHRIST, Är utan flård och arga list; Han öfverkyler all vår brist, Och gifver hvad vi hafve mist.

12. Tin pina thet betyga kan, Tit blod som af tin sido rann, Thermed tu döden öfvervan, Och en förlofsning för ofs fann.

13. Tu kom til ofs af himmelen ned, påtogst dig synden som var led; Förvärfde ofs en evig fred, Och blidkade GUD som var ofs vred.

14. Och, at vi sådant skollom tro, Så vilt tu sielfver hos ofs bo, Och hugna själen med then ro, Som på tit kors kan hårligt gro.

15. Ty tin lekamen, som var död, Gjer tu ofs i välsignadt bröd; Och uti vin tin blod få röd, Som låker all vår brist och nöd.

16. Then, som dig undfår värdelig, Han har GUDS Rike uti sig; Han finner frid och frögd af dig, Och vinner i ond lustars krig.

17. Ach JESU! ofs beredda gör: All syndsens makt i ofs förstör: Och öppna tu vår hiertans dörr, At vi dig fågne som sig bör.

18. Ja, nu och alltid när ofs blif; Men onda andan från ofs drif: Och ofs omsider nådigt gif En salig död, et evigt lif. (BERNHARDUS. D. ARNDT. SPEGEL.

20.

HUR kan och skal jag dig, HERRE JESU! nogsamnt prisa? Tu plågar mig med dig uti Nattvarden spisa; Tu friskar hiertat mit med tin utgutna blod; Tu lindrar själens ångst, Tu gläder sinn' och mod.

2. Tu har min synders last och

och hörda från mig drifvit; Tu har gudaktighet och kärlek igengifvit, Tu har min svaga tro med tina nåd upståndt; Tu har min matta själ en ymnig tröst tillfändt.
3. O! tu min ädla skatt och lifsens springekälla, Som mig til egendom har velat tig tillfälla, Ach blif och var hos mig, så är jag salig vist; Så är min död mit lif. Hielp mig, O JESU CHRIST!

(LISCOVIUS. J. PETRÆUS.

21.

M.) Hvar man må nu väl. &c.

Tig JESU, ske nu evigt pris, För all tin nåd och gåfva: Och låt mig genom thenna spis Undfå all himmelsk häfva. välkommen var tu ädle gäst, Som tig har mig så nära fäst: Thefs är jag glad och sungen.

2. O JESU! öfver alt mit sinn, Mänd' tu mig med tig spisa. Nu är jag tin och tu äst min: Thet skal i nöd mig lifa. Nu har jag nog i all min brist; Nu är jag tröst, vålsignad vist: Thefs ske tig lof, O JESU!

3. Låt mig så blifva ståds i tig; Låt mig tig evigt tjena: förblif ock evigt tu i mig. O JESU! sidst förlåna, När jag af nöd och död blir tryckt, At jag, af thenna spis väl styrkt, Må glader til tig fara.

(D. OLEAR. J. SWEDBERG.

22.

Then 1 K. DAV. Psalm.

SÅll är then man, som icke går På the otrognas bane, Och i syndares väg ej står, Och flyr bespottares vane: Utan hafver lust til GUDS lag, Och then betraktar natt och dag: Thet skal honom väl gänga.

2. Han skal varda alt som thet trä, Som står vid vatnet kalla: Thet sin frukt i rättan tid bär, hvars löf icke förfalla. Hvad han gör skal honom väl gå; Men then orättvisa ej så, Som stoft skal han förfvinna.

3. Förty the ogudaktige förmå ej domen draga, När thet varder them aggande, Huru the lesvat hafva. HERREN känner the frommas väg; Men the orättvisas bedräg Skal platt om intet varda.

(D. OLEAR. ARRHENIUS.

23.

Then 2. K. D. Psalm.

Mel.) O HERRE! hvad en Sci!

Hielp GUD! hvad för jämerlig ting Man af alt folk må höra: Förstar och Konungar i en ring, Stort folk tilhåpa föra, Til at motstå thens Högfistas hand, Och CHRISTO, then tu hafver fändt, All verlden til at frälfa.

2. The

2. The låta icke straffa sig, lefva efter sit sinne: The åro ej i råd med dig; Litet thethermed vinna. The rafa efter sit begår, Tit ord the intet lyda mer, Och ingen lärdom akta.

3. Men GUD, som uti himlen bor, Skal sielfver them begabba: Och bespotta then hopen stor, at thet skal på them drabba. Sin vrede han utgiuta skal öfver then skalaka hopen all, Med grymhet them förkräcka.

4. HERREN hafver til Konung krönt CHRISTUM, then i förakten, På sit helga berg Zion skönt, Sin församling at vakta, Til at förkunna i gemen Sins Faders vilja hvar och en, Och all GUDS lag fullborda.

5. HERREN sade: Tu åst min Son, Then jag i dag födt hafver; Af then mit folk hafver stor mon, Som känner dig och lofvar: Them jag hafver i dig utvaldt, Och så ibland min Helgon taldt, At the genom dig lefva.

6. Hedningar skal jag tig ocklå Til arf och egit gifva, Hvilka tit ord skola förstå, Ock ther af salig blifva. Et nytt folk til mång tusend tal, Som mig lofva och prisa skal, Skal tu til mig församla.

7. J Konungar på jorden bo, Låter eder alle låra: Til thenna Konung sätter tro, Håller hans Ord i åra, Och lårer rätt at tjena GUD; Med slit håller hans lag och bud,

Thet skal eder vål båta.

8. Tager hans straff med tolamod, Athan ej vreder varder: Kyfser Sonen, faller til fot, At han ej blifver hårder, Och hans vrede som eld utgår: Ho år dock then som tå består? Then som på honom hoppas.

(AND. KNOPHIUS.

24.

Then 3. K. D. Psalm.

O HERRE! hvad en måktig hop Fiender sig uphåfva Mot mig med dödsstrug och stort rop, Min siål til at bedröfva. The säga til min siål med spe: Til GUD har hon sig ej förse, Thet år med henne ute.

2. Men, HERRE GUD, tu åst mit hopp, Tu sätter mig til åra: Mit hufvud tu siål håfver op, Och fienden förfårar. Så snart jag til dig med min röst Ropar, så får jag hielp och tröst, Ifrån tit helga berge.

3. I frid jag all then långa natt Ligger til morgon klara, GUD sielf öfver mig håller vakt; Ty år jag utan fara. Om morgon tidigt jag upstår, Och lustigt til mit arbet går, Och låter GUD alt råda.

4. Om tusend ån kringvårfva mig, Och efter mit lif trakta; Min siål åntå ej fruktar sig, Utan then makt föraktar. Stat up, HERRE, hielp mig, min GUD! Giör them motstånd, och

och them förskjut, Theras tänder förkrofsa.

5. Hvarföre, then hielp hafva vil, At bestå för o-vänner, Allena GUDhan rope til, Som sit folks nöd väl känner. HERRANS välfignelse så rund Utgår öfver hans folk all stund, Hos honom hielpen finnes.

(D. BECKER.

25.

Then 5. K. D. Psalm.

Mel.) Sig frögde nu Him: &c.

Hör mig, Ö GUD; gif på mit tal Grann akt; ty jag nu bediaskal. Min Konung och min käre GUD! Anamma mina böners liud.

2. Til andakt vil jag skicka mig, Och bittida åkalla tig: Tu vårdes til min bön tå se, Och tidigt tröst och nåd bete.

3. Tu äst ej then, som har behag Til argt folk, och the ondas lag; All synd hon är tig styggelig, Then ond är blifver ej för tig.

4. Förmåten mun skal ej bestå, Men af tin mun en hård dom få. Tu hatar the ogierningsmän; Men äst the frommas GUD och vän.

5. Then som med flård och falskhet far, Skal med sin list bli uppenbar, Och för then hela verld beskåmd, Igenom tin rättvisa hämd.

6. Then blodgirig och vredsam är, Kan tig ej vara tack och kär; Ej heller then, som hatefull Sin nästa lönligt stielper kull.

7. At jag från sådan synd och skam Må varda fri, vil jag gå fram Uti tit hus och bedia tig, At tu mig styret nådelig.

8. Led, HERRE, mig alt som tu vet, Och lär mig tin rättfärdighet, Låt mig ej falla, så at the, Som hata mig, sin glädie se.

9. The åro alle full' af list: I theras mun är intet vist: Ty tungan är en öpen grop, Och orden rätt en eterhop.

10. GUD! döm them at the veta må, Thet the på onda vågar gå. Låt theras upfåt fela slått, The stadne som ej vandra rätt.

11. Men gif them glädie och evig ro, Som til tig hafva satt sin tro: beskydda them uti tin famn, Som trösta uppå JESU Namn.

12. Thet tror jag vist tu giöra vil; Ty tu äst ju benägen til, At hägna the rättfärdiga väl, Med nåde kröna theras själ.

(OELER. H. SPEGEL.

26.

Then 6. K. D. Psalm.

Uti tin stora vrede För min synd stygg och lede, Straffa mig icke, GUD: Tingrymhet all tillika, Låt, HERRE, från mig vika, Af näpsten hielp mig ut.

2. Tin nådelåt mig skina: Af stora krankhet minas, Giör mig helbregd' och funder Ty

Ty jag är svag, O HERRE!
Min ben större och smärre;
Förtkräckas i all stund.

3. Min själ bedröfvas svåra,
Af ångest faller tårar,
Mit hierta bristamå. Låt thet
ej länge vara, At jag i thenna
fara Måste här tvingas få.

4. Vändt tig om, HERRE
käre, Tit helga Namn til
åra, Frälfa min själ af nöd.
För tin nåde och mildhet,
Hielp mig nu uti stillhet
Ifrån en evig död.

5. Ty om tu mig förkastar,
Och döden mig antastar,
Hvar blifver då tit lof? Ty
ho vil tig då prisa, Och
tacksamhet bevifa, När man
är lagd i graf.

6. Hela natten jag suckar,
Och förjer, bugar, buckar,
Ynkelig är min låt. Jag ång-
flas också svåra, At jag med
mina tårar Hela min säng
gör våt.

7. Mit ansikte förfaller
Afforg, såsom af ålder, För-
åndtas med en hast. Fienden
thet orsakar, Som städse om
mig vakar, Och mig för-
följer fast.

8. Viker tyranner alla,
Som så tilhopa hålla, At gö-
ra mig motstånd; Ty GUD
hafver mig bönhört, Och
sielfver faken utfört, Med
sin mäktiga hand.

9. Min gråt, jämmer och
klagan, Låt HERREN. sig
behaga, Beviste mig sin nåd:
Han har mig mer förärat,
Ån jag hade begärat, Mer
ån jag honom bad.

10. Ty skämme sig tillike
Fienderna, och vike. För-
skräcke sig ther til: Vände
hvar med sin maka Med
skam och blygd tillbaka;
GUD thet så hafva vil.

(LOBVAS: B. GYLLENH:

27.

Ach HERRE! straffa icke
mig, Uti tin stora vrede:
Och nåps mig icke
grymmelig För mina synder
lede. Men HERRE. var dock
nådelig, Ty jag är svag:
hela tu mig, min ben äro
förtkräkte.

2. Min själ är svårliga för-
skräkt, Ach HERRE! huru
länge? Hielp mig, min GUD,
henne undslätt, Medan så
fast omtränger. Hielp mig,
GUD, för tin mildhets skull;
Ho tackar tig i stofft och
mull? Ho prisar tig i graf-
ven?

3. Af suckande är jag så
mått, Och tröttas mäktiga
svåra, Och tvingas fast uti
stort ve; Ty våter jag med
tårar Mit låger, hela natten
om, Min säng alt som en fly-
tand' ström, Ther af jag fast
försmäktas.

4. Mit ansikte falnar af
förg, Grånar och åldras
mäktiga; HERRE! var tu min
sköld och borg, Medan the
mig anfakta. Fienden fast
belägger mig, Och med all
makt besittar sig, På alla si-
dor trånga.

5. Ogiernings-

5. Ogiernings män, viker från mig, Alle som skada giora. O GUD, min bön låt täckas tig, Min gråt tu också höre. Anamma tu min bön i dag: Låt fienden få nederslag, Som mig så hårdt tillfatta.

6. Min' fiender komme på skam, Och svärliga förskräckas, Låt theas upfat ei gå fram, Låt theas vilja stäckas: Hastigt låt them få nederfall; Komme på skam för verlden all, Vände sig om och blyges. (*D. BECKER. ARRHENIUS.*)

28.

Then 7. K. D. Psalm. Mel.) Then som under hans &c.

PÅ dig förtröstar jag, min GUD! Hielp mig från mina ovänner, Undsfatt mig, och tin Ängel biud, At bära mig på händer: At the min själ ej fången få, Och henne sönderrisva; Ty the som grymma vildjur gå, Och altid hädske blifva, Men HERRE kår! Tu vest at jag oskyldig är.

2. Jag hafver ej thet onda gjort, Som man mig nu påbördar, At jag är saklös, är väl spordt; Dock varder jag ej hörder. Jag har med ondo ej betalt Then mig har velat unna, At lesvauti frid oqvad Tå the ej fåga kuna På något sätt, At them af mig är skedt orätt.

3. Om så är skedt af ondt

upfat, Så må mig väl gå illa: Tå vil jag all min ovåns låta: Och all hans ondsko gillat: Han må tå fritt förtölja mig, Och sielfva själen fångsla, Nédtrampa obarmhertelig, Med hån och qual mig ångsla, Och uti mull Mit lif min åra kasta kull.

4. Men HERRE, tu som rättvis är, Stat up uti tin vrede, The stoltas grymma hopp afskär; Ty tu til slikt har leda: Såt mig igen uti thet stand, Ther i jag bör tig tiena: Uprätta mig med tine hand, then förra frögd förlåna: Så måga the Församlas, som på rätten se.

5. Tu åst, O GUD! en dommare, Som alla menniskor tucktar; Ty tu kan theas tankar se, Och vet hvem tig ej fruktar. Ach! döm tå HERRE, mellan mig, Och mellan mina ovänner. Näps then, som dierft förhäfver sig, Och ej sin arghet känner. GUD min tillflykt. Hielp mig, som varder så förtrykt.

6. J onde, tänken dock uppå, At CUD vil rättvist döma; Fast edra verk nu för sig gå, skal han them dock ej glöma. Hans svård är redo skärpt och hväst, Hans boga jemväl spänder, Hans vrede syftar aldrum åst Til then, sig ej omvänder. Ach märker väl! GUD hotar intet utan skål.

7. Then,

7. Then, som uti sit sinne
bär Alt ondt, all vederbö-
da, Som hafvande och diger
är Och vil olycko föda,
Han vist et snöpligt fel lik-
väl Frambär, och sielfver
faller Uti then grop han för
min själ Upkastar; ty åkal-
lar Jag tig om nåd, Och stäl-
ler alt uti tit råd.

(OELER. H. SPECIEL.

29.

Then 20 K. D. Psalm.

HERRE! medan tu tig dö-
jer så fullföljer Min o-
vån alt sit begär. Ach! hvi
vil tu tig bortvända och
ej fända Hielp til mig, som
nödfält är?

2. Althenstund then onde
råder, Utan nåder, Får then
fromme lida brist; Ty rätt
månge honom hielpa, til at
stielpa Then som vet af in-
gen list.

3. Utaf slikt the sig berö-
ma, och fördöma Alt thet
heligt är och godt; I sin ond-
sko the sig gläda, GUD för-
småda, Hafva ock hans ord
för spott.

4. Syndaren är så högmo-
dig, fräck och frodig, At han
ingen akta vil, Ja, hans
hierta så bortviker, at han
tviker, Om ock nogon
GUD är til.

5. Hvad hållt han sig före-
tager, och behager, Skäl och
måste alt gå fram; Han
GUDS dom aldeles glömer,
och fördömer Andra til för-
derf och skam.

6. Ifi hierta han så säger:
jag ej våjer Någon sorg,
olycko, nöd: Ingen motgång
skal mig hända, eller ända
Alt mit välstånd til min död.

7. Munnen fyller han med
eder, och tilreder Alt sit tal
med list och flård. Huru han
skal skada göra, och förföra,
År hans tunga helt utlård.

8. I förfåt han lönligt sit-
ter, Ther han gitter Then
menlösa nederslå: Så som le-
jon i sin kula, sig förskyla,
Och förraska diuren små.

9. Åfven så vil han bort-
rycka, och nedtrycka Then
elända, som han kan I sit nåt
illifigt taga, och bedraga,
Honom ödelägger han.

10. I alt thy han sig hug-
svalar, och så talar: GUD
ser intet hvad jag gör: Mi-
na synder han förglömmar,
och ej dömer: Jag har gjort
så mycket förr.

11. Men, O GUD! vil tu ej
hämnas? skal jag lämnas. Så-
som then ther är förglömd?
Må the onde göra illa, sig
inbilla, At thet aldrig skal
bli dömdt?

12. Jag vet väl at tu be-
sinner, och påminner Tig
then fromas nöd och brist:
Ther med han sig ock hug-
svalar, samt befäller Tig sin
sak, som hielper vist.

13. GUD min Konung, tu
har valde, och kant fölla
All the ståtas våldsamhet.
Theras arm tu sönderkrof-
sar, mig förlofsar, Ifrån the-
ras bitterhet.

14. Tu the arme altid hörer, och utförer Them ur nöden, som thet tro. I thet hoppet the alt lida, och förbida, Efter forgen, frögd och ro. (H. SPEGEL.

30.

Then 11. K. D. Psalm.
Mel.) Nu låt oss GUD &c.

PÅ HERRAN jag förtröstar,
Och varder väl förloster,
Fast mina ovänner hota,
At the mig skola utrota.

2. Jag ser at bågan spännes
Och pilen til mig sändes;
The ämna mig förstöra,
Mit hopp til intet göra.

3. Men GUDS altseende
öga Ser sådant af thet
böga, Ser väl hvart menniskan
vankar, Med hiertans
hemliga tankar.

4. The froma han väl pröfvar,
Och vet hvem them bedröfvar:
The vrånga han fast hatar
Och thetas gierning ratar.

5. Then froma til at hågna,
Han ymnigt låter rågna Eld,
svafvel, liungand' låga,
Som blir thes ondas plåga.

9. Alt godt GUD honom
gifver, Som stadigt trogen
blifver. GUD, låt tin nåd
mig styrka, At jag tig stads
må dyrka. (H. SPEGEL.

31.

Then 12. K. D. Psalm.

O HERREGUD af Himm-
rik, Vi må thet alle
klaga, At verlden är olydig

tig, Thet se vi alla dagat,
Tin ord försmås, thet är
thets värr, At ingen hafvet
sanning kår, Lögn hafvet
makten fångit.

2. Här lärar hvar sin egen
dikt, Alt är människors fun-
der, Thet fant är håller man
ej likt: Nu är GUDS ord för
under. Thet ser man väl för
ögon här, At farlig tid nu
kommen är, Then CHRIS-
TUS oss af fade,

3. Gudstienst är vänd i
skrymteri, Synd är i hier-
tat inne; För GUD är thet
et gäckeri, Thet få vi sielfve
finna. Man skal thet göra
GUD oss böd, Hielpa vår
nästa i hans nöd: Kärlek
uppfyller lagen.

4. Men nu är thetta oss
omvänt Med diefvuls list
och läro; Ty GUDS ord haf-
ve vi ej kändt, Som råtra
vägen äro. Ty är thet fant
i skriften står: Vi vore alle
som the får, The ingen her-
dan hade.

5. Vi hafve länge farit
vill, Ty ingen hafver oss
vaktat: Och diefvulen gaf
ther råden til, At GUDS ord
vart föraktadt. Then för oss
gick, var blind som vi, Och
kunde icke vägen si, Ther
afmåste vi falla.

6. Men tack vare tig JE-
SU CHRIST! Som låt tig
thet förbarma, At diefvulen
svek oss med sin list, Vi vo-
re fångar arma. Nu låter tu
oss få tin Ord, I them vi äro
frie

frie giord Från diefvulens
falka läro.

(M. LUTHER. L. PETRI.

32.

Mel.) *Min hogfrån men: &c.*

Hjelp HERRE! the helige
äro nu få, The trogne
förminskade blifva, Bland
menniskors barn; ty store
och små Så mycken ondsko
bedrifva, The tala inbör-
des onyttiga ting, lögn,
skrymtan och arghet går alt
omkring, Then ene then
andra få lärer.

2. The hålla tilhopa uti sin
flård, När orått och synd
skal befrånjas, Och när then
frome skal varda befnård;
Men eljest the icke få sän-
jas. Utrota, O HERRE! alt
skrymteri, Then mun som är
så driftig och fri, Til at hög-
modelig tala.

3. Thet folk som säger:
vår tunga hon hör Ju öf-
verhanden taga, Ofs kom-
mer thet til at tala, ho tör
förhindra thet ofs må be-
haga? Ho är vår Herre, som
står ofs emot? Vi akte ej nå-
gors trug eller hot, Vi följe
vår vilja allena.

4. Men HERREN säger:
Jag märker thet vål, At
man the elända förtrycker,
Jag hör the fattiga sucka
med skäl, och ingen ur nöden
them rycker. Ty vil jag up
och hielpa med slit Them
för min åra hafva rätt nit,
At the frimodigt må lära.

5. Si, HERRANS tal är

hårligt och klart, Som silfver
i degelen renadt, Hans ord
i verldene uppenbart, Ther
med hans Ande förenadt:
Thet är förutan alt fel och
flård, Fast mer än gullet, som
luttradt är Och många re-
for bepröfvadt.

6. Bevara nu, HERRE! hvar
och en, Som vil tit ord för-
fakta, Förfvara ofs, at vi ej
lide men, Bland thet vanar-
tiga släkte; Ty alle orter up-
fylte bli Med ondsko, thet
sådant i öst parti Bland men-
niskor få råda.

(DACHSTEIN.

33.

Then 13. K. D. Psalm.

Mel.) *Til tig af hiertans &c.*

SÅG HERRE, hurulänge
Vilt tu förgåta mig? Och
från tin ögon stänga, Then
sit hopp har til mig? Skal jag
än längre lida: I min siäl
jemra mig? Och för tin
grymhet quida, Och förja
dagelig?

2. Vil tu, O GUD, tilståd-
ja Min ovån, at han skal Åt
min ofärd sig glådja, Och
spotskas vid mit fall? Hör
mig, min GUD, jag beder, At
jag ej somnar in I döden:
från vanheder Fråls mit lif,
HERRE min.

3. Skal ovån sig beröma,
Alt som min öfverman?
Skal han min oskuld döma,
Som frögd i min nöd fann?
Mit tilstånd GUD ombyte!
När jag så ligger ned, Fien-
dens

dens lack och lyte Giör mig alsingen fred.

4. Jag mig therpå förlåter, At tu äst nådelig, Tin hielp, tin tröst mer hätar, Än o-vån skadar mig. Jag glåds tu gierna hielper, Och vål emot mig giör; Om jag står eller stileper, Jag tig dock tacka bör.

5. Jag vil tig, HERRE, siunga, Så länge jag anda har: Rör tu, O GUD, min tunga, At jag tit lof ej spar. Tu äst then mig bevarar: Tu äst then mig giör godt; Mot fienden försvarar, Honom til hån och spott. (*LAUTERBACK. GR. LINDSKIÖLD.*)

34.

Then 14. K. D. Psalm.

M.) Then Som vil en Chri &c.

THEn ogudaktige säger så: Then rätta GUD jag tienar; I hiertat han ej tänker så, Fast annorledes menar. För GUD är thet en styggelse stor, At ingen som på jorden bor, Beslitar sig om thet godt år.

2. GUD af himmelen sielfver såg Ned på menniskor alla, På jorden både hög och låg, Huru the sig här hålla; tå fans ingen i verlden til, som gjorde thet GUD hafva vil, Och lesde som han borde.

3. Tå fans ingen på råttn väg, Alle vore afvekne, Hvar vandrade sin egen steg; Ty the voro besvekne; Månge mente sig göra godt,

Thet dock för GUD är hån och spott, Något ther med förtjena.

4. Huru länge viljen j tå Mit egit folk så plåga, Them så svår börda lägga på, Utöfver sin förmåga? Thet giör, at the ej frukta GUD, Och lesva ej efter hans bud; Vilja sig sielf förförja.

5. Therföre the med bår van stor, Sig altid skola frukta; Ther GUD sielfver hos sina bor, Them faderligen tuktar. Men j försmå then fattige, Giören af honom spott och spe, Hvars tröst GUD sielf är vorden.

6. Hvem skal dock thet folk Israel Af Zion hielp bevisa? Thet giör GUD, som förmår thet vål, Sielf sina fångna lifa, Genom CHRISTUM sin kåra Son, Af hvilk kom Jacob hafver mon, Och Israel sig fröggar.

(*M. LUTHER.*)

35.

Then 15. K. D. Psalm.

HERRE! ho skal evinnerlig I tine hyddo blifva, Och på tit helga berg med mig Få bo i ro och hvila? Then som här utan vank vandrar, Och ej med någon orätt far, Och talar sant af hiertat.

2. Then sina tungo håller ren, Och ingen man besläcker: Och giör sin nästa intet men, Och intet argt upväcker: Och lyder ej odygders mån;

mån; Utan håller sig in til them, Som hafva GUD för ögon.

3. Then sinom nästa svår ock så, Om thet så kan behövas, Och icke träder ther ifrå, Honom ther med bedröfvar. Utan hafver sin nästa kår, Och ther han vet han torftig är, Han honom tå undfätter.

4. Then ej ockrar sin nästa af Hans fattiga förmågo, Och öfver then osklydiga Anammar ingen gåfvo, Then thetta gör, Iäll är then man, Som så i verden lesva kan, Hans skal väl vid sig blifva. (*DACHSTEIN.*
GR. LINDSCHIÖLD.

36.

Thenz 6. K. D. Psalm.

Mel.) Kommer hit til mig &c.

O HERRE! tu äst min enda tilflykt, Beskärma mig, när jag varder förtryckt, Af mina illviljares skara. Jag hafver bekänt tin godhet och makt, Ty lider jag smålek och mycket förakt, Af them, som med syndene fara.

2. Dock lider jag gierna, Oheligste GUD! För tina sanfärdige rätter och bud, Som mig utafhiertat behaga. Samt för the froma på jorden bo, At the til tolamod, hopp och tro, Et efterdöme må taga.

3. Men the som hafva en annan GUD kår Än dig, som then högste och endaste är,

The skola thet hårdt omgälla. Jag vil icke offra i theras samfund, Ej med theras namn besmitta min mun, Men håmden til HERRAN ställa.

4. Han är min skatt och ädlaste del, Mit gods och arf, som aldrig slår fel, Thet jag med alt nöje vil fågna: Och frögdar mig at min arfvedels lott Är thetta, som är evinnerlig godt, Thet GUD sielf vårdigas hägna.

5. Jag prisar och lofvar GUDS godhet och nåd, Som har mig uptåkt sit heliga råd, Huru jag skal saliger blifva: Om nattene tukta mig niurarna väl, Men ordet styrker och hugnar min siäl, Och kan all ångest fördrifva.

6. Jag tänker på HERRAN i allan tid, Jag glädes af hans närvarelse blid, Som mig ögonkenliga följer. Han står mig på högra handena bi, Thet gör mig i farlighet trygg och fri, Ty han sig ej länge fördöljer.

7. Therföre är nu mithier ta rätt gladt, Min tunga, som är min åra och skatt, Hon frögdas, och skal icke tröttna. Mit kött skal säkert ligga i frid, Tu låter min siäl ej i helfvetet nid, Tin heliga icke förrottna.

8. Tu hafver mig vågen til lifvet kungliort, För dig är glädie tilfyllest, och stort Är himmelens eviga rike: Et
lustigt

lustigt väsend, et saligit stand År på tina hårlighets höggra hand, evinnerlig utan thes like.

(H. SPEGEL.

37.

Then 19. K. D. Psalm.

Mel.) Sål är then man &c.

Himlarna med all theras hår, Förtälja ofs GUDS åra: Fästet om hans värk vittne hår, Dag gifver dagom låra, En natt then andra låra skal: Thet är ej tungomål, ej tal, Hvars röst man icke hörer.

2. Theras rättfnör gå i all land, Och tal til verdens ånda: Solen känner sin våg så grant, När hon från sin fång länder, Löper hon prydd som en brudgum, Och som en hielte til sit rum, Går hon sin våg med frögde.

3. Hon löper til then ort omkring, Tådan hon först utlände, För hennes heta ingen ting Kunna blifva obrände; Så är HERRANS lag utan brist, HERRANS vitnesbörd är fulvift, Och gör ensaldiga visa.

4. Hans lag upfriskar själen svag, Hans bud gör hiertat frögde, The åro klare båd natt och dag, Uplysa ögon blöde. HERRANS fruktan är ren och fast, Hans rättter fanne utan last, Allefamans rättvise.

5. The åro dyrare förvift, Ån guld och ådla stenar, fast stötare utan all brist, Ån ho-

nungen then rena: Och vareder genom them med slit Tintienare förmanad tidt. Stort lön får then them håller.

6. Ho är then thet rätt märka kan, Hur' ofta som han faller? Min hemlig brist förlåt, tag an Min bön, jag tig påkallar. Bevara, GUD, tintienare För the stålta, at icke the Få mer öfver mig råda.

7. Så blifver jag utan all brist, Och fri för synder många. Låt mig behaga, HERRE CHRIST, Mit tal i theenna fången: Så ock mins hiertans bön och dikt, HERRE min tröst och tillförlit Min Förlofsare, Amen.

(D. BECKER.

38.

Then 20. K. D. Psalm.

HERREN vår GUD vare mig blid, och låte mig nåden finna: Han höre tin bön i nödenes tid, och styrke hug och sinne: Jacobs GUD han beskydde mig, Och löse utaf vända. Så satke vi alle innerlig, Vår Konung, til vatn och lande. Förlåne mig GUD sin Ande!

2. Han sände mig hielp utaf sin tron, Emot fienden hårda, Genom then Helga i Zion, At tu må segerfam varda. Han kallas HERREN Zebaoth, En väldig hielte öfver alla: Ehvem han förer sin hår emot, Then måste för honom falla; Ty låter ofs honom påkalla.

3. Tin

3. Tin tienst vare honom tackelig, Tit offer vål til nöje; Et ödmuikt hierta utan svek, Kan honom til nåden böja. Then GUDI gifver lof och pris, Han gör thet offer rena: Then meniska år from och vis, Som ther på aktar allena; Thet månd och Skriften mena.

4. Gif honom lycko och falighet, Ofs allom til frid och froma: O HERRE GUD! som sielf vål ver, Hvad ofs kan bäst bekomma. Hans anslag låt allestäds framgå, Tig til lof, pris och åra, Låt lyckas havd han slår uppå, Alt både när och ferre; Thet bedie vi tig, O HERRE!

5. Vi frögde ofs af tit bistånd, Och gifve ofs sergeringa. Tu styrker våra högra hand, Ej skal ofs fienden tvinga. Vi tröste ofs alt vid tit Namn, Thet är et våldigt fäste: Och före baneret i marken fram, Både til fot och häste; Ty hoppas vi ock thet bäste.

6. Nu märker jagat HERREN är när, Och vil sin smorda bevara. Then honom hafver vål utan fara. Han blifver af hiertat kär, Fullsnart vil han höra hans bön, Ut af sin himmels fäte: Hvad han begårer GUD ej fön, Sielfverut lofvar han thetta; Thes frögdar man sig med råtta.

7. Thet går nu så i verlden måst, Dock kan thet

litet båta, Man rustar sig med vagn och håst, Vil sig ther på förlåta. Men vår hielp står i HERRANS namn, Ther på vår tro vi grunde; Thet år förvisso then trygga hamn, Som ofs sviker ingalunde, Någon tid eller stunde.

8. The åro alle för sin brott Med en stor haft nedfallne, Och ligga ther til hån och spått: The kunna ej blifva behållne. The bygde på then lösa sand, Thet månd them illa bekomma. Men vi bestå genom GUDS hand, Af hans nåds rikedomar; Thes tacke vi honom med froma.

9. Hielp ofs vår GUD och HERRE mild, Tin nåd låt ofs ej mista: Och gif ofs alla synder til, Gör helt hvad ofs kan brista. Himmelske Konung! stat ofs bi Uti all nöd och fara, Af allo hierta bedie vi, Tu vårdigas ofs bevara I från the ondas skara.

10. Tig vare pris, GUD Fader kär, Så ock tin Son vår HERRA, Then Helge AND som trösten år Ske ock så jemlik åra! Såsom ut af uphof år skedt, Nu och förutan ånda: GUD then Helga Trefaldighet Ofs sina nåder sände, Uti thetta elände. (D. BECKER.)

39.

Then 22. K. D. Psalm.

MIN GUD, min GUD, fadde CHRISTUS, tå Han qvaldes i dödfens vånda: Hvi hafver tu mig förståtit få, Och vil ej med mig stånda? Til tig af hiertat ropar jag Om hielp i thenna döds fara, Och tiger hvarken natt eller dag, Dock vil tu mig intet svara: Then stund år lång, Min ovån gör mig få stor bång.

2. Dock åst tu, HERRE, fast helig, Och bor med frid och nåde, I Israel, som lofvar tig, Honom hielper och råder. Våra fäder satte til tig tröst, Tu bleffst theas hopp allena, Af all nöd hafver tu them löst, Som them låg tå til mena: Tu halpst hem fram, Och låt them ej komma på skam.

3. Men jag år matk och icke man, Försmådd af mennikor alla, Theas gabberi år jag förfann, För vidunder the mighålla: Mig begabbar ho hållit mig ser, Med öpen mun så vida, Han spottar mig och åt mig ler, Hufvudet må han vrida; Thetgör mig qual, At jag slik smålek lida skal.

4. Han klage sig, så fåga the, För GUD och hielp begåre, Fullvål tå får man thet at se, Om han år Sonen kåre. Likvål åsttu, OGUD, min tröst, Som mig af moderlifvet dragit, Och alt ifrån mins moders bröst Har tu mig i hågn tagit: Kastad på tig år jag ifrån thet jag fick lit.

5. Drag tu tig icke långt ifrå, Ty nöden år förhanden; Meningen år som hielp förmå, Theas större år then vånden. Store stutar uti en ring Hafva sig om mig begifvit: Fete oxar alt rundt om kring, Stå mig alt efter lifvet, Som lejon vred, Gapa the med sin mun så bred.

6. Som vatn jag ut guden år, Min ben åtskild så vida, Som vax vid elden hållit nåt: Småltes mit hierta af qvida: Borttorkad år min kraft med hast, Såsom förbrändt lerkrålle, Min tunga sitter vid gomen fast: Jag ligger i dödfens hälle. Min nöd år stor, Thet vetst tu GUD i högden bor.

7. Jag år af hundar ombeslagd, Thet år the ondas skär: Händer och fötter genom någlad; The månde mig intet spara. På korsset var jag få utstråkt, Man mätte min ben all tålja: På min kläder tå var them tåld Lott kasta, och mig så qualdja. The gladdes åt, At jag var stadd i sorg och gråt.

8. Men Tu, min HERRE, var mig när, Min starkhet och mit fäste, Som altid om sorg för mig bår, Jag beder tu vet mit bästa. Hielp snart ifrån thet grymma svård Min själ then klena och svaga, Och från the onda hundars färd, Som mig förfölja och jaga: Från lejon

nets mun Fråls tu mig, o min
hålfos brunn.

9. Tit namn jag tå förkun-
na vil För mina bröderkå-
re, I tin Förfamling, HER-
RE mild skal jag tit loford
båra. I som HERRAN ock
frukten rätt, Loffiunger hon-
nom med gamman: Israels
fåd ock Jacobs ått, prifer
honom allesamman; Han är
thet vård,, At jä giören
utan flård.

10. Ty at han ej ville för-
små Then elända och then
arma, Men låter honom
then glädien få, sig öfver
honom förbarmar. Han haf-
ver ej från honom våndt
Sitanfikte thet blida; Thefs
rop han hafver full väl
våndt, Theft mindre är hans
qvida. Säll är then man,
Som lå på HERRAN trösta
kan.

11. Ithen stora förfamling
tin, Med frögd vil jag tig
åra, Och vil mit löfte i the-
ras åsyn, Som tig frukta,
frambara. Tå skola åta gla-
delig The elända och var-
da måtte. Och the på GUD
förlåta sig. Skola honom
prifa förthetta, Til evig tid
Skola the lefva i god frid.

12. Så tänk tå, HERRE,
nådelig På alla verldsens
fndar: Och låt alt folk be-
inna sig, Til tin CHRIST
ig omvånda: Honom tilbe-
na med stor frögd Skola
Hedningar alla, Han är them
ör en Konung uphögd; Til

honom skola the falla: I An-
dans kraft Regerar han fol-
ken med makt.

13. Alle the på jordene bo,
Rike så vålfom arma, Sko-
la åta och finnaro, Ty HER-
REN skal sig förbarma Öf-
ver sin fåduti all land, Then
honom skal tiena med fro-
ma: Och kundgiöra hans
måktiga hand, Och hans nå-
des rikedomar: I evighet
Skal man röna hans rätt-
färdighet. (J. BOTHVIDI.

40.

Then 23. K. D. Psalm.

Hvad kan mig stå til
trång och nöd, Ty HER-
REN GUD mig föder? Han
spifar mig med himmelskt
bröd, Och i godan betfö-
rer: Mig til thet vatnet le-
der han, Som mig tilfyllest
svalka kan, Thet är hans
Helge ANDE.

2. För sit namn skull leder
han mig In uppå vågen råt-
ta; Ther min själ veder qvec-
ker sig, Och af hans ord sig
måttår. Ty är jag tröft och
utan qual, Om jag än kom-
mer i mörksens dal; Ty tu
åst med mig, HERRE.

3. Tin kåpp och staf beva-
re mig, at jag vid hiorden
blifver: Thefs år jag glad
och tackar tig, Som mig ock
ther med drifver: Tu haf-
ver mig beredt et bord, Be-
spifat med tit helga ord, Mot
them som mig bedröfva.

4. Tu hafver giort mit hufvud fett Med goda oljotina, Som är tins Andas ymnoghet, Then tu mig låter skina, Jag varderaftine godhet Evinnerliga väl försedd I tino huse. Amen.

41.

Then 24. K. D. Psalm.

M.) Frögda tig, tu Christi &c.

Then stora vida jord, Och hvad som ther på bor, Samt allä verldfens åndar Har GUD i sina händer: Ja, alt thet hon kan bära, Bär honom pris och åra.

2. Ty han har hennes grund, Med et ord af sin mun På lösa vatnet banat, At hennes tyngd har stanat. Hon har ej andra stoder än hafvet och thes floder.

3. O HERRE! ho skal gå På tit berg? ho skal stå Uti tit rum thet helga, Och ther tit lof förtälja? Hvem vil tu nåd bevifa? Ho kan tig vårdigt prifa?

4. Then som sig håller ren Från odygd, synd och men, Ej smittar sina händer Med rof, ej hiertat vänder Til vrång och säfång låra, Men vil GUDS sanning åra.

5. Han skal i sanning få Vålsignelse, också För GUD rättfärdig blifva; Ty JESUS vil ofsgifva Sin nåd, och vår brist hela, Fast vi af svaghet fela.

6. Så låt oss öppna snart Vårt hierta uppenbart, Och

så thes portar laga, At SUS kan indraga; Ty vil när them blifva, Sij honom ej fördrifva.

7. Ach! hafvom hon kår, Som årones Konung Han är så hög och präk Så våldig, stark och migtig: Han kan vår siäl svara, Och i sin hand vara. (H. SPEG)

42.

Then 25. K. D. Psalm.

Min hog från menniska hafver jag vändt, Siäl i tina hand sätter HERRE GUD, tin nåde sändt, Låt mig ej vara gåten: All min lit jag till dig; Från blygd skam tu vakta mig, At mig ne fiender ej glädja.

2. På skam kommer hon ken kvinna eller man, sig på dig förlåter, Tin dig hand them frälfa Från sorg och allsköns de; Men blygd och skam alla the, Som tina tje görä ve, Förutan orfaker.

3. Vis mig, O HERRE våg at gå, At jag tin siäl låra, Vid tin sanning mig bestå, Ty tu äst min HERRE, Min hielp tröst och all min lit, På förlåter jag mig alltid; Them som mig förfölja.

4. Min HERRE! låt vi hiertat gå, Och vårdes betänka, At alle tina

tig stå, Som tu tin nåde
 skänker: Beslutit hafver tu
 försvift, Af evighet förutan
 list, Hvar med the salige
 varda.

5. Min ungdoms brift och
 oförnuft, O HERRE! värdes
 tilgifva, Af två ock alla mi-
 na otukt, At jag hos dig må
 lefva, För HERRANS JESU
 CHRISTI blod, Som betal-
 ning på korsset stod; O
 HERRE! tänk uppå thetta.

6. HERREN är söt, rätt-
 vis och god Allom them ho-
 nom påkalla, Om the än
 syndade honom emot, Vil
 han them ej undfalla. Han
 lärer them sin vilja god,
 Stadfäster theas sinne och
 mod, Alt efter sin egen vilja.

7. HERRANS väg är san-
 ning visserlig, Godhet, mi-
 skund och nåde: Sit löfte
 håller han tryggelig, Och
 ofs thet bästa råder, Allom
 them hans ord hålla nu, Och
 älska thet afhierta och hug,
 Som ofs then Helga skrift
 lärer.

8. För tit namn skul, O
 HERRE GUD! Förlåt mig
 mina synder, Thet är så myc-
 ket thet onda krut, Och
 växer alla stunder. Ther-
 före, O HERRE, undervis
 mig At vandra tin väg ret-
 telig, Aldeles efter tin vilja.

9. The menniskor som fruk-
 ta GUD, Skola hans rike
 ärfva: The honom tro, få
 evig ro, Och skola aldrig
 förderfvas. HERREN är
 theas rätte förman: Sit

Testament them kungior
 han, Och them sin Anda
 skänker.

10. O HERRE GUD! til
 dig altid Min ögon jag up-
 lyfter. Fråls afthen inaro
 jag är uti, Som mig til döds
 förpliktar: Förbarma mig, O
 HERRE CHRIST; Ty jag
 är arm och eländ vift, Ther
 til af många föraktad.

11. Af hiertans ve och
 stora nöd Hielp mig, af myc-
 ken vända, At jag ej lider
 helfvetes glöd, För mina
 synder många. Afplana all
 min orättfärdighet, Ty mån-
 ge giöra mig ofred, Och af
 förtret mig hata.

12. Bevara min själ och
 hielp nu mig, At jag ej för
 dig skämmes. Mit stadiga
 hopp hafver jag til dig; Tin
 vilja låt altid främjas. Hielp
 nu, HERRE, afforg och ve
 Israel tinom tienare, Som
 dig allena tilhöra.

(KNOPH. LAURENS. JONÆ.

43.

M.) Ach Herre! straff icke &c.

Jag längtar, HERRE, efter
 dig, Låt mig på skam ej
 komma: Tiltig, min GUD,
 alt stadelig Jag ropar med
 the fromma, Och beder at
 tu nådelig vil Min synd och
 ondsko gifva til, At jag til
 spott ej varder.

2. Ty ingen, som förbidar
 dig, Tr, HERRE, vil förstö-
 ra; Men alla som förakta
 dig, Med vrede platt för-

göra. Låt mig ej finnas i
then hop, Och icke falla i
then grop, Min fiend' för
mig grafver.

3. Vis mig tin väg, at jag
ej går Från tina fanning kla-
ra, Och nödgas få med suck
och tår I kulon nederfara.
Låt mig afhiertat älska dig,
Och i alt godt förkofra mig,
At jag hos dig må lefva.

4. Tänk på tin nåd och
godhet stor, Then evigt
varit hafver, Och ej på syn-
den i mig bor, I ungdom min,
hvars slaver Jag varit har
af ondsko stor, Och annars
lefvat än mig bort: Förlåt
mig thet, O HERRE!

5. GUD mycket from och
nådig är, The arma han vål
leder, Och visar them på
vägen här, När man ther
om rätt beder. All GUDS
väg nåd och fanning är,
Then som i thenna verlden
här Från hans förbund ej
viker.

6. För tit Namn, HERRE,
nådig var, Förlåt mig syn-
der mina: Them HERREN
CHRISTUS på sig bar, Och
led för Them stor pina.
Hans såd besitta landet
skal, Och tina rätter låra
all, Som dig med alfvar
frukta.

7. Til dig min ögon sta-
digt se, Ty tag min fot ur
nätet. Jag förjer, men the
skalkar le, At tu mig syns
förgåtet: Min ångst är stor,
min jämmer svår, Min o-

vån hotar mig och spår, Ja
skal i grund förderfvas.

8. Låt thet ej ske för
CHRISTI skul, At länge
skal vara. Vändt dig dock
om, och var mig huld: för
stör then onda skara, Och
låt min själ i theras garn
fastna. HERRE, fräls
barn, Tit helga Namn
åra. (ARRHENIUS)

44.

Then 27. K. D. Psalm.

M.) Så som hiorten trågit

HERREN är mit lius och
hälfa, Hvi skal jag
frukta mig? HERREN
och kan mig frälfa, Hvi
jag så grufva mig? Om
fiend skyndar sig, Vil
haft upfråta mig, Skal
stöta sig och falla, Sielf
upfåt orätt kalla.

2. Om han sig än mot mig
långar, Fruktar sig dock
min själ, HERREN är the
honom vågrar, Mig at
da; Han kan vål Många
fiend, med et ord, Mycket
långt slå ned til jord. Vål
then som honom fruktat
Han ej dödar utan tuktat.

3. Et begärer jag af HER-
RAN, Af alt hierta innerlig
At jag icke blifver fierat
HERRANS hus evinnerlig
At jag i hans hyddo skö
Daglig offra må min bö
Ty han är then mig betän
ker I ond tid, och hand
räcker.

4. Han skal också mig uphöja Öfver them, som hata mig: Theras list in på them böja, At the måga skåmma sig. Och jag skal med minom mun Therför tacka i all stund. HERRE! hör mig när jag ropar, Och förflör the arga hopar.

5. Tu mig ej vil öfvergifva, Vändt tit ansikt icke bort. Om tu ej vilt hos mig blifva, Så förgås jag innan kort. Led mig rätt, at jag ej går Vilse, eller skada får Af min fiend, som mig trånger, Och nun rätt så skamlöst vrånger.

6. Gif mig icke i hans vilja, GUD min tröst och salighet, Och låt ingen ting mig skilja, Ifrån dig i evighet. Låt mig lefva och få se tina godhet, och bete Tina makt mot them som strida Utan sak och frid ej lida.

(ARRHENIUS.)

45.

Then 28. K. D. Psalm.

När jag nu min bön utgiuter, Tig mig icke GUD min tröst, At när tu tin öron sluter Til, och tiger för min röst, Jag ej lik blir theras skara, Som i kulone nedfara.

2. Men när jag min suckan sänder Til dig, GUD i högden bor, Och uplyfter mina händer Til dig i tin helga Chor; Ach! så vändt til mig tit öra, Och min suckan värdes höra. B 4

3. Sätt mig icke på thet hälla, Bort ibland ogjernings män, Hvilka fött och vånligt tala Med sin nästa, som sin vän; Och dock ondt i hiertat föra, At the måge skada göra.

4. Värdes, HERRE, them belöna, Efter theras händer verk: Gif them hvad som the förtiena, Och på theras väsend märk; Ty the vilja intet akta HERRANS värk, och them betrakta.

5. Therför när the lefva trygga, Tå skalt tu them nederslå; Och skal intet them upbygga, Eller låta mer upstå, På thet andre sig besinna, Och sin egen villo finna.

6. Lofvad vare HERREN HERREN, Ty han hafver hört min röst: Han är, tå all hielp syns fierran, Dock min starkhet, sköld och tröst, Som mig til thet goda drager, Och thet onda mig förtager.

7. På min GUD i lif och döden Har jag min förtröstning satt; Han har hulpt mig i nöden, Och mig är mit hierta gladt. Therför' vil jag honom prisä, Och ståds tacka med min visa.

8. HERREN är the trognas styrka, Som sin Smorda hielp beskär. Hielp tit folk och föd tin kyrka, Som tit arf och egen är; Så at tu them här förnöjer, Och til evig tid uphöjer. (OLLON.)

46.

Then 31. K. D. Psalm.

PÅ dig hoppas jag, O HERRE kär, Hielp at jag ej på skam kommer, Eller i en evig våde: Jag beder dig, bevara tu mig, Af tin miskund och nåde.

2. Tin milda Öron vändt til mig, Hör min bön och framskynda dig. Sändt mig tin Helga ANDA; I ångest jag går, ligger och står, hielp mig af thenna vända.

3. O starke hielte stat mig bi, Var mig en borg, ther jag uti Må våldeliga strida Mot satans här, ther med jag är Kringhverfd på alla sidor.

4. Tu åst, som tit ord fåja vet, Min klippa, lif och salighet, Min värn på alla sidor: Om tu mig vär, O HERRE kär, Ho kan tå mot mig strida?

5. Verlden brukar margfallelig Lögn, arghet och skämd emot mig, Mång nåt och lönlige snaror; Hielp mig ther ut, O HERRE GUD, Och ifrån allan fara.

6. Min Anda, O HERRE! befaller jag dig, Min GUD, min GUD, vik ej från mig, Haf mig i tina händer: För tins Sons död hielp mig af nöd, Jag mig nu til dig vänder.

7. Lof, åra, pris och hårlighet Ske dig GUD Fader i evighet, Samt Sonen och

then Helge ANDE: T
GUDOMS makt, hafve
verofs vakt, Genom
SUM CHRISTVM, Ame

(REUSNER. AUSIUS)

47.

Then 32. K. D. Psalm.
(M.) *Min högsta skat, o Jesu*

SÅll then, hvars öfverträdelse GUD utaf nåd gifver, Hvars synd han icke vil framte, Men öfver sig der blifver! såll är then som HERREN vil Mifsgrinningen ej räkna til, O then all skrymtan hatar!

2. Tå jag min synd hertiga hölt, Och then ej råuptåkte, Min kraft mig med hast förtöll, Och min ben försmåkte: Af den lig gråt blef jag borttått. Til thes jag af GUDS Ålård Begynte mig besinna.

3. Ty natt och dag i tina hand och håmds tvåhet förmärkte. Ja, min mina synders band Ålrd gen hugnad stärkte; Men all min kraft borttorkavardt, Som grås af sommarhettan snart Förvislad och bortfalnar.

4. Förthenskul jag min synd och skuld Vil för tina GUD, bekännna, Af allt hierta ångerfull; Dock vil om nåden thenna: At min synd förlåta vil, O min mifsgrning gifva. Som tu utlofvat hafver.

5. Om samma nåd i all tid Bør alle Helige bed

At tu må finnas mild och blid, Och icke thet tilståndia, När vreden tin förskräckelig Rätt som en flod utgiuter sig, At han skal til them räcka.

6. Ach! HERRE, mit beskärm, tu mig Från ångest vål bevara, At jag förlofsad gladelig Tin nåd må uppenbara. Fullgör tit löfte och mig lär, At hafva tina rättar kär, Och led mig med tin ögon.

7. O menniskor, varer ej så Som mular eller hästar, Them man skal tvinga til at gå; Men lyder hälst then måstar, Som lærer ofs fit Helga Ord, Och vil ifrån then usla jord Til himmelen ledfaga.

8. En ogudaktig skal likvål Margfallig nöd förfara; Men then gudfruktige årfsål, GUDS nåd skal then bevara. Ty frögder eder allan stund I GUDI, och med fål och mun Berömer thet j frome.

(H. SPEGEL.)

48.

Then 37. K. D. Psalm.

L At thet icke förtryta tig, Om the ån finnas mar-ge, Som i alt ondt beslitå sig, Och åro sin nästa arge. Som grås och hö skola the fullsnart Afhuggas och vifna med en fart; Tin tröst skal GUD dock vara.

2. Til HERRAN sätt tit hopp och lit, Försumma ej godt at göra. Tu torf ej vi-

ka hit eller thit, Tin sak skal GUD vål utföra. Utit land tu blif och bo, Ther bruka tig i en rätt tro, Ther skal han tig vål föda.

3. Ehva! dig GUD åläggå kan, Låt tu tig ther åt nöja: Tins hiertans böns tå hörer han, Åndock han synes dröja: Befalla GUDI all tin våg, Och et fast hopp tilhonom drag: Han vil tit bästa veta.

4. Tin rätt låter han vål komma fram, Och skina som liuset klara, Ther the andre komma på skam, Och kunna sig ej försvara. Hålt stilla med GUDI som tig bör, Och var tilfreds som han thet gör, Efter sin helga vilja.

5. Öfver then man tu haf ej nit, som verlden fast med håller, Och år dock then, som med all flit På svek och orått faller. Hålt up af vrede och bitterhet, At tu ej gör thet GUD år ledt, Och varder så ondom liker.

6. Utrotas måste alle the, som argheit och ondsko drifva; Men the som efter HERRAN se, Skola i landet blifva. Snarlige kommer thens ondas fall, At han hådan försvinna skal, Ej skal tu honom mer finna.

7. The milde och spakfärdige Skola landet besittia, Med glädie och frimodighet Thes rikedomar nyttia: Hafva ockfå lust i mycken frid,

B 5

Ju måst

Ju måst ther hiertat ror sig
vid, Hvart verlden viker
eller vänder.

(HETZER. L. PETRI.

49.

Then 37. K. D. Psalm.

Mel.) Låt thet icke förtry. &c.

Then onde vaktar ther
fast uppå, At han then
fromma må stielpa, Och ho-
nom med arghet efter gå;
Dock skal thet honom ej
hielpa; Ty HERREN GUD
vil ther åt le, Som thet vål
kan märka och se, At hans
tid år för handen.

2. The onda draga ut sitt
svärd, Sin boga the ock
bända, Mot then froma, som
godt år vård, The sina hån-
der vända: Men svärdet
skal en annan våg få, I the-
ras egit hierta gå Och bo-
gen bruten varda.

3. Then rättferdiga fast
bättre år, thet litsla som han
åger, Ån then skatt, som
then onde har kiår, Som
från GUD draga plågar,
The ondas arm förkroflar
GUD, Och stårker the fro-
ma, som hans bud Af hiertat
gierna hålla.

4. HERREN the fromas
dagar vet, När han them
tröst vil gifva, Theras arf-
del i ewighet Skal them
förvarad blifva. Them
varder ej skam i ondom tid.
I hunger år han them få
blid, At han them vel för-
sörjer.

5. The onde måste utrotas
vift, Ehuru the våldige äro.
Och hafva lust och in-
gen brift På thet the måge
tåra: The skola likvål innan
kortt, Såsom en rök för-
svinna bortt, Och en snar
ända taga.

6. Then onda borgar af
falsk grund, Betala han ej
tänker, Then frome årbarm-
hertig och rund, Både med
lån och skenker. Landet få
GUDS velsignade: Tvert
om skola hans förbannade
Ther ut drefne varda.

7. Ens mans vandel och
all hans stig Styrer GUD
med sin nåde; Eljest far han
ej vel med sig, han för sig
sielfi våde. Om han ån stap-
lar sig til fall, GUD honom
handen recka skal, Til ska-
da han ej faller.

8. Från barndom in til ål-
dren min Har jag ej kunnat
förfara, En rättferdig man
någon sin Af GUD förlåten
vara, Hans barn ej heller gå
om bröd, Han år mild och
hielper i nöd: Hans säd vål-
signad varder. (L. PETRI.

50.

Then 37. K. D. Psalm.

Mel.) Låt thet icke förtry. &c.

Glör vel, och låt alt ondt
bestå, Och låt tig
ej förskrecka: Vända ej
hvad här kommer uppå,
Och hån timer til dig råc-
ka. Blif tu och bo alt sta-
digthår, Och se hvar til tu
kallad

kallad är, Och hvad titt
stånd utkräver.

2. Ty HERREN älskar
rätt och skiäl, Sin Helgon ej
förlåter, Men alltid them
bevarar vel, Hvad thet går
fram eller åter. The ondas
ätt förgås all slätt, The go-
da ärfva landet med rätt,
Och evigt ther inne hlifva.

3. Then fromas mun til
vishet står, Ther vistas han
med gierna; Hans tunga med
rätthet omgår, Then hiel-
per han at värna: GUDS
Lag uti hans hierta är, Hans
gång och steg så styras här,
At han ej orett vandrar.

4. Then onde på then
fromma ser, Alt ondt han
honom aktar; Men HER-
REN honom nåd betar, Och
för hans händer vaktar.
Om han än varder vrong-
vist dömd; Så är hans väg
dock ej förglömd, Oskyldig
GUD honom håller.

5. Förbida GUD och hans
bud halt, Förvisso han tig
hielper: Tu landet vist be-
fittia skalt, När han the on-
da stielper. Thet skal tu
med tin ögon se, Och så at
theras oferd le, Then the ej
kunna tenkia.

6. Jag såg en ogudaktig
man, Thet stod ock nog til
röna, Måktig och vel ro-
tad var han, Som Lager-
bärstrådet gröna. Jag såg
mig om, så var han ej til:
Fåfeng är then honom sö-
ka vil, Han är sin väg
försvunnen.

B 6

7. Halt fromhet och hvad
lika är, På sidston skal tu
finna, At thet samma tig frid
hembär, När tu thet vilt
befinna. Tillfammans måste
the onde få förderf, och se-
dan langt ifrå, GUDI bort-
kastade varda.

8. GUD är the frommas
hälfa god, Tillflykt i nöd-
sens tide, Han skal them
hielpa och gifva mod, I all
motgång och qvida: Han
skal them fria och frälfa
vist Ifrån the ondas arga
list, Ty the på honom trösta.

(LAUR. PETRI.

51.

Then 38. K. D. Psalm.

M.) Vti tin stora vrede för &c.

ACh HERRE! mig ej tuck-
ta, Som jag må billigt
frukta, uti tins vredes nit:
Nåps mig ej alt för länge I
tine grymhet strånge, Men
var mig mild och blid.

2. Ty alt mitt hierta blö-
der, Tin hand mig slår och
dödar, Tin skott mig sarga
så, At jag har ingen lifa;
Men all min ben the visa,
At the ej mer förmå.

3. Jag bör thet ej förtiga,
At mina synder stiga Öfver
mitt hufvud högt: The mig
så svåra äro, At jag them ej
kan bära, Men är af them
nedbögd.

4. Min samvets sår the
svida, Jag kan mig sielf ej
lida, För mina syder skull;
Mitt hufvud jag nedfän-
ker,

ker, När jag uppå them tänker, Och faller snart omkull.

5. Tin vrede mig förtor- kar, Min kropp alsintet orkar, Thes krafter svinna bort: Jag är i ångest råkad, Och theraf så förbråkad, At jag må ryta hårdt.

6. Men, HERRE! all min klagan är vist af dig upta- gen, Min jämmér skäddar tu: Si, huru hiertat häfvar, Och dödsfens mörker sväf- var För mina ögon nu.

7. The som mig hafva svuri All venskap, och förr burit: För mig en vördning stor, The vika nu tilbaka, Och mig then hielp förfaka, At trösta med ett ord.

8. Men the, som ifrigt sö- ka Min motgång the för- öka Sin hop och samla sig: The stempla mig til skada, Och thetta gör them gla- da, At the bedröfva mig.

9. Men jag må stådfve va- ra En dumbe, och ej svara, Ja, icke höra thet; Dock tror jag och förbidar, At fast jag länge lider, Så ska ffar tu mig rett.

10. Ja, jag thet hoppet haf- ver, Fast jag af svaghet snaf- ver, At tu dock står mig bi, Och mig ej öfvergifver; At jag ej altid blifver Min s- ovens gabberi.

11. Jag bör thet ej beklag- a: At jag är under aga, Ty jag har thet förskylt. Jag kan mig vel påminna Min ondsko, och befinna; Jag är

med synd upfyld.

12. Men the mig häf- fö- äro, Betunga och besvär: Mitt hierta alt förhärdt; Ty skynda tig at hielpa, The alle vilja stielpa, Och vil ej från mig bortt!

(H. SPEGEL)

52.

Then 41. K. D. Psalm.

SÅll är then man, som haf- ver kiär, Then elend och then arma! HERRE skal, tå hann ödfeldt är, Sig öfver honom förbarma: Och låta honom altid g- vel, Bevaran vel til lif och siäl: Ej skal honom ske thet våde, At fienden öfver ho- nom råder.

2. Om honom än kan häf- da så, At han I krankhet faller, HERREN sielf ho- nom skiöter tå, Til hålfan igen kallar. Jag sade: HER- RE, var mig mild, Hela min siäl, och gif mig til; Jag haf- ver syndat svåra, Ty fället jag nu tårar.

3. Min fiend talar thet ondt är, Mot mig, af hierta och sinne, Hans tunga som en härknif skiär, När mänd han döden finna? När mänd hans namn som rök förgå? Fiendens tal om mig är så; Han kommer mig at sko- da, Och under fötterna tråda.

4. The som i hiertat hata mig, Ackta mig skada göra, Dock hållat så inne med sig, At ingen skal thet få höra: The

The täncka på sin skalka par Mot mig; han skal vel ligga qvar, Säjja the, i thenna nöden, Och aldrig upstå af döden.

5. Min vän, som jag betrodde bäst, Then jag gaf bröd få gerna, Mot mig nu handlar aldruverst, Med fötter na han mig spiernar; Men, HERRE, var tu nådelig. Utaf mitt fall upretta mig: Låt mig komma til dvala, Så vil jag them vel betala.

6. Thet merker jag ock ther uppå, Attu gör med mig nåde, Om mina ovenner ej få Lengre öfver mig råda: Min menlöshet är in för dig, Ty styrcker tu mig evinnerlig Med titt Anfikte blida; Thet jag skäddar alla tida.

7. Ske lof och pris i evighet, Uti all verldsens åndar, Israels GUD, för sin mildhet Mot then arma och elända! Hvilken han icke vil försmå, Men låter honom nåde få, Then han öfs allesamman Allståds unne. Amen! Amen.

(D. BECKER.)

53.

Then 42. K. D. Psalm.

Såsom hjorten trågit långtar Efter friska källans flod, Alltså ock mitt hierta trångtar Til min GUD, som är så god: Min själ törstar innerlig, HERRE JESU, efter dig. När skal thet dig

B 7

dock behaga Mig in i tin glädje taga?

2. Mina tårar jag förtärer, Och min gråt han är min spis; Ty min ovån mig befvårar Och GUDS agas skarpa ris. Man mig frågar til med spe: Hvar är GUD? låt öfs thet se; Låt öfs se om han dig svarar Och i nöden dig bevarar.

3. När jag nu på sådant tänker, Tå utgiuter jag min själ, Sådant spott mitt hierta krånker, Och jag gråmer mig med skål; Ty jag ville gerna gå Med them, som then hugnad få, At the HERRANS hus besöka, Och hans högtids prydnad öka.

4. Dock hvi vilt tu dig bedröfva, O min själ! och qvälja dig? GUD vil dig allenast pröfva, Therför hoppas stadelig, Jag förmodar än then dag, Tå jag honom til behag Skal ettack-samt offer reda, Och hans loford vidt utbreda.

5. HERRE, när mit hierta förjer, Jag titt ord tå tänker på: När min själ sig klaga börjer, At jag måst en främling gå, Måste wanka af och an, Mellan Hermon och Jordan, Ther mig sorg och ångest följer, såsom hafsens många böljor.

6. Dock har GUD förtröstan gifvit Om sin godhet, dag från dag, Hvilket är min hugnad blifvit; Ty om

om natten sjunger jag, Och
åkallar GUD med flit, Ro-
par högt: o min tillit! GUD
min klippa! hvi förgåter
Tu mig, then sål forgen
fråter?

7. Hvi skal jag så ångslig
vara, När min ovän tränger
mig? Jag vet fögot til at sva-
ra, När han djerft förhåfver
sig; Ty thet år mig som et
mord, Tå jag hörer thesa
ord: Hvar år nu then GUD
tu dyrkar? Huru hieper
han och styrker?

8. Men, min sål! var ej
bedröfvad, Gör ej oro uti
mig; HERREN kommer
oförtöfvad, När man bidar
stadelig Uti hoppet hans mi-
skund, Och hans rätta hielpe
stund. Thet skal jag ock vist
befinna Och hans hielp mig
vål påminna.

(D. GERHARD. H. SPEGEL.

54.

Then 43. K. D. Psalm.

M.) Min hog från menni. &c.

Döm mig, min GUD, be-
fodra min rätt, Och
min oskyldighet skåda, O-
heligt folk utrotas låt, Som
vil högmödelig råda: Fråls
mig ifrån the fallkas ofog,
Och från the onda, som plå-
ga mig nog, Tu GUD! min
starkhet allena.

2. Hvi vilt tu drifva mig
bort ifrå dig, Och låta mig
gå så bedröfvad, Tå fienden
tränger mig hårdelig, Och
mot mig all arghet har öf-
vat? Titt lius och tina san-

ningutfänd, at the mig le-
da, mit hierta uptånd Med
andakt; tig til at tiena.

3. För mig dock til titt
helga berg och til tin boning
sköna, Alt hvad mig hin-
drar nådigt afvråg, At jag
tin godhet må röna: Och til
GUDS altare gernå ingå,
Til GUD, af then jag glådje
kan få, Til GUD, min GUD
ther at tacka.

4. Hvar före bedröfvar tu
tig, min sål, Och åst uti mig
så orolig? Haf hoppet til
GUD, han hielper dig vål,
Och håller sit löfte troligt;
Jag skal ån prisa thet vit-
serlig, Han med sit ansikte
hjelper mig, Och vil mig
en nådig GUD vara.

(D. BECKER.

55.

Then 45. K. D. Psalm.

JAg sjuger om en Konung
båld, Och om hans makt
och stora våld, En skön och
lustig visa: Then samma år
mins hiertans dikt, Och
med min snälla tungos skrift
Författad, honom at prisa.
Ibland; alla tu fågrast åst,
Och tina läppar täckas
båst; Ty har GUD dig väl-
signat, Med en evinnerlig
hugnad.

2. Tu hjelte, bind vid dig
titt svård, Och haf then
lyckan tu åst vård, Sannin-
gene til åra: På thet the
arma må ske rätt, At the ej
må förtryckas slått, Af dig
the thet begåra. Ty skal ock
tå tin

tå tin höggra hand Bevifa under i all land: För tin skott skola falla Tina fiender alla.

3. O GUD, tin stol är dig beredd, At han altid i evighet Skal blifva fast ock vara: Tin Konungliga spira och makt Är med rättviso ombelagdt, Ty blifver hon utan fara. Rättfärdighet tu hafver kår, Men then som orättfärdig är Kan icke dig behaga, Från dig han måste draga.

4. Ty hafver GUD, tin GUD, dig smort Med glädjenes oljo, ock äro gjort, Mer än medbröder tina. När tu uti tin härlighet går, Af the elphenbens palats klar, Så fast tin kläder skina, Beguten med ädla myrrham; Ty går tu ock med stor mån fram: Konunga döttrar våna Gå i titt smycke skiöna.

5. Bruden, then dig är mycket kår, På höggrahanden står dig när: Beprydd med gullet klara: Hör tu dotter fager och skön, Bög tin öron och var ej sen, Förgåt hvad titt kan vara; Så varder tu Konungen om tack, Tin fägring utan fel och bräck; Han är tin HERRE käre, Then skal tu dyrka och ära.

6. Tyri dotter kommer ock ther, En härlig skänk hon med sig bår, Til at honom förära. The rike bland folket komma med, Och för

honom til jorden ned Falla, och nåd begära. Konungens dotter af fägring fin, Alt sammans hon invårtas skin, Beklädd med gyllene stycke. Dyrbart är hennes smycke.

7. Til Konungen har man henne in, Uti guldstickad kläder fin, Ther hennes medsystrar följa: Them hafver man ockfå til dig, Som äro klädde kostelig, Thet sig ej låter dölja; The äro prydde med loslig dygd, Man hafver them in med glädje och frögd I Konungens palats vida, Ther gå the in utan qvida.

8. Ther vid skal tu ock vara glad, At uti tina fäders stad Skal tu bekomma söner, Hvilka tu så förskicka skal Til Förstar öfver verden all; GUDS nåd tu thermed röner. Så skal ock så man efter man Komma ihog tithelga Namn. Therföre skola ock tin godhet Folken tacka i evighet.

9. Then brudvifa nu siungen är, Hon lyder om JESU GUDS Son kår, Som liknas här vid en hjelte, Theslikes vid en Konung bård, Som all ting hafver i sitt våld, Then Brudgum vi ommålte. Så liknas här ock vid en Brud, GUDS församling, med andelig skrud. Här af vi måge besinna GUDS nåd, och hafva i minne.

Then 46. K. D. Psalm.

VÅR GUD är ofs en väldig borg, Han är vår skiöld och värja: Han hjälper ofs af nöd och förg, Som ofs vil här besnärja. Vår fiende båtök är ofs så håtök, På makt eller list hafver han ej brist; På jorden är icke hans like.

2. Vår egen makt var här försvag, Thet måste visse lve röna; Ty gick för ofs til thetta slag CHRISTUS, then kämpen sköna. HERREN Zebaoth bevissté ofs godt: Then kämpen god, Som gaf ofs mod, Han vann seger och ära.

3. Vore ofs än hela verden gram Och ville i grund nedkasta, Thes upfat skal dock ej gå fram, Ehuru hon sig kan hafva: Hennes förman göre hvad han kan, Hans skadeliga akt får dock ej makt; Han hafver findom alt funnit.

4. The måste låta ofs med frid, Ehvad the siunga eller springa, Ty GUDS Son är kommen här nid, Och skyler ofs under sina vingar. Rövva the ofs ifrå Vårt gods, lif också; Hafve sig thet bort, The vinna icke stort, GUDS rike vi väl behålle. (M. LUTHER. LAURENS. PETRI.

57.

M.) *Hvar man må nu väl &c.*

GUD är vår starkhet och tillflykt, vår hjälp i nöder alla; Ty äre vi nu utan flykt, Fast verden ville falla, Och alle högar sunkonid, Och hafvet bäfvade ther vid, Och bergen samman stötte.

2. Dock skal likväl GUDS kyrka ren, Fast och beständig blifva Med sina lemmar hvar och en: Ho kan vår GUD fördrifva? GUD alltid sielfver ther i bor, Ty blifver hon alltid i flor; Ty GUD henne bevarar.

3. Hedningarna måste förgå, Konungariket falla: Jordens kälva och bäfva stå, När GUD skal domen hålla. Med ofs är HERREN Zebaoth, Som Jacob frälst och gör godt, Och sin församling vaktar.

4. Kommer och skåder HERRANS verk, Som han på jorden drifver; Han krigar med sin arm så stark Och bogan sönderrifver, Spetsen sönderbryter ther näst, Med eld förbränner vagn och häst; Hvem vil stå motstånd göra?

5. Ty känner mig och blifver vis, At jag är GUD och HERRE, Hvilken i sen görora stor pris, Ibland Hedningar fierran. För eder jag sielfkämpa skal, At ingen skal komma på fall, Trots edra fiender alla.

6. HERREN Zebaoth står ofs bi, Then ock sielf för ofs strider:

strider: Jacobs GUD oss
belkyddar fri, Bevarar på
alla sidor. Thet gör GUD
Fader, Son och AND, Per-
soner tre, dock en GUD
sann: Hvilkom ske pris och
åra!

58.

Then 49. K. D. Psalm.

Mel.) Lustig af hierians &c.

A Lt folk skal nu här höra,
Hvad HERREN talat
har; At thet må hiertat rö-
ra Och skaffa ödmjukt svar:
The store med the små Bör,
HERRANS ord förstå: The
rike med the arma, Här
kunna lärdom få.

2. Min mun skal vishet
ljuda, Then CUD har sielf-
ver sagt; Hvad han har
tåkt at bjuda Måst bli på
hiertat lagt. Hvi skal jag
frukta mig, Fast nöden yp-
par sig? Fast mig min ovän
tränger, Och djerft förhåf-
ver sig.

3. Fast än han sin tröst
fäller på verldslig rike-
dom, Och många trotsord
fäller, Men sköter ej ther-
om; Befinner han likväl,
At thetta kan hans siäl Als-
intet så förlofsa, När hon
är satans trål.

4. Med GUDI sig försona,
Är honom alt försvårt Ty
GUD vil them ej skona,
Hvars hjerta är så hårt, En
människa dock ej kan För-
lofsa någon man; Thet ko-
star alt för mycket, At
Frålsa mot GUDS hand.

5. Åndock then onde
svärfvar I välgång längan
tid, Och ej för döden bäf-
nar, Men har en säker frid;
Så dö: han likväl bort,
Hans rykte blifver kort,
Hans klokhet, makt och
åra Ej skattas sedan stort.

6. The hafva välstor lyc-
ka, Och the ras hus står fast:
Them kan ej motgång tryc-
ka, Ej sorgens tunga last;
Ja, hela the ras ätt Får up-
på samma sätt, I alliköns
välstånd lefva, Aflust och
glädje mått.

7. Dock kunna the ej
blifva I thenna hårlighet;
Ty döden skal them drifva
Som få, thet intet ver Sin
ändalykt, och the Få sielf-
ve sedan se Sin dårskap, och
för åra Skal komma spot
och spe.

8. The skola usle ligga I
helfvetet som får, Sig tröst
och svalka tigga; Men al-
drig få en tår. Them gnä-
ger sådan död, Them brän-
ner sådan glöd, At the sitt
högmod glömma, Och kån-
na evig nöd.

9. Men GUD skal mig
förlofsa Ifrån et sådant
qual; Och stöta them som
trotsa, I djupsta afgrunds
dal. Ty skal jag ännu se,
Thet stora under ske, At
GUD vil mig uptaga, Och
mycken nåd bete.

10. Sig ingen så förarge,
At en är stolt och rik, Hans
förråd äro marge; Men
tänkom at en slik Alsintet
med

med sig tar, Tå när han hådan far: Han måste allting lemna, Ehuru stor han var.

11. Som han sin tröst har grundat På thenna världens prål, Til jordisk vållust stundat, Som til sit högsta mål; Så är then glädjen all, När han bortfara skal: Hans fällhet har tå ånda, och får etevigt fall.

12. O HERRE! mig befråa At vandra i tin bud: Från världens gods och åra, Våndt bort min hog, O GUD! I tig är jag förnögd, Och skal i himmels högd Tig evig vördnad bära, Med hjertans lust och frögd.

59.

Then 51. K. D. Psalm.

O HERRE GUD! gör nåd med mig, För then misfakund, som är i mig: För låt mig synder mina, afstora mildhet tina. Och för tine barmhertighet, Två afmin orättfärdighet, Och gör mig ren från synden; Min brist kan jag besinna. Ty min synd är alltid för mig: Syndat hafver jag allena mot dig, För dig hafver jag illa gjort; Men tu blifver sann uti tin ord, Och vinner, tå tu dömes.

2. Si, GUD, i synd jag af lad var, Också min moder, som mig bar, Har mig i synd undfångit, Stor synd har jag begångit: Si, GUD, tu hafver sanning kår, Tina

vishet, som hemlig är, Hafver tu mig förkunnat, At jag kan thet begrunda. Stånk mig med Isop, HERRE min, Så varder jag snöhvitt och ren: Tin frögd och lust låt höra mig, At the ben måge frögda sig, Som tu hafver förkrofsat.

3. Titt ansikte våndt ock ifrå Mina synder både stora och små. Min misgerning afskrapa: Rent hierta i mig skapa: Tin ANDA förnya i mig, Och kasta mig ej bort från dig: Låt mig tin helga ANDA Ej mista god och sanna. Tin hålfos tröst låt höra mig: Tin fria Anda stärk mig med; Och jag vil låra them tin väg, Som ännu intet känna dig. At the sig til dig vända.

4. Min hålfos GUD, fråls mig också Från blodskuld, at min tunag må Tin rättviso förkunna, Och tin pris högt utsiunga. Ty offer hafver tu ej kår, Bränn-offer, eller hvad thet är; Men GUDS offer försanne är en bedröfvad Ande. Gör vål vid Zion, HERRE min, Så upbygges med orden tin, Jerusalemlen then store stad, Ther tu til offer hafver behag, Som på titt altare offras.

(GREITER.)

60.

Förbarma dig, GUD, öfver mig, För tin stora barmhertighet, Och för then nåd, som

fom är i dig, Tag bort min orättfärdighet: Två af min synd och gör mig ren, Ty min brist jag väl känna kan. Mot dig hafver jag syndat allen, At tin ord skola blifva fann.

2. Si GUD, i synd jag födder är, Ifynd mig aflat moder min: Si, fanning hafver tu dock kår, Tin hemlighet gaf tu mig in: Stånk mig med hålsosom Ifop, Som snö varder jag hvit och ren: Låt mig höra glädje och hopp, Så frögdas min förkräta ben.

3. Ifrån min synd titt Anfigt vänd, Min synd tag från mig alla slätt, Och hjertat skapa i mig rent, Gör mig i andan ny och rätt: Kasta mig icke dig ifrå, Och tag ej bort tin ANDA god: Tin hålsos glädje låt mig få, Styrk mig i ANDANS frja mod.

4. Tin våg jag gerna låra vil Them, som orättvise äro, At the dig skola falla til, och gifva dig pris och äro. O HERRE min hålsos GUD! Fråls mig från synder mina, Min tunga skal efter tin bud Förkunna rättvisantina.

5. Om tu hade haft offer kår, Jag hade ju thet gifvit dig; Men thet offer, som tu hafver lårt, Är hjertat, som bedröfvar sig. Gör vål vid Zion, HERRE min, Så varder upbyggd med tin ord, Jerusaleml, then staden tin,

Ther ren offer varda dig giort.

(HEGENVALD.

LAURENTS. PETRI.

61.

Then 52. K. D. Psalm.

H Vi berömer tu fast dig Afmykna ondsko tine, Tu starke och mycket våldig, Och hafver ondt i sinne? Är här dock daglig i GUDS hand, Som tin akt dig förtaga kan: Hvad kan tu mot GUD skaffa?

2. Tin tunga söker idkelig At bedrifva sin skalkhet: Then mången man är skadelig, Såsom hårknifven skarpe. Tu älskar mera ondt, än godt, Och talar falskhet, hån och spott; Havd rätt är, tu ej vördar.

3. Hvad som kommer förderfästad, Tu thet intet försummar: Theraf äst tu hjertat glad, Och älskar falska tungor; Men HERREN GUD gör vål och rätt, Som tina skalkhet alla slätt Vänder in på dig sielfvan.

4. Förderfva skal dig HERRANS hand, Och allan slätt utrota Ifrån både titt hus och land, Tig skal thet intet båta; The frome skola thet få se, Och åt tin stora ofärd le, Och frukta GUD och säja:

5. Si, thenne tröste på sig sielf, Och icke på GUDS starkhet, Förlåt sig på sin makt och sköld, Var mäktig i sin skalkhet: Han tröste

ste

ste på sin rikedom, Och
hvad som hållt i sinnet kom.
Thet GUD dock ej kan lida.

6. Men jag förlåter mig
på dig, O GUD! then stund
jag lefver, Och tackar dig
evinnerlig, At tu then nåd
mig gifver: Jag förbidar,
HERRE, titt namn, Then
alla vil och hjälpa kan,
Them sig therpå förlåta.

(M. LUTHERUS.
THOMÆUS.

62.

Then 55. K. D. Psalm.

Mel.) Tå mig går sorg och &c.

GUD, hör min bön, och te
tig fram, När jag be-
dröfvad ropar: Se til min
jämmer, sorg och skam, Som
mig nu öfverhopar: För-
märk mins ovåns stolta hot,
Och min ödmjuka klagan;
Hos dig allena får jag bot,
Når som min själ är slagen.

2. Mit hjerta ångslas i mit
bröst, Dödsångest mig för-
bråkar, Stor håpenhet för-
tar min röst, Och fruktan på
mig råkar: Jag esomoftast
önskar mig En flyktig dufva
vara, På thet jag måtte ha-
stelig I villa öknens fara.

3. Men, HERRE, tu min
tillflykt är, När dig är jag
bäst säker; Tu hjälper, når
jag fara bår, Och tu mit hjer-
ta läker. Ach HERRE! låt
the argas mun Sin egen
skalkher röja: Förskingra
rheras lösa grund, At the sit
högmod böja.

4. Thet är ju klart och
kunnogt nog, At the med
vrånghet handla, At the i
våld, förutan fog, All rätt
och själ förvandla: Bedrå-
geri och lögn går fort På al-
la theas gator, Och mor-
diskt rådslag blifver pfort Af
then, som mig nu hatar.

5. Om the med uppenbara
makt Emot mig ville strida,
Tå toge jag mig vål i akt,
Och skulle håldre lida;
Men si, thet är min kände
vån, Och then jag mig be-
trodde: Han lönar mig nu
så igen, Som når mig lif-
ligt bodde.

6. Ty komme them all
nöd uppå, Och döden them
förskräcke; Ja, helvetet
them förestå, Som sådan lift
upväcka. Men til min GUD
jag ropa vil, Han skall mig
vål bevara: När jag med
bönen talar til, Skal han
mig nådigt svara.

7. Min fångna själ förlöf-
sar han, At hon må frihet
niuta, Fast fienden med
vrånghets band Vil henne
hårdt insluta. GUD them
förvißt utrota skal, Som ho-
nom platt förakta, Som
them menlösom göra qual,
Och ej hans ord betrakta.

8. Ty theas mun är föt
och hal, Men hafva ondt i
sinne, Lent är som olja the-
ras tal, Dock är ther arghet
inne. All theas vänlighet
är flärd; Ty når the blifva
hörde, Tå hvåfser hiertat
spjut

spiut och svård, Ther med
the vilja mörda.

9. Men hemstål GUDI all
tin sorg, Och all then nöd
tig trycker; Han hägnar tig
alt som en borg, Och utur
faran rycker. Then fromme
ingalunda skal I evig oro
lemnas; Men ondskan måste
med diupt fall Och evig plå-
go, hämnas. (D. BECKER.
H. SPEGEL.

63.

Then 58. K. D. Psalm.
Mel.) Gud Fader vele vi &c.

O Menniska! GUD kla-
gar Utöfver mycken
synd. At man i thesa da-
gar Är utaf arghet blind.
Monn j då dumbar åren?
At i för skäl och rätt Alsint-
tet tala låren, Men glömen
sådant slått.

2. Afblotta ondsko drifves
Stort våld uti all iand; The
falske lyksamt trifvas, Och
hafva öfverhand: The ar-
ge varda hörde uti sin vrån-
ga sak; The menlöse för-
förde, Och rätten är i vrak.

3. Then hop, som GUD
förgåter, Går om med
lögn ock list: Sin nästas
välstånd fråter, Igenom kif
och tvist. The såsom ormar
rasa, Och stoppa örat til, At
the ej skola sasa För then,
them kiufa vil.

4. Men GUD kan sön-
derbryta The ondas skarpa
tand, The Lejon som så ry-
ta, Han snart förjaga kan.
The skola så försvinna,

Som röken ånda tar, Som
man ser vatnet rinna, Och
vet ej hvart thet far.

5. Som sniglars afgång
haffas, Som en otidig börd,
Then af sin moder kastas,
Blir ej i Solen förd; Så sko-
la theförsmäkta, Och the-
ras arga skott, Som skår med
falskets skiäkta, Skal få et
nessligt brott.

6. Förr än som törnets
qvistar Sin högsta mognad
få, Och thet i taggar bri-
ster, Så at thet stinga må,
Skal HERRANS vrede:
rycka Then stygga växten
bort, Och ondskans blom-
ster trycka, At thet skal
blifva tort.

7. När då then fromme
märker En sådan HER-
RANS hämd, Och ser then
samma verkar, At Synda-
ren blir skrämd; Skal han
stor glädje finna, Och se
thens argas blod För sina
fötter rinna, Som förr mot
honom stod.

8. Slik glädie HERREN
gifver, Ther af at menlös-
hett Af honom hägnad
blifver, Som allas vågar
vet. Ty GUD vil ståde va-
ra Al rätts och lags försvar;
Emot the ondas ikara Han
straffet intet spar.

(H. SPEGEL.

64.

Then 62. K. D. Psalm.

Hjelp GUD utaf tin nå-
des thron, Vår bön låt
tig

tig behaga: Af stora nåde
ofs förskon, Gif frid i våra
dagar: Vår öfverhet för-
lån tin nåd, långt lif, vishet
och troгна råd, Som tit ord
gerna älska.

2. Regere them tin Ande
god, Uplyse mod och sin-
ne, at the uti tin lag och
bod, Af rättan kärlek
brinna; Utan tig är all råd
en flärd, All klokhet och
platt inret vård, Hvar tu
them ej regerar.

3. Tro tienare honom be,
skär I all stånd hög och lä-
gre, Som älska hvad som
rättvist är, Och ingom rätt
förvågra: At öfverheten,
så och the, På gemene mans
nyttö se, Fly girighet och
högfärd.

4. Låt och vår Höga öf-
verhet, Then tu ofs hafver
gifvit, Sitta för tig efter sin
ed, Medan han är i lifvet:
Låt honom, GUD, få för tig
stå, At han then rätta väg
må gå, Och aldrig förförd
varda.

5. Bevaran och för ty-
ranni, Håmdgirighet och
vrede, På thet hans godhet
by från by, I landet sig ut-
breder: Hans regement blif-
ve i ro, At vi i frid med ho-
nom bo, Och tig med ho-
nom lofve.

6. Var nådig, O GUD!
vår öfverhet Och alla Ko-
nungens Ständer: Tin Hel-
ga ANDA gif ofs med, At
vi alle i fänder Titt helga
Namn loffiunga må, När

vi i tin församling stå. O
GUD, ofs vårdes höra!

7. Bevara för örlig och
frid Them som frid gerna li-
da; Thet folk, O GUD!
drif från ofs vidt, Som vilja
gerna frida. Men ofs gif
frid: Titt helga ord Blifve
altid hos ofs i flor, Tig til
lof. pris, och åra!

(D. SELNECCERUS.

65.

Then 62. K. D. Psalm.

Mel.) Gud af sine barm. &c.

MIN åtrå fast til HERRAN
står, Hans milda hielp
jag bidar, Jag väntar at jag
bistånd får, I all then nöd
jag lider: Min GUD han är
mig god och huld, [Ej skal
mig faran kasta kull, Hur'
flor hon och kan vara.]

2. Fast många ställa sig
mot mig, Som ensam och
elände är lik en vägg, som
lutar sig, Och snarlig går
om ände: Jag skulle snart
som har ej frid Kullstielpas
och platt kastas nid, Om
GUD ej bistånd gjorde.

3. GUD gör mig bistånd,
nåd och tröst, Så at jag icke
faller: Han gläder hiertat,
hörer röst, Ty jag och ho-
nom kallar Min salighet,
min klippta, borg; Han hiel-
per mig i all min sorg, Then
jag på honom kastar.

4. Ty tror GUDS löfte,
som är vist, at han ur nöd
vil föra, Och klager ho-
nom eder brist, Han skal
vist

vist eder höra. Menniskan hon dock intet är, En myndig felar, brister bår, Och väger mindr' än intet.

5. På öfvervåld ej någon må Och på sit vålde drifta, Ej någor hiertat lägge på Thet gods han snart kan mista. Jag vet och tror thet GUD har sagt, at GUD alena åger makt, Och som förtienas, lönar.

(GREF LINDSKÖLD.

66.

Then 65. K. D. Psalm.

Mel.) Min högsta skatt &c.

O HERRE GUD! tu hörer bön, Alt kött nu til tig länder: Tu efter synden ofs ej lön, Låt up tin milda händer; Ty allas ögon se til tig, Se dock til huru hårdelig Ofs vår misgerning trycker.

2. Som järn tin himmel vorden är, Och jorden hård som koppar, Så at hon ingen frukt nu bår, För brist på på regnedroppar. Och kornet står så jämmerlig; Och åkermannen klagar sig; The arma diur försmåkra.

3. Hör ofs, OGUD vår salighet! Tu allas hopp på jorden; Tin underlig rättfärdighet, Vår enda tröst är vorden. Besök titt land och vatna thet, Och gör thet rikt af gräs och säd; tin källa vatn ej tryter.

4. Vålsigna dock then arma jord, Hon är för synd förbannad. Tin makt och

godhet är kungjord, Titt löfte är och fannadt. Krön året med tin ymnighet, Gör jorden fuktig, frukten fet, Theraftin fosspår drypa.

5. Så vilje vi i stilhet tig Vårt löfte, GUD, betala, Och prisa, som så nådelig Ofs vil i nöd hugfvala. Alt thet som röres gläder tu, Morgon och afton gläd ofs uu, At vi tin pris må siunga. (J. SVEDBERG.

67.

Then 67. K. D. Psalm.

GUD vare ofs barmhertig och mild, Förlåne ofs nåder fina, Sin anlets lius och kärleks eld öfver ofs låte gå och skina: At vi hans vågar känna må, Hans signade vilja låra, Bland alla hedna spörrias ock få, CHRISTUM vår Hel och Åra, All pris och loford båra.

2. At tacka må och lofva tig, O HERRE GUD! all tunga, Och hela jorden frögdad sig, Med lust och glädje siunga; At tu til ofs hitkommen åst, then rätta domen hålla, Och vil thet bekomma aldrabåst: Synder förlåtas alla Them, som här til tig falla.

3. Ja, tacke GUD, och lofvetig All folk med dygd och fromma. Si, jorden bår nu rikelig Sin frukt med gröda och blomma. Ofs signe Fader, så ock Son, Ofs signe GUD then Helge AND! Alsväl-

Alsvåldige GUD i Himmels thron, Frucktes och vördes i all land; Visåge afhiertat, Amen. (M. LUTHER.

68.

Then 69. K. D. Psalm.

Hielp mig, min GUD, min sorg mig qvål, Stort vatten gå åft til min själ, Stormvägen mig fördränker: Jag siunker ned idiupandy, Mig fallnar både hull och hy; På dig jag likvål tänker. Jag hafver ropat mig all trött, Min hals är hes, min syn förnött: Efter min GUD jag bidar, Medan jag thetta lider.

2. The som mig hata utan skål, Och mig förfölja i hamn och håll, Åro fast starke och många. Thet betalar jag nu dyrt nog, Som jag med rof ingom frantog; Thet gör the åro så vrånge. Dock min fåvitska vestu vist, O GUD! också min stora brist, Som thetta ser och dömer, Och ingen ting bortglömer.

3. Ty beder jag så innerlig Låt them icke få skam på mig, Som tig, HERRE, förbida: Ståd icke HERRE, Zebaoth, At för tin skull blifva til spott The tig söka i sin qvida. För tina skull, Israels GUD, Också för tin rättvisa bud, At the ej öfverträdas, Måste jag så försmådas.

4. Mine bröder hafva sig, bortvåndt, Mins moders

barn är Jag okånd, The vilja mig intet veta. Thet nit som jag om titt hus bår, Ther af jag hafver tig så kår, Månd mig så svåra fråta: All smålek går fast öfver mig, Ther med the så försmåda mig: Slikt måste jag nu draga I thesa forgedagar.

5. Med låt och gråt så ömkelig, Med hård fasto jag tvingar mig, En grof säck är min kläder. För dock igen ej annat än spott, Thertil jag hafver alsingen brott, At fienden mig så håder. Uti all rum är jag på tal: En visa i theras dryckesmål Måste jag allestäda vara, The kunna mig ej spara.

6. Ty beder iag tig, HERRE blid, Hielp mig fullsnart, ty nu är tid, At thenna nöden hårda: Tin högra hand til mig uträck, Och drag mig up af thenna träck, Låt mig ej fördränkt varda: Utaf the diupa vatten mig tag, Nåps them mig hata natt och dag: Thet diupa svalg och grymma GUD at jag må nudrymma.

* * * * *

7. Hör mig, O GUD! för tin godhet, Ty tu åft mild som jag vål vet, Hielp mig i thenna vända: Låt mig thet aldrig hafva förspordt At tu titt ansikt gömmer bort; Bedröfvad är min anda.

da. Nalka tig, HERRE, til min själ, Then fienden så svåra qvål, Här är intet til til råda, Hielp tu med tina nåde.

8. Then stora smålek tu väl ser, Som fienden mig stads betar, Mit herta sönderfrånger. Jag vänte, at i thenna stund Mig skulle någor bete miskund, Medan så fast omtrånger; Dock ibland alla vardt ingen spord, Som mig ville trösta med et ord; Så platt är jag bortkastad, Af allom smådd och lastad.

9. Galla gåfvo the mig til kost, Och ättiko dricka i mintörst, Tå jag var i slik mödo. Ty vare ock them i vedergåld, Til snaro och til dödfens såld Thet bord som them skulle föda: Varde ock theras ögon mörk, Och theras höste så vanstyrkt, At the icke måkta stända: Slikt komme them brådt tilhanda.

10. Utgjuta skal tu öfver them Tin stora harm och vrede grym, Theras hemman ligge öde: Låt theras åker aldrig gro, och ingen i theras hyddo bo, Medan the åro så snöde; Ty the så förfölja then man. Som tu har slagit med tin hand. Så väl thet them behagar, At tutina slår och agar.

11. Then hämd komme ock them uppå, At the til synd ifrån synd gå, Och rättfärdighet ej finna: Af

liffens bok them utstryk slått, Upskrifvas med the fromma ej låt, Medan the sig ej befinna. Men jag är arm och ömkelig, Tin salighet beskydde mig; Så vil jag titt namn prisa Med lofsång och med visa.

12. Sådant offer förutan svik, Fast bättre mänd behaga tig Ån bockar och stutar alla. Slikt skola ock the fattige se, Theras hierta skal lefva utan ve, The skola sig til dig hålla; Ty HERREN hör the fattigas rop, Som til honom sätta sit hopp, Sina fångna han ej föraktar, Utan them hjälper och vaktar.

13. Ty lofve nu himmel och jord HERRAN, som them så väl hafver gjort, Vatten och hvad ther i må lefva. Zion skal han frälfa försan, Och Juda ståder uppbygga, at man Sig åter thit må begifva. Zion besitta med arfsrätt Skal hans froma tienares såd, The, som HERRANS Namn prisa, S kola ther blifva med lifa.

(D. BECKER.)

69.

Then 70. K. D. Psalm.

M.) Jag tackar dig genom &c.
GUD, Ikynda dig at frälfa mig, Tin hjälp, O HERRE! sånde. Til skam the varde och skämme sig, Och strax til rygga vände.

2. The alle som emot mig stå,

stå, Och öfver mig högt
ropa Med olycks önikning,
få, rått få! The hafve skam
tilhopa.

3. Men åter frögd' och glä-
die sig, The som ståds til tig
långta; Tin falighet ock inner-
nerlig Med fast hopp efter-
trnågta.

4. The ther med hierta
och med röst, Thens Hög-
stas lof frambåra, Och säga:
GUD, som är vår tröst,
Tack hafve, pris och åra!

5. Jag är elände, GUD,
var snar, At jag i nöd ej
stielper: Gif på min bön et
nådigt svar; Ty tu åst then
mig hielper.

6. Min GUD och min
Förlofsare, Tu ville ej län-
ge dröja; Så skal tig evig
åra ske: Tit namn vil jag
uphöja. (D. BECKER.

J. SWEDBERG.

70.

Then 71, K. D. Psalm.

Mel.) Hvad min GUD vil &c.

MIn GUD, på tig förtrö-
star jag, Låt mig ej bli
förtappad: Med milda nåd
min bön uptag, Tu åst then
mig har skapat; Så var mig
huld, För JESU skull, Och
låt mig bistånd finna: Tu åst
then borg, Ther jag all sorg
Och nöd skal öfvervinna.

2. Hielp mig utur the on-
das hand, Från the våld-
sammas skara: Slit sönder
mina synders band, Och fa-
tans hårda snara, Ty tu åst
vißt i all min brist, Min til-

flykt och mit fäste: Från
första stund har tin miskund
Fölgt mig och sökt mit
båsta.

3. Alt mit beröm har jag
af dig, Min tröst och sielva
lifvet: Ifrån min ungdom
har tu mig Alt godt beskårt
och gifvit. Tin hand hon-
var beredd och snar Mig, då
jag föddes, fågna: Tu haf-
ver mig ock mildelig Alt
sedan velat hågna.

4. Som et vidunder må-
ngen mig Nu akta och
ålkåda, Dock skal min tur-
ga gladelig GUDS lof och
pris beboda; Ty fast skal stå
all min åtrå Efter hans Ord,
som lærer: At then alt må
med frögd utstå, Som GUD
sin nåd beskärer.

5. Om jag skal lefva til
then dag, At jag gråhårig
blifver, Och jemväl skröp-
lig, mycket svag, GUD mig
ej öfvergifver. Ty jag kan
se, at många the, Som hatat
mig, förbida Mit skadefall,
och at jag skal Tit Anfikt
sakna blida.

6. The rådslå mot mig fal-
skelig, Min siäl the efter-
vakta: Mit verk the måst
beslita sig At lasta och förak-
ta. Men, HERRE! var
dock mild och snar, Mig
uslan til at hielpa, Gif
then förskräkt, med skam
betäkt, Som söker mig at
stielpa.

7. Jag aldrig slikt förgåta
skal, Men ståde thet förkun-
na: Fast, godhet tin är utan
tal.

tal, När Tu vilt nåden un-
na, Skäl jag likväl uti min
sål Tin nådeverk förfamla,
Them visa få, at ingen må i
mörkret ther om famla.

8. Thet är tin kraft, som
styrker mig, At jag kan hör-
samt vandra Ut i tin väg,
och prisa tig, Ja, undervisa
andra. Tu har mig lärt, mig
frälst och vårt Ut i min ung-
doms dagar: Tu vårdar om
min ålderdom, När jag är
suk och svager.

9. Then nåden, som tu
mig har giort, Skäl varda
prisad vida, Af barn och bar-
nabarn förspordt, Och the
thet långre sprida. Tin vis-
het stor, jag noggsamt tror,
Har aldrig någon ånde. Tu
gör mig störst, när som jag
först Har varit i elände.

10. Tu låter mig stor sorg
och nöd Och mycken ångst
förnimma; Men när jag är
så godt som död, Nytt lif
jag ser mig glimma. Tu väc-
ker opp mit döda hopp, Tu
tröst och hielp bevisar;
Thes bör mig väl med mun
och sål, Tig, som mig frälst
har, prisa.

H. SPEGEL.

71.

Then 72. K. D. Psalm.

OGUD! tin rättvisa dom
Gif altid Konunge-
nom, Och then stora Ko-
nungs Son, Som regerar i
Zion.

2. At han förer folket tit,
Til en sann rättfärdighet;

Hielper the elända opp,
Som til honom sätta hopp.

3. Låt ock bergen bära
frid; Sänd rättfärdighet
härnid I från högdene: at
vi Måge glädjas ther uti.

4. Ty then Konung hål-
ler lätt Thet elända folk vid
rätt, Hielper up the fattige,
Trycker ned försmädare.

5. Rätt så långt som Solen
går, Och hvart Månen ski-
na får, Skäl hans åra spridas
ut, och hans lof bli utan slut.

6. Han nedkommer nåde-
full, Och så tyft som regn
på ull: Såsom blomster fäg-
ring få Ut af daggens drop-
par små.

7. Äfven blomstras af
hans nåd Rättvishet och
goda råd: All välsignad
hielp och tröst Varder af
hans thron utöft.

8. Han har under sina
makt Himmel, haf och jor-
den lagt: Verldens åndar
fattar han, Och all haf han
måta kan.

9. Honom måste hvarje
man Frukta, vårda i all
stand; Ja, then stälte fleka
skal Stoftet af hans fotapall.

10. Sielfve the, som här-
ligt bo, I Konungslig prakt
och ro, Skola för hans åros
skul Hafva öspardt alt sit
gull.

11. Han skal ifrå Saba få
Dyra offer; Äfven så Skäl
Arabien från sig Sända skän-
ker rikelig.

12. Ja, the aldrämåktigste
Skola

Skola låta ödmuikt se, At han Kongars Konung är, Som med sit ord all ting bär.

13. Ty han frålsfar ganska lätt, Skaffar then elända rätt, Och then intet bistånd har Tager han i sit försvar.

14. Han anammar i sin vård Then, som världen är för hård, Och han fagnar mildt och vål, En förtrykt och ångflig fål.

15. The som lida våld och nöd, The ther utstå svåran död, Styrker han, och gifver mod, Och vil hämnas theras blod.

16. Nåd och hans barmhertighet Varar i all evighet; Honom bön ock offras skal, Dag från dag med andakt all.

17. All ting skal i trefnad stå, Och en liuslig framgång få, Såsom Libanon bär frukt, Och som gräset sprider lukt.

18. Hans namns åra och beröm Skal utflyta som en ström; Ty så vida Solen skin, Sträcker han ut makten sin.

19. Genom honom skal ofske Frid och all vålsignelse. The han ock stor vördning har Af then stora hedna skar.

20. Lofvad vare HERREN GUD! GUD, som sina helga Bud, Fordom gaf åt Israel, Och förlöste honom vål.

21. Lof och pris och härlighet Vare GUDI städs

beredt, Och all land han äro se. Amen, lär, O GUD så ske!
(H. SPEGLER)

72.

Then 73. K. D. Psalm. Mel.) O Menniska betänk

Thet är fullvist, at hvaden ren, Må sig på GUD förlita; Ty thet är rätt han Israel, Som har en obefsmittad fål, Och, uti tron lefver.

2. Thet är altså et misförstånd, At jag vil thet förtryta, At all ting gå them vål i hand, Som dock GUDS lag motbryta. En kötsligt finne ej förfä Then våg, som HERRAN vishet går; Men staplar tid och slinter.

3. Thet synes ganska underligt, At the som onde är, Må vål och lefva önskeligt. Få alt thet the begära Them trycker aldrig någons nöd, Them skrämmer ej thet svåra död; Men the stå fast och trygge.

4. När GUD ofs andra rifa vil, Tå varda the förgätne, Them ländes inget plåga til; Thefs blifva the förmätne. Ja, thes hier blifver stolt, The göra alt thet öfvervåld, Som them sinnet kommer.

5. Dock måste man the kalla godt, Man tors the intet lasta, Ty rätten håll

the förspott Och underföt-
tren kasta: Ansiktet sväller
väldelig, Och munnen häf-
ver utu sig Stor' ord och
mycken hädska.

6. Ehvad the tala blifver
trodt, Som Himmlen thet
vist sade: Them säger ingen
man emot, Men alle äro
glade, At the må hafva then
til vän, Som när thet trån-
ger, kan igen Them en väl-
gerning göra.

7. Men efter arge siälar få
I sådan välgång lefva, Är
thet tå icke fåfängt gå I
HERRANS väg och sträfva
Mot synd och orättfärdig-
het? Ach nej! et GUDS
barn ser och vet Vål theas
usla ända.

8. Ty HERRANS ord är
uppenbart, Om man thet
rätt begrundar, Tå ser man
at them ondom snart Et far-
ligt fall tilstundar: The på
thet hala sliprigt stå, Ther
theras fot snart slinta må,
Och the i grund nedstörtas.

9. Förthenkul fast thet är
förtret, At arge dårar trif-
vas, Vil jag dock älska men-
löshet, Och mig ej låta drif-
vas I från then tjänst, jag
skyldig är Min GUD, men
hafva honom kår, Ehvad
som mig tilfogas.

10. Fast om the vredsam
på mig se, Och hänligt mig
försnåda, Förty jag van-
drar ej som the, Vil ej the
fotspor tråda; Så håller jag
mig til GUDS nåd, Han le-

der mig så med sit råd, At
jag i fällhet stadnar.

11. O HERRE! när jag
hafver dig, Så låter jag mig
nöja; Hvad jord och him-
mel har i sig, Skal mig ej
från dig böja. Om mig för-
smakta siäl och kropp, Så
äst tu dock, O GUD! mit
hopp, Mindel, min tröst,
min glädje.

12. Si, Tu förgiör them,
som från dig, Sin GUD och
HERRA, vika: Förgås the
skola hastelig, Som efter
verlden sika. Men thet är
mig en hiertans frögd, At all
min hog är ther til bögd, At
trösta uppå HERRAN.

(H. SPEGEL.)

73.

Then 77. K. D. Psalm.

Mel.) Til dig of hiertans &c.

Min GUD jag nu åkallar
Med en andäktig röst;
Som han mig sielf be-
faller, Så söker jag hans
tröst. Min nöd mig ther til
drifver, Och sorgen, som
mig qvål; All tröst, som
verlden gifver, förnöjer ej
min siäl.

2. Men när jag är bedröf-
vad, Så tänker jag på GUD:
När siälen varder pröfvad,
Besinner jag hans bud, Och
i min ångest talar, Fast krat-
ten är ej stor; Ty när GUD
ej hugsvalar, Förmår jag ej
et ord.

3. Jag tänker på the ti-
der, Och på the förra är
C 3 Samt

Samt hvad som jag nu lider,
Och huru mig nu går: Jag
tänker på the stunder, Tå
jag månd' lofva tig: Min
ande diupt begrundar, Hvi
Tu nu ångslar mig.

4. Mig tidt i hogen rinner
En tanke, tom år svår;
Mån GUD sig ock påmin-
ner Then nöd, som på
mig går? Mån han har
mig förskutit? Skäl jag för-
vanta nåd? Har han nu
igen slutit Sin kärleksgrunda
råd?

5. Har nu GUDS mildhet
ända? Och rygger han sin
ed? Förgåter han at fända
Sin hielp? Är han så vred,
At han med makt tillycker
Barmhertighetens dörr? Och
ej then arma rycker Ur nö-
den, nu som förr?

6. Med slika tankar qväl-
jes Min tröstelösa siäl. Och
fast tin hielp fördrväljes,
Hogkommer jag likväl, At
tu kan alt förvandla Med
tine höggra hand; Emot tin
almakt handla Förmår ej
någon man.

7. Jag therförr alltid min-
nes På thet tu förr har
giort: Tin förra under fin-
nes, Them har mitt hierta
sport Jag säger: HERRANS
vågar The åro utan brist;
Alt hvad han lofva plågar,
Fullbordar han förvift.

8. Han fordom lätt för-
störde Egyptens storsmakt,
Och Israel utförde, Som
var i tråldom bragt. The
under jag besinner, Som

HERREN hafver giort, Och
ther af mig påminner Hans
välde, som år stort.

9. Han hafver haffens
vågar Rört, åtskilt och för-
skräkt: Til Hedningarnas
plågor Har han sin sky up-
väkt, Och ther af nedergut-
tit Eldspilar, dunderskätt,
Som hafva genombrutit,
giort fienden til spott.

10. Si hela jorden rördes
Och båfde fast ther vid Tå
HERRANS dunder hördes,
Och ofrid fändes nid. Men
GUD sit folk utförde, alt
efter löftets ord, Rätt som
en trogen herde En värnlös
fårahiord. (H. SPEER)

74.

Then 79. K. D. Psalm.

Mel.) Hielp GUD utaf tin
O HERRE GUD! bete tin
makt, Tit folk år stadt i
vånda: Tin hielp, som tu
them har tilfagt, Låt kom-
ma snart tilhanda; Tin ar-
del öfverfallen år Af the
grymma hedningarshår, The
vilja honom plat förderfva.

2. The kunna ej lida til
helga Ord; Med falk Guds
tienst the fara, Then the med
trug och mycket mord För-
fakta och försvara; Ther
med tin stad Jerusaleim, Tin
helga Tempel ock så af them
Varder i grund förstördt.

3. The hafva tins folks
menlösa blod Så jämmerliga
utgutit, At thet, alt som en
rinnande flod, På jorden
hafvet

hafver omflutit: The dräpa mången Christen man, At them slått ingen räkna kan, Eller låta begrafva.

4. Tins Helgons lik för hund och ram På marken ligga utkastadt; Ther med varder tit helga Namn Af them försmådadtoch lastadt. Thet må hvar man med ågon se, At the ofs hålla för spott och spe, Och under fötterna tråda.

5. Hur' länge vil tu, HERRE mild! Öfver ofs dig ej förbarma, Och ej gifva ofs vår brott til, Som åre syndare arma? Straff ofs dock ej i tin grymhet, Men tänk på tin barmhertighet, Och låt ofs nåder sinna.

6. Utgiut tin vrede margfallelig På then hedniska skara. Thet folk som icke känner dig, Skal tin grymhet ej spara: Förstör med tin alsmåktiga hand All rike, som dig gör motstånd, Och tit Namn så försmåda.

7. The dräpa, mörda i all land Tit folk förutan ånda, Och skona hvarken qvinna eller man, Ej kunna the återvända. Våra synder hafva thet förtient: Dock GUD tin vrede från ofs vändt, Och hielp af thena vända.

8. Fråls ofs aftine barmhertighet, Tit helga Namn til åra, Från våra fienders grymhet, Som ofs så fråta och tåra. Förlåt ofs våra synd och skuld! Låt af tin

vrede och var ofs huld, Vi åre fast få vordne.

9. Til vår skada både spott och spe Måst vi af fienden lida; Thet gör ofs forg och hiertans ve, När han sin mun så vida Upsparrar och försmåder så: Hvar år then GUD the trösta på? Ach! låt dig dock förnimma.

10. O HERRE GUD! som alt förmå, Här öfver dig förbarma, Och låt försmådaren sit straff få: Hielp tina fångar arma. Vi hafve dock ej annor tröst, Ån dig, som ofs har återlöst; Vårt hopp åst tu allena.

11. Then spott, O HERRE! ej förgåt, Som fienden med ofs drifver: Tin strånge hand honom känna låt, Emedan han är så styfver. Betala them siufallelig, Som ej vilja befinna sig, Och tina nåder söka.

12. Hielp ofs, O GUD! i våra nöd, Både nu och alla dagar: Förlåt ofs våra synder snöd, Vår bönn låt dig behaga. Vi åro tit folk och fosterfår: All vår förhoppning til dig står. Tig ike pris utan ånda. (J. FREDERUS.)

75.

Then 82. K. D. Psalm.

GUD står i GUDS församling, Och talar thesa orden Til them, som han hafver upfatt För domare på jorden: Huru länge viljen

i dock Döma orätt och illa,
Anse then ogudaktiga, Och
hans onda sak gilla?

2. Then fattiga förtrycken j,
Then j dock skolen
hielpa, Hans goda sak för-
vänden j, Hans rätt j låten
sielpa: Then faderlösa sam-
maleds, Hans gods j efter-
faren, Hans rätt i ock för-
trycken ned, Then eder bör
försvara.

3. Låter then fattiga ske
rätt, Och hielper then elän-
da, Then usla gören fri och
qvitt Ur syndarens hån-
der. Men the lyda dock in-
tet råd, Ty mörkret har
them omfångit, Och tänka
icke ens uppå, At them skal
illa gånga.

4. Jag hafver eder til
Gudar satt, Och gjort eder
stor åra: Thens högstas sö-
ner ock kallat, then pris j
af mig bären. Men jag skal
förta eder nid Af edart sto-
ra vålde, At jorden skal
ther häfva vid, Tå jag ehr
vedergåller.

5. I skolen dö som menni-
skor, Och falla som tyran-
ner. The segerlösa på jorde-
ne Ligga för hund och ram-
mer. O HERRE GUD! stat
up och kom, Then rätta do-
men hålla; Ty tu har arf
och egendom I bland hed-
ningar alla.

76.

Then 84. K. D. Psalm,
Mel.) Frögda tig tu Christi &c.

O Huru ljuflig är Tin bo-
ning, HERRE kår! Tit
Tempel och tin Kyrka,
Ther sig min siäl kan styr-
ka, Och med tit Ord sig
spisa, Samt all tin godhet
prisa,

2. Min siäl stor trångtan
har, Och med åstundan far
Til tina helga gårdar, Ther
hon hugvalad varder. Min
siäl och kropp sig frögdat,
Och är i GUD förnögd.

3. Rätt som the foglar
små, Med hast och stor åtrå,
Til sina nästen fara, Ther
ungarna mänd' vara; Så vil
min siäl ock trångta, fram til
tit altar längta.

4. Ty si! thet håller hon,
O JESU! för tin thron, Min
Konung, ther tu skänker
Tin nåd: och hon betänker
Sin plikt, at hon skal lära
Tin bud, och tig rätt åra.

6. Ach! sälle the, som bo
Uti tit hus med ro, Och
hiertat städse vända Til
thet, som måst kan lända
Tig til all pris, och söka
Sin tro med tit Ord öka.

6. Ach! salige jemväl
the, Som altid låta se, At
the på GUD förtrösta. Och
uti hoppet tyfte Rätt van-
dra, toligt lida, Och HER-
RANS hielp förbida,

7. Fast the med sorg och
qual Then svåra jåmmerdal,
Tidt genomvandra skola,
The likväl gladsamt tola,
Och lifsens källa finna, Af
hvilken tröst kan rinna.

8. Ja theras lärare Med
hiertans hugnad se, At
GUDS Bud bli åtlydde,
Och the med seger prydde,
Når ondskan varder bunden,
och saligheten vunnin.

9. Ach HERRE! hör min
röst; Tu åst min enda tröst:
Befråmja CHRISTI Rike,
Och satan tådan vike! Låt
mig ther uti vara En lem
thentu försvavar.

10. Ty tiena tig en dag,
År sällare behag, Ån hela
verldens glädje; Ja, om tu
vilt tilstådia, At jag tin hus-
dör vaktar, Jag all ting tå
föraktar.

11. Tu åst min Sol iköld,
I strid åst tu min sköld. Min
tro kan tu uptånda, All fara
från mig vända, Mig nåd
och åra gifva, Och låta sa-
lig blifva. (H. SPEGEL.

77.

Then 85. K. D. Psalm.

HERRE! som ofta nåde-
lig Varit hafver tino
lande, Och Jacobs fångsle
våldelig Giort löst och stilt
hans vände, Tins folks
missgierning gifvit til, För-
låtit synder alla; Ty tu åst
både god och mild; Och låter
vreden falla; Tii båttring
tu ofs kallar.

2. Tröst ofs ock nu, O
HERRE blid! Och låt tin
vrede fara: Vilt tu ock nu
til evig tid På ofs så vrede
vara? Fråls ofs dock af tine
godhet, At tit folk frögd må

finna: Låt lyfa tin barm-
hertighet, Och hielp i thet-
ta sinne, At vår sorg må
försvinna.

3. Ach! at jag måtte höra
få, Hvad HERREN GUD
dock talar; Ty hans tal
gäller frid uppå, Sit folk
han så hugsvalar: Sin hel-
gon hafver han fullkår,
Vakt månd han om them
hålla, At thet ju icke få til
bår, At the i dårskap falla,
Ther the förtvisla med alla.

4. Han hielper allom med
sin hand, Som i hans fruk-
tan lefva, At åra må uti vårt
land I bland ofs bo och blif-
va: Sanning också barm-
hertighet Skola här komma
tilsamman, Så skal ock sann
rättfårdighet Kyssa friden,
med gamman; Thefs frögd
fig hvar med annan.

5. Så skal ock fanning
växa med Här på jordene
blida: Rättfårdighet til ofs
hår ned Skal se afhimmelen
vida. HERREN, af sin barm-
hertighet. Skal ofs alt godt
bevifa, Vårt land skal med
stor ymnogher Båra frukt;
thefs skole vi priså Vår
GUD med fång och visa.

6. Vi bedie tig, o Fader
mild! Låt ofs alt thetta hän-
da, Och gif ofs alla synder
til, Tå vi ofs til tig vända.
Låt rättfårdighet når ofs
bo, Och hår god framgång
vinna, Så sker ofs både lyc-
ka och ro, Af nåd och mild-
het

het tina. O HERRE, haf oss
i minne! (D. BECKER.

78.

Then 86. K. D. Psalm.

Mel.) Ach HERRE straffa &c.

TIn öron, HERRE, til mig
bög, Tig til mig vårdes
vända, Med hielpen icke
länge drög, Ty jag är fast
elände. Bevara tu min arma
sål, At hon itig må vara
vål; På tig hon sig förlåter.

2. Ach! HERRE GUD,
var nådelig, Tin tienare up-
rätta. Til tig ropar jag da-
gelig; min ångslan vårdes
lätta: Gläd tu min själ, ty
efter tig, Min HERREGUD,
jag innerlig Och af alt hier-
ta trångtar.

3. Tu åst ju god och nå-
delig Them, som tig rätt
åkalla: I nöden vårdes hö-
ra mig, Låt mig i synd ej fal-
la. Ty straffet är i ju syndens
lön; Men HERRE GUD,
förnim min bön, Min suc-
kan ej förakta.

4. O GUD, tig är ju ingen
lik, Ibland Hedningars gu-
dar. Af nåd och makt åst tu
så rik, At ingen kan förbiu-
da Tiggiöra alt hvad som tu
vil, Jord, himmel. haf, tig
hörer til; Ty skal man tit
Namn åra.

5. Alt folk thet skal tilbe-
dia tig, Ty tu åst GUD alle-
na. Tin våg, O HRRE, visa
mig, Hålt hiertat vid thet
ena, Jag frukta må tit stora
Namn; Tin fanning är en

fåker hamn för them, som
ther i vandra.

6. Min HERRE GUD,
jag tackar tig, Och evigt tit
Namn årar, Stor är tin god-
het öfver mig, Alsintet mig
förfärrar. Ty tu har mig från
synd och död, Från satans
makt, från helvetes glöd
Med tin död, frälst och
friat.

7. The stolte säta sig mot
mig, Efter min själ the trak-
ta, The tänka, tala spotske-
lig, Och tig, min GUD, ej
akta; Men tu åst god och
nådelig, Tu åst barmhertig
dagelig, Af mildhet stor och
trohet.

8. Vånd tig til mig tin tie-
nare: Stärk med tin makt
och nåde, At the mig hata
måge se, At tu allena råder;
At tu mig tröstar, med mig
står. Om jag et sådant teken
får, Så skal min fiende skäm-
mas. (D. BECKER. H. SPEG:

79.

Then 90. K. D. Psalm.

O HERRE GUD af Him-
melrik! Vår tilflykt
åst tu evinnerlig, I nöd och
allan fara. Tin makt utöf-
ver all ting går, Then är ej
til, som tig motstår; Als-
måktig månd' tu vara. För
ån himmelen skapad var
Och jorden berg och högar
bar, Åst tu GUD och evigt
blifver, Som allom lif och
anda gifver.

2. Efter stor sorg och myc-
ken

ken nöd, Låter tu menniskan lida död, Jord måste hon så varda; Dock säger tu: kommer igen, Menniskors barn, och lefver än, Efter then döden hårda. Ty tusend år äro för dig Alt som then dag i går framgick, Och som en våkt om natten, Varda the för dig skattad.

3. Tu låter them gå sin kos med hast, Alt som thet vatn, som strömar fast, Enom sömn äro thelike. Thet är så snart med menniskan gjordt, Som med thet gräs, som visnar bort: Thet går öfver fattiga och rika. Arla gräset sin blomma bår, Om qvällen thet förvisnadt är, Ty thet varder afslagit, Förtorkat och borttagit.

4. Thet kommer af vår synd så led, At tu på ofs åst vorden vred, Ther afmåste vi försvinna. Tin grymhet trycker ofs ned i grund, och plågar ofs så margelund; Thet klaga man och qvinna: Vår brott tu ställer fram för dig, Och ser på them hvart ögnablick. Sin synd kan ingen hölja, Och för tin ögon dölja.

5. Ty är ock nu vår ålder kort, Med hast löper vår lifstid bort; Thet hafver tin vrede vållit. Vi ände i thenna jemmerdal Vår tid så snart, som et löst tal, Ej kunne vi längre hållat: Våra dagar äro snuttio år,

Fast sällan man ottatijo när; Dock är alt sorg och vända, Och flyr ofs brått från handa.

6. Men ho är then, som thet vil tro, At tin vrede så stor oro På ofs hafver låtit komma? Hvar tage vi ock nu then man, Som för tin grymhet frukta kan, Och ikaffa sig ther af froma? Ty bedie vi dig, HERRE blid! Lår ofs betänka vår korta tid, At vi måge vishet finna, Som styrker ofs hierta och sinne.

7. Vändt dig nu om, O HERRE kår! Tin nådlåt ofs bekomma bår; Hvi töfvar tu dock så länge? Var tinom tienare god och huld, Förlåt ofs våra synd och skuld, Then ofs så storliga trånger, Bete ofs tin stora mildhet, Och tag bort all vår uselhet, Så vilie vi dig pris gifva, Med frögd, then stund vilefva.

8. Låt thet dock icke längre ske, At ofs så qvål vår sorg och ve, Gör ther på en god ända: Tröst ofs nu med glädie och frögd, Then tu utaf tin Himmels högd, Til ofs hit vårdes sända. Låt tina tienare förstå Tin nådevårk, thetas barn ock så, Tin härlighet til åra; Thet vi afhierat begäre.

9. Så var nu, HERRE GUD! ofs blid, Och skona ofs svaga, som altid Bryte och i synd falle; Han giöre

ofs hielp och bistånd, Med
fin mäktiga högra hand,
Thet bedie vi nu om alle.
Han låte vår verk! med ofs
gå vål, Ehvad the höra til lif
eller själ; Så skole vi honom
åra. Til evig tid hans lof
båra. (D. BECKER.

80.

Then 91. K. D. Psalm.

Then som under hans be-
skärm bor, Som högst
är öfver alla, Och sig uti
hans hägn betror, Och til
honom vet sig hålla, Han
säger: HERRE! tu åst min
tröst, Mit hopp, min GUD
och fäste, Jag håller mig vid
tina röst, Then tror jag til
thet bästa; Jägarens nät,
Ond pestilents mig undfly
lätt.

2. Hans fiädrar skola be-
skydda tig, Hans vingar sko-
la tig skyla, Ty går tu fri
för fiendens svik, Och blif-
ver i ro och hvila. GUDS
sanning är både skärm och
sköld, Ther vid må tu fast
blifva; Hon skal tig fria
från dödsfens våld, Alt ondt
kan hon fördriva; Alsing-
en brist Med henne fins, ej
svik eller list.

3. Then stygghet som om
natten far, Skal tig intet
förskräcka: The skott, som
flyga om dagen klar, Skola
tig ej heller räcka: Tig
skal ej nalkas mörkfens
qual, Ej heller then mid-
dags plåga, All farlighet tu
undkomma skal; Tör tu tig

på GUD våga: Uti all
stund Har tu för tigen fa-
stan grund.

4. Hvar then våde än
komme uppå, At tusend
vid tin sido Störte, vid then
högra ockfå Tijo tusent
thet samma ledo; Så skal
dock thenna plåga svår Ej
kunna til tig hinna. Then
onde hop tå sin lösnär,
Thet skola tin ögon finna:
Plåga och ve Hafva the on-
de sig förse.

5. Then Aldrahögte är
tin borg, Ty blifver tu ut-
an fara; Han hielper tig
från all tin sorg, Och vil
tig vål bevara: Tig skal in-
tet ondt komma uppå, Och
ingen plåga trånga: I frid
tå skal tin hydda stå, Ty
GUD vil ther om stånga;
Thes är tig vål, Ty må tu
glädias med god skiål.

6. Thet är af HERRA-
NOM så befalt, Hans Än-
glar skola tig vakta: På
tina vågar tu blifva skal
Såker, thet mände the ak-
ta. På händerna skola ock
the Tig båra och med slit
sköta, Attig skal ingen ska-
daske, Tin fot mot stenen
ej stöta. Med slika make
Hafver tig HERREN om-
belagt.

7. På grymma Lejon skal
tu gå Och på the ormar
stygga: The snöda drakar
skola ockfå Under tina föt-
ter ligga. Han hafver, säger
GUD, lust til mig, Ty vil
jag

jag honom bevara, Mit Namn känner han fannerlig, Ty hafver han ingen fara. Hans hiertas bön Hörer jag, och honom alsintet fön.

5. Jag är med honom i hans nöd, Och vil honom ther utföra. Ej torf han frukta skam eller död, Stor åra vil jag honom giöra. Med et långt lif skal jag åntå Honom förfröja och måta, Min salighet skal jag också Honom bete: altthetta Skal vara vist Och honom ske förutan list.

(D. BECKER.

81.

Then 92. K. D. Psalm. (M.) Sig fröjde nu himmel &c.

ET kostligt ting och godt thet är, At tacka GUD vår Fader kår, Och prisa högt hans helga Namn, Som är vår tröst och säkre hamn.

2. Med fång på strång och harpospel, Förkunna städs förutan fel Hans sanning och hans nåde rund, Hvar morgon och hvar aftonfund.

3. Ty siunger jag nu vål förnögd, Om tina verk med lust och frögd; Them vi här alltid skåda få, Dock tina råd ej finne på.

4. En ovis man thet ej förstår, Tror af en slump alt sker och går, Och lefver som han selfver vil, Så länge han får vara til.

5. The onde sig få rota här, Och blomstras fort, som hvar begår; Dock ändtlig the en ånda få, Som fällig är att tänka på.

6. Men HEHRE! ju som styrer alt, Then högste är och blifva skalt, Tin ovån skal med hast förgås, Och aldrig mera vederfås.

7. Och si! mit horn thet blir uphögt, Fast något är ther med fördrögt: Mit öga skal sin lust snart se På then mig nu giör spott och spe.

8. Then fromme som et palm tråd står, Med gröna löf, så höft som vår: Som Cederträ på Libanon. Upväxer han, med myken mon.

9. Then i GUDS hus planterad är, Han grönskas vål, god frukt ock bår; Och om thet sker, han länge får Här lefva, han Dock frisker står.

10. På thet at han förkunna må, At GUD är from til lita på, Och alt orätt är honom ledt: Ske honom pris i evighet!

(D. BECKER. J. BOETIUS.

82.

Then 94. K. D. Psalm. (Mel.) På mig, o Herre käre &c.

O GUD! som har i hån timer All makt och rättvis hån timer, Min suck jag til dig sänder; Låt mig ej varda skån timer.

2. Stat

2. Stat up, och nåps then skara, Som med så stolt förakt, Ej blygs at framgent fara, Och strida mot tin makt.

3. Hur länge skal här trivas Then ondska the begå? Hur länge skal then yfvas, Och sig beröma få?

4. The froma tryckas under, Til rof blir armas del: List spinnes up och funder, Och rätten giörs til spel.

5. Befinner dock i galne, At HERREN allting vet; Hur tidt jåren fallne, Thet har han noga sedt.

6. Han som har skänkt ofs öra, Och ögon til at se, Skull' han ej sielfver höra, Hur vi ofs här bete?

7. Han som allting föröda Och verlden förstöra kan, Hvad hafver han för möda, At slå en syndig man?

8. Han är then ofs kan råda Til thet vårt bästa år, Han kan vår tanka skåda, och all vår själs begår.

9. Ty sål then GUD här tuktar Och lårer sina råd; Han sig för synden fruktar, Och tröster på hans nåd.

10. Han trygg then tid förbidar, Fast han än synes lång, Som GUD til straffet skrider, Mot then som här är vrång.

11. Ty GUD ej öfvergifver Then som har heligt nit. Hvad rätt är rätt dock, blifver, När man til GUD har lit.

12. Ho vil ej på min fida Mot last och odygd stå? Si! GUD vil med ofs strida, Tå menniskor mot ofs gå.

13. Om GUD ej hade hulpt, Jag redo vor' omkul; Tå jag har nederstulpit, Var han mig ganska hull.

14. Tå sorg mit hierta fräter, Har jag til GUD mit hopp; Om han mig än förgäter, Tar han mig åter opp.

15. GUD hägnar mig och hielper: Mit hierta styrker han, Och sidst the arga stielper, Som vandra syndsens ban. (H. SPEGEL.)

83.

Then 95. K. D. Psalm.

KOMMER här och låter ofs HERRAN GUD prisa, Vår salighets tröst, med Psalmer och lof-visa: För hans ansikte med tackfägning låt ofs gå. Ty HERREN är en ståt Konung, måktig också, Högst öfver alla gudar.

2. HERREN vår GUD alt uti sin hand hafver, Jorden med berg och dalar och hafvet: Allting hafver han skapat, både vatt och tort, Intet är honom fördolt, thet han hafver gjort; Ty låter ofs tilbedia honom.

3. Knåfallom för HERRANOM then ofs hafver gjort; Han är vår GUD och vilicke tappa ofs bort, Och

Och viäre hans fosterfolk och färåhiord. I dag om j hören røsten utaf hans Ord, Förhården icke edor hiertan.

4. Såsom thet skedde på försökens dag, Ther edre fäder i öknena bruto min lag, Försökte mig och sågo min verk dagelig; Ty var jag i fyratijo år olustig Alt öfver thetta slågtet.

5. Jag sade: et olydigt folk är mig thetta, Som hafva et orått hierta, och mina vågar ej veta; Ty vardt jag vred och svor ther uppå, At the skola theras väl-förtienta lön få, Och til minaro ej komma.

(D. BECKFR.

84.

Then 200. K. D. Psalm.

HEla verden (røgdens HERRAN, Tidigt och afhiertans grund: Kommer ifrån orter fierran, I som stå i hans förbund: Tråder fram med lust och frøgd, Siunger GUD i himmels högd.

2. Han är then ofs hafver skapat, Til sit folk och fosterfår. Frålsat thet som hvar förtappat, Ock är then som med ofs står; Vil ofs ändtlig föra in Uti himla glådien sin.)

3. Tackér honom i hans portar, Lofver honom i hans gård: Kommer hit från alla orter, Priser then om ofs har vård; Ty han är fast

god och blid, Håller tro til evig tid. (JAC. ARRHENIUS.

85.

(Then 202. K. D. Psalm.

Mel.) Min själ och sinne &c. OM nåd och rätt jag tänker siunga, O HERRE GUD, och lofva tig Med mina läppar och min tunga, Af alt mit hierta innerlig. Tu har mig land och folk beskårt, Med nåd och rätt them styra lårt.

2. Jag handlar visligt, rätt och redligt, Med alla them, som tiena mig: Jag lever med the fromma fredligt, Och hatar them, som hata tig. Jag vandrar troligt i mit hus, Ty tu, O HERRE! äst mit lius.

3. Jag tar mig ingen orått före, Jag älskar thet, som rättvist är: Tin lag är mig et rättesnöre, Jag hafver tin befalning kår, Och håller tina rätter så, At mig ej någon straffa må.

4. Et vrångvist hierta måste vika, Them ondom är jag intet god, The ther sig giöra stor och rika Utaf en annars svett och blod, Jag them ej lider eller hör; Men straffar them, som thet sig börr.

5. Then ther bak talar dierft sin nåsta, Och honom med all list försör, Och söker så sit egit bästa, Then näpser jag och platt förgiör: The stolka sinnen hatar

hatar jag; Til högmöd har jag ej behag.

6. The trogna söker jag i landen, På thet the måge hos mig bo, Och hafver gerna them vid handen, Som öfva fromhet, rätt och tro; Ty jag til them en ledobår, Som lögn och falskhet hafva kår.

7. Jag söker uti tid för-göra, Och rota them utur mit land, Som ogudaktig vanel föra, At ondskan ej får öfverhand. Och är uti mit hierta glad, At helig hålles HERRANS stad.

8. Men tig, min starkhets GUD! jag beder, Regera tu mit hierta så, At jag til tins namns pris och heder Alt thetta troligt göra må; Så skal mit hierta innerlig, Lossiungatig evinnerlig.

(D. BECKER.)

J. SVEDBERG.

86.

Then 103. K. D. Psalm.

MIn siäl skal lofva HERRAN; Mit hierta skal ock prisa hans namn; Han gör stor mon och ära Sin Christenhet i alla land. Synderna han förläter, Och helar vår svaghet all: Med nåde han öfs omfattar, och hielper af dödfens qual: Rikliga han öfs mättar; Förnyar ock Andans kraft: Beskärmer med lag och rätt-ter, The oskyldiga ifrån straff.

2. Han låter öfs förkunna Sin härliga verk och vilja god, Och alt godt han öfs unnar Af blotta nåd och kärlighets mod. Hansvrede hafver snart en ånda, Och straffar öfs icke efter våra skuld, Sin mildhet han til öfs vänder, Them blödigom är han huld: Hans nåd är högt befastad öfver them honom frukta rätt; Som öfter är långt ifrån väster, Så gör han öfs våra synder qvitt.

3. Som sig en fader förbarmar, Och barnsens brott förgäter snart, Så gör GUD med öfs arma, Som lita til hans faderliga art: Han känner vårt svaga väsend, At vi äre mull och stoft. Vår lifstid liknas vid gräset, Som blomstras med härliga lukt; När vådret blåser ther under, Förfalnar alt thes prål; Menniskan snart försvinner, Här hielper hvarken makt eller våld.

4. Men HERRANS nåd allena Blifver stadig och fast i evighet, När man af throne rena Åstundar hans rättfärdighet, Så ock hans bud behåller: Han hafver i himmelen satt sin stol. I Änglar och starke hieltar, Som fören hans kraftiga Ord, Hans lof skolen jutprida Bland all hans creatur. Min siäl i alla tida Skal lofva HERRAN vår GUD.

(D. POLIANDER.)

87.

Lofva GUD, min själ, i alla stund, Af hiertans grund, Uphög hans Namn och pris. Lofva GUD, min själ, i alla stund, Och ingalund Förgåt Loffång och visa. Then dagelig gör nåd med mig, Han är mig huld, Och all min skuld, Förlåter han, och helar Hvad mig brister och felar.

2. Ifrån döden hielper han mig Så vådelig, Med mildhet han mig kröner. Han gör min mun med frögder full, Och är mig hull: Hans nåd iag altid röner. Ther jag är tung, Gör han mig ung. En rättan dom Skaffar han them, Som äro i nöd och fara. Thet gör the ondas skara.

3. Han hafver sin helga budord Mofi kundgiort, Och Israel sin vilja: HERREN är och afhiertat mill, Then ofs ej vil Med vrede från sig skilja. Barmhertighet, Thet jag väl vet, Hafver han med sig, Thet frögdar mig: Sin vrede låter han falla; Ty vil jag honom påkalla.

4. Han handlar med ofs ingalund Efter vår synd, Vår skuld han ofs ej vråker; Åndock hon är så ganska svår, Och öfvergår, Lel skyler han henne och täcker. Som himmels högd öfver jorden bögd, Långt är ifrån Thes rum, altså Skal

nåden öfverfvinna Och så rättvisan vinna.

5. Han skiljer ofs vid all vår last, Så lång en rast, Som är mellan verdsens åndar. Som fadren öfver sin son kår Stor ömkobår, Och vreden från honom vänder: Alt sammalund, Uti all stund, Så nådelig, Förbarmar sig HERREN öfver them alla. Som honom frukta och påkalla.

6. Ty han väl känner och väl vet Vår skröplighet, Vi äre dock mull och aska. Vårt lif är såsom gräs och hö, En bruten rö, Ehuru fast vi här braska. När vådret blås, Falnar thet gräs, Som stod i flor, I fågning stor, Så snart är thet försvunnit, Ej är thes rum mer funnit.

7. Men GUDS nåd ifrån evighet, Til evighet, Varrar alt öfver the fromma: Hans rättvisa blifver försan Man efter man, Them som här hålla hans domar, Och sina tröst Afhierta och bröst Til honom slå, Och efterstå, At giöra hans nådes vilja, Then the ej frå sig skilja.

8. HERREN hafver sin stol beredt I himmelen satt, Hans Rike går ut så vida. På jorden, allom til stor tröst, Med klara röst. Låter han sit ord utsprida. Med höga skall, I Ånglar all, Vålfingner GUD, Som sänder ut Sit Ord til menniskor allå, At the skola til honom falla.

9. I som

9. I som tienem HER-
RAN, priser Och beviser
Honom lofuti edor skara. I
alle HERRANS GUDS här-
rar, Honom ärer, I som
hans vilja bevaren: All
hans verk kraftig och stark,
Lofve HERRAN Sin Ska-
pare sann, Och tu, min själ,
skal prisa GUD, then helga
och rättvisa.

88.

Then 110. K. D. Psalm.

HERREN uti sin högsta
thron, Sade till Chri-
stum, min HERRA: Tu äst
min enfödda son, Tig bör
gudomelig ära, På min
högra hand tu sitta skalt, Til
thes jag tig til fotapall Gör
tina fiender alla.

2. Tins rikes spira af Zi-
on Skal HERREN GUD ut-
fända, Tådan titt Ord skal
med stor mon Utgå til verd-
sens ånda. Bland tina sien-
der råda skal, Tin hand, och
göra them stort qual, Til
thes the sig besinna.

3. När tu hafver med pi-
nosvår Synd och död öf-
vervunnit, j helig prydnings
mot dig går Titt folk, väl-
viljogt funnit, Och gör dig
offer skär och ren: Tin barn
födas dig utan meen, Som
dagg then morgonstunde.

4. Tig hafver HERREN
svorit thet, Och skal sig in-
tet ångra: Efter Melchise-
dechs sätt Ästu en Präst för
många, Och skal blifva e-
vinnerlig: Thet gamla offer

täckes ej, Ty måste thet ä-
tervända.

5. Thet skal väl mången
fast försmå, Ty månde the
mot dig strida; Dock skal
thet upstå ej framgå, GUD
är dig på högra sidan. När
hans vrede förgrymmar sig,
Konungar skal han våldelig
Med sine hand förgjörä.

6. Han skal med stora
hårlighet Döma then hedna
skara; Stort fall hafver han
them beredt, Och vil them
intet spara. Verldenesförsta
skal han slå, Hans rike ne-
derläggä ockfå; Ej kan ho-
nom thet fela.

7. Dock skal han först
then bittra död Uti sin man-
dom lida, Och frålsa sit folk
af all nöd, Som spordt var-
der, så vida. Sedan tredie
dagen upstå, Til evig tid re-
gera ockfå En alsmåktiger
HERRE.

8. Thes vare GUD i him-
melrik, Lof, pris förutan
ånda, Som vårdes så nåde-
lig Ofs thenna salighet sän-
da. Hans helga ord hafva
thet sagt, Them bör ofs al-
lom gifva makt; Ej står ofs
tå til trånga.

(BURCH. VALDIS.

89.

Then 112. K. D. Psalm.

SÅLL är then man, som
S fruktar GUD, Och stor
lust hafver til hans bud;
Måktig varder honom hans
såd, Och af GUDI väl sig-
nad med. 2. Hans

2. Hans hus skal varda väl försedt Med rikedom och ymighet: Imörkret skal han få et lius, Somlyfa skal hans hiertas hus.

3. Han lånar gerna och gör väl, Hans tal är alt med rätt och skäl; Ty blifver hans äminnelse I en evig välfignelse.

4. Til GUD han sätter alt sit hopp, Och fruktar intet för anlopp: Han blifver in til ändan fast, Men fienden förgås med hast.

5. Han hafver ock af hiertans art Them fattigom sit bröd ospardt; Ty blifver hans rättfärdighet, Och han uphögd i evighet.

6. Then orättvise skal thet se, Och tvina bort af hiertans ve, Ty hans förslag, begär och akt Förgås och varder platt förlagdt.

(D. BECKER.

90.

Then 113. K. D. Psalm.
Mel.) Lustig af hiertans &c.

TU som vil HERRAN tie-
na I fann gudaktig-
het, Skal prisa hans namn
allena, Nu och i evighet:
Från solenes upgång, In til
thes nedergång, Hans nåd,
i trone rena, Beprixa med en
sång.

2. Viltu, min själ, befin-
na GUDS makt och godhet
stor, Så skal tu väl befinna
Hur' högt hans åra bor.
Then ganska himmels här,
Och hvad som jorden bår,

Hans åra öfverfvinner,
Och margfalt högre är.

3. Ho är dock såsom
HERREN, Bland hedna gu-
dar all, Som ser och skådar
fierran, Ned på sin fotapall?
Then sig så högt har satt,
Försmår dock icke platt,
Med sin försyn regera Then
arma jordematk.

4. Ändock han så högt
råder, På en så härlig thron,
Hans nåd dock nedrigt skå-
dar På mången arm person,
Som uti verlden här Slått
öfvergifven är. Säll är then
på hans nåder Förtröstar i
besvär.

5. Fast mången' nödgas
ligga En tid i sorg och nöd,
För dörens födan tigga, Och
äta tårars bröd, Och lida
hungers tvång, Förakats
mången gång, Och ofta bu-
ga, bedia, I thenna verlden
vrång.

6. Dock kan GUD ho-
nom föra Engång urträck
och stoft, Med honom un-
der göra, Hans hufvud rät-
ta op; At mången armer
sven, Alt efter sitt eländ,
Får sitta i stor åra, Rättfom
en Förstas vän.

7. Så mången GUD för-
nöjer Med gods och äre-
stånd: Ja mången han up-
höjer Bland Förstar i et
land. Thet gör hans milda
hand, Som alt försmår och
kan; Fast än han stundom
dröjer, Hans ord dock äro
fann.

S. En

8. En ensam kan GUD gifva I huset barnen mång; Men all hans nåd beskrifva Ej hinner thenna sång. Dock skal min själ i mig Ther afståds glädia sig: At HERRANS nåd skal blifva Så fast evinnerlig.

(H. SPEGEL.

91.

Then 114. K. D. Psalm

TÅ Israel af Egypten drog, Och Jacobs hus ther gjorde uttog I från et främmand' lande, Tå vardt Juda hans egendom, Och våldet til Israel kom, Efter sit svåra bande. Thet hafvet såg och flydde fast, Jordanen vände sig med hast: Bergen, som vådrar sprungo fritt, Och Högarna, som lamb och kid, Af frögd för GUDS folk Israel; Ty sungen vi numed god skål, Halleluja, Halleluja.

2. Tu haf, hvi rymde tu så op? Jordan, hvi vände tu tit lopp, När Israel dig mötte? I berg, hvi sprungen i så snäll Som vådrar, och i höge fjäll, Som lamb för herdars fötter? För HERRAN skalf tå jordens grund, För Jacobs GUD så mangelund, Then hällebergen vända kan; Til vattusföar af fast land, Och låta utaf hårda sten Utbrista källan frisk och ren. Halleluja, Halleluja.

3. Lof ske vår GUD och

Fader blid, Som ofs bevarar allan tid, Then vi som barn påkalle: Theslikes ock hans enda Son, Som sitter på fins Faders thron, Och manar godt för alla: Samt Helge AND vår Tröstar fann, Then alla sanning låra kan, Och leder ofs på rättan sig, Och suckar med ofs dagelig. Then Heliga Treenighet Ske pris uti all evighet! Halleluja, Halleluja. (M. GREITER.

92.

Then 116. K. D. Psalm.

M.) På dig, o Herre käre &c. O GUD! thet är min glädie, Attu vilt höra röst, Och at tu vilt tilstådia, Jag söker hos dig tröst.

2. Tu nådigt ville höra Min suckan, tå jag dig Et offer tänker göra, Tilbedia hiertelig.

3. Jag var med dödsfens snara Ömfattad hårdelig, Helvetis ångst och fara Var råkad hårdt på mig.

4. Men tå jag sökte HERRAN, Och sade: fråls min själ! Tå var min GUD ej fierran; Han halp mig snart och väl.

5. GUD är fast mild, barmhertig, Långmodig, nådig, from, Mot then som är botfärdig, Och tror uppå hans Son.

6. Han kan ofs snart updraga Ur motgångs diupa grund,

grund, Ofs usla skona, aga,
Afblotta sin miskund.

7. Mig är slikt vederfarit,
Ty GUD har på mig tänkt,
När jag i nöd har varit,
Afforgen nederfänkt.

8. Min själ har GUD uttagit
Från död, min fot från fall,
Från tårar ögon tvagit;
Thes GUD jag prisa skal.

9. För HERRAN vil jag vandra,
I the lefvandesland.
Han vil sin nåd ej ändra,
Fast sveke mig hvar man.

10. Hur skal jag veder-gälla
All godhet, GUD mig gör?
Jag kan ej rättslig ställa
Min vandel, som mig bör.

11. Jag vil med glädje taga
The kalk GUD skänker mig,
Predika hans Namn all daga,
Och vandra i hans stig.

12. Tig vil jag, GUD!
Ståds tiena, Ty tu har löst
min band. O GUD! mig
sidst förlåna Tin nåd och
Helge AND. (H. SPEGEL.

93.

Then 117. K. D. Psalm.

NU lofve HERRAN all
then hedna skara, och
prise GUD alt folk, som til
månd vara; Ty HERRANS
nåd och sanning, vidt och
bredt, Är väldig öfver ofs i
evighet. Halleluja.

(J. SVEDBERG.

94.

Then 120. K. D. Psalm.

TÅ mig går forg och nöd
uppå, Til hvem skal
jag mig vända, Utan til
GUD, som väl förmå Ut-
hielpa then elända? Han
är allena then förvift, Som
mina själ bevarar För onda
munnars arga list, Och fäl-
ska tungors snara.

2. Min själ, hvad kan tu
vårre få, Än ena falska tun-
ga? Hvar hon sit spel be-
drifva må, Både med gamla
och unga, Är hon alt som
ens mäktiges Glödande
skarpa pilar, Til at förderf-
va alleleds Gör hon sig
ingen hvila.

3. Ach mig! at jag dock
måste bo I verlden bland så
många, The ther utan all
rast och ro, Ester min skada
gånga. Jag hafver bodd frid-
sammelig Bland them som
frid ej lida: När jag om frid
beslitar mig, The så måst
mot mig strida.

4. Men, HERRE GUD!
jag prisar dig, Som mig så
väl bevarar, För them, som
så beslita sig At komma mig
på skada. Pris vare dig, JE-
SU CHRIST, ock så, Samt
med then Helga ANDA,
Som hielper mig igenom gå,
Eh vad hållst bårs tilhanda.

95.

Then 121. K. D. Psalm.

Mel.) Til dig af hiertans &c.
Jag lyfter mina händer, Up
til GUDS berg och hus,
Från them han hielpen
sänder,

fänder, Och skickar ut fitlius. HERREN mig hielp bejakar, Som Himmel, Jord, har gjort: Han min bön ej förfakar, Men skyddar mig alt fort.

2. Han låter mina fötter Ej slinta, ty han är Ej öm-nig eller trötter, Men blir mig altid när. Han nådigt mig bevarar, Och skygger mina hand; Mig dag och natt försvavar; Vålgignar ock mit stand.

3. Alt ond han från mig vänder, Och frållar mina själ: Ehvad som hållt mig hånder, Så slutes thet dock vål. Min ingång han bevarar, Min ingång lika så; Sin nåd GUD aldrig sparar För them med honom stå.

(D. BECKER. H. SPEGEL.

96.

Then. 124. K. D. Psalm.

UTAN HERREN faller ofstil, När fienderna mot ofs strida; Så är med ofs förloradt spel, Vi kunne them ej bida: Om han Israels beskärm ej är, Och för ofs alla omsorg bär, Fång är så vår möda.

2. Menniskors kraft och vishet stor Måste ofs ej förskräcka: HERREN, som i högdene bor, skal theas råd uptäcka. Handla så visliga som the må, GUD skal dock en annan väg gå: Thet står alt i hans hånder.

3. The rafa fast, och trä-

da fram här, Som the ofs ville upåta, Til mord står alt theas begår: Slikt är ju GUD förgåta. Som hafsens vågar bulra och slå, Så ock the estet vårt lif stå: Ther GUD sig öiver förbarne!

4. Ofs för kåttare utropå the, Efter vårt blod the vakta; Dock låta the sig tycka och se, Som the allena GUD akta. Ach GUD! under tit helga namn Skyla the sin skalkhet och skam; Tu måste en gång upvakna.

5. Om the än upgapa fast vidt, Som the ofs upsluka ville; Dock vare GUD lofvad altid, Som theas råd förspiller; Theras snaro sönderliter han: Theras lära är funnen ofann, Ehvad the therom göra.

6. I HERRANOM står vår hielp och tröst, Som himmel och jord hafver skapat. Han styrke vårt hierta i vårt bröst, Eljest hafve vi faken tappat. Trygge måge vi här vid stå, Fast är then grund vi bygge uppå. Ho kan ofs nu omförtå.

(JUSTUS JONAS. LAURENS. PETRI.

97.

Then 127. K. D. Psalm.

Mel.)Hvad min GUD vil &c.

ALT arbet är ju fåfångt här, Hvar GUD ej är med alla: Storbrist imen skellig

lig kostnad är, Vår kratt kan intet gälla; Ty hvilken stad GUD med sit råd Ej hielper sielf och råder, Man gör ther til Ehvad man vil, Thet vist platt intet batar.

2. Thet fåfångt är bittid' upstå, Beladda sig med möda: Vår råd gör hvarken til eller frå, Om GUD ej sielf gier gröda. Ändock at bröd, Med forg och nöd, I arbet må förvarfvas; När GUD ej vil Signa ther til, Vårt arbet slått förderfvas.

3. Vår Fader gör thet vist allen, At landen vål regeras; Thet se vi daglig hvar och en, At the af GUD bevaras. Hvert regemen Blir illa ändt, Hur modigt thet ock braskar: Tar GUD sin hand Ifrån et land, Snart man thet tå förraskar.

4. När man i hufet barnen ser, Af HERRAN mänd thet vara; Han gifver både få och fler, Sielf vil han them ock nära: Them lärar tukt, Med mycken frukt, At the tin frögd må blifva. Sämärk här af, Hvad GUD för staf Tin ålderdom vil gifva.

5. Säll är then man, ja mycket väl, Som fult har barna-koger, Hans ovån honom intet qvål, Ty han har hielp som doger: Som en stark man, Then i sin hand, Med skott och pil bevåpnad, Ej viker hit Ej hel- ler tit, Fast modig är hans skepnad.

6. Säll är then stad, fält land och by, Then GUD vil vil bevara, Och sielfver blifva HERRE i, Ty han är utan fara: Ej går med skam, Men kommer fram, Ty GUD för then sig rustar: Han är thes hopp, Som fiendens lopp Snart dämpar, och hans lustar.

7. Ty lofvom GUD, [Som ofs väl bör, För sin miskund och nåde, Som han i alla tider gör, I medgång och i våde. Ty se nu til, Och far ej vil, På GUD allena trösta; Utan hans hand, Kan hus och land I högsta flor Inart brista. (M. LUTHER.

98.

Then 128. K.D. Psalm.

Säll är then man, som frukt tar GUD, Och gierna vandrar i hans bud. Tin egen hand tig föda skal: Så lefvertu väl och utan qval.

2. Tig blifver hustrun i hufet hull, Såsom en qvist af ynbår full: Tin barn omkring tit bord ock få, Som friska oljoplantor stå.

3. Si, rätt så välsignas then man, Som i GUDS-fruktan lefva kan: Han varder ock then olycko fri, Som vi alle födas uti.

4. Af Zion signar GUD tig få, Then hugnad låter han tig få: Med glädie skal tu altid se Jerusalems god lycko ske.

5. Skal

5. Skäl tu ock skåda thet til med, Tilet stort tal för-
 öskas tin fäd. Ja, frid öfver
GUDS Israel, Skäl tu ock
 se, at alt går väl. (*J. HUSS.*
LAURENTS. PETRI.

99.

Then 130. K. D. Psalm.

AF diupsens nöd ropar jag
 til dig, **O GUD!** tu hör
 min klagan: Tin milda öron
 vändt til mig, Min röst lät
 dig behaga. Ty om tu synd
 grant räkna vil, Och hvad
 rätt är se noga til, Ho kan
 då för dig blifva?

2. Så är ofs nu ej ån-
 råd, Synden ifrån ofs skilja,
 Utan at tu gör med ofs
 nåd, Aftinom goda vilja. På
 jorden finnes ingen man,
 Som thet godt är rätt gör
 kan; **GUDS** nåd hvar man
 behöfver.

3. Ty vil jag til then fasta
 grund, Som är **GUDS** Ord,
 mig hålla, Och på mig trö-
 sta ingalund; **GUDS** nåd
 vil jag åkalla: **GUD** är al-
 len som hielp förstå; Ty
 vil jag honom trösta på:
 Thet skal mig väl bekomma.

4. Om **GUD** än ville pröf-
 va mig, Och hielpen ej
 strax fända; Til honom skal
 dock stadelig Hiertat med
 trone lända. Han synes
 grym, men är dock blid; Han
 hielper mig i råttan tid, som
 han mig lofvat hafver.

5. Åndock min synd är
 ganska stor, Dock är större
GUDS nåde; Han hielper

mig, ty jag thet tror, Och
 loisar utaf våde. Jag tackar
 honom gladelig, Som min
 synd hafver förlåtit mig;
 Honom ske pris och åra.
 (*M. LUTHER. L. PETRI.*

100.

Til dig af hiertans grun-
 de, I min nöd ropar
 jag: Thet är nu tid och
 stunde, **HERRE GUD!** min
 bön uptag; Låt up tin milda
 öron, När jag ropar til
 dig, Ty nådelig vil tu höra
 Hvad som hållt felar mig.

2. Ty om tu efter skul-
 den Min sak nu dömer så,
 Ho varder då befunnen,
 Som förtig kan bestå? Men
 dock åst tu barmhertig, Til
 vreden mycket sen, När
 man gör sig botfärdig Från
 synden hvar och en.

3. Min tro och hopp jag
 ställer Uppå **GUDS** helga
 Ord, Ehvart min sak hon
 hvålfver, Alt uppå thenna
 jord. Min själ uppå **GUD**
 aktar, Altid på honom ser,
 Alt som en väcktare vakar,
 När dagen sig betar.

4. Israel, på then **HER-**
RAN Tit hopp tu ställ och
 vänd; Han är både när och
 fierran Och allestäds be-
 känd. Hos honom är all håll-
 sa, I hans barmhertighet: I-
 srael vil han frälja Från synd
 och farlighet. (*D. VALLIUS.*

101.

Then 133. K. D. Psalm.
 (*Mel.*) Har man må nu väl &c.
 Si

SI huru godt och lifligt
 är, At bröder kunna
 fåmjas, At en then andra
 hafver kår, At allas väl-
 gång främjas: Som liflig
 lukt af balsam går, När then
 af Arons hufvudhår Ned på
 hans kläder flyter.

2. Som dagen gör stor
 fruktbarhet, När then af
 Hermon rinner, Jemväl af
 Zion; ty man vet, Ther
 GUD nu kärlek finner, ther
 skal välsignadt lif och
 frögd, Samt hvad som sjä-
 len gör förnögd, I evig tid
 förspörjas. (H. SPEGEL.

102.

Then 137. K. D. Psalm.

VID the älfver i Babylon
 Med en stor sorg vi få-
 te: När vi tå tänkte på
 Zion, Fast bitterlig vi gre-
 te, Och hängde up med bit-
 tert mod Våra harpor och
 spel så god På the piltråd
 och vide, Som ther åro i
 therasland; Ther måste vi
 stor spott och skam Daglig
 utaf them lida.

2. The ofs fångna höllo
 så lång, Stor harm the ofs
 ther gjorde; Af ofs the ock
 heddes en fång, Med fast
 spottkliga orde, Och sökte i
 vår sorg och led En lustig
 fång ofs til förtret: I sko-
 len ofs här siunga En viso
 skön, en lustig ton, Som dik-
 tad är uti Zion, Och ofs må
 lustigt klinga.

3. Huru kan man i thenna

tvång Och nöd, som är för-
 handen, HERRANOM siun-
 ga en loffång, Så vidt i
 främmand' lande? Jerusa-
 lem! om jag tit land Förgå-
 ter, skal min höggra hand Af
 GUD förgåten varda: Om
 jag ej tänker på Zion, Min
 tunga lode vid min gom,
 Igenom vårken hårda.

4. Om jag icke med allo
 slit, Jerusalem, tig årar, Och
 tig berömmet högt och
 vidt, Emedan verlden va-
 rar. Förgåt ej Edoms barn,
 O HERR! Medan Jerusa-
 lem til år, Som af ondko få
 ryta; Rifned, rifned i alla
 stund, Utrota them rätt slåt
 i grund, At the sig mer ej
 syta.

5. Tu snöda dotter Baby-
 lon, HERRANS hand tig
 förstöre. Vål år then tig gif-
 ver tin lön, Och tig igen på
 förer Tin skalkhet och tin
 stolta står, Och mäter tig
 med samma mått, Som tu ofs
 hafver mätit. Vål år then
 tina barn så klen Fattar och
 slår emot en sten, At tit
 namn år förgåtit.

(DACHSTEIN.

103.

Then 139. K. D. Psalm.

HERRE! tu utransfakar
 mig, Och känner mig
 fullnoga. Jag sitter eller står,
 år alt för dig, Och hvad jag
 hafver i hoge: Ehvad jag
 hafver i tanka och sinn,

D Vetst

Vestt tu alt ifrån fierran ; Jag ligger, står, går ut eller in, Åst tu alt om mig, HERRE, Och aktar mig sieder och före.

2. På min tunga är intet ord, Thet tu ej vestt til pricka : Hvad förr och efter hos mig blir giordt, Thet månd tu laga och skicka. På mig håller tu tina hand, Mig icke til liten fromma ; Dock går thet öfver mit förstånd, Jag kan ther ej under komma ; Thet äro tina lönlige domar.

3. Hvert skal jag fly, at jag mig må för tinom Andas löna, Och tit ansikte så undgå, At tu mig ej kan skönja : Far jag än up i himmelen rund, Så månd jag tig ther finna : Far jag ock ned til helvetes grund, Så äst tu för mig ther inne, Både nu och i all sinne.

4. Om jag bortsläge med en fart Til yttersta haffens ända, Med morgonrådnans vingar snart, Thér leda mig ock tina händer. Ty ingen är then tin höggra hand, Som upfyller himmel och jorden, Undfly eller undvika kan ; Omj han thet än fresta torde, Then möda honom fåfång vorde.

5. Jag sade : mörkret ju skyler mig, Men natten är mig liuset klara ; Ty mörkret är ej mörkt för tig, Ther alsingen natt kan vara : Natten är ther, som da-

gen skår, Och mörkret som liuset blida. Mine niurar tit våld äro : I mins moders lif til tida Skyler tu mig utan qvida.

6. Jag tackar dig, GUD, at tu mig Så underlig ville giöra. I all tin verk äst tu underlig, Thet kan jag sielse och höra. Min ben voro dig ej fördold, När jag i thet lönlige giordes, I mins moders lif intet förhöld, När tu mig ther neder I jorden Skop, med tit kraftiga orda.

7. Tå jag ännu intet giordt var, Och alsingen skapnad hade, Sågo mig tina ögon klar, Tin hand tu på mig laude : Förr än minom lemmom fullkommelig Var thet ras skapnad gifven, Tå var hvarthera in för tig Och i tin bok inskrifven, Och så från evighet blifven.

8. O ! huru dyrbare äro för mig, GUD, tine tankar och under, The samme äro oransakelig, Thet ser jag alla stunder ; Om jag them råkna med min hand Ville och försöka kunde, Så voro the flere än then sand, Som ligger på haffens grund, Ty giör jag thet ingar lunde.

9. At tu dock, GUD, med ene hast The syndare ville förgiöra, Och the blodhunddar, som mig fast Förfölja, ifrån mig köra. Hvilke också försmädelig Emot tig yrka och tala : Tine ovänner förhåfva

förhåfva sig, Som berg öf-
ver diupa dalar, Thet skal
tu them betala.

10. Jag hatar, HERRE,
fullkommelig, Och kan thet
icke låta, Tina ovänner,
som hata dig, Thet them få
litet kan båta: Them hatar
jag med allo makt, Som da-
gelig mot dig strida, Och
thet hafva i sinne och akt,
At the måga ondt utspida,
Them kan jag aldrig lida.

11. Pröfva mig dock,
HERRE min GUD, Som
vetst all ting allena: Ran-
saka mit hierta efter tin
bud, Om jag någon falskhet
menar; Om jag på någon
ond väg går, Thet kan tu
häft förfara, Så råtta tå mig
och icke spar, At jag med
the ondas skara Ej blifver i
evig fara.

12. Så vil jag prisa och
lofva dig, Emedan mit lif
kan hinna: Tin verk, som
äro så underlig, Vil jag både
ute och inne Beröma, at
dig känna må Alt folk, och
til dig falla, Och ther med
tina nåder få, Som är beredd
för alla Them som sig til dig
hålla.

(VOGTER.)

H. SPEGEL.

104.

Then 243. K. D. Psalm
Mel.) Ach GUD och HERRE &c.
Ach HERRE hör, Och bi-
stånd gör, Min själ är
spänd i kläfvär: Förnim
min bön, Then hielp ej sön,

Som tina fanning lofvar.

2. Bönhör mig snart, Haf
tröst ej spard, Låt dig af nåd
förbarma! Var mild och
from, Gack ej til dom Med
mig tin tienar' arma.

3. Ty ingen man Sig säja
kan För dig, OGUD, rätt-
ferdig; Thes år jag vål,
Med rätt och skäl, Mit
straff, min plåga vårdig.

4. Men HERRE se, Hvad
spott och spe Min ovån på
mig hördar, Förföljer mig
Så grymmelig, At han mit
lif snart mördar.

5. Han år mig vred, Mig
lägger ned, I mörkret som
the döda; Min ande år Nu
snart förtärd, Af sorg och
vedermöda.

6. Min tanke går Til
förra år, Jag om tin under
talar; Jag mins och vet
Hvad förr år skedt, Och
mig ther med hugfvalar.

7. Min hand år råkt, Til
GUD utstråkt: Min själ
hon törstar svåra, At få tin
tröst Och nåderöst, Som
regnet torra forar.

8. Min sak uptag, Min
kraft år svag, Giöm ej tit
ansikt långer; Ty eljest år
Jag then rätt när, Som man
i grafven stänger.

9. Vis mig i tid, O GUD
så blid, At jag tin nåd dock
hörer; Ty jag på dig För-
låter mig, At tu min sak
utförer.

10. Lär mig then sig, Jag
rättelig Kan hår på jorden
D 2 vandra,

vandra, Ty hvar jag är,
Jag åtrå här, At tackas dig
för andra.

11. Hielp mig nu snart
Och uppenbart, Från mina
fienders händer: Jag hafver
trygt Til dig min flygt,
Ehvert min sak sig vänder.

12. Lär mig, O GUD!
Tin helga bud, Min själ tin
vilja gödre: Tin Ande god
Mig gifve mod, På jämnan
väg städs före!

13. Ach trösta mig, Rätt
mildelig, I JESU namn jag
beder: För dock min själ
Ur nöden väl, Ty ther med
sker tig heder.

14. Min ovåns kif, GUD,
snart fördrif, Och tina god-
het visa. Drif then på flygt,
Som mig har tryckt; Then
tig dock tienar, lifa.

(GREF LINDSKIÖLD.

105.

Then 144. K. D. Psalm.

M.) Lof, pris och tack ske &c.

PRIS vare GUD, som min
hand lærer strida, Och
föra krig förutan sorg och
qvida: Pris vare GUD nu
och i evighet, För all sin
nåd och sin barmhertighet.

2. Han är min tröst, min
borg, then mig bevarar:
Han är min sköld, min hielp,
then mig försvarar: Han är
min tröst, han är min starke
GUD, Som tvinga kan nit
folk at lyda bud.

3. Hvad äre vi, som tu
här såleds vaktar? Och
våre barn, på hvilka tu så

aktar? Man hastigt som en
skugga går sin kos, Försvin-
ner snart som en förvisnad
ros.

4. Tu HERRE af tin him-
mel stiger neder, Och seget
mot min fiend mig bereder:
Tu styrker mig med tina
högra hand: Förstör then
mig förfölja, så som sand.

5. Ty vil jag dig här si-
nga en ny visa, Tit helga
namn förutan ända pris!
Ja, spela dig ock uppå Psal-
tare, Afsträngar mång, in
för tit Altare.

6. Tu HERRE, som tin
David har förlofsat, Och
hans fienders hufvud för-
derkrossat: Tu värdes mig
ock hielpa nådelig, Från
alla them, som vilja skada
mig.

7. The önska se, at theras
barn, som rotor Här
up, och skina som turkoser:
At theras hus är fullt, och
fundelig Kan gifva ut god
spisning stundelig.

8. At theras hiörd sig tu-
sendfalt föröker, At oxen
fort sig under oket kröker.
At ingen sorg på theras gar-
tor är; Hvem thetta sker,
han skattas salig här.

9. Men salig är then man
som HERRAN fruktar:
Then man, som han här fru-
derligen tuktar: Then man
som GUD rätt älskar öfvet
alt, Och skickar sig, som
han ofs har befalt.

(ARRHENIUS

106.

Then 145. K. D. Psalm.

Mel.) Hvar man må nu &c.

Tit namn, O GUD, jag lofva vil Och utan ånda prisa; Förlåna tu ther nåde til Och bästa färtet visa: Min Konung, jag vil stadelig Uphöja och beröma dig I alla mina dagar.

2. Tu HERRE stor och lofig äst, Tin makt har ingen ånda, Och spörjes så som aldrabäst, När vi oss vilje vända Til tina verk, at them bese, Som med vår undran altid ske, Men kunna ej begripas.

3. Jag tala skal om tina nåd, Tit valde och tin under, Tindhärlighet och tina råd, Tin vishet, alla stunder: Tin godhet skal af våra barn, Tin rättvishet af barnabarn Förkunnas och berömas.

4. All verden, och hvad tu har gjort, Förtälja skal tin åra: At tu äst from skal blifva spordt, Och alle skolalära Och se, at tu förbarmar dig Mot all tin verk; men synnerlig, Mot tina barn och vänner.

5. Afevighetit rike har Ståds varit och än blifver. I evighet ej ånda tar Thet valde, som tu drifver. Tu alla them, som lida men, När theas hopp och tro är ren, Vål hielper och försvarar.

6. Tu spisar med etym-

D 3

nigt mått, Förutan någon möda, Alt thet som kropp och lif har fått, Och väntar af tiggöda: Tu låter up tin milda hand, Och måttar alt i alla land, Med godt behag och nöje.

7. Tu äst när them, som ällka dig, Och med alt alsvär frukta: Förderfvar ej evinnerlig, När tu them nödgas tukta: Tu hörer til the fromas rop, Och friar från the ondas hop, Som snarlig blir til intet.

8. Turättvis äst, O HERRE GUD! I alla tina vägar: Och heligt är tit ord och bud, Som tu sielf vara plägar; Ty skal min mun, med alt thet kött, Som varit har, och än blir födt, Tig utan ånda prisa.

(ARRHENIUS.)

107.

Then 146. K. D. Psalm.

Lofva HERRAN GUD, min själ, Som dig hafver skapat väl. Lofva honom allan tid; Ty han nådig är och blid.

2. Tröster ej på någon man, Huru hög han vara kan; Ty han hielpa ej förmar, När som värst med eder står.

3. Menniskomär förelagt, Som GUD sielf ofs hafver sagt, Dö, och åter bli til jord, Ther af första man är giord.

4. Si, hvar blir så hennes makt,

makt, Hennes anslag, hennes prakt? Alt förtappadt år och dödt, Alt år ändadt och förödt.

5. Säll och salig år then man, Som på GUD förtrösta kan: Then som liter på hans nåd, Och hos honom söker råd.

6. GUD år then, som med et ord, Skapte himmel, haf och jord, Med alt hvad som ther på år: Håller tro och fanning kär.

7. Then som hungrar gör han mått, Skaffar then förtrykt rätt, Löser then, som fången år, Blindom åter syn beskär.

8. Rättar up alt mer och mer Then, som ligger slagen ner: Ålskar then som lever from, Spar then onda til sin dom.

9. HERREN ser til ånkors nöd, Gifver theras barnom bröd, Fråmlingar bevisar godt; Gör the ondas väg til spott.

10. Zions GUD år sannerlig En stor Konung eviglig; Lofva HERRAN gammal, ung, Gladelig Halleluja siung. (J. SVEDBERG.)

108.

M.) *Min hog från menni &c.*
Min själ skal utaf hiertans grund Tig lofva, GUD, min HERRA, Lofunga skal ock tig min mun, Och prisatins Namns åra. Jag skal i alt mit leverne Ståds gifva GUD tackskjelse, Så

länge jag här lever.

2. Tig, GUD, bör pris efter tit ord, Som hielpa kan af nöden. En Förste år dock stoft och jord, Och undkommer ej döden: På then man ej förtrösta skal Thesthielphon lånder dock til fall, Tå nöden ofs mått trycker.

3. Alsingen menniska år så stor, Some ej skal andas upgifva, Och åter blifva yift til jord; Hon kan ej evigt lever. Så måste hon rätt snart sin kos, Här på plattingen utvåg hos; Alt anslag tå ej gälla.

4. Säll then sig HERRAN GUD betror, Och honom rätt åkallar: Inöd och dödan trygger bor, Hans hierta GUD hugfvalar: Alsingen then förderfva kan GUD sielfhan tager honom an, Han honom vil bevara.

5. Ty HERREN visst år hielpa kan, Hans makt har ingen ånda; Jord, himmel, hafvet, sol och mån Han gjorde med sin händer, Och alt hvad mer, som jorden bår, Hans löfte fast och sig digt år, Han aldrig bedrager.

6. På GUD förtrösta for en man, Omtu ån våld skal lida; Han både vil och hielpa kan, Han skal och för dig strida. Han skaffar rätt then honom tror, Och skal thens ondas skalkhet stor Med bafvan stor förstå.

7. I dyran tid och hunders nöd GUD sina väl kan nära, Och gifva them sin spis, sit bröd, Som the här må förtära: Afbojor lossa sina ockfå, Och ovån fast til rygga slå, Och arma fångar lösa.

8. The blinde låter HERREN se, Och the ras hierta lättar: Och alla underkuvade Han ock igen uprättar. Rätt handla och i GUD bero, Hans nåd och sanning sig förtro, Slikt vil GUD af oss hafva.

9. Ens främlings nöd ock HERREN ser, Then faderlösa hjälper: Ej lider, at them orätt fker; Af them han ingen stielper. Och ånkor han försörjer väl, Bevarar them til lif och själ, Uti all nöd och fara.

10. GUD kan förstöra med en fart The ondas verk och handel, At the ras anslag åndas inart, Slår neder the ras vandel. Alt skal för them tillbaka gå, Och the ras vandel ånda få; Thet skal GUD sielfver göra.

11. GUD är en Konung evinnerlig, Alt står uti hans händer: Regerar altid måktelig, Hans välde är utan ånda. Från nu och i all evighet, Tu Zion, rätta Christenhet, Skalt Halleuja sungen. (D. BECKER.

109.

Then 147. K. D. Psalm

Jerusalem tu helga stad, Prisa tin GUD med gamman, Then tig bevarar natt och dag Tin barn ockfå allsamman: Han gifver them välsignelse, Och alt omkring skaffar tig frid; Med alt godt han tig måtar.

2. Han utfänder til dig sin bud, Med sino helga orde: Them förhindrar intet förbud, Hans värf the väl fullborda. All köld och frost försmåltes, ther Hans ord med trone fattadt är; Hårdhet kan thet ej lida.

3. Så giör GUD sinom Israel, Som sig til honom håller; Och hafver thertil fullgod skiäl, At han ej så giör allom. Hans ord klinga i verlden vidt; Men the, som thet akta med slit, Bättras ther af allena.

(D. SELNECCERUS.

I IO.

Lof sungen HERRAN, Loffiunger HERRAN, Ty han är fast blider. Thet är rätt kosteligt GUD lofva i allatider, GUD lofva i alla tider. Liufigit är hans lof vidt at utspida. Loffiunger HERRAN, Loffiunger HERRAN.

2. Siunger tilsamman, Siunger tilsamman Vår HERRAS lofvifa. Låt oss vår GUD med fång och harpor prisa, Med fång och harpor prisa; Ty han är stor,

stor, mäktig, och hög af vis-
het. Loffiunger HERRAN,
Loffiunger HERRAN.

3. Han kan sin himmel,
Han kan sin himmel Med
moln betäcka, Och regn ut
öfverjordenvidt utsträcka,
Jordenvidtutsträcka; Och
gräset af the torra berg
upväcka. Loffiunger HER-
RAN, Loffiunger HERRAN.

4. Then allo kotte, Then
allo kotte Gifver sin födo;
Och fånaden sit foder utan
mödo; Korpungomen som ro-
pa i sit öde. Loffiunger
HERRAN, Loffiunger
HERRAN.

5. I manna starkhet, I
manna starkhet, Och star-
ka håstar, Vår GUD then
mäktige sig ej förlustar,
Mäktige sig ej förlustar.
Han hafver lust til them,
som honom frukta. Loffiun-
ger HERRAN, Loffiunger
HERRAN.

6. Tacker HERRANOM,
Tacker HERRANOM, Vår
GUD then gode; Lifvenskäl-
la flyter med ymnog flode,
Flyter med ymnog flode,
Af hans hierta all creatur
til gode. Loffiunger HER-
RAN, Loffiunger HERRAN.

7. O JESU CHRISTE, O
JESU CHRISTE, GUDS
Son then Högste! Gif tu
tin nåde alla froma Christ-
ne, Alla froma Christne,
At the tit Namn evärdeli-
ga prise, Amen, Loffiunger
HERRAN, Loffiunger HER-

RAN. (D. SELNECCERUS.

III.

Then 49, K. D. Psalm.

M.) In dulci Jubilo Siun &c.

L Offiunger HERRAN
GUD, Med Psalmers
söta liud: The helige skola
lofva Then Aldraheligste,
Och glädias af then gåfva,
Som han vil them bete;
Thet är GUDS Israel, Som
fångnar JESUM väl.

2. Vårt hiertai vår kropp
Bevekes af thet hopp, Som
JESU namn ofs gifver; Ty
siungom vi med frögd, At
röst af glädie blifver Hörd
uti himmels högd. GUD haf-
ver vist i dag, Han har til
ofs behag.

3. The som delaktighet I
JESU helighet, Förmedelst
tron, ha funnit, The frög-
das innerlig, At han har se-
ger vunnit, Och tvungit,
under sig Synd, satan, skad-
lig död, Och frälst ofs
utur nöd.

4. The skola i all tid Siel
föra helig strid; Och fi-
endens hop skal vika: För
GUDS ords skarpa svärd,
Och nederflås tillika All
verdens lust och flärd: Så
håmnas all thet ve, Som
JESU mände ske.

5. Ia tvinga them i band,
Som hafva öfverhand, Och
plåga själen drifva Til synd-
sens välbehag, At onde lu-
star blifva Nedqvafde med

GUDS

GUDS lag. Then som GUDS
nåd begår, Han vist och fe-
gten bär. (H. SPEGEL.

112.

Then 150. K. D. Psalm.
Mel.) Lofva Herran Gud &c.

Lofver GUD i himmels
högd, Med stor gam-
man, lust och frögd; Ang-
lar och hvar menska from,
Lofver i hans Helgedom.

2. Ty alt hvad hans hand
har gjort, Är alt dräpeligt
och stort; Och hans stora
härlighet, Varar i all evig-
het.

3. Lofver honom allan
stund, Högt och utaf hier-
tans grund, Uppå harpor
och regal, Pipor, trummor
och cymbal.

4. Alt thet lif och anda
har, Skynda till mig och redo
var, Lofva HERRAN gla-
delig, Halleluja innerlig!

113.

(J. Mariæ Lofsång Luc. 1: 46.

MIn själ prifar storliga
HERRAN, Och min
ande frögdar sig i GUDI mi-
nom Frälsare.

2. Ty han hafver sedt til
sina tienarinnos ringhet. Si,
här efter varda all släkte
mig saliga kallande.

3. Ty then mäktige haf-
ver gjort mäktig ting med
mig; Och hans namn är
heligt.

4. Och hans barmhertig-

het, varar ifrån släkte til
släkte, öfver them, som
frukta honom.

5. Han hafver bedrifvit
makt med sinom arm: Och
försikringrat them, som hög-
färdige äro, uti theras
hiertas sinne.

6. The mäktige hafver
han satt af sätet, Och up-
fatt the ringa.

7. The hungroga hafver
han med god ting upfylt:
Och the rika hafver han
lätit toma blifva.

8. Han hafver uptagit sin
tienare Israel; tänkandes
på sina barmhertighet:

9. Såsom han sagt hafver
til våra Fäder, Abraham,
och hans säd tilevigtid.

10. Åra vare Fadrenom,
och Sonenom, och then
Helga ANDA! Såsom thet
varit hafver af begynnel-
sen, nu och alltid, Ifrån e-
vighet och til evighet. Am.

114.

Zacharia Lofsång Luc. 1: 68.

Lofvad vare HERRENI-
Israels GUD; Ty han
hafver besökt och förlofsat
sit folk.

2. Och hafver uprättat
ofs salig hetenes horn, Uti
sin tienares Davids hus.

3. Såsom han i förtiden
talat hafver, Genom sina
helga Propheters mun:

4. At han skulle frälssa ofs
iffrån våra ovänner; Och
utur allas theras hand, som
hata ofs.

5. Och

5. Och bevisa barmhertighet med våra fäder, Och minnas på sit helga Testamente.

6. Och på then ed, som han svorit hafver vårom fader Abraham, at gifva oss:

7. At vi frålste utu våra ovänners hand, måtte honom tiena utan fruktan; I helighet och rättfärdighet för honom, i alla våra lifsdagar.

8. Och tu barn skalt kallas thens Högstas Propheete; Ty tu skalt gå för HERRANOM, Til at bereda hans vägar:

9. Och gifva hans folke salighetenes kundskap, til theras synders förlåtelse:

10. Genom vår GUDS innerliga barmhertighet, Genom hvilka uppgången af högdene hafver oss befökt;

11. Til at uppenbaras them, som sitta i mörkret och dödsfens skugga; Och styra våra fötter på fridsens väg.

12. Åra vare Fadrenom, och Sonenom, och then Helga ANDA! Såsom thet varit hafver af begynnelsen, nu och alltid, Ifrån evighet til evighet. Amen.

115.

Simeonis Loffång Luc. 2. 29.

HERRER, nu låter tu tin tienare fara i frid, efter som tu sagt hafver;

2. Ty min ögon hafva sedt tina salighet: Hvilket tu beredt hafver för alle folke;

3. Et lius til Hedningarnas uplysning, Och titt folk Israel til pris.

4. Åra vare Fadrenom, och Sonenom, och then Helga ANDA! Såsom thet varit hafver af begynnelsen, nu och alltid, Ifrån evighet til evighet. Amen.

(M. LUTHER. L. ANDREA.)

116.

FRÖGDA TIG TU CHRISTI BRUD, Emot tin HERRA och GUD; Förhanden af hans nåde, Som the Propheeter spådde. Hosianna hedret och åra Skal thenna värd Konung vara.

2. En åsna honom bär Som dock en Konung är. Hans prål är ganfka ringar. Dock kan han döden tvinga. Hosianna, &c.

3. Han är saktmodig och god, Både i sinne och mod. Salighet har han at föra. Thet skal hans brud tilhöra. Hosianna, &c.

4. Låt up tin portar vidt. CHRISTUM biud hem til dig; Han aktar hos dig gå. Sta, Tin salighet til bästa. Hosianna, &c.

5. Gak ut af tin paulum. Och se en gladelig syn. Här rider årones Konung; Gläd dig tu dotter Zion. Hosianna, &c.

6. Strö qvistar på hans väg, Och spar tin kläder ej: Bekänn dig uppenbarlig: Ty världen är så farlig. Hofiann, &c.

7. Tin barn stora och små Skola göra lika så: Then ganska Hedna skara Skal stunga utan fara: Hofianna, heder och åra Skal thenna vår Konung vara.

117.

Gör porten hög, gör dö-
ren bred, Af ödmuik-
het hög dig diupt ned, Mot
HERRAN JESUM tin GUD
kär, Som nu sin ro hos dig
begär. Kom snart, kom
snart, stå in med frögd, At
höras må i Himmels högd:
Tig vare pris, O JESU kär,
Som komma vil och blifva
när.

2. All godhet JESUS med
sig för, All nåd af hiertat
han dig gör: Hans krona
är af helighet, Hans spira af
barmhertighet: På all tin
jämmer gör han slut, Och
hjelper dig af nöden ut. Tig
vare pris, o JESU CHRIST,
Som hjelper mig af nöd
och brist!

3. Tu stad är såll, tu land
står bäst, Som thenna Ko-
nung får til gäst. I tig fins
kärlek, dygd och ro: Ty
CHRISTUS self han hos
tig bor. Han förer med sig
ynst och nåd, Och är med
tig i råd och dåd. Tig vare
D 6

pris, O JESU-bäld, Som öf-
ver mig har makt och våld.

4. Gör porten hög, gör
dören bred: Tit hierta snart
til boning red; Och låt tin
tro här brinna klar: Grant
akta på och redo var. Han
komma vil nu visserlig,
Och med all nåd bekröna
tig. Tig vare pris, O JESU
kär, Som mig så mild och
nådig är.

5. Kom' snart til mig, O
JESU kär! Mit hierta för
dig öppet är: Kom in med
nåd och kärlighet, Och blif
ther kvar i evighet. O JE-
SU! hielp til himmels ro,
At jag hos dig må evigt bo!
Jag kommer snart, o kära
sål. Ja, Amen, kom! Nu är
mig väl.

(VEISSEL. ARRHENIUS.)

118.

ESaie Prophetenom hän-
de thet så: At han i An-
danom HERRAN sitta såg,
På en hög thron med myc-
ket sken: Hans klädefäll
upfylte templet allen. Två
Seraphim stodo och thurup-
på, Sex vingar han hvarter-
ra hafva såg; Med två be-
täckte the sin' ansikten ren,
Med två skyltes fötter och
ben, Och med the två an-
dra slugo the fri, Ropande
til hvarannan med stort
skri: Helig är GUD, HER-
REN Zebaoth, Helig är
GUD, HERREN Zebaoth,
Helig

Helig är GUD, HERREN
Zebaoth! Hela jorden haf-
ver han upfyllt med godt.
Af thet rop ikalf både biel-
kar och grund, Och hufet
vart upfyllt med rök och
damb. (M. LUTHERUS.

Altid förutan fara, Och
glädias i evighet.

(CREUTZIGERIN.

LAUR. PETRI.

120.

O JESU CHRIST! som
mandöm tog, I rena
Jungfru lifve, Kärleken
han tig ther til drog, Vårt
hopp tu ville blifva. Tu såg
vår synd och stora nöd, At
ofs stod före en evig död,
Helfvetet stod ofs öpet.

2. Thet låst tu så för-
barma tig, Kunde thet ej
längre lida, At diefvulen
tog ofs til sig, Ther om vil-
le tu frida: Gastig så här
i verlden nid, Och gjorde
ofs en evig frid, Med ti-
nom död och pina.

3. Och så sade tu ofs thet
til, Vi skolom hafva trona;
Ty tu åst både god och
mild, Och vilt ofs alla sko-
na, Om vi fåttie vår tro
ther på, At thet skal med
ofs vara så, Som tu ofs lå-
ger före.

4. Tu åst vorden vår bro-
der kär, Ofs til stor pris
och åra. Och alltid vil ofs
vara när, Hvad kan man
mer begära? År thet ofs
icke til en stor mon, Vår
broder är GUDS ende Son?
Ho kan ofs nu förderfva?

5. Pris vare tig evinner-
lig, Som ofs then nåd bevi-
ste, At vi åre GUDS barn
med tig, Okäre broder
CHRISTE! Så må nu hvar
man

119.

CHRISTUS then rätte
HERREN, GUDS Son
i evighet af fadren är up-
runnen, Som Skriften säga
vet. Han är then Morgon-
stierna, som ofs kan lysa och
värna Ifrån alt mörksens
qual.

2. Han är nu menniska
vorden I verdens sidste
tid, Af rena Jungfru boren,
Til ofs hitkommen nid:
Dödsfångslet hafver han
brutit; Och lifsens dörr up-
slutit, Ofs himmelen öppen
giort.

3. O CHRISTE! giftina
nåde, Tinkärlek låt ofs få,
At sig med råd och dåde
Vårt hierta kofra må: Och
låt ofs til tig längta; Rätt-
visan esterträngta, Och fly
säfängelighet.

4. All makt hafver tin
Fader I händer gifvit tig:
Thets är nu hvar man glä-
der, At tu then makten
sick; Ty tu vilt alltid hiel-
pa: Ej låta neder stielpa
Them som intet förstå.

5. Hvad Fadren hafver
tig gifvit, Låt ej borttapas
thet, Men för til rätta lif-
vet, Ther tu sielf blifver
med. Låt ofs få med tig vara

man vara glad, Och priså
GUD i allan stad; Han är
vår käre Fader. (L. PETRI.

121.

VERldenes Frålsare kom
hår; Låt se at Jungfru
moder år: All verlden må
thess undra sig, En sådana
hörd höfdes sig.

2. Af mans hielp år thet ej
få skedt; GUD sielf hafver
sin nåd beredt. GUDS Ord
år hår nu vordet kött, Af
Jungfru lifve år thet födt.

3. Jungfrunes qved hår
fruktsam var; Men Jung-
frudomen blef dock qvar.
GUDS stora kraft låt sig
skina, Verkandes i Temple
sina.

4. Af Himmels throne kom
hår nid En stark kånpe,
och bar oss frid: Han år nu
både GUD och Man, Then
som oss allom hielpa kan.

5. Från Fadren han ut-
gången var: Sann mandom
han til Fadren bar. Hans
vålde går öfver all land:
Han sitter på GUDS högra
hand.

6. Så stor som Fadrens, år
hans makt; Döden hafver
han nederlagt. Helfvetes
kraft gaff sig ther vid, At
hennes Förste lades nid.

7. Åra och pris ske Fa-
drenom; Theslikes också
Sonenom; Then Helga
ANDA ske också, At thet
åringen ånde på.

(AMBROS. M. LUTHER.
LAUR. PETRI. D 7

122

VI lofvom CHRIST en
Konung bålde: Af So-
lens uppgång år hans våld,
Alt ut så vidt som jorden
år. Han föddes af en Jung-
fru skår.

2. Then verlden skop alde-
les vål, Påtog mandom, och
vardt en trål, At Menn-
skan som förtappad låg,
I honom måtte frålsas så.

3. GUDS nåd uti en sa-
lig tid, Kom i then rena mo-
ders quid: En helig frukt
then Jungfru bar, Af hvil-
ko hon sielf skapad var.

4. GUD sielfver thetta
verket dref, At utan man
hon moder blef: Tå Ga-
briel til henne gick, Af hans
ord hon GUDS Son undfick

5. Elisabeth kan thet för-
stå, Och til Mariam säger
så: GUDS moder kom nu
hår til mig, Ther af Johan-
nes frögdar sig.

6. I krubbo ned tå lades
han, Som Jungfrun födde
utan man: Med liten miölk
han föddes tå, Som allom
låter födo få.

7. Tå hördes ock stor Ån-
gla-frögd: GUDI ske pris
i himmels högd! Så fungo
the på thenna dag, Menni-
skom frid och godt behag.

8. Åra och pris ske Fa-
drenom; Theslikes också
Sonenom; Then Helga AN-
DA ske också, At thet år
ingen ånde på. (SEDULIUS.

M. LUTHER. L. PETRI.

123.

VAR glad, I tu helga Christenhet, Och prisa GUDS barmhertighet; Godt hafver han bevisat dig, Han är dig god evinnerlig.

2. Et under här på jorden Lät han ofs ske så mildelig; Then som GUDS Faders visdom var, Vardt här i mandom uppenbar.

3. Maria moder skär och ren Födde en Son förutan men: Ingen hafver hört eller tänkt, At Jungfru födde oförkränkt.

4. En ny menniska föddes här, Then som GUDS enda Sonen är; Han vardt utgifven ofs til tröst, Och hafver alla återlöft.

5. Af Adams synd kom ofs then nöd, At ofs stod för en evig död: Och kom ther med i samma stund Förbannelse så margelund.

6. Thet tog han bort, som hållän är, JESUS CHRISTUS vår broder kår: Vår synd och plikt tog han på sig; Vardt pint och plågad jämmerlig.

7. Helvetet, synd och dödsfens kraft, Som ofs hade för fångar haft, Han öfvervani sin mandom: Hans död var ofs fann läkedom.

8. Thes vare pris i evighet, Fadrens stora barmhertighet, Som hade thet beslutit så, Och ville döden nederlå. (L. PETRI.

124.

GLÄD dig, tu helga Christenhet, Af GUDS stora kraft och godhet, At then som evig är, Urvalde en Junfru skär; Af henne lät sig födas här.

2. GUD sände sit bud Gabriel, At hålla Mariam hel och sål: Och lät henne så förstå, At hon stor nåde skulle få, Och GUDS Sons moder varda så.

3. Thet verket GUD väl gjöra kan, At en Jungfru föder utan man, Som han hafver nu här gjort: Thetta ärendet är stort; Ingen hafver thet förra sport.

4. Ofs til godo är thetta skedt, GUD har ther med sin nåd betedt; Han lät födas then man, Som allom väl hielpa kan; Then nåd verlden når GUDI fann.

5. O Maria, thet är dig vist, Stor åra, at tu födde JESUM CHRIST: I then börd äst tu en, Som födde Son förutan men, Och blef antå en Jungfru ren.

6. Sål äst tu vist, o Jungfru klar, At tu Gabriels ord lydig var, Tu gaff dig GUD i skön; Vål gick dig, thes fann tu lön, Och hafver nådt hos GUD tin bön.

7. Gif ofs then nåd, O HERRE blid, At ofs blir fruktsam thenna högtid; Och här må hvar för sig För tin mildhet tacka dig, Med

Med Maria evinnerlig.
(LAUR. PETRI.

125.

Lofvad vare tu, JESU CHRIST, At tu meniska vorden äst, Af ena Jungfru ren och klar Thes frögdar sig then Ängla skar. Kyrie Eleefon.

2. GUDS eviga Faders enda Son Är här född, ofs til en stor mon. Han lades i krubba ned på strå, Han ville ofs arma ej försmå. Kyrie Eleefon.

3. Then all verlden ej begripa kan Maria i sit sköte fann. Han är et barn så liten och klen, Som himmel och jord uppehåller alen. Kyrie Eleefon.

4. Thet eviga lius går nu här in och gifver verlden et nytt sken; Thet lyser ofs i thenna mörka natt At blifva GUDS barn gifver thet ofs makt. Kyrie Eleefon.

5. GUDS Faders Son af Himmelrik Blef här en gåst på jorderik, At föra ofs af thenna jämmerdal, Och göra ofs arvingar i sin sal. Kyrie Eleefon.

6. Här i verlden var han fattig och arm, Sig månde han öfver ofs förbarma, Och göra ofs i himmelen rik, Och sina helga Änglar lik. Kyrie Eleefon.

7. Thetta hafver han ofs betet, Och så bevisat sin kärlek. Thes frögdar sig

all Christenhet, Och tackar GUD i evighet. Kyrie Eleefon. (GREGORIUS. M. LUTHER.

126.

Alle Christne frögda sig I thenna högtid, Halleluja.

Then som högsta kronona bär, Är födder här Af en Jungfru.

2. Frälsaren hit til ofs kom, Från GUDS högstes himmels thron, Och tog Manedom.

Then sanna Solen uprann, Som nu alrig bergas kan: Hon skin alltid.

3. Thenna Solen lyser ofs, Och förer then rätta kos Til GUD Fader.

Solen hafver dagen giort; Natten är nu driven bort, Med sit mörker.

* * * * *

4. Et stort under skedde här, Högste GUDS Son Mandombär, En träl vorden.

Han är både GUD och Man, Som ofs allom hielpa kan, I från döden.

5. Esaias hafver sagt, At GUD hade thet i akt, Komma med sin GUDOMS makt, Och taga Mandom.

Såsom sagt var är thet skedt: GUD hafver sin nåd betedt, liffens våg för them beredt, Som ther på trodde.

6. O arma Juda släkt! Hvi är thetta tig otäkt?

Tro här på, så är tin synd utfläkt.

Här är then rätte man ; Våra synd borttager han, Som med Skriftene bevisas kan. Halleluja.

Versen.

CHRISTUS är födder af en Jungfru ren, Han låt sin kärlek skina ; Och kom ofs til GUDS vänskap igen, Med finom död och pina. (FORTUNATUS.)

127.

EN jungfru födde et barn i dag, Thet vi skole prisa och ära ; I thet hafver GUD et godt behag ; Han biuder ofs höra thes låra. Voricke thet barnet i veriden födt, Tå skulle hyar man evinnerliga dödt ; Nu äre vi frälste alle. Lofvad vare tu JESU CHRIST, som ofs hafver frälst af dielvilens list, Med pino och dödsfens galla.

2. The herdar vaktade theras hiord, I markene ther the lågo ; The singo höra Ångelens ord ; GUDS klarhet the och sågo : Jag bodar eder stor glädie och gamman, Som varder folkerna allesamman. Vål them som hafva GUDS ANDA ! I dag föddes JESU CHRISTUS, Som HERREN är i Davids hus ; Han frälisar af dödsfens vända.

3. Thet himmelska härskap med höga röst, Begynte med Ångelen, sungen ;

The lofvade GUD med glädie och tröst, Så siungandes med en tunga : Pris vare GUD i högdene, Frid vare ock på jordene, Menniskom en god vilje ! GUD vare lof för nåde och frid, Som han ofs sände med Sonen här nid ; Then aldrig ifrån ofs skilje. (BONA-

LAVR. PETRI.)

128.

HVar Christ trogen fröge de sig, Utaf hiertatinerlig : GUD är ofs miltkundelig ; Han är ofs när, född af Jungfru Maria. Här fullbordas thet kungiorde Gabriel. Eija ! Eija ! GUDS ord är nu vordet kött, Af en jungfru är thet födt, Vardt menniska. I dag föddes JESU CHRISTUS, JESU CHRISTUS, I Israell. GUD vardt här man ; En Konung sann vardt här enträl. Stort är hans Namn, En trygger hamn, Immanuel, Som Jungfrun förkunnadt vardt af Gabriel.

2. Utaf Iesse rot en gren föddär, utan synda men, GUDS Son af en Jungfru ren. Han är ofs när, född af Jungfru Maria.

3. Priser GUD qvinnor och män ; Ärer thenna Konungen ; Siunger thenna Loffången : Han är ofs när, född af Jungfru Maria.

4. Zion med hierta och röst, Lofva GUD tin enda

tröst, Som tig hafver åter-
löst: Han är ofs när, född af
Jungfru Maria. Här full-
bordas thet kungiorde Ga-
briel. Eija! Eija! &c.

129.

ALL then ganska Chri-
stenhet Prisar GUDS
barmhertighet, För hans
stora kärlighet. Thet är
nu skedt, Som spådt hafver
Esaïas. Gabriels ord the
äro fullkomne nu. Eija!
Eija! En jungfru hafver et
foster födt, Thet GUD Fa-
der hade jätt, i fordom tid.
Nu är född en Frälserman,
en Frälserman i Israel, Af
en jungfru, som sagt hade
Gabriel.

2. Konungen af Himmel-
rik Kom här nid på jorde-
rik, At gådra ofs sig sielf
lik. Thet är nu skedt, &c.

3. Högt är hans Namn
Immanuel, En stor tröst i
Israel, Som sagt hafver Ga-
briel. Thet är nu skedt, &c.

4. Vivore alle förderfde
i grund, GUDS Son har af
sin miskund Ofs frälsat, i
thenna stund. Thet är nu
skedt, &c.

5. Satan hade ofs gripit
vift, Med sin lögn och arga
list, Frälst hafver ofs JESUS
CHRIST. Thet är nu
skedt, &c.

6. Then saliga tid nu
kommen är, Ther om Pro-
pheten vitne bår, At GUDS
Son skulle födas här. Thet
är nu skedt, &c.

7. Ho som CHRISTUM
vil försmå, Och ej efter
hans lärdom gå, Han kan
aldrig nåder få. Thet är nu
skedt, &c.

8. Then synden öfvergif-
va vil, Begårandes GUDS
nåd thertil, GUD är honom
blid och mild. Thet är nu
skedt, &c.

9. Thet hafver CHRIS-
TUS ofs förtient, Ther til
har GUD honom utfåndt;
Med vår makt var intet be-
våndt. Thet är nu skedt, &c.

10. Therföre man GUD
tacka skal, Hans bud hålla
med kärlek all; Ty han
hielper af dödsens qual.
Thet är nu skedt, som spådt
hafver Esaïas. Gabriels
ord the äro fullkomne nu.
Eija! Eija! &c.

130.

IN dulci júbilo, Siunger på
jordenbo; All vår hier-
tans glädie Ligger *in præ-
sepio*, Och skän som solen
vida *Matris in gremio*. *Al-
pha es & O! Alpha es & O!*

2. *O JESU parvule*, Tin
nåde mig bete: Trösta mit
hierta och sinne, *O puer op-
time*; Låt mig tin godhet
finna, *O Princeps gloria*:
*Trahe me post te, Trahe me
poste!*

3. *O Patris charitas! O!
Nati lenitas!* Vi vore alle
förderfvad' *Pernostra crimi-
na*; Så hafver han ofs för-
vårf-

vårivat *Calorum gaudia*: Eja vore vi ther! Eja vore vither!

4. *Ubi sunt gaudia*, I then helga stad, Ther the Änglar fiunga *Nova cantica*, Och the kläckor klinga, *In Regis Curia*; Eja vore vi ther! Eja vore vi ther!

(DRESDENSIS.)

131.

SÅ skön lyser then Morgonstiern, Full nåd och fanning af HERRAN, Then söta roten Jesse: Tu Davids Son af Jacobs släkt, Min Konung och Brudgumme tack, Mit hierta vil besitta: Kärilig, lifflig, Skön och härlig, Rik och ärlig, Stor af nåde; Hög och kraftig i tin gåfvor.

2. Tu min pärla och dyra kron, Sanner GUD och Mariæ Son, En stor högboeren Konung! Mit hierta frögdar tit lilium: Thet helga Evangelium Är idel mjölk och honung. Ei! mit Blomster fint, Hosianna! Himmelsk manna, Thet vi äte: Tig kan jag aldrig förgåta.

3. Efterlåt mig mit hertans sin, Tuklare Jaspis och Rubin, Tin kärlek stor och blida, Och intryck honom, at jag är En lem i tin församling kår, Et resben aftin sida. Efter tig Långtar mig, Gloriosa Coeli rosa, Siuk och sund; Min får hela i alla stund,

4. När GUDI är min hielp och frögd, Ther med han mig af himmels högd, Så mildeliga styrker. O JESU CHRIST! mit högsta god', Tit Ord, tin ANDE, lif och blod Mig altid vederqvecker. Tag mig Til tig; I tin barm, Mig upvärm: Låt mig hålla Tit ord, som mig ther til mänd kalla.

5. Och förr än verlden skapad var, Tu mig til arving utvalt har I Tinom Son then höga. Mig honom lofvat hafver tu, At jag skal vara hans kära brud, Och mig til honom föga. Eija! Eija! Himmelsk glädie Vill han gifva, I sit rike Ther vi frögd om stå tillike.

6. Måktigt skal tå then Cithara, Så ock then sköna musica Högt klinga öfver alla, När jag mig til min Frälserman, Min tröst, min frögd, min Brudgum fann, Skal innerligahålla: Siunga, Springa, Jubilera, Triumphera, Honom prisa, Som vil mig så godt bevisa.

7. Aftorkas skola tå med slit, Ehvart man ser hit eller thit, The många Christnas tårar, När GUD låter sig selfvan se, Och hvad godt han vil them bete, Som finnas i hans gårdar: Klart vin Skänkes in, Obemångt, Vål infkänkt, Them så tröstar, At the aldrig mera törsta.

8. Gif-

8. Gifver ock GUD then sköna skrud, Som han lofvar sin kära brud Och Esaias skrifver: Ther med honom tackes bäst, Som Aron GUDS öfverstePrest, Then altid stadigt blifver; Saphir, Jaspis, Ametister, Hyacinter, Ädla stenar, Them tå ingen kan förmena.

9. När henne skola ock tå stå The klare Ånglar store och små, Som frögdas öfvermåttan, At Bruden öfvertans tyranni År nu aldeles vorden fri, Thet han för henne fatte. Helig, Helig Vår om HERRA Vi hembåra, För then åra, Som han skänkte sin brud kära.

10. I thet har jag en hertans ro, At min ikatt År nu A och O, Begynnelsen och änden: At GUD mig, sig til lof och pris, Vil införa i Paradis; Ty klappar jag med händer. Amen! Amen! För synden Mig förskona, Ädla Krona! Hel och fäll År mig then dagen.

(P. NICOLAI. PET. IONÆ.)

I 32.

AF Himmels högd jag kommen År, Godt bodskap jag til eder bår: Stor frögd i kolen höra få, thet eder bör grant akta på.

2. Et barn År födt på thenna dag, Alt efter GUDS nåd och behag, Ut-

af en jungfru ren och skår: CHRISTUS GUDS Son thet barnet År.

3. Er högsta tröst thet vara skal, Af synd och nöd thet hielper all; Thet År then rätte Frälserman. Vål then som ther på lita kan.

4. Thet förer med sig salighet, Then GUD self hafver them beredt, Som skola, uti himmels högd, GUDS rike få med evig frögd.

5. Så märker nu thet tekn rätt, I krubbo ned up på hö slått Finnen i thetta barnet lagt, Som hela verlden har i makt.

6. Ty låt oss alle vara glad, Och med the Herdar gå åstad, At se hvad GUD har oss beskårt, Och med sin enda Son förårt.

7. Si! mit hierta hvad ligger ther i krubbo ned, märk, hvad thet År: Thet År JESUS sann GUD och Man; Ej större under spørjas kan.

8. Var välkommen, min HERRE kår, En gåst tu när oss vorden År. I fattigdom för våra skuld, kom GUD, som År oss vorden huld.

9. Ingen therför fulltacka kan, At tu, GUD, åst oss vorden man: Förnedrat hafver tu tig så, At tu lågst ned på hö och strå.

10. Vore verlden fast störr' ånnu, Beprydd med guld och pärleskrud, så vore

re hon dock mycket klen,
At vara tig en fång allen.

11. För silke och för sam-
mets drägt, På hös och strå
tu ligger slätt; Thet är
then Konungslig prakt tu
för; Alt ofs til godo tu
thet gör.

12. Ther med tu ofs thet
låra vil: At verldslig makt
och prakt ther til För tig
ej salig görä kan; Ther på
förtröste ingen man.

13. Ach hör mig, HERRE
JESU CHRIST! gör tig
en fång uti mit bröst, Uti
mit hierta blif och bo, Så
har jag tröst och evig ro.

14. Låt aldrig mig förgå-
ta dig; Tit Namn ske pris
evinnerlig Tit Namn med
frögd jag lofva vil, Ther gif
tu mig tin Nåde til.

15. Åra ske GUD uti sin
thron, Som ofs skänkt har
sin enda Son: Thes frögde
sig then Ängla Chör, Och
lofve GUD i högden bor.

(M. LUTHER

OL. MARTINI.

133.

Mel.) Thet gamla år fram &c.

NÄR HERREN CHRIS-
TUS födder var, Fast
gladdes så GUDS Ängla
skar; The fungo högt med
härlig ton: GUD vare åra i
hans thron! GUDS Son är
nu kommen här, Födder af
en jungfru skär; Thes tack-
kom vi dig, Fader kär.

2. The herdar hade fruk-
tan stor Alt för then klara

Ängla Chör; Dock glad-
des, när the sporde vift, At
födder var vår HERRE
CHRIST. GUDS Son är &c.

3. Med mycken frögd
the gingo fort, At söka bar-
net på sin ort, I Bethlehem
och Davids Stad, Alt som
GUDS Ängel them thet
bad. GUDS Son är &c.

4. The funno barnet spådt
och kient, I krubbo lagdt;
thet var förment Et bättre
rum för honom så, som hus
dock allom gifva må.
GUDS Son är &c.

5. Af modrens bröst han
fick sin spis, Som dock als-
måktig är och vis, Som
gifver mat och födo nog,
Alt hvad som rörs i mark
och skog. GUDS Son är &c.

6. O JESU CHRIST,
GUDS ende Son, Tag bort
vår synd och ofs för skon;
Och the taf nåd så mildelig,
Hvar af the Christne glädia
sig. GUDS Son är &c.

7. Ty lofvom i all evighet
En sådan GUDS barmher-
tighet; Och hafvom HER-
RAN JESUM kär, Som ofs
en nådig broder är. GUDS
Son är. &c.

8. Gif GUD, at vi vår
högtidsdag Må fira efter tit
behag, I kärlek, tro, i frid
och frögd: Tig skelof, pris,
i Himmels högd. GUDS
Son är nu kommen här,
Födder af en jungfru skär;
Thes tackom vi dig Fader
kär. (VEISS, J. SVED-

BERG.

134.

FRögder eder alle, I then-
na Christenhet, Thet
hafver en ren Jungfru födt
all vår salighet, Alla ver-
ldenes Frälsare; Honom
lofva alle Änglar: Thet öf-
ver vele vi siunga, I thetta
nya år.

2. Sonen han födes, Af
rena Jungfru lifve, Så blef
GUD Fader Ofs allom huld
och blider: Diefvulen må-
ste vika; Ty är ofs allom
uplärut Thet höga Himmel-
riket, I thetta nya år.

3. Joseph han tviflade,
och kom til rättaläran, För-
stod han Mariam Then re-
na Jungfru vara, Som
GUDS Sons moder skulle
blifva. Han sade thet i fan-
ning: Thet är then Helge
ANDAS verk, I thetta nya
år.

4. Simeon tog barnet,
Och ladet på sin arm, Med
stor lust och glädie; Han
begärte ej längre lefva. Han
sade: CHRISTE, O HER-
RE! Nu är all min begäran
Fullkomnad, tig ske ära!
I thetta nya år.

5. The tre vise män, Som
foro af österlandet, The
sökte fast efter barnet, Som
GUD them sielfver sade,
Med offer och stor ära; Ty
stiernan hon väl kunde
Then rätta vägen lära, I
thetta nya år.

6. Lofvad vare alsmäktig
GUD, Ock så hans ende

Son, Som sig har lätit föda
Ut af en jungfru skön. O
HERRE, hör vår bön! Tu
lär ofs alla känna tig, At vi
må lefva evinnerlig, I thet-
ta nya år.

135.

Mel.) Från Gud vil jag ej &c.

TIn godhet vele vi lofva,
O HERRE JESUKÄR!
Och tig en nyårs gifva Up-
offra, som vist är Tig välbe-
hagelig: Ethiertat som är
frenadt Med tin blod, och
förenadt Förmedelst tron
med dig.

2. Ofs kan ej vederfaras
En större nåd och tröst, Än
at ofs uppenbaras, Thet tu
har ofs förlöst, Från synd
och dödsfens lag: Som nog
är kunnogt blifvit, Och
med tit blod beskriovit Thet
tu lät se i dag.

3. Förthenskul är dig gif-
vit Et Namn som hårligt är,
Som salighet och lifvet Al-
lena inne bär: Ty JESUS
kallastu. O JESU! vårdes
blifva Vår JESUS, och ofs
gifva Hvad Som vi bedie
nu.

4. GUD Fader har tåkt
skänka Tig ofs til Frälsare;
Ty bör ofs thet betänka,
Och alltid låta se, Vår hier-
tans tacksamhet: Then vi
ther med beviset, At vi tin
kärlek prife, Som tu har
ofs betedt.

5. Tu har ock velat fräl-
sa Vår synd-besvärda själ:
Har

Har undt ofs lif och hålsa,
Förförget ofs alla väl, At vi,
af tit behag, Förskonte för
all våda, Med glädie kun-
nom skåda, Och helga then-
na dag.

6. Förthenkul bör först
thenne Vår andakts gier-
ning ske, I år, at vi bekän-
ne Then nåden, som vi se:
At tu, O JESU kår, Vilt
ofs tit Ord förkunna, Then
ädla friden unna, Samt hvad
ofs nyttigt år.

7. Förnya tu vårt sinne,
I thetta nya år: Gif at vi
ofs påminne, Thet tiden
snart bortgår; Ty bör ofs
tänka på, At vi vårt hierta
vånda Til thet, som ej får
ända, Men evigt blifva må.

8. Ach! unn ofs våra
dagar Framlesva uti ro: At
vi, som tig behagar, I kår-
lek, hopp och tro, Må
lesva Christelig. O JESU
CHRIST! förlåna, At vi
tig rätt må tiena, Och så få
ro hos tig. (H. SPEGEL.

136.

Mel.) När Herren Chri&c.

THet gamla år framgån-
git år, Nytt kommer
nu i stället här: GUD vare
lof! at vi i frid Ha lefvat in
til thenna tid. Förlån, O
GUD, et godt nytt år, At
hvar och en nytt sinne får,
Och i sin gamla synd ej
står.

2. Hur mången nöd, O
HERRE god, I theta år ofs

förestod; Tu hafver dock
fast dagelig, Then från ofs
våndt så faderlig. Såndt
ofs, O GUD, tin ANDA
nid, At vi tig tacke allan
tid, Som år få nådig, huld
och blid.

3. Ingen år vård så myc-
ket godt: Tit Faders hier-
ta gör thet blott; Tu kantz
för tin barmhertighet, Ej
länge se vår uselhet. O! at
vi dock rätt tänke på, At
thet med ofs likal ända få,
Och vi til GUD ofs vände
så.

4. För sukkdom och för
dyran tid Har tu ofs skont,
o Fader blid! Vi hafve
hört af krig och strid, Men
fütit dock i ro och frid; Tu
har bevarat hus och hem, At
vi til sammans i gemen, I
frid tig tiena, utan men.

5. Vi bedie tig rätt inner-
lig, Förlåt vår synd, mi-
skundelig. Tin Sacrament,
tit helga ord, Låt niuta här
tin klena hiord. Tit blida
Ansikt til ofs vånd, Tins
ANDAS nåde til ofs sånd,
Så varder satans list be-
skåmd.

6. Sträck öfver ofs tin
högra hand; Vålsigna så
vår stad och land; Och gif
hvar dag vårt dagliga bröd;
Och frälse ofs at all vår
nöd. Uplys vår höga öf-
verhet; Förlån ofs frid
och enighet; Sorg lindra
och svårmodighet.

7. Så vele vi, o Fader
blid,

blid, Tig tiena nu och all-
 lan tid; Ther til gif ofs tin
 Helge AND, För JESUM
 CHRIST vår Frälserman.
 Och låt ofs sidst bland Ångla
 Chor I himlen, ther tu sielf-
 ver bor, Loffiunga tig med
 glädie stor. (J. SVEDBERG.)

137.

Mel.) Så (körn lyser then &c.

Vår tid är ganska flyktig
 hår; Thet förra år nu
 slutit år, Och gångit til sin
 ända. Et nyt år börjar här
 sit lopp: Så vilje vi med tro
 och hopp Ofs til vår GUD
 nu vända, Hvilken sig,
 Mildelig Har bevisat, Sor-
 gen lifat, Giort stor nåde,
 Och ofs fråsat af all våde.

2. O GUD! vi hafve all
 vår tid, Och sidsta året syn-
 nerlig All godhet af tig
 niutit. Fast vi med synd och
 öfverdåd Misbrukat haf-
 ve tina nåd, Har tu ofs ej
 förskutit. Kårlighet, Tro-
 fasthet, Nådegåfvor, Som
 tu låfvar Ofs til froma,
 Mände vi af tig bekomma.

3. Tu frome GUD, hur'
 skole vi För all välgierning
 tacka tig, Som tu ofs har
 bevisat? Från olycks fall,
 från hangers nöd, Från
 smitto, krig och ondandöd,
 Har tu ofs hår tils lifat.
 Kraft och nåd, Hielp och
 råd, Har tu gifvit, Hålfan,
 lifvet, Tig til åra. Tack
 skal hvar man tig hembåra.

4. Tag bort, O GUD,
 med gamla år, Vår gamla

synd och ondsko svår, För
 JESU CHRIST i pina. Tänk
 på, at tin Son JESUS
 CHRIST, Har tagit bort
 vår synd och brist, Sin kär-
 lek låtit skina. Uti nöd, Uti
 död Har sig gifvit; Skänkt
 ofs lifvet, Frid förvärfvat,
 At vi må hans rike årfva.

5. Förnya nu, i thetta år,
 Vålsignelsen och lyckan
 vår, At vi med dygd och
 åra Tig tiena må, i frid och
 ro; I Christlig kärlek sam-
 manbo; Ofs redeligen nå-
 ra. HERRE stärk, Åll vår
 verk, At alt thetta Vål för-
 rätta: Ofs förandra, Efter
 nya menniskan vandra.

6. O GUD, tit Ord och
 Sacrament låt aldrig blifva
 från ofs vändt; Beskydda
 tin Församling: Vår Chri-
 steliga öfverhet Gif hålfan,
 lycko, salighet; Behålt ofs
 i tin sanning. HERRE
 CHRIST, Låt ock sidst Ofs
 i friden, Rätta tiden Til tig
 fara; Evtigt ny-år skal ther
 vara. (J. SVEDBERG.)

138.

M.) Från Gud vil jag ej &c.

GUDS godhet skole vi
 priså, Vi Christne store
 och små, Med andelig fång
 och vifa Loffiunga honom
 få, För sin nåd och mild-
 het, Han thessa år framgån-
 ne Bevisat hafver många,
 Thet hvar besinna vet.

2. Låt ofs med slit betrak-
 ta GUDS stora nåd, all
 stund,

fund, Och ej så ringa akta
Hans godhet margelund;
Men alltid tänka på, Hvad
han i år har gifvit Til födo,
kläder, lifvet, Rik, fattig,
stor' och små.

3. Uphållit har han Kyr-
kor Och Solar uti frid Han
unga, gamla styrker, Alt
som en Fader blid; Ut af sin
milda hand, Sin godhet har
han gifvit, förderfvaren
bortdrifvit, Ifrån vår stad
och land.

4. Han har alt straff för-
halat Af blotta gunst och
nåd; Men had'han oss be-
talat Efter vår synd och
dåd, Med straff och pino
svår, Vi hade illa farit, Och
redan döde varit Uti mis-
gerning vår.

5. Men han sig blidka lå-
ter, Och är oss nådig vist,
Når man sin synd begrä-
ter, Och tror på JESUM
CHRIST, Utan alt skrym-
teri; Ty han vår skuld til-
gifver, Och straffet min-
skadt blifver: Ja, står oss
troligt bi.

6. För sådan godhet prisa
Vi GUD i himmels thron,
Som han har velat visa I
CHRISTO sinom Son;
Och bediehiertelig: Han vil
oss från all fara, I thetta
år bevara, Och nådig visa
sig. (D. EBERUS. AUSIUS.

139.

Mel) Var nure do sid och &c.
Gif, O JESU, frögd och
lycka, Et nytt år går

åter in: Värdes mig ny
kraft tillskicka, Gif mig et
förnyadt sinn. Hågna mig,
O HERRE from, Som ock
all min egendom: Ny väl-
signelse och gamman Skänk
af nåd oss allesamman.

2. Låt mig thetta år befin-
na, At jag har gjort dig
emot; Låt min tynda nöd
försvinna; Verka i mig
alfvar bot: At jag ondskan
hata må, Och tin nåd och
ynnest få; Ty all synd tu
vist förlåter, Når man
hiertlig then begråter.

3. Med tin kärlek mig
hugvala, Hör min suck,
O HERRE kår! Medan
jag ej kan uttala All then
ångest, som jag bår: Sofvet
eller vakar jag, I tit värn
tu mig uptag: Styrk mig!
min nöd och möda, Låt ej
synd och sorg mig döda.

4. Thetta året låt mig hö-
ra Ståds tin Ord, O HER-
RE blid! Och en Christlig
vandel föra Vtan svik i all
min tid: At jag har min nä-
sta kår, Aldrig hat til ho-
nom bår: På thet jagi här
heligt lefver, Och i synd
mig ej inefver.

5. Låt tin Anda mig led-
saga Altid på the fromas
stig; Låt ej högfärd mig in-
taga; Flärd och svik ej bo
hos mig. Gif at jag ondt
sällskap skyr; Otukts laster
altid flyr: I försökning hielp
mig strida; Låt mig mot-
gång toligt lida.

6. JESUS vare alt mit nöje, JESUS blifve altid när; JESUS mina sinnen böje, JESUS vare mit begär: JESUS styrke kropp och själ; JESUS mig beskydde väl; JESUS vare i mit hierta; JESUS life i all smärta!

7. JESU! gif at jag väl ändrar Thetta påbegynta år: Bär tu mig på tina händer; Fråls mig från all vända svår. Stat mig bi uti all nöd, Var mig när uti min död: Ach, tu mig i famnen slute, När min lifstid här är ute.

(JOH. RIST.)

PET. BRASK.

140.

Välsignadt vare JESU Namn, Och prisadt utan ända; Ty thet är then utkorad hamn, Ther vi må fast tillända. Han ofs thet selfver kände; Och gjorde ofs GUDS barn med sig, Som på hans namn tro stadelig, Och södoms af GUDS ANDA.

2. All knå the åro böjelig, I himmelen och på jorden; Helfvetes krafter gifva sig Hvar JESUS nämnder varder. Ej är thet namn på jorden, Af hvilko vi få något gagn Til själen, utan JESU Namn; Och af hans Helga Ordor.

3. Ofs råder Skriften margesfall, At vi thet namnet åra; Ty vi må med thes kraft och våld All diefvuls makt förfära; Och the som

döde åro, I Jesu Namn så få the lif; the siuke så sin hålfos tid, Ehvad krankdom the båra.

4. GUD hafver lofvat salighet, them som hans namn påkalla, med trofast hiertans stadighet, När han vil domen hålla; Stor fara är så med allo, När själen skal för domen stå, Hvar lön för sina gierningar få; Ther må stor råft at falla.

5. Här hafve vi til själagagn, I thenna här siungne visa, Huru ofs tilbör JESU Namn Altid lofva och prisfa. Thet kan vår själ väl lifa: Hans Namn thet kallas Frålsfare, Och alla synders förlåtare, När vi vår tro bevifa.

(THOMÆUS.)

141

JESUS är mit lif och hålsa, JESUS är min ådla kron, JESUS är min nådethron. Jag gier mig uti hans frålse, I hans kärlek, nåd och vår. JESUS högst mit goda år.

2. Utan JESU jag förderfvas, Utan JESU nådesken, Är mig alt til ångst och men; Uti JESU lif jag årferver, Och undkommer alt besvär; Ty mit goda JESUS år.

3. Har jag JESUM i mitt hierta, Si, så har jag glädien all, Then mig evigt hugna skal; Fruktar intet dödsfens smärta, Medan JESUS år

E

mig

mig när, Och mitt högsta goda år.

4. Therför jag ock mig förlåter På dig, HERRE JESU CHRIST, Emot synd och satans list. Med min tro jag dig omfattar ; Tin blod gör mig ren och skiär, Som mit högsta goda år.

5. Hiertans JESU glädjekälla, Tu äst, genom trona, min, Och i tin blod år jag tin ; Ingen må mig från dig ställa, Hvarken tyäng eller verdens flärd. JESU, tu mit goda år.

6. Tin, min JESU, vil jag blifva, Hår i tid och evigt ther, Ty tu äst min JESUS kär ; När nu döden kväver lifvet, Jag för ingen rådes hår ; JESU, tu mit goda år.

7. JESUS år mig alt i alla, JESUS bor uti min själ, Uti JESUS år jag väl. JESU, låt mig aldrig falla, JESUM jag i hiertat bår ; JESUS alt mit goda år.

(M. J. B. J. CRONSTRÖM.)

142.

HERRE JESU CHRIST ! Min Frälsare tu äst, På dig jag hoppas allena : Jag tror på dig ; Förlåt ej mig Så eländig : Mig tröstar titt Ord thet rena.

2. Ifrån tin vilja Vil jag ej skiljas, At jag dig troligt kan dyrka. Tu äst min GUD, Lår mig tin bud, All min tid ut ; Tu mig i trone styrker.

3. Nu vil jag vara, O JESU kär, Hvar tu mig håll vil hafva ; Jag sluter dig in i mit hierta och sinn, O HERRE min, Med all tin nåd och gåfvor.

4. Sannerlig Förlåter jag mig, Alt på tin gunst och nåde ; O JESU föt, Hielp mig af nöd, Genom tin döds Fräls mig af alskiöns våde.

5. Allmin tillit, Nu och altid, Hafver jag til dig, O HERRE ! Tu äst min tröst. Tit ord och röst, I all min brist Min hiertans glädjemånd vara.

6. När sorgen mig trånger, Efter dig mig förlånger, Tu kant mig bäst hugsvala. Then tu vilt bevara, Han år utan fara ; Tu mig försvara ; Tig vil jag mig befalla.

7. Nu vet jag vist, O JESU CHRIST, Tu vilt mig aldrig förlåta ; Tu säger ju få : Kalla tu mig uppå, Hielp skal tu få At all tin sorg och vanda.

8. O ! gifve thet GUD ! Vi efter tin bud Kunde oss få skicka tilsamman, At vi med dig Evinnerlig, I himmelrik, Måge lefva i salighet. Amen. (THOMÆUS.)

143.

SI, JESUS år ett tröstrikt Namn, Som länder oss til siälagagn. Igenom JESUM få vi nåd, Och sinne på thet bästa råd.

2. GUDS ende Son, O JESU mild, Vår brott och skuld tu gif oss til; Ty tu äst både GUD och Man, Som all vår synd förlåta kan.

3. Af JESU är all salighet, Omfattom hans rättfärdighet: Ho på hans Namne sätter tröst, Han varder af allt ondt förlöst.

4. Tig ske lof, pris, O JESU håld, Som oss har frälst af satans våld. Tin frid, O JESU! oss förlån, Och fria oss från allsköns mehn.

(FÖRTSCH. AUSAUS.

I 44.

JESU, tu min frögd och fromma, All min glädje och min tröst, Vårdes nådigt til mig komma, Med tit Ord och liufvaröst. Kom, O JESU! blif mig när, Låt mig blifva ther tu är.

2. JESU! låt mig städse börja, Uti tig, alt hvad jag gör, At jag måtte framgång spörja, och få sådant slut som bör. Kom, O JESU! blif mig när, &c.

3. Alla mina ord och tankar, JESU, låt behaga tig: Laga at jag slitigt samkar Ther som evigt gagnar mig. Kom, O JESU! blif mig när, &c.

4. När jag lägger mig at sofva, Var, O JESU, mit beskydd; När jag upstår låt mig lofva Tig, och var ej från mig skild. Kom, O JESU! blif mig när, &c.

E 2

5. När jag sluter mina dagar, Låt mig roligt somna in: När mig döden hådan tager, Jag tå finskland helgon tin. Kom, O JESU! blif mig när, Låt mig blifva ther tu är. (ARRHENIUS.

145.

*P*uer natus in Bethlehem, Bethlechem: Unde gaudet Jerusalem. Halle: Halleluja.

2. Hic jacet in praesepio, praesepio, Qui regnat sine termino. Halle: Halleluja.

3. Cognovit bos & asinus, asinus, Quod puer erat DOMINVS. Halle: Halleluja.

4. Reges de Saba veniunt, veniunt: Aurum, thus, myrrham offerunt, Halle: Halleluja.

5. De matre natus virgine, virgine, Sine virili semine, Halle: Halleluja.

6. Sine serpentis vulnere, vulnere, De nostro venit sanguine. Halle: Halleluja.

7. In carne nobis similis, similis, Peccato seddi similis. Halle: Halleluja.

8. Uir redderet nos homines, homines, DEO & sibi similes. Halle: Halleluja:

9. In hoc natali gaudio, gaudio, Benedicamus DOMINO. Halle: Halleluja:

10. Laudeur Sancta Trinitas, Trinitas: DEO dicamus gratias. Halle: Halleluja. (DRESDENSIS.

ET barn är födt i Bethlehem, Bethlechem, Thes frögd.

frögdar sig Jerusålem.
Halle: Halleluja.

2. Han ligger här på hö och strå, på hö och strå, Som evig år, och alt förmå. Halle: Halleluja.

3. Oxen och åsnan stodonår, stodonår Thetbarn, som GUD och HERRERår. Halle: Halleluja

4. Af Saba Konungar kommo tre, Kommo tre: Guld, rökelse, myrrham offrade the. Halle: Halleluja.

5. Han föddes af en jungfru ren, jungfru ren, För utan man och syndamen. Halle: Halleluja.

6. Sann mandom han uppå sig tog, uppå sig tog, Oskadd af ormen blef han dock. Halle: Halleluja.

7. Lik var han ofs i köttet vist, i köttet vist, Dock olik efter syndfens brist. Halle: Halleluja.

8. Sig lika gjorde han ofs så, han ofs så, At vi skulle GUDS Rike få. Halle: Halleluja.

9. För thenna samma nådelig tid, nådelig tid, Vare GUD lofvad evinnerlig! Halle: Halleluja.

10. Thes vare pris i evighet, i evighet, Then Heliga Trefaldighet! Halle: Halleluja. (PAULINUS. GOTHUS.

ET barn år födt af jungfru ren, af jungfru ren, I Betlehem then staden klen. Halle: Halleluja.

2. Hans Namn thet är Immanuel, Immanuel, Som Skriften ofs förkunnar väl. Halle: Halleluja.

3. The ånglar sungo med stor frögd, med stor frögd, Lof-såde GUD i himmels högd. Halle: Halleluja.

4. Til herdar the ock sade så, sade så, At Frålsaren var födder tå. Halle: Halleluja.

5. Ofs syndarom til mycken tröst, mycken tröst, Han verlden hafver återlöst. Halle: Halleluja.

6. Them visom utat Österland, af Österland En stier na lysste undersam. Halle: Halleluja.

7. Tå märkte the, at Konungen, at Konungen Var kommen ned af himmel len. Halle: Halleluja.

8. The kommo ock til Bethlehem, til Bethlehem, Och skänkte honom offer ren. Halle: Halleluja.

9. Guld, rökverk, mirram boro the, boro the, Och gladdes at få CHRISTUM se. Halle: Halleluja.

10. Ofs Christnom boro på samma vis, På samma vis At offra CHRISTO evig pris. Halle: Halleluja,

11. Lof ske GUD Fader och hans Son, och hans Son. Samt

Samt Helge AND i högsta
thron. Halle: Halleluja.

12. För nåde och barm-
hertighet, barmhertighet,
Nu och i alla evighet. Hal-
le: Halleluja. (M. LUTH.
L. JONÆ.

147.

GUD vår Fader i evig-
het, Utan all begyn-
nelse och ånda: Jag tror på
dig och visserlig vet, Som
Skriften gifver tilkänna,
At tu hafver med tin GU-
DOMS makt, Himmel och
jordoch all ting skapt, Then
första man och qvinna.

2. Jag tror också på JE-
SUM CHRIST, GUDS Fa-
ders Son allena, Undfån-
gen af then Helge AND
vift; Född af en jungfru
rena: Maria het then jung-
fru skön, Af then han tog
sin mandoms kön, VårFräl-
ferman allena.

3. I Bethlehem födde
Maria sin Son, Hans helga
vålsignade Moder; Til
hielp och tröst all mennisko
kön, Ville han så vara vår
broder: Nu år CHRISTUS
både GUD och Man, Thet
bör oss alla tro förfann,
Om vi vele salige varda.

4. I Juda land gick han
omkring, GUDS Ord pre-
dika och lära, Med sin mi-
rakel och underlig ting Be-
viste sig GUD at vara: och
Lazarum höd han upstå,
Ther han ville til sin pino

gå: Judas mände honom
förråda.

5. Tå nu CHRISTUS
GUDS ende Son Gaf sig i
dödsfens fara, Långfredags
natt gjorde han sin bön,
Med ivett och blodiga tår-
rar. Tå blef han fången i
örttagård Af Juda och then
Judiska skar; Apostlarna
från honom vika.

9. För människors skuld,
tro vi nu fast, Låt han sig
fånga och binda, At han
ther med af synd och last
Ville fria oss, från våra
fiender, Från helvetes pino
och eviga död; Ty Adam
uti Paradis bröt GUDS Bud
til evig pino.

* * * * *

7. The ledde honom först
til Hannam, Ther mötte ho-
nom sorg och möda, Och
sedan ther näst til Cai-
pham, The hastade med ho-
nom til döda, Med lögn,
falskhet och stor orätt, Som
the honom gjorde then he-
la natt; Petrus mände ho-
nom förfvärja.

8. Om morgonen ganska
bittidelig, Thet första the
ville så göra, JESUM mänd-
de the samdrägtelig Bort
til Pilatum föra. The lugo
på honom för rätt och dom,
The sade: han aktar ej
Kejsarn af Rom; Thet
måtte Pilatus höra.

9. När han förstod then
sak i grund, Som the för
E 3 ho-

honom berättade, Viste han väl, at then Judeska fund Af hat och afvund ville tråta Mot JESUM, then oskyldiga man, Hos then han ingen dödsfak fann; Dock lät han honom hufstryka.

10. Hans tienare togo honom med hast, Samman kallade then hela rota: En krono af törne gjorde the fast, Then satte the på hans hufvud: The spottade och gjorde honom ve, Gåfvo rö i hand, och föllo på knä, En Konung the mände tilbedia.

11. Så kastade the öfver hans blodiga kropp Et gammalt purpurkläde, Med spott och spe the reste honom opp, Pilatus lät honom leda. Tå stod tilsamman then Judeska hop, The föllo honom öfver med skri och rop: Låt honom korsfästas til döda.

12. Pilatus svarade af sit förstånd: Jag kan ej annat förnimma, Ån JESUS är en oskyldiger man, Hvarföre skal jag honom döma? Tå ropte the Judar hvar och en, Och sade: tu äst icke Kejsarens vän, Om tu låter honom undkomma.

13. Här måtte Pilatus gifva tapt, Ther han fick Kejsaren höra, All hans rättferdighet miste sin kraft, Och han lät sig förföra: Han fruktade mera för Kejsarens hat, Ån JE-

SU CHRISTI rättferdiga sak, Som många, ty vart ånnugjöra.

14. Pilatus tvädde sina händer i vatn, Oskyldig ville hantå vara; Och dömdo så then oskyldiga man, Som Judarna mände begära: Jag är oskyldig i thenna mans blod. The roppte igen med et fritt mod: Hans blod skal öfver oss komma.

* * * * *

15. The ledde honom ut til hufvudskalle stad, Sit kors måste han selfbåra. En stor Almoge fölgde honom med, Som greto och gåfvo sig svåra: Tu Zions dotter gråt icke mig, Tu må väl gråta selfvan tig, Ty tin olycka vil komma.

16. Och när the kommo til Golgata, JESUM mände the korsfästa; Emellan två röfvere hängde han tå, The skedde alt för vårt bästa. Han roppte på korsset med höga röst: O Fader! förlåt them theras brist, The veta icke hvad the gjöra.

17. Ther stod omkring then menige man, The spottade honom marglunde. Then svåra pino tolte han Uti trehela stunder. Så gaf han strax ther up sin And, Och then befalte sin Fader i hand; Och dödde för våra synder.

18. Tå han var dödd, strax en af them, Han låt sig icke förtryta, Tog et spjut och trädde ther fram, Och stack up CHRISTI sida, At spjutet i hans hierta stod; Ther utran både vatn och blod. Johannes thet klarlig belkrifver.

* * * * *

19. Joseph af Arimatia kom, En drifsig gierning han gjorde, Han bad Pilatum strax ther om, At han måtte CHRISTUM jorda; Så tog han CHRISTI Lökamen af, Och lade then i sin egen graf; Ther til halp Nicodemus.

20. CHRISTUS ock ned til helvetet for, At taga til fånga och binda Then ganfska diefvlens makt så stor, Ther öfver han seger månd vinna: Han tryckte hans hufvud och helvetet bröt; Förvärfde thet med sin pino och dödd, At vi skulle aldrig fördömas.

21. På tredie dag i morgon stund CHRISTUS stod up af döda, Med kropp och själ både karsk och sund, Frälste ofs af all vår möda. I fyratijo dagar låt han sig I fyratijo dagar låt han sig bete: I verlden han them utfände.

22. Så for han up til himmelen, Tå fyratijo dagar hade ända, Och strax här ned tillbaka igen Han ofs

then Helga AND fände: Nu sitter JESUS både GUD och Man Uppå sin Faders höggra hand; Ther vil han för ofs bedia.

23. Tådan är han ock kommande, At döma lefvande och döda; Them godom varder han skänkande Thet eviga lif och glädie. The onde få honom ther ock se; Tå störtas the ned til evigt ve, Uti helvetes eld at brinna.

* * * * *

* * * * *

24. Jag tror ock på then Helge AND, Som mig skal styra och råda, Föröka min tro och rätta förstånd, Och gifva mighår sina nåde: At jag skal rättelig känna GUD, Samtycka hans vilja, och hålla hans Bud, Min fattiga själ til godo.

25. Ther til är ock then Helge AND, Ofs arma menniskor til godo, En hielpare och hugfvalare sann, At gifva them tröst och glädie, Som kalla på honom i sorg och nöd, Med stadig tro i lif och dödd; Them vil han aldrig undfalla.

26. En helig Kyrko och Christnas samfund Tror jag i verlden at vara: Thet folk som plågas i alla stund, För CHRISTI Ord och lära; The hafva tilfammen en tro och et dop, Til CHRISTUM sätta the alt the ras hopp,

hopp, Han är theras salighet allena.

27. Jag tror och vet thet visserlig, At GUD vår himmelske Fader, Han är ofs mild och miskundelig, Och ofs vår synd förlåter: För endasta CHRISTI pino och död, Gör han ofs fri af all vår nöd; Ty kan ofs alsintet skada.

28. Jag vet at jag skal åter upstå, Åndock the mig begrafva, Och oförgångelig här framgå, Ingen tvifvel therpå hafva; Thet är af GUDS besynerlig kraft, At alle the menniskor, som han har skapt, Skola tå upstå af döda.

29. Thet är min tröst och stadiga tro, At CHRISTUS, min kære broder, Skal gifva mig evigt lif och ro, Hos GUD min himmelske Fader, Til evig tid med glädie och frögd, Alt efter thenna timeliga död. Han låt e mig aldrig förfaras!
(GYLLENSTERN.

PAUL. GOTHUS.

I 48.

Hjelp GUD! at jag nu kunde, Tu ädle Skapare min, Tig pris af hier-tans grunde, Gudomelig' åran tin; Så gladelig jag beynna vil, Alt om tit Ord at siunga, HERRE GUD! hielp mig ther til.

2. Evinnerlig tit Ord blifver, Som Esaias Prophet I sin bok klarliga skrif-

ver; Förr skulle förgås alt slått, Himmel och alt thet GUD hafver gjort, Skulle thet ån platt förderivas, Aldrig trygger GUD sin Ord.

3. JESUS kom hit til verlden, Han var GUDS Ord så bård, Giorde hvar man stor vålgierning; Dock blef han ynkelig såld, Af Juda, som var hans egen man, Blef han förrådd til döda, JESUS thet menlösa Lamb.

4. Tå JESUS hade åtit Med sina thet Påskalamb, The skulle honom ej förgåta, Tog brödet i sin hand: Åter, såde han, min Lekamen thet är, Som skal för eder utgifvas; Betala för edra synder.

5. Han månd them också skänka I vin sit rosenblod, Hans död ther med betänka, Athan var ofs så god. Ho vårdig åter af thetta bröd, Och dricker af thenna kalken, Aldrig blifver han död.

6. JESUS tvådde thetas fötter, Åndock han var thetas HERRE: Så skolen i hvar annan göra, Sade han, thet är min låra, At j skolen hafva hvar annan kår; Ther på skal man eder känna, At j mit folk åren.

7. CHRISTUS i örtagården, Tå han sin bön hade gjort, Kommo the med hillebårdar, Och ledden bundnan bort för domaren, och vardt

vardt then tid Hudstruken och törnekrönter, Blef så fördömd til döden.

8. Högt på korsset uphängdes Then store lifvens Förste; Efter ofs honom förlängdes, Ty sade han: mig törfter. Thet var alt efter vår salighet, Then han ofs hafver förvärfvat, Guds Son i evighet.

9. Han böjde ned sit hufvud Och så sin anda upgaf, Som Johannes hafver vittnat; Ther näst blef han tagen af korsset, och blef i grafven lagd; Och tredie dag upstånden, Som han til förne sagt.

10. Befalte, som en trogen herde, Förkunna sit helga Ord, Alt kring om hela verlden, Och söda sin klena hiord: Hvilken som tror och blifver döpt, Han skal evinnerlig lefva; Thet hafver honom CHRISTUS köpt.

11. Lucas han mände skriva Om CHRISTI himmels färd; Dock vil han när ofs blifva Altid, som han hafver lärt, Och sagt uti sit helga Ord; Ther ingen kan motfrida, Ej ganska helfvetes port.

12. En tröftare han ofs fände, Som är then Helge AND, Sanning skal han ofs känna, Och styrka ofs i motgång. Then samme vele vi kalla på, At han ofs ej förläter. Men troliga med ofs står.

13. Låter ofs nu alla bedia GUD Fader innerlig, At han ifrån ofs skiljer Våld, orätt och ofrid; Och gifver ofs sin helga nåd, Samt altid väl bevarar Från dieselvens ondaråd.

(MULLER.

149.

JESUS uppå korsset stod, Honom förlopp hans helga blod, Hans får gjorde honom stor pina; Siu ord han talade i samma stund, Them behålt i tankar tina.

2. Thet första ord var så barmhertelig, Alt til sin Fader af himmelrik, Thet var så lustigt at höra: Förlåt them, Fader, The veta icke bättre, Ån hvad som the mig göra.

3. Thet andra sade han til modren sin: Se, qvinna, tin son i staden min, Thet skal Johannes vara: Johannes, se tu modren tin, Jag vil tig henne befalls.

4. Ther näst betänk, huru mild han är Mot alla them, som hans nåd begär; Til rövaren sade han nådelig: Förvift skal tu i thenna dag med mig i Paradis vara.

5. Thet fjerde ropete han så gråfelig: Min GUD? min GUD! hvi förlåter tu mig I thessa grymma leijonnens händer? Jag pinas och plågas så bitterlig; Så platt är jag elände.

6. I märkenväl hvad thet femte ordet var: mig törstar, fade han uppenbar; The skänkte honom åttiko och galla: Honom törstade efter vår salighet; Then dryk drack han för oss alla.

7. När han hade druckit then bäska dryck: Nu är fullkomnad then heliga Skrift, Jag hafver thet alt framgångit; Hvad Propheeter hafva spådt om mig, Thet är nu altsammans fullkomnad.

8. Så roppte han högt öfver alla man: O Fader! rätt nu befaller jag min And I tina Gudomeliga händer. Så böjde han sit hufvud ned, Och så sin Anda upfände.

9. Tå höfvitmannen thet under såg, Honom syntes verlden ville förgås: Ther mörktes Sol och Måne, Jorden skalf, och gaf sig ther vid; Ty Skaparen var i vända.

10. Förvift är thet ju fanerlig GUDS Faders Son af himmelrik, Som nu led dödd och vända: Förvift är thet vår Frälsare kär, Som nu gaf up sin Anda.

11. The fruktade GUD så innerlig, Och lofvade GUD Fader i himmelrik, Thet vele vi också göra: Han hafver sin Son ej för oss spart; Vi vilje honom tro och höra.

12. Nu låter oss frida alt som måst Mot synden,

hon hafver GUDS Son korsfäst; Ty vilje vi henne hata Och tacka then, som oss hafver löst Från sorg och allskönsvåda.

(*BOLANDUS.*

BESCHENSTEIN.

150.

O René GUDS Lamb! O skyldig, På korsset för oss slaktad, Altid befunnen Tolig, Ehuru tu vast föraktad: Våra fynder hafver tu dragit; Döden och helfvetet nederlagit. Förbarma mig öfver oss, O JESU! Gif oss tin eviga frid, O JESU!

(*SERGIUS.*

DECIUS.

151.

M.) Såsom hiorten trågit &c.
JESU! diupa fären tina, J Ångslan och tin bitra dödd, Gifva i lifsdagar mina Tröst i kropps och själens nödd. Faller något argt mig in, Tänker jag på pinan tin; Ther utaf kan jag våll hämta, At man skal med fynd ej skämta.

2. Vit tå sig i vållust givda Mitförderfvad' kött och blod, Mins jag tå tin svett then röda, Fattar jag strax annat mod: Om mig satan fresta tör, Honom ställer jag strax för Tin förtienst then nåderika, Strax så måste han bortvika.

3. Vile verlden hiertat föra

föra På then breda vållusts
han, Ther jag glädie-sång
får höra: Skådar jag så flit-
tigt an På tin marters tunga
last, Som tig hafver plågat
fast; Så kan jag i andakt
blifva, Onda lustars makt
fördrifva.

4. Ja, för alt hvad hållt
mig kränker, Gifva tina
får mig kraft; När sig hier-
tat ther insänker, Finner
jag ny lifvens saft: Tin
hugsvälans sötmagod Vän-
der bort mit forgemod. Tu
mighållan har förskaffat, Tå
tu led för mig döds straffet.

5. På dig jag min tröstan
ställer, Tu min tilflykt åst
förslann. Tin död döden
nederfaller, Athan mig ej
skada kan: At jag hafver
i dig del, Skydd och hålsa
utan fel; Näden tin skal mig
upväcka, Ifrån döden ved-
derqvecka.

6. Har jag dig i hiertat in-
ne, Allan godhets källavid,
Ingen sveda kan mig hinna.
Ja, i sidsta kamp och strid,
Jag fördöljer mig i dig;
Hvilken kan så skada mig?
Then i tin får rum har fun-
nit, Han har lycklig öfver-
vunnit.

(J. HEERMAN.
NORENIUS.

152.

JESU, tu mit lif, min hålsa,
JESU, tu åst för mig
död: Tu tig utgafft mig at
frålsa, I then diupste själ-
nöd: Intet skal mig nu för-

derfva, Utan lifvet skal jag
årfva. Pris och åra vare tig,
HERRÉ JESU, innerlig!

2. Tu, O JESU, måst ut-
stånda Håde-ord, spott, hån
och spe, Smälek, hugg och
mycken vända, Band och
boijor, ångst och ve, Mig
eländig at förlossa, Dief-
vuls kådior sönderkrossa.
Pris och åra &c.

3. Tu låstfåra mig och
pina, Och handtera jämmer-
lig, Til at hela sären mina,
Och i ro förfätta mig. Ach!
tu för min välfärd sanna,
Sielf har låtit mig förbanna.
Pris och åra &c.

4. Svåra hafver man mig hå-
dat, Törnekrönter tu ock
blef, Med stor hädelse för-
smädad; Hvad var som mig
hår til dref? At tu måtte mig
bekröna Med tin åre kro-
na sköna. Pris och åra &c.

5. Tu låstfåra mig så rycka,
draga, Ifrån nöd at fria mig,
Låt mig falskelig anklaga,
At jag må bo säkerlig: At
jag måtte tröstas åter,
Tröstlös tu mig hänga låter.
Pris och åra &c.

6. Tu mig hafver sänkt i
nöden, Lidit alt med tola-
mod: Smakat ock then bit-
tra döden, Och för mig
giort saken god. At jag
måtte ledig tåljas, Ville tu
så svåra qväljas. Pris och
åra &c.

7. Ödmuikheten tin har
botat För min stolthets öf-
vermod: Tin död har ock

döden motat; Min död varder mig nu god. Spott och hån, som tu månd bära, Måstetiena mig til åra. Pris och åra &c.

8. Nu jag tackar dig af hierta, JESU, för tin myc kna nöd, För tin smärta och stora smärta, För tin svåra bittra död: För tin ångst then mycket svåra, Then tu ledst för synder våra. Pris och åra vare dig, HERRE JESU, innerlig!

(HOMBURG. NORENS.

153.

VI tacke dig, O JESU god, Som rinna låt tit dyra blod: Från fatans makt och argalift Har tu ofs löst, O JESU CHRIST.

2. Vi bedie dig, sann GUD och man, Slit sönder våra synders band. Fråls ofs i från en evig död, Och stat ofs bi i all vår nöd.

3. Bevara ofs för syndamen: När korsset trycker var ej sen, At hielpa, styrka, stödia så, At thet för svårt ej vara må.

4. O JESU! tu vår broder kår, Tu vilt ofs altid vara när: Uti vårt elånd hos ofs blif, Och hielp ofs til et evigt lif.

(FISCHER.

J. SVEDBERG.

154.

ACH hiertans ve! At jag skal se GUDS egen Son försmådas, Och hans vä-

fends belåte Under fötter trådas.

2. O sorg och nöd! Si! GUD är död, Och uppå korsset dräpen. Then har vist en själ af sten, Som ej varder håpen.

3. Then store GUD, Hvars röst och bud Kan hela jorden röra, Har sig låtit tyft och död Ned i jorden föra.

4. Ofs syndare Bör slikt ej se, förutan gråt och tårar; Ty thet är vår ondska stor, Som GUDS Son så lärar.

5. Han trädde fram Et menlöst Lamb, Och låt sit blod utgiuta; At vi nåd och salighet må för hans skull niuta.

6. Ach liuffte mun! All fannings brun, Tu åst oskyldigt slagen, Och utaf vår mun förrådd, Hådad och bedragen.

7. O Brudgum skön! Bland manna kön, Fins ingenståds tin like; Likväl bleftu blott och arm, Men vi ther med rike.

8. O! huru fäll Är vist then själ, Som thetta rätt besinner, Och sig med en stadig tro CHRISTI död på minner.

9. Ty efter han, Sann GUD och Man, Led thet han ej förtiente, Må vi utan vår förtienst Saligheten vänta.

10. Then nya graf, Man honom gaf, Har nu så helgat

Jorden, At vår graf är ofs
en skön Hvilokammar vor-
den.

11. I allan tid, O JESU
blid! Vårthierta vi tig gif-
ve, At tu ther ihvila må,
Och så när ofs blifva.

12. Ach JESU CHRIST!
Vår tröst förvift, Vi tig i
trone bedie: Låt tin pina,
korfs och död, Lända ofs
til glädie. (JOH. RIST.

H. SPEGEL.

155.

MIn Frålfare, hvad siäl-
ve Går på tigi Geth-
semene, Ther om har Da-
vid skrifvit: At helvetet
och dödfens qval, och alle
bäcker Belial, Ther hafva
tig omgifvit. Tu går, Ån
står, Qvider, häfver, Och
uphäfver Tina händer, Til
the Himmels tröste-länder.

2. Ach! kåre Fader, fade
tu, Om thet dock möjligt
vore nu, Thet svåra qval
och långa, Then bitra kalk
och helfvets glöd, Tin vrede
eld, ofäglig nöd, Mig
måtte undångå! Ber
jag, Förtag Thenna qvida;
Dock så vida, GUD, tin
vilja Täckes henne från
mig skilja.

3. Tu svettas blod uti tin
nöd, Emedan tig GUDS
vredes glöd Så jämmeliga
plågar: Alt som en matk
tu kastar tig På jorden gan-
ska ömkelig; En Ångel trö-
sta vågar. Ach! hvad Blod-

bad: Ach! hvad puster,
Hvad oluster, Hvad för
pina, Tu utstår för synder
mina.

4. Jag har förskylt, och
mig har bordt Inställas på
then plåge-ort, Och utstå
sådan smårta. Jag skulle
thenna bitterhet, Med evig
skråk och gruffämhet, Ha
smakat i mit hierta: Lida,
Qvida, För synd mina, I
then pina Och then låga,
Som the dömda siälar plåga.

5. Så hielper tu min arma
siäl, O trofaste Imanuel!
Ifrån så stort elände: Tin
siälångst i örtagård, Tin
kamp och strid med döden
hård, All fara från mig
vände. Tig vill Jag still Nu
loffsiunga Med min tunga,
Tig beprisa, Som vil mig
then nåd bevisa.

6. Tig vare therför lof
och pris; Ach! låt tin glä-
die Ande vis Mit sinn och
hierta styrka, At jag må tig
ståds årangie, När mig i mit
Gethsemene Margfallig
plågor trycka: Hielp mig
Åndtlig, Utur qvalen In i
salen Vål at komma, Ther
tu lefver med the fromma.
(QUIRSFELD. AMNELIUS.)

156.

SKåder! skåder nu här al-
le, Hur' thet går med
JESU kår: Gråter, klager
med högt skalle, Alle I,
som stå här när. Kan ock
någon plåga här Vara så-

som JESU är ?

2. Hand och fot är genom-
bärad, Siäl och sinnen matt
och svag: Hufvud är af
törne färadt, Och mång
annor hårda slag. Kan ock
någon plåga här Vara så-
som JESU är ?

3. Bitter ättiko med galla
Gifs at drika i hans törst.
Med stort spe the ropte al-
le: Se om Elias kommer
först. Kan ock någon plåga
här Vara så som JESU är ?

4. Sift han i sin nöd ut-
fänder öfverlyudt et böne-
skri: Fader, jag i tina hän-
der Nu min siäl befaller fri.
Kan ock någon plåga här
Vara så som JESU är ?

5. Ach! ho är som icke
ryser, Och för bröstet slår
fignu? Solen sielf ej mera
lyser, Bergen brista midt i
tu; Ty slätt ingen plåga
här Vara kan som JESU är.
(AMNELIUS.

157.

U P min tunga, At loffiun-
ga En berömlig kamp
och frid, Som sig hände,
Når GUD sände Ofs til
hielp sin Son här nid; Hvil-
ken värjde, At vi ärfde Se-
ger och en evig frid.

2. Ormen rädde Och
förmädde Eva til olydig-
het: På thet oråd Fölgde
onåd När hon dödsfens äple
bet; Tå var brutit, Och
beslutit: Döden dö i evig-
het.

3. Nu, at visa Straff och

lifa Och GUDS miskund,
vår förvißt Utaf nöden,
At med döden Eve brott
och ormsfens list Skulle straf-
fas, Och förskaffas Läke-
dom emot then brift.

4. När tå tiden Var förli-
den, Som af GUD besluten
var, Stiger Sonen Ut af thro-
nen, Af en jungfru man-
dom tar: Bli vår broder,
Jungfrun moder, Som Pro-
pheten talat har.

5. När törledne Och fram-
skredne Voro try och tret-
ti år, Låt han skilja Sig, med
vilja, Som et lamb ifrån sin
får: Måste lida Spott och
qvida, Villigt til sin pino
går.

6. Törnekröntes, At här
röntes Mer än menskligt to-
lamod; Ach besina! Han
låt rinna, För vår synd, sit
dyra blod, Hvilket renar,
Och förenar Ofs med GUD
j dopfens flod.

7. Han hudfångdes, Och
uphängdes Uppå korsfens
trä och stam: Han är vor-
den, Här på jorden, Et o-
skyldigt Påskalamb: Han
har dragit, Från ofs tagit
Syndfens bördo, last och
skam.

8. När fullbordadt Alt
var vordet, Han sin anda
sift upgaf. Togs strax neder;
Och med heder Lades ut i
Josephs graf. Fadrens ifver
Blidkad blifver; Dödsfens
boijor lösas af.

9. Efter Skriften, Ut af
grif-

griften Stod han up och se-
ger vant; Ther med fälte
Satans vålde, Then med
mörksens kedior handt;
Först förlänte Testamente,
Til sin kärleks visapant.

10. Satan fånglas Och nu
ånglas: Syndens våld och
dödsens makt År nu bun-
den, Öfvervunnen, Helv'-
tes port År nederlagd: Nu
År helat Hvad var felat;
Fadrens nåd År återbragt.

11. Ty lossunge, Gamle,
unge, Fadren i sin härlighet,
Och hembåre Tack och Åre
Sonen för hans kärlighet:
Samt then sanne Helge
ANDE, Nu och i all evig-
het.

(AQUINVS. OLLON.

158.

Mel.) Ach! hvad skal jag &c.
JESU! lär mig rätt betän-
ka Tin tänkvärda svåra
död, Och tin bittra pinos
nöd: Hielp at jag kan mig
nu fånka I tin helga diupa
får, Ther jag lif och hålsa
får.

2. Fast min tunga måste
lemna Mycket, som i själen
År, Hvilken hartig ganska
kår; Vil jag likväl något
nämna Tig til Åra, mig til
tröst: JESU, hör en ödmuik
röst!

3. Efter jag all'verldslig
tanka Bör i dag ur hogen
slå, Och hos korsset stadigt
stå; Ty hielp mig at jag må
fånka Helga droppar af tit

blod, Som upfriskar själ och
mod.

4. Öpna mig förståndsens
öga, At thet kan tin kärlek
se, Som tu ville tå bete, När
tu på thet korsset höga,
Som et lamb upoffrad var,
Och all verldens synder
bar.

5. Jag kan theras svårhet
finna, Efter tu har svettat
blod, Tå tig döden förestod,
Och tu fant GUDS vrede
brinna öfver synden, efter
jag Bår kalt sinne mot
GUDS lag.

6. Högfårds stygghet jag
befinner, Vet hon blifver
svåra lönt, För then åst tu
törnekrönt: Verldens falsk-
het jag tå finner, När tu
varder först berömd, Och
til korsset sedan dömd.

7. Vällust mig tå bitter
blifver, När som galla biu-
des tig, Hvilken borde
skånkas mig: Girighet jag
från mig drifver, När man
tig til hän och spott, kastar
om tin kiortel lott.

8. Huru afvund them för-
följer, Som GUD frukta,
ser jag bång, Efter verlden
hafver måst Hatat tig, som
aldrig dörljer Tina nåd; men
giorde vål, Och halp män-
gens kropp och själ.

9. Jude kys och Petri
eder, Kaiphe så ock Hän-
ne trug, Samt Pilati räd-
da hug, Och Herodis stolta
feder Sanna, at alsingen
man

man Uppå verlden lita kan.

10. Tu blefft för et ringa värde, Af tin vän förråd och såld, I thet arga folkets våld; At tå satan mig befnärde, Skulle jag förlofsad bli, Med tin blod, och köpas fri.

11. Tu blefft grepen utaf många, Öfverfallen, bunden hårdt, Och i mörkret släpad bort; På thet jag en usel fånge, Som satt fast i mörkrets band, Lösas må ur satans hand.

12. Tu vaft hårdt af them beskylter, Them tu aldrig gjorde ondt, Utan hade ofta skont; At jag som med synd upfyllter, Til alt ondt ock brottslig var, Måtte niuta tit försvar.

13. Tina lemmar måste svida, När man iig med grymhet slog, Stötte, släppte, svåra drog: På thet jag ej skulle lida, Thet som satan sielf är håndt, Och min fynd har väl förtient.

14. Tu hudflängdes och afklåddes, At min siuka, nakna siäl, Måtte läkas, prydas väl: Tu led spott och svåra håddes, At jag ära vänta må, När jag skal för domen stå.

15. Tu blefft dömd, och uphängder På et kors bland röfvere, Utomstaden, och låtst se, At jag, som var utestängder Från GUDS ansikt, varder kär, När jag korsset toligt bär.

16. Ty vil jag nu öfvergifva Verlden med thes flård och list, Och hos tig, O JESU CHRIST! Uti lif och döden blifva: Vara med tit korfs förnögd, Och i tig förvänta frögd.

17. Ty tit korfs är all min ära, Och tin pina är min skatt: Ja, jag har mig föresatt, At jag vil tin smålek bära, Håldre lida alt förakt, Än behaga verldens prakt.

18. Värdes mig thet hopp förlåna, Styrk mig i thet fasta tro, At tin möda var min ro: At tu ville för mig tiena, På thet jag en syndstrål Vinna må en friad siäl.

19. Sådant ville vist tit hierta Uti nåd försäkra mig, Tå thet öpnadt blef på tig, Och tin mun af dödens smärta Var så sluten och så tyft, At han utgaf ingen röst.

20. Hielp mig, JESU, thetta låra, Hielp mig thetta stadigt tro, Så får jag til siälen ro; Ty jag kan tig ej rätt ära, Eller lefva som mig bär, Om jag icke med tig dör.. (H. SPEGEL.)

159.

Mel.) Fader vår, som i him &c.

O! Tu vår HERRE JESU CHRIST, Som på tig togst vår synd och brist, Som plågad vaft och slagen hårdt, Som draga måste korsset

korsfret svårt: Tig bedie vi
alt för tin död, At tu ofs
hielper i vår nöd.

(J. SVEDBERG.)

160.

SÅ är fullkomnad, JESU
kär, Hvad om tin död
förkunnadt är: Hvad som
Propheter hafva spådt, Thet
har nu sin fullbordan nådt.

2. Tu lydig vast tin Fader
huld, Til korsens död för
våra skuld: För våra skuld
tin blod utran, Som all vår
synd utplåna kan.

3. Fast döden har tin ögon
föft, Har dock tin död här
döden döft. Si, JESU död
ofs lifvet gier; Ej kan ofs
döden skada mer.

4. Ofs grafven synes
mörk och led, Meng gifvom
ofs dock ej ther ved; När
JESUS läggs i grafven ner,
Stor heder våra grafvar
sker.

5. Tack vare tig, O JESU
kär, Som för ofs pint och
dödad är: Tack tig, som
grafvens mörka port Har
lius med tin begrafning
giort.

6. Haf hvilo, JESU, haf
tin ro, I våra hiertan blif
och bö: Haf, JESU, ther
tin hvilofad, Så far man
sidft i grafven glad.

7. I grafven tu som lagder
vardt, Haf om min graf
stark vård och vakt, At in-
tet ondt ther rör mig,
Men hafver ro och frid af
tig.

8. Tu som af grafven
månd upstå, Låt ofs med lust
af grafven gå; Och fara
sedan med stor frögd Til
evig ro, i himmels högd.

(J. SVEDBERG.)

161.

SANN GUD och man, O
JESU blid! Tig vare lof
i evig tid, I hela verden
vida, För pina, ångst och
hårdan död, Then tu för
ofs månd lida.

2. O! huru stor then kär-
lek var, Som JESUM ther-
til drifvit har, At han ofs
halp af nöden; Otvungen
och godvililelig Gick han
för ofs til döden.

3. När han gaf up 'sin siäl
och and, Uti sin Faders mil-
da hand, Och alt nu var
fullbordadt; Then stora
högtid krafde thet, At
kroppen skulle jordas.

4. Af Arimathia kom en
man, In för Pilato trädde
han, Och bad en bön af
vårde: Af honom som en
hedning var, Han CHRISTI
kropp begårde.

5. Och när Pilatus får
thet svar, At JESUS redo
döder var, Tillåt han man-
sensvilia: Som fick tÅHER-
RANS CHRISTI kropp
Från korsens galga skilja.

6. Si, Nicodemus samma
stund Med smörjelse til
många pund, Sig ock til-
stådes finner; Hvad JESUS
honom hade giort, Han
tac-

ackfamt sig påminner.

7. Strax JESU kropp med allo flit The svepte, och af gudlig nit Med linne honom prydde. Fast mera GUD än menniskor The frome mån få lydde.

8. En örtagård ther vid tålag, Ther man en graf ut-huggen såg, Til Josephs ätt hon hörde; Ther lade the vårs HERRAS kropp; En sten förgrafven förde.

9. Thit kom Maria Mag-dalen Samt qvinnor fler af Galilean, Som CHRISTUM uppfölgt hade; På rummet gifvo the grann akt, Ther the then döda lade.

10. At komma thit en annan dag Var theras upfat och behag, Sin JESUM til at åra: Med mirrham och med aloe, Hans kropp at balsamera.

11. Men si! the onde Phariseer Förföljde JESUM ännu mer, Och til Pilatum sade: Tu vakta på, han ej tags bort Ther från man honom lade.

12. Pilatus svarar: går fullsnart, Bevarer grafven med en fart, Bevarer bäst i menen; The stälte vakten rundt omkring, Befeglade så stenen.

13. Slikt vederförs GUDS enda Son, Och ofs til tröst och mycken mon, Begrofs som andre döde. At vi i grafven trygga så Ofs hvila från all mödo.

14. Tig vare pris i evi-

het, O JESU! för barmhertighet: Sändt ofs tins ANDAS nåde, At vi igenom tina kraft, Må undgå evig våde. (PAULINUS.

GOTHUS.

162.

NU är kommen vår Påska-frögd; Vilofvom CHRIST i himmels högd; Afreno hierta siungom fri, Gångne thet röda haf förbi.

2. Hans helga mandom offrad är På korsset, som ofs hade kår: Hans blod utguten rosenröd; Vi lefve nu vid himmelskt bröd.

3. Fri äre vi vårt syndaband; Och så then grymma ängels hand: Ända hafvet then tråldom svår; Nu är thet råtta fria år.

4. Vårt Påska-Lamb är JESUS CHRIST, Men löst, utan all fläck och brist. Här skola ock ofyrad bröd Åten varda, som HERREN bød.

5. Et rätt offer thet heta må, Som helvetet kan nederstå, Förlofsa fångar, sig til pris, Och öpna för them Paradis.

6. Vi bedie tig, O HERRE god, Som ifrå the döda upstod: Slå ned i ofs all dödsfens lag; Gif lif med tig på domedag.

7. Tig vare pris, O HERRE båd! Som upstod utaf dödsfens våld, Med Fadren, then Helge AND ock så, At thet

OM CHRISTI UPSÅTANDELSE. 115
thet är ingen ände på.
(LAUR. PETRI.)

163.

CHRIST lägi dödsfens bandom, För våra synder utgifven: Han är igen upstånden, Bar ofs thet eviga lifvet; Thefs skole vi vara glad, GUD prisa och lofva i allan stad, Och siunga: Halleluja, Halleluja.

2. Döden kunde ingen tvinga, Ibland menniskor alla; Menlösa stod ej til sinna, Thet mände vi sielfve vålla. Thet af kom döden så snart, Och fick makt öfver ofs med en fart, Hålt ofs under sig fångna. Halleluja.

3. JESUS CHRISTUS GUDS Faders Son Äri vår stad framkommen: Han hafver afplanat vår synd, Och döden öfvervunnit: All hans rätt och all hans makt, Som vi tå vore underlagd, Tog CHRISTUS bort allena. Halleluja.

4. Thet var en ganska underlig kamp, Thet döden och lifvet stridde; Lifvet fick seger och öfverhand, Och döden nederträdde. Thet hafver ofs Skriften sagt: At död hafver döden nederlagd; Han är nu på skam kommen. Halleluja.

5. Här är thet rätta Påskalamb, Om hvilket GUD hade budit, På korsset för ofs offradt fram, Ofkyldigt

pint och dödat: Thefs blod stänktes på vår dörr Och håller döden utan för; Ej kan förderfvaren ikada. Halleluja.

6. Så fire vi then höga Fest Med hiertans frögd och gamman: JESUS CHRISTUS han är ofs nåst. Uplyser ofs allesamman: Han är sielf then Solen klar, Som uplyser och gör uppenbar Alt syndfens mörker och fara. Halleluja.

7. Vi äte nu och lefve väl, I thefsa sötebröds dagar; Then gamla surdeg vare ej til, Som ofs til synden drager. CHRISTUS är then rätta kost, Som siälene gifver styrko och lust; Tron kaningen annan lida. Halleluja. (NOTGERUS.)

M. LUTHER.

164.

JESUS CHRISTUS han är vorden Et offer för ofs alla.

2. Et menlös lamb led döden: Och gjorde en förlikning Emellan GUD och ofs til evig tid.

3. Döden och lifvet stridde, Men lifvet vant tå seger; Döden vardt nederlagd genom lifvet.

* * * * *

4. Thet vitnar Maria, som såg JESUM på vägen Vara upstånden af döda, Och lefva igen i sinå hårlighet.

5. Stor

5. Stor vitnesbörd fåg hon, Tå hon kom i grafvena, GUDS Ånglar och svepekläder; Tå fick hon ther se Then döde vara borto.

* * * * *

6. Mera skal man nu tro Thet som Maria säger, Ån rhet the otrogne Judar föregifva.

7. Vist är CHRISTUS nu upstånden Af bittra dödsfens nöd, Och hafver vunnit seger öfver döden.

Versen.

CHRISTUS är upstånden af döda Och löste alla verlden af mōda; Thes måge vi alle vara glad, Och lofva vår HERRA i allan stad: Halleluja!

(NOTGERUS.)

165.

GLadelig vele vi Halleluja sunga, Med kärlighetens begärning, Både med hierta också med tunga GUD priså för hans nåd och miskund: Han hafver oss löst af all vår synd, Til salighet och allsköns tröst År han oss allom uprunnen.

2. Alt thet, som lefver på jorden, skal GUD åra, Rundelig hans nådes lof at båra, Nåde, lif, styrko och ther til kraft; I CHRISTO hafve vi makt. Helvetet, döden och diefvulens våld Hafver han förderfvat för våra skuld. Vi tacke tig, O HERRÉ!

3. GUD tillfåger allom sinna nåde, Som sig på honom förlåta: Han gifver them tröst emot synd och våde, Och år them biständig i alla mårto; Utan all svik och arga list, Såsom hans ord oss låra vist. Tin frid öfver oss, O HERRÉ!

4. GUD Fader vare lof och åra, Så ock hans Son vårom HERRA, Och ther til med then Helge AND, Som oss altid gör bistånd! I från evighet och til evighet, Hafver I varit och blifva skal, Altid förutan ånda.

(AGRICOLA.)

166.

Sig frögde nu hvar Christen man, At JESUS CHRISTUS seger vann, Och hans GUDOM blef uppenbar, Såsom en Morgonstierna klar.

2. Thet var så skrifvit i GUDS lag, Han upstå skull på tredie dag: Han hade lidit hårdan död, Och frälst oss af dödsfens nöd.

3. Men grafven blef bevarad så, Han skulle ingalund upstå; Ther halp hvarken makt ell' vård, Han gick igenom stenen hård.

4. Helvetet hafver mist sin kraft, Satan hafver nu ingen makt; Ty CHRISTUS är upstånden vist, såsom han sielfver sade sist.

5. Thes tackom vi tig, JESU

JESU kår, Som från döda
upstånden är: Låt oss vara
Thes värdige Med dig up-
stå rättfärdige. (LAUR.
PETRI.

167.

UPSTÅNDEN är vår HER-
RE CHRIST, Halle:
Halleluja! Alles vår Fräl-
serman förvift. Halle: Hal-
leluja.

2. Vore han ej upstån-
den, Halle: Halleluja! Vore
verlden förgången. Hal-
le: Halleluja.

3. Men efter han upstån-
den är, Halle: Halleluja!
Så lofvom vi vår HERRA
kår. Halle: Halleluja.

4. Om Påskdag thet sig
begaf, Halle: Halleluja!
Tre qvinnor ut til CHRIS-
TI graf. Halle: Halleluja.

5. Gingo alt om then mor-
gonstund, Halle: Hallelu-
ja! Med smörjelse til mån-
ga pund. Halle: Halleluja.

6. När the thit kommo al-
la tre, Halle: Halleluja!
Två Änglar singo the ther
se. Halle: Halleluja!

Ängelen.

7. Förskräckes icke qvin-
nor här, Halle: Halleluja!
JESU CHRISTUS upstån-
den är. Halle: Halleluja.

Maria.

8. O Ängel kår, o Ängel
fin, Halle: Halleluja! Hvar
finner jag tå HERRAN min?
Halle: Halleluja.

Ängelen.

9. Han är upstånden, så-

ger jag, Halle: Halleluja!
Nu på then helga Påskdag.
Halle: Halleluja.

Maria.

10. Låt oss tå se vår HER-
RA CHRIST, Halle: Hal-
leluja! Om han ock är up-
stånden vift. Halle: Halle-
luja.

Ängelen.

11. Kommer och skåder
med grann akt, Halle: Hal-
leluja! Rummet thet han
var innelagd. Halle: Halle-
luja.

Maria.

12. Han är borto, han är
ej här, Halle: Halleluja!
Vifa oss honom Ängel kår.
Halle: Halleluja.

Ängelen.

13. Ser klådet thet han
uti låg, Halle: Halleluja!
Svepter in til tredie dag.
Halle: Halleluja.

Maria.

14. Nu märke vi at thet
är vift, Halle: Halleluja!
Upstånden är vår HERRE
CHRIST. Halle: Halleluja.

Ängelen.

15. Går bort i Galilee
land, Halle: Halleluja!
Som han sagt hafver, finnes
han. Halle: Halleluja.

Maria.

16. Hafven tack Änglar
både två. Halle: Halleluja!
Med stor frögd gå vi här
ifrå. Halle: Halleluja.

Ängelen.

17. Går bort och säger
Petro thet, Halle: Halle-
luja!

luja! The andre hans Lärjungar med. Halle: Halleluja.

Maria til folket.

18. Nu siunger med mig hvar och en: Halle: Halleluja! CHRISTUS är upstånden igen. Halle: Halleluja.

Gemens man.

19. Låter ofs nu alla vara glad, Halle: Halleluja! Och lofva GUD i allan stad. Halle: Halleluja.

(M. LUTH. LAUR. JONÆ.

168.

M.) Upstånden är vår Herr. &

UPSTÅNDEN är vår HERR CHRIST, Halle: Halleluja! För hela världens tröst förvist, Halle: Halleluja.

2. För ofs han led then bittra död, Halle: Halleluja! At hielpa ofs arma af nöd. Halle: Halleluja.

3. Befalte qvinnorna att gå, Halle: Halleluja! Til Galileen nu bortgå. Halle: Halleluja.

4. Lärjungomen i bären bod, Halle: Halleluja! At årones Konung upstod. Halle: Halleluja.

5. I thenna helga Påska frögd, Halle: Halleluja! Loffiungom GUD i Himmels högd. Halle: Halleluja.

6. Pris ske then helga Trefallighet! Halle: Halleluja! Loffiungom GUD i evighet. Halle: Halleluja!

(DRESDENSIS. L. JONÆ.

169.

THEN HERREN bälde, GUDS Faders Son Kom ned til ofs af Himmels thron: I en person fann GUD och Man, En hielte härlig seger vann. Från satan, fynd och evig nöd, Har JESUS stält med hårdan död.

2. Af döda han upstånden är, Som seger ofs tillhandabär; Ty död och satans grymma makt Har CHRISTUS under föttren lagt: På thet han vår rättfärdighet Och lif skal bli i evighet.

3. Så glädioms nu i thenna Fäst; Ty GUD vår Fader vorden äst. Som ofs tin barn i JESU CHRIST Vil ifrån all nöd hielpa vist. Thefs siunge vi: Halleluja! Lof, pris ske GUD i allan stad!

(BONNUS.

170.

LÅT ofs frögdas, gladlig siunga, Låt ofs alla med vår tunga Prisa GUD på thenna dag, Tå vår ovän föll i slag: Låt ofs lofva HERRAN, HERRAN: Låt ofs frögdas när och fierran.

2. Måktig nu i dag regerar, Och med seger triumpherar Hielten vår Imanuel: Försten öfver Israels Mänd i dag från dödsens vända Segerfull igen upstånda.

3. Then som förr här mäste

ste strida, Och affatan mycket lida, Har nu vunnit plats och feldt, Som en dråplig Segerhielt: Then ther fordom bleff förhådder, Är i segerprakt nu klådder.

4. Et förgift nu mände vara Helvetit så ock thes skara, Leijonet af Juda stam: Ja, i dag så har GUDS Lamb Ofs ur mörksens kåftar tagit, Och vårt syndaqval kullslagit.

5. Satan, hvar är nu ditt vålde? JESUS CHRISTUS thet nedfålde. Hvar är nu tin udd, o dödd? Helvete, hvar är tin glöd? Tu äst, diefvul, öfvervunnen, Och tin makt theslikes bunnen.

6. HERREN JESUS har ofs gifvit Salighet, och döden drifvit; Som ock lifvet ofs tillört: Syndsens våld är platt förstördt; Helv'tis eld och svåra låga Skal the troгна aldrig plåga.

7. JESU! tig ike tack och heder, Attu slogst vår ovån neder, Och förstörde med tin dödd Hvad ofs gjorde qval och nöd: För tin kamp, O JESU kåre! Tig nu hela verlden åre.

8. Gif, O JESU! mig tin nåde, Fråls mig från en evig våde: Låt mig med dig nu upstå, At jag tin frid niuta må; Sift at jag dig evigt lofvar, När jag tigi glädien skådar.

(HOMBURG. BRASK.)

171.

JESUS CHRISTUS vår Frålsferman, Som döden öfvervann, Han är upstånden: Döden hafver han fången. Kyrie Eleefon.

2. Then som utan synd var, Våra synder han bar; Hafver GUD förfonat, At vi åre förskonad. Kyrie Eleefon.

3. Dödd, synd och diefvulens makt Hafver han nederlagt; Han hielper alla, Som honom åkalla. Kyrie Eleefon. (M. LUTH.)

172.

Låt ofs nu JESUM prisa, Somår vår högsta tröst: Låt ofs vår frögd bevisa, Med tacksam fång och röst; Ty han är nu upstånden Ur grafven, och si, vånden Är uti seger vånd.

2. Thet Lejon har nu vunnit, Som år af Juda stam, Fast thet var förr hårdt bundit, Och slaktadt som ett lamb; Men thet har döden dråpet, Och helv'tes våld gjort håpet, Ofs arma fångar frålst.

3. Then Simson, som var fången, Har sielt förlofsat sig, Och för ofs öpnat gången, At vi ock gladelig Ur grafven komma måge; Ty dödsens våld och plåge Af JESU år förstörd.

4. Then Jonas som var kastad I hafvet, kommer op: Vår

Vår JESUS hafver haftat Ur grafven, gifvit hopp, At vredens storm är' stillad, Vår återlösning gillad, Och värfvat ofs nytt lif.

5. Ty ormen hade stucket Vår JESUM i hans hål, Och JESUS hade druckit Af bäckken, at hans själ Med ångest var upfylder, Hans GUDOMS klarhet skylter, I hans förnedringstid.

6. Vår grymma fiend hade Mot JESUM stålt all makt; Then JESUS nederlade, Som Skriften ofs har sagt: Han satans våld förstörde, Then som et rofbortförde, Förqvafde Helv'tis makt.

7. Nu är vist thenne dagen, Som HERREN sielf har gjort: Vår fiend är nu slagen Och Christi Rike är stort; Låt ofs med frögdfull tunga Om sådan seger siunga, Och prisfa HERRAN GUD.

8. Vi kunne nu tå fråga: Hvar är tin udd, tu död? Tu helv'tes grymma låga, Hvar är tin svåra glöd? GUD vare alltid lofvad, Som ofs har så begåfvat, Och thenna segren skänkt.

9. Han har vår själ uttagit Från döden, och vår fot Från fall; all gråt aftvagit, Ofs gifvit salig bot; Vi vele för GUD vandra, Vår synda-art förändra, Och i GUDS vågar gå.

10. Genom dopet begrafne Med CHRISTO äre vi, Och synderna nedslagne;

Stäm up af synden fri. GUD trona i ofs verke, Och med sin ANDA stärke I själen et nytt lif! (H. SPEGEL)

173.

JESU! tu tig sielf upvåkter, Tå tu läggt i grafven död, Och med tinom blod utslåkte Svåra brinnand helv'tes glöd: Vårdes ock min själ uprefa, At hon ifrån jorden sig Haffa må, O GUD, til tig.

2. Låt tin ANDA i mig värka Rätta lifvet mer och mer: At min själ må kunna märka All then nåd, som tu betar. Låt mig döda syndens lusta, Och korfs fästa få mit kött, At thet blifvet verlden dödt.

3. Jag är väl med tig begrafen, Genom dopet i tin död: Jag är krossad af then stafven, Mose lag, och thet tu böd; Men then onda vanart qviknar Ofta i min själ på nytt Och vil thet jag förr har skydt.

4. Gierna vil jag för dig vandra Uti et nytt lefverne, Och min finnes lust förändra, At tin vilje ju må ske; Men mig hindrar verlsens vane, Köttfens svaghet, satans list, Och jag märker mycken brist.

5. Hielp förthenskul, JESU CHRISTE! Med tins ANDAS milda nåd, At thet lif, som Adam miste, Tå han lydde satans råd, Altid må i mig

mig förnyas, Styrkas och förökas så, At jag lifsens väg kan gå.

6. Hielp at jag ej mera följer Gamla menlikans välbehag, Eller synden öfverhöljer, Med enurfåkt, som är svag. At tu upstod, thet skal lära, Huru jag af synden bör Upstå, så at jag ej dör.

7. Ty mit hierta måste bäfva För tit hot och lagsens ord; Dock vil Anden sielfver häfva Stenen och then tunga jord, Som uppå mit samvet ligger, Och tin Ångel stiga nid At förkunna mig tin frid.

8. Ach! låt honom lifligt båda, At tu hafver seger fått: Låt mig sielf med tronaståda, At tu har ur fångslet gått, Och thet samma för mig öpnat, På thet jag ther ut skal gå, Och på domedag upstå.

9. Värdes tu ock sielf mig möta, At jag tig med hugnad ser Itin ord och löften söta, Ther tu tig med kraft heter, Och mig kungidri lifsens vägar, Them jag vandraskal i ro, At jag glad må hos tig bo.

10. Här skal nu min siäl sig nära Aföyradt himmels bröd, JESU nåd, och ej begåra Annat til sit underflöd, Än thet han förvärfvathafver: Kasta syndsens surdeg bort, Hvilkenströgd är inöd och kort.

(H. SPEGEL.

174.

Mel.) När jag nu min bön &c.

THenne år then store dagen, Som ofs CHRISTUS hafver gjort; Mörkstens förste år nu slagen, Nederlagd år helv'tes port: Dödsens mörker har försvunnit; Lifsens Sol har nu uprunnit.

2. Hvar år nu, o död, tit vålde? Helvete, hvar år tin kraft? Ormen som vår moder fälde, Hafver CHRISTUS nederlagt: Honom med sin död förderfvat; Frid och seger ofs förvärfvat.

3. Säll och salig år then stunden När vår Frälserman upstod; Satan blef i mörkret bunden, Dämpadt vardt hans grymma mod, Si, nu kunna fåren vara Ibland ulfvar utan fara.

4. Vi ha varit fierran gångne Från thet lif som ofvan år: Ofs har döden hållit fångne Med sin grymma makt och hård; Men vi åre fri then vånden, Medan JESUS år upstånden.

5. Vi ha varit dödsens trälar, Vi ha varit mörkstens barn: Satan hade våra siälur Snärde i sin nåt och garn; Nu har JESUS ofs förlossat, Ormsens hufvud sönderkrossat.

6. Jude slägt, tin otro spegla Uti thesa under-ting: Utlått vakten och be-

F segla

segla Grafven med Pila-
ti ring; CHRISTUS går
dock, utan möda, Genom
stenen från the döda.

7. Hvåfse döden sina tån-
der, Ryte fatan utan tal;
Bunden är hans makt och
händer, Hämmat är nu dödfens
qual. Ho med CHRIS-
TO blir begrafven, Upstår
under CHRISTI gläfven.

8. Låter ofs nu vara glade,
Frögde sig hvar på sin ort;
Nu är botad all then skade,
Som ofs Adam hade giordt:
Dödfens fruktan är fördri-
ven; Döden är upsvulgen
blifven.

9. Up min siäl, min mun
och tunga, Up mit hierta
och min röst, Til at prisä
och loffiunga JESUM, som
ofs återlöft: JESUM tacka
och beröma, JESU godhet
aldrig glöma. (J. FRANKE.
OLLON.

175.

M.) Gif ofs, o Gud! vårt &c.
JESU! tu äst vår salighet,
Alt vårt begär och kär-
lighet: Tu, som äst GUD
och Skapare blid, Blefft man
i verldens sidsta tid.

2. Barmhertighet tig öf-
vervann, At tu tog bort
vårt syndaband: Tu gastig
i then bittra död, Och frål-
ste ofs af dödfens nöd.

3. Til helvetet tu neder-
steg, En Seger-HERRE
viste tig; For sedan til tit
Faders land, och sitter på
GUDS höggra hand.

4. Tin godhet och barm-
hertighet Har ofs then sal-
lighet betedt; Men vår fört-
tienst thet ej förmä, At vi
the nåder skulle få.

5. Ty tackom vi tig, JE-
SU CHRIST, Som hafver
ofs then nåd bevist: Lofs-
pris och tack i evighet Ske
tig, för tin barmhertighet.

176.

Mel.) Upstånden är vår &c.
UPfaren är vår HERRE
CHRIST, Halle: Halle-
leluja! När han upstånden
var förvist. Halle: Halle-
leluja.

2. Then med then bittra
korsens död, Halle: Halle-
leluja! Utströk all verldens
synd så snöd. Halle:
Halleluja.

3. Ofs arma älskade han
så, Halle: Halleluja! Som
hade måst i döden gå. Halle:
Halleluja.

4. Ty år han nu sin Fa-
der lik, Halle: Halleluja!
Regerande i himmelriket
Halle: Halleluja.

5. Och för ofs arma sym-
dare, Halle: Halleluja!
han en god förmyndare
Halle: Halleluja.

6. Hörer j Galileeske män
Halle: Halleluja! Hvi ser
j up i himmelen? Halle:
Halleluja.

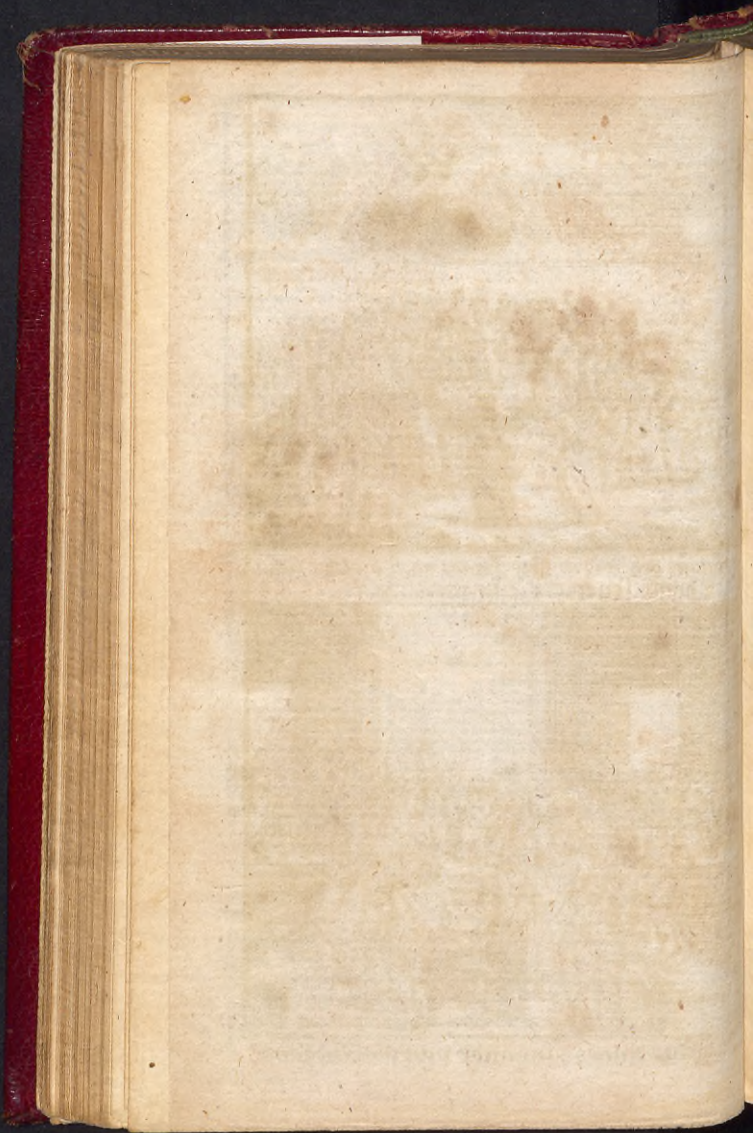
7. Som HERREN JESU
hådan upför, Halle: Halle-
luja! Så kommer han med
åra stor. Halle: Halleluja!

Dimmel och Jord af Gud Skapade på 6. dagar. Gen:1
Ehristi segerrita Dimmelsfärd.

Ehrii Sol. Andes sandande på Pingesdagen.

8. I thenna stora fegers frögd, Halle: Halleluja! Loffungom GUD i himmels högd. Halle: Halleluja.

9. Pris ske then Helga Trefallighet: Halle: Halleluja! Loffungom GUD i evighet. Halle: Halleluja.

(LAUR. JONÆ.

177.

NU frögdoms vi med glädie stor; Ty CHRISTUS up til himla för: Loffungom med en hiertans frögd; Vår broder för til himmels högd.

2. Then Ängla-Chor och Himla-skar, Then gifver CHRISTO uppenbar Gudomlig ära margelund; Thet vi ock giöre i all stund.

3. Ty han, som är then HERREN häld, Som hafver alt uti sit våld, Han är vår broder huld och blid, At Änglar och ther glädias vid.

4. Rum hafver han ofs ther beredt, At blifva theri evighet; Loffiunger nu med hiertans frögd, Vår broder för til himmels högd.

5. Vi skole ärfva himmelrik, Och varda helga Änglarlik; Thet the ock ganska gierna se, At sådan ära ofs må ske.

6. Med ofs så är nu ingen nöd; Ty fatan, synd och evig död Har CHRISTUS för ofs nederlagt, Alt som

hans ord thet hafver sagt. 7. Han fände ned then Helge AND, At låra ofs fly syndsens band, Och trösta genom HERRANS Ord, Bevara vålför fatans mord.

8. Så bygger han then Christenhet, Til evig frögd och salighet; Allenast tro på JESUM CHRIST, Så få vi hielp i all vår brist.

9. Nu tackom GUDI i all stund, Och prisom utaf hiertans grund: Loffungom honom så med frögd, At thet hörs up i himmels högd.

10. GUD Fader uti evighet, Tig säger nu tin Christenhet Lof, ära, tack med allo slit: Til dig står all vår tröst och lit.

11. GUDS Son, tu HERRE JESU CHRIST, Äft härlig och alsmäktig vist: Tig lofvar nu tin Christenhet Theslikes ock ievighet.

12. Tu Helge ANDE, fanner GUD, Ofs lærer vandra i GUDS bud; Vi lofve dig, vi prise dig, Vi tacke dig evinnerlig.

13. Then heliga Trefaldighet, Låt ofs få bli i evighet I glädie och i himmels frögd, Thit CHRISTUS för ofs är uphögd.

(ALBER. LAUR. JONÆ.

178.

VI begå nu then hugnelig tid: GUD Fader gaf af högden [nid Hugfvalaren F 2 then

then HelgeAND, Uti Apostlarnas förstånd.

2. Han sken som eld på hvar och en, Han förtog thet them gjorde men; Tå blefvo the råttfinnade, I ord och kärlek brinnande.

3. The talade med tungor så, All slågter undrade ther på, Och höllo them för druckne män, Som intet hade smakat ån.

4. Petrus beviste thet med kraft, Joel Propheten hade sagt Om GUDS Andes tillkommelse, Mot Judarnas genfägelse.

5. Om pingesdag gafs lagen ned, Som gjorde vårt samvet ofröd; Nu kom GUDS Ande samma dag, At låra ofs hålla GUDS lag.

6. Tu som lärde Propheterna, Och uplyste Apostlarna, Förlåt ofs all vår skuld och brist; Giff rid, och afstyr satans list.

7. Förbarmar du mig öfver ofs nu, Och såndt ofs ned the gåfvor sin, Tin ANDA uti JESU namn, Som lärar ofs vårt sålagagn.

8. Thefs vare lof utan ånde GUD, som ofs then nådensfånne I dag utöfver jorderik, Sin ANDA ned af himmelrik. (LAUR.

JONÆ.

179.

THEN Helge ANDAS nåd
Regere allas vår råd.

2. Som verkar vårt hier-

ta Sig til besynnerligt behag, Och drifver sådan synderna, Med sit helga dyra ord.

3. O Helge ANDE, sålenes hugfvalare, Tu mångahanda samvetens förklarare!

4. Sammalunda smörg ofs med tine Oljo then dyrebara, Efter tu vetst utaf GUDS sinne så behageligt vara.

5. Förskåra nu alt thet syndamod, På then invärtes människona, At hennes ögon the blifva god, Och se dig, GUD, i årona.

6. Låt ofs allom så salige och renhiertade vara, At vi skådom vår himmellike Faders ansikte klara.

7. Så ingaftu Propheterna All CHRISTI til tillkommelse, Och thet the propheterade; Så styrkte tu Apostlarna Efter hans upfarelse, Som CHRISTI ord predikade.

8. När GUD i sit ord skop himmel och jord, Och hafvet, och alt thet therutinnan är: Tu gjorde kraftig ting och alt lifaktigt, Hvert i sin skapnad både fierr och när.

9. Tu lifaktigt gör alt, thet som uti floderna röres. Lår ofs människor et andeligt lefverne föra.

10. Tu förente CHRISTI Församling, At heligt lefva uti verdene, Och förmente högliga vörndning. At

At giöra afgudom på jordene.

11. Ty bediom vi dig, GUDS Ande, Hör vår bön! Tig förutan år hon ej fruktam. Skil ofs från allan syndavånda: Gif god lön, Och var syndarom barmhertigan.

12. Tu från verldenes första begynnelse, Lärde menniskom tin helga tillkommelse, Af GUDS Faders kraftighet. Tu, som hastelig kom ned utaf himmelen, Gif ofs nåd med Apostlarna på jorderik Undfå CHRISTI kärlighet.

13. Ther uppå sunge vi Halleluja.

180.

KOM Helge ANDE HERRE god, Besök vår hiertan och gif ofs mod: Låt ofs få tina helga nåd, Låt ofs &c. Och var med ofs i råd och dåd.

2. För en sann tröst tu känder år; Säll år then man som tu åst när. The hårda hiertan giör tu vek, The hårda &c. Och gifver them en rätt kärlek.

3. Tit lius tånd i vårt mörka sinn; Gif kärleks dygd i hiertat in: Hvad ofs fela och brista må, Hvad ofs &c. Låt ofs af tina nåder få.

4. I tin gifvo åst tu margfald, GUDS höggra hands finger utvald: Tu lærer CHRISTI Lärjungar, Tu lærer &c. Prisa GUD med margatungor.

5. Vår fiende ifrån ofs drif, Och tu med friden når ofs blif: Ledsaga ofs i alla stund, Ledsaga &c. At vi må undfly dielvuens fund.

6. GUD Fader tu ofs kånna lår, Och Sonen som Frålfaren år; Låt ofs och låra thet ther nåst, Låt ofs &c. At tu af them utgången åst.

7. GUD Fader och hans enda Son Vare prifad i himmels thron; Then Helge ANDE ske ockfå, Then Helge &c. Han låte ofs sin nåder få. (AMBROSIVS.

M. LUTHERUS. LAUR. PETRI.

181.

KOM Helge ANDE HERRE GUD, Upsyll med tine nåde god The Christtrognas hierta, hug och sinn: Tin brinnande kärlek uptånd i them. O HERRE, genom tins liuses sken, Hafver tu församlat til trona igen Folk utaf allahanda tungomål; Ty prife vi dig och sunge så: Halleluja, Halleluja.

2. Tu helga lius, nådenes port, Uplys ofs alla med lifsens ord: Lår ofs nu rätteliga kånna GUD Och kalla honom Fader af hierta och hug. O HERRE, förtag all falsk lärdom; Med tine nåd tu til ofs kom: Hielp ofs at tro på JESUM CHRIST, Och söka når honom all vår tröst. Halleluja, Halleluja.

F 3

3. Tu

3. Tu helge eld, hugnelig tröst, Låt brinna i vårt hierta och bröst, GUDS kärlek til at hålla hans bud: Hielp draga vårt korfs med tolamod. O HERRE, ofs med kraft bered, Och styrk vår hiertans blödighet, At vi här manneliga strida må, Och så genom döden til lifvet gå. Halleluja, Halleluja. (RUPERTUS.)

M. LUTHER.

182.

NU bedie vi then Helge AND, Om en sann tro och rätt förstånd; At han för ofs råderi alla tider; Hållst uti thet yttersta Vi skolom hådan lida. Kyrie Eleefon.

2. O ådla Lius, gif ofs titt sken! Lär ofs JESUM CHRISTUM känna allen, At vi med honom hålle och faste blifve; Och at han ofs arfvelott I sino Rike gifver. Kyrie Eleefon.

3. O kärleks eld, uptånd vårt sinn! Gif ofs allom thet i hiertat in, At vi samman lefve som bröder kåre, I frid och i rolighet, Vi som Christne åre. Kyrie Eleefon.

4. O högsta tröst i alla nöd! Hielp at vi ej fruckte skam eller död: När vi then bittra döden skole smaka, Blif när ofs i frestelsen, At vi tig icke förfaka. Kyrie Eleefon. (M. LUTHER.)

LAUR. PETRI.

183.

Veni, Sancte SPIRITUS, reple tuorum corda fidelium; & tui amoris in eis ignem accende: qui per diversitatem linguarum cunctarum gentes in unitate fidei congregasti: Halleluja, Halleluja!

(CONTRACTUS.)

O Tu Helge ANDE kom, Uppfyll tina Christrognas hiertan; Och tin brinnande kärlek uptånd uti them, Tu som förfamlar folk utaf allehanda tungomål, Utiena Christeliga tro endråkteliga. GUDI vare lof evinnerliga!

184.

Mel.) Var nu redo siäl och Guds Helge AND, mins hiertans nöje, Bäste skatt och högsta tröst, Tu som vårdes tig nedböja til at höra böne-röst, Som utatit tempel går, Ther tu heligt offerfår: Låt min siäl ther til utväljas, At tu vill i henne dväljas.

2. Tu åst then förnämsta gåfva, Then min JESUS skånker mig, Then han vårdes allom lofva, Som begärat hiertelig. Tu åst ordets vitne sant, Och min återlösningens pant; Siälens hugnad, HERRANS finger, Hoppets ankar, tronens vingar.

3. Kärleks eld och nådens källa, Vishets brunn och

och sannings AND, Tu kant samvetet friställa, När thet qvåls af syndens band. Gif min Anda vitnesbörd, At jag varder af GUD hörd, Som et barn utaf sin fader; Så är jag förnögd och glader.

4. Tu åst ned af himlen guten, Som en lufsig dagg och regn: Frid och tröst är med tig slut, Samt med CHRISTI nåd och hågn. Ach! upfyll tå mildelig Mina siäl, som öpnar sig, Och vil tig med glädie fågna, Ja, med tron tig sig tilägna.

5. Tu kanst alla ting utgrunda, Ja, GUDS diuphet vetst tu väl; Ty vil jag af tig åstunda, Thet tu lærer så min siäl, At jag vet GUDS vilja rätt, Och kan lesva på thet sätt, Som hans ord mig föreskrifver, at jag honom täcklig blifver.

6. Tu åst helig, tig misshagar Alt hvad synd och orätt är: Then tig framgent här förjagar, Vilt tu aldrig var när. Helga mig i en rätt tro, At tu värdes när mig bo. Ty jag kan til himlen fara, Om jag må tin boning vara.

7. Tu åst nådig, mild, saktmodig, Som en dufva; men flyr bor Istrå then, som vred och blodig, Har et sinne stolt och stort. Lår, o! lår mig samma dygd: Gör mig tolig och förnögd, At jag ej min nästa hatar, Eller, thet tu älskar, ratar. F 4

8. HieIp at jag mot synden stråfvar; När jag staplar, var min staf: Var mit lif then stund jag lesver; När jag dör till slut min graf. När jag skal igen upstå, Gif at jag med glädie må inför JESU domstol ställas, Och med the utvalde ställas.

(D. GERHARD.

H. SPEGEL.

185.

NÄR CHRISTUS GUDS thens högstas Son, Up til sin höga himmels thron, Af thenna verden ville gå, Til Lärjungarna sade så:

1. Jag far up til GUDS Majeståt; Men går icke af thenna stad, Förr än j få then Helga AND, Som jag sänder af Fadrens hand.

3. Lärjungarna giömde thet tal, Voro förfämlad i en sal Endrägtigt efter CHRISTI sätt, I bönen til GUD alle slått.

4. På Pingesdag then tredie stund, När the bodo af hiertans grund, Kom then Helg' ANDE i thet hus, Och tände up et nådelius.

5. Han som eldstungor på them satt, Och gaf them allom himmelsk skatt; At the med nya tungors art, GUDS stora verk uttalte snart.

6. Ther til kom också mycket folk, Af många landskap var ther tolk, Som hörde them uti en ring kundgiöra all the dråplig ting. 7. En

7. En part, som fullväl kände them: Gallilea är theras hem, Sade, hvar vil thet lända på, At the främmande mål förstå ?

8. The andre gjorde spe af them: The åro alle drukne män. Men Petrus sade: gier grann akt På thet som nu här blifver sagt.

9. Tog text för sig af Joelsbok, Språk ock af Davids Psalter nog; I theras hierta talet gick, En part tå annat sinne fick.

10. Ach! bröder fåger ofs dock fri, Til fakena hvad giöre vi? Vi åre i then kunskap blind; För-löser ofs af thenna synd.

11. Men Petrus svarar: giörer bot, Och faller JESU CHRIST til fot, Tilbeder utaf hiertans grund, Och tager dop i thenna fund.

12. The gjorde efter Petri råd: The trodde CHRISTUM som han bad; Mång tusend blefvo genom dop Anammade i CHRISTI hop.

13. Förlåna ofs, o Helge AND, Så blifva qvitt vårt syndaband, Efter thet rätta kyrkovis, GUD Fader, Son och tig til pris.

(J. SVEDBERG.)

186.

ANDANS helga nåde, Allas tröst i våde, Stadigt tu här blif: Tu vår plåga släcker, Ochi hiertat väcker Kärleks eld och lif;

Lär tu nu min svaga tunga, Om tin kraft med lof at siunga.

2. Tu kanst undervisa Ofs vår GUD och prisa, På mång språk och sätt; Låt tin låga brinna I vår hug och sinne Tig at älska rätt: Värdes ofs tin nåd beskåra. För tin gåfvor tig at åra.

3. När all nöd och jämmer Hiertat hårdaft klämmer, Låt mig tå hos tig Ro och tilflykt finna; Låt min sorg försvinna, Som här plågar mig: Kom, o Nåde-Sol, med gamman, Lys och gläd ofs allesamman.

4. Kom GUDS dyra gåfva, Sönder slit then kläfvva, Ther i jag år spånd: Kom, ach! kom min längtan, kom min hierte-trängtan, Och mit qual bortvåndt. Hiertat får nytt lif och styrka, När tu giör thet i tin kyrka.

5. Hiorten häftigt långtar, Och til vatnet trångtar, När han jagad år; Siälens sammalunda, Tå hon margelunda I mig plågas här, Månde all sin trängtan ställa Til then rena nådekälla.

6. Tu som ofs har skapat, Och vår synd utskrapat Genom CHRISTI blod; Tu all kyshets ANDE, Sånd ofs nu tilhanda Et renhiertadt mod! Lär ofs tit behag at giöra, När vårt kött ofs vil förföra.

7. Styr och för min hand

del Med en helig vandel :
Låt min stig och gång, Tig
till pris och heder, Syfta
till tu leder: Låt min bön
och sång, Som jag frambär
till tin åra Täckas tig, o
HERRE käre!

8. Låt ej satan arge Med
sin list then marge Mig här
skada få: Låt mig, när en
ånde Sker på mit elände, I
himmelk glädie gå; Ther
skal jag med frögdfull tun-
ga Tig et Halleluja siunga.
(J. FRANCKE. P. BRASK.)

187.

O Helge AND, kom till
mig in, Uplys min själ,
upstånd mit sinn, At jag må
i dig blifva. Låt lysa lifvens
ljus för mig; Och för mig
på then rätta stig; Jag vil
mig till helt gifva.

2. Ut i all fanning led tu
mig, Förståndet öppna nåde-
lig, Jag låra må tin vilja.
Ach! gör mig från all syn-
der ren, At jag må följa dig
allen, Alt ondt ifrån mig
skilja.

3. Hielp HERRE, tu af nå-
de blid, At jag afhiertat all
min tid Mig håller vid thet
ena, At tro på HERRAN
JESUM CHRIST: Och öf-
va kärlek utan list; Min
hielp äft tu allena.

4. Uppå min sido alltid
stå, At satan mig ej skada
må, Ej heller mig förföra:
Med minom anda vitne
bär, At et GUDS barn jag

ockfå är, Thet han vil sa-
ligt göra.

5. Jag kännes vid min
svaghet all; Jag vet ej
hvad jag bedia skal, Hvad
gagnar eller skadar. O Hel-
ge ANDE bed för mig, med
fuckan lår mig innerlig
Mit Abba käre Fader!

6. Mig uti tine nåd bevar,
Som alt i tina händer har;
Min kötslig hug förandra.
Hvad jag har syndat, Gif
mig till: Styrk mig at jag
godt göra vil, Och i tin
fruktan vandra.

7. Gif lycko, GUD, till
all god verk, Befrämja thet
och kraften stärk, At jag
alt mer tiltager I visdom,
ålder, ockfå nåd, Och altid
följer tina råd, Och gör
hvad dig behagar.

8. Hielp mig at nyttia ti-
den rätt, Och skaffa nytto
på alt sätt, Mit pund ej ne-
dergrafva; Ty then som
GUD ej tiena vil, Men gör
hvad verlden hörer till, Han
kan ej framgång hafva.

9. O frögte ANDE, stat
mig bi I all then sorg jag
kommer i, Hållt när mig
döden kallar; Tå hielp, at
jag må Christelig Få skiljas
hädan, när jag dig Min själ
i hand befaller.

(SCHIRMER.)

188.

O Fader vår, barmhertig
och god, Som ofs ville
till dig kalla, Och stänka ofs
med

med CHRISTI blod, Som borttager synder alla: Låt komma til ofs tit helga ord, Tin vilja kan thet förklara, Som skapat hafver himmel och jord; Thet må vår ledare vara, At vi icke vilse fara.

2. Men alle rope vinnu til dig, Ofs år ej annat til rådde; Ty ingen tager tin ord til sig, Utan han får tina nåde. O Helge Fader tänk therpå, At diefvulen gör ofs vända, Och vil of taga tin ord ifrå, Och komma ofs sig tilhanda; Ty fänd ofs tin Helga ANDA.

3. O GUD och menniska JESU CHRIST, Som synden på dig lade, Tu vetst väl sielf vår stora brist, Efter tu ock mandom hade. O JESU CHRIST! vår broder kår, Vårdes tit löfte hålla: Hugfvalaren låt komma här, Som ofs lärer fanning alla, At vi icke från dig falla.

4. O tu Helge ANDE! kom, Slit sönder diefvulens snara: Låt GUDS ord få i vårt hierta rum, At thet måttenår ofs vara; Så varde vi alle rene giord, Och prise vår GUD med gamman, Af JESU CHRISTI Helga ord: Then vi tacke allesamman, Nu siungande ther til Amen.

(M. LUTHER.

L. PETRI.

189.

HERRE GUD Fader, stat ofs bi, Och låt ofs icke förderfvas: Giör ofs ifrån våra synder fri, At vi tit rike må ärfva. För then onde ofs bevara: At vi honom öfvervinne, Både nu och i all sinne, Hielp ofs med nåder tine. Vi sätte all vår lit til dig, I trone faste stånda. Ifrån then onde anda Hielp ofs, och af all vända. Amen, Amen, ske alt så! Vi siungom nu Halleluja.

2. JESU CHRISTE, stat ofs bi, &c.

3. Helge ANDE, stat ofs bi, &c. (M. LUTHER.

190.

HERRE GUD af himmelrik, Gif ofs nåd til at priså dig; Och sätta all vår tro ther til, At tu äst både god och mild:;

2. O JESU CHRIST, som mandom tog: Låt ofs altid komma ihog Tin bittra död och rena Ord, I them vi äre salige giord:;

3. O Helge AND, gif ofs tin nåd, At vi aldrig gå af tit råd. Vårdes at vara vårt bistånd, GUD Faders, Son och Helge AND:;

191.

Tig vare lof och pris, O CHRIST! Vålsignad år then dag förvift; Vi lofve dig nu och til evig tid: Helig!

Helig, Helig, Helig i högdene!

2. Änglarna och öfver-
Ånglar, Throner och thet
himmelka härskap: Tig
lofva Cherubim och Sera-
phim: Helig, Helig, Helig i
högdene!

3. Tit folk, O HERRE,
lofva mig: Tin Brud afhier-
tat gläder sig, För tin nåde
och barmhertighet: Helig,
Helig, Helig i högdene!

192.

Allenaste GUD i himmel-
rik Vare lof och pris
för alla sina nåder, Som han
hafver gjort i jorderik, I
thesa här nådeliga dagar:
På jorden är kommen stor
glädie och frid; Menniskan
må väl glädias vid GUDS
ynnest och goda vilja.

2. Vi lofve, vi prise och
tilbede mig, Vitacke mig för
tina hårlighet, O HERRE
GUD Fader i himmelrik,
Tu hafver ofs giordt stor
kärlighet: All ting hafver
tu uti ditt våld; Hvad tu
vilt hafva fram kan ingen
för hålla: Vål then, som mig
kan frukta.

3. O JESU CHRIST,
GUDS ende Son, Som när
GUD Fader sitter, Som haf-
ver frålst all mennisko kön,
Och ofs med GUDI förli-
kat: Genom tit blod och
hårda död Hafver tu ofs
löst affynd och nåd; Gif
nåden i trone blifva!

4. Tu äst allena vår Fräl-

ferman, Som ofs vil himmel-
riket gifva: Tu äst GUDS
Faders menlösa Lamb, Som
för ofs ville döden lida: Tu
äst allena vår salighet: Stor
nåde hafver tu ofs betedt,
Alsmåktige JESU CHRIS-
STE!

5. O Helige AND, vår
Tröstare from, Som ofs all
sanning lærer, Hielp at vi
blifve vid tin lärdom: GUD
Fader, Son och mig äre. Be-
skärm ofs ifrån diefvulens
falska list: Hielp at vi tro
på JESUM CHRIST, Både
nu och altid, Amen!

(HILARIUS. DECIUS.)

193.

GUD heligste Treenig-
het, Tu store GUD i e-
vighet, GUD Fader, Son
och Helge AND, Personer
tre, dock en GUD sann,
Högtlofvad för barmher-
tighet, Then tu ofs menn-
skom har betedt.

2. GUD Fader, mig nu
prisar jag, Som all ting skop,
och åni dag Bevarar alt
med Faders hand: Tit ord
tu sänder i all land: Tin
Son tu har mig gifvit hår;
Thes tackar jag mig, Fader
kär!

3. GUDS Son, O HERRE
JESU CHRIST! Tu hafver
mig stor nåd bevist, At tu
sann Mandom på mig tog,
Och uppå korsset för mig
dog: Ther med min synd af
planad år; Thes tackar jag
mig, Broder kär!

4. GUD Helge AND, min Tröstar' from, Tu hafver mig i min barndom Giort genom dopet til GUDS barn, Och hulpit mig ur fatans garn. Tu helgar, tröstar, gifver mod; Thestac- kar jag tig, Tröstar' god!

5. Högtlofvade Tre Enighet, Stor glädie har tu mig beredt. Gif nåd at lefva Christelig, Och sidst min and befalla mig; Så skal jag med ofäglig frögd Loffunga dig i himmels högd.

(Schivvius.)

194.

O Skapar' och o gode GUD, All nådes brunn och Fader! Förlåt hvad giordt är mot tin bud, At fatan ofs ej skadar: Ej handla med ofs efter rätt. Fast mera uppå Faderns sätt: At vi tin barn i trone ren, Tig utan men, I dag må tiena hvar och en.

2. Förbarma mig, o JESU CHRIST, Utöfver ofs af nåde: Tu äst then sterke Hielte vist, Som hindra kan all våde; Så fråls tit folk utafthes nöd, Som tu med tinom blod så röd, Har löst afqval och evigt ve: Tin nåd bete, At intet ondt hos ofs må ske.

3. Vålsigna ofs, o Helge AND! Låt ofs tin nåd ej mista; Låt på tin kärlek i hvart stand. Och goda råd ej brista. O GUD, aftrödt och glädie rik, I nöden tu ej

från ofs vik: Vår själ giör ren och väl förnögd: Gif evig frögd, För JESU skal, i himmels högd.

195.

(M.) Hvar man må nu väl be.

GUD låter här sin Christenhet, Alt godt af nåd försfara: Af kärlek har han them beredt Mång tusend Ängla skara. Ty siungom nu med godt behag: Nu är the helga Änglars dag, The ofs så väl bevara.

2. The lågra sig kring hvar och en, Som fruktar GUD så gierna: At hielpa åro the ej sen Mot them som alt ondt årna. Ty siungom nu med godt behag: Nu är the helga Änglars dag, The ofs här troligt vårna.

3. På vågar the ofs föra så, At vi vår fot ej ståta, Ej heller lide skada så, När ofs alt ondt kan möta. Ty siungom nu med godt behag: Nu är the helga Änglars dag, The ofs så villigt ståta.

4. Slik nåde varder them betedd, Som tillflykt til GUD taga; The Änglars vård är them beredd, Som fatan kan försjaga. Ty siungom nu med godt behag: Nu är the helga Änglars dag, The ofs til himla draga.

5. O HERRE GUD, var mild och god, När vi med döden

döden fridret Tin ANDE
 gifve kraft och mod, At vi
 i frid afside; Så skole vi
 med godt behag, Tig siunga
 på then store dag. O GUD,
 hör hvad vi bedie!

(REIMAN.

J. SVEDBERG.

196.

Mel.) *Lustig af hiertans &c.*
 GUD vare tack och å-
 ra För helga Ånglars
 vakt! Ej satan skal förfära,
 Med all sin list och makt.
 Han tänker mig väl fölla,
 Som hvetekornet grant;
 Vård skal GUD om mig
 hålla, Hans ord thet säger
 fant.

2. Ach! tu min käre Fa-
 der, Så aktar tu tit barn, At
 thy här intet skader, Ej
 fatans syndagarn, Tu åst
 mig vid min fida, Och vår-
 jer ridderlig, När satan vil
 bestrida, Mig fölla listelig.

3. O GUD, tu tig mil-
 kunda, Af nåde hör min
 bön, At tu dock ingalunda,
 Tin Ängel mig här sön:
 Låt mig på Leijon vandra
 Och uppå ormar gå, På
 unga Leijon andra Och uppå
 drakar stå.

4. O GUD, tu mig beva-
 ra Alt med tin Ångla vård,
 I allsköns nöd och fara, Mot
 fatans grymhet hård, Mot
 drakens gift och vrede,
 Thefs mord och raseri, Mot
 all hans konster lede, Lögn
 och bedrägeri.

5. The starka himmels

kämpar, O GUD, förordna
 hit; Ty jag, så satan stämp-
 lar, Til mig har all min lit.
 Låt them stå vid min fida,
 Alt såsom Jacobs hår, Och
 altid för mig strida, Som
 för Elisa kår.

6. Sänd them til mig i nö-
 den, Som til Eliam föll, Och
 som the utur döden Uthulpo
 Daniel: The före mig vid
 handen, Som Loth ur eld
 och glöd, Som Petrum ifrån
 banden, Och Paulum utur
 nöd.

7. Som the tre män har
 hägnat En Ängel stor och
 god, Och midt i elden säg-
 nat, Med oförfäradt mod.
 När öfver mig stor låga Och
 motgångsheta går, Så hielp
 mig i then plåga, At jag ej
 skada får.

8. Min synd vil jag be-
 gråta Och söka nåd hos
 GUD; Thet skal mig så väl
 båta, At och et frögdeliud
 Ther öfver vidt skal höras
 Uti GUDS himlasal; Ther
 ock GUDS lof skal föras
 Ibland all Helgons tal.

9. När lifvet skal uphöra,
 Gif mig en sömn så söt, Och
 låt the Ånglar föra Min
 själ i Aabrahams sköt. När
 tu til doms vil komma, Låt
 mig i himmelrik, Med tu-
 send, tusend fromma, Tin
 Ånglar vara lik.

(SACER. J. SVEDBERG.

197.

Mel.) *Ach! blif hos oss, &c.*

OGUD rik af barmhertighet, Jag tackar dig för tin godhet, At tu mit lif, samt ågor all, Beskyddat har för alt ofall.

2. All satans list margfalletlig Har tu dock afvåndt nådelig. Med tina helga Ånglars skar Min kropp och själ tu väl bevar.

3. Och mig vid hålsan karck och sund Uphållit in til thenna stund: Jag beder dig, o Fader kår, Med tit beskydd tu mig ock vår.

4. Mit lif, min själ, mit gods, mingård, Anamma i tin hågn och vård. Låttina helga Ånglar kår All natt och dag mig vara när.

5. Från ofs afvår ock mildelig All olycksfall til själ och lif; Ledfaga såkert bort och hem, Tit helga Namn til pris allen.

6. Mot satans list och grymma makt, Hålt öfver ofs tin vård och vakt: Låt ock tin ANDA hos ofs bo, At vi i dig må hafva ro.

7. Och åndtlig i vår sidsta ånd Anamma själen i tin hand: Och för then ur then mörka dal Til dig uti tin frögdesal. (FÆRTSCH.

AUSIUS.

198.

M.) Så som hiorten trågit &c. Kom, min Christen, GUD til åra, Kom och hör tins HERRAS tal, Tu skal nog samt här få låra, Hvem år i the trognas tal. Ho be-

känner med sin mun GUD, och tror af hiertans grund, Vandrar troligt i hans vågar, Giör som GUD hans HERRE säger.

2. Salig är then ödmuikt lefver, Och här andlig fattig är; Then af gåfvor sig ej häfver, Utan GUDI åran bår, Tackar GUDI mer och mer; Himmelriket GUD beskår, Åra stor han ock så gifver Then så ödmuikt alltid lefver.

3. Salig är then sorg här drager, Then han har af HERRAN fått; Som begråter och beklagar Sin och andras stora brott: Then ther ofta sorgse går, Och för GUD med tårar står; Vist skal han hugsvälad blifva, Frögd skal HERREN honom gifva.

4. Salig är then i sitt hierta Fromhet har och sakta mod; Then ther trug och allköns smårta Drager med stort tolamod: Then til hämd ej har begår, Men tillrids med HERRAN år; Jordan skal han vist bestitja, HERRANS hielp ther jemte nyttia.

5. Salig är then alfvart stråfver Efter sann rättfärdighet: Trogen, redlig alltid lefver, Uti sann upriktighet: Then ther ålskar rätt och slått, Giör ock ingen oförrätt; Then skal GUD tilfyllest måtta, Och i sorgen nådigt låtta.

6. Salig

6. Salig är then sig förbarmar, Utaf hiertans blodighet, Öfver then som här är armer, Lefver i eländighet: Then tå hielpa, trösta må, GUD skal honom löna få, At han ock får tröst och hugnad, När han utaf sorg är tungad.

7. Salig är then här på jorden, Är af hiertat skär och ren: Tuktig båd' i verk och orden, Lefver utan syndamen; Hatar verldslig yppighet, Lusta flem, otuktighet; Skåda skal han få i frögden HERRAN GUD, som bor i högden.

8. Salig är then fridsamt lefver, Flyr för olåt, hat och kif; Efter friden alltid sträfver, Ålskar then af alt sit lif: Then som siktar frid och ro, At man må i kärlek bo; Honom skal then nåden ämnas, At GUDS käre barn få nämna.

9. Salig är then här mått lida Orätt och förförljelse; I sin oskuld oftast öfver stor bedröfvelse, Then han utstå måste här, Fast han from och rättvis är; GUD skal honom väl belöna, Och med himmelsk krona kröna.

10. JESU, gif mig utaf nåder, At jag vandrar så förtig, Alt som tu mig nu här råder; At jag måtte värdelig, Lefva ödmjuk, still och from, Lemna hämn-

dent til tin dom: Klaga tig min nöd och vända; Alt thet rätt är efterstående.

11. At jag förer helig vandel, Ålskar tukt och nykterhet: Jemväl uti all min handel Visar kärlek, fridsamhet. Fader, hielp utaf tin thron, At jag tror uppå tin Son; Och tin ANDA mig förlåna, At jag tig må evigt tiena.

(J. HEERMAN.

J. SVEDBERG.

199.

Sig frögde nu himmel och jord Af GUDS miskund och helga ord, Som han utslände oss til tröst, Genom sina Apostlars röst.

2. Tå CHRISTUS hade alt bestålt, Thet som Fadren hade befålt, Sånde han uti verlden vidt Sina Apostlar hit och thit.

3. Han befalte them säga så: At the som skola nåder få, Och helvetet undvika vist, Them måste tro på JESUM CHRIST.

4. Thet budskap vidt om verlden gick; Hvar man GUDS vilja vera fick; Och föllo ther til med et sinn, Som lydde hvad GUD gaf them in.

5. Ther som GUDS ord predikat vardt, Åndock at hiertat thet var hårdt; I thet GUDS Anda var ther med, Hiertat til GUD omvände thet.

6. Thefse

6. Thefse boden syntes fast ring, Bedrefvo dock underlig ting; Och med theras enfalldighet Slogo the nid veridlig vishet.

7. Land och städer the vände om Från vrånghet til fann kånnedom; Ty gifs them pris på jorderik, Och evig lön i himmelrik.

8. Gif ofs, o GUD! tin helga nåd, At vi må följa theras råd; Och alle med them prisa tig, Och lesva så evinnerlig! (VEISS.

LAUR. PETRI.

200.

M.) Hvar man må nu väl &c.

SÅ hafve vi i thenna dag SÅftig förstådt, o HERRE, At thet har varit tit behag, Then större och then smårre Förhielpa til tin kånnedom, At varda här tin egendom, Och evigt falig blifva.

2. Tin helga ordoch Sacrament, Then sällhet til ofs föra; Them bör ofs flitigt, tidt och sent Vål nyttia, och städs höra Hvad tu ofs hafver här befalt, Och tiena tig utöfver alt; Ty tu äst GUD vår HERRA.

3. Tu har förordnadt, store GUD, Et ämbet här på jorden, Hvar med tit ord och helga Bud Ofs åro kundgiord vorden: Apostlomen gafft tu then makt, Uti then mening och then akt, At the tit råd förkunna.

4. Vi tacke tig, o Fader

blid, För thenna nådegåfva: Tin ANDA gifve ofs här nid, Vi må tig therför' lofva; Och vandra såsom the ha lärt, I tro, i kärlek, samvet skårt, I CHRISTO Christligt lesva.

5. Tit ord tag aldrig ofs iirå, Och Sacramenten dyra. Låt ofs ock altid kunna få The tin Församling styra, Alt som tin vilje thet förmår; At ingen thenna tiensten får, Then tu ej värdes kalla.

6. Så skicka tu tin klenshiord The herdar, som then vakta, Och spisa med tit helga ord, Sit kall rätt troligt akta. Vi åre, GUD, tin egne får, Igenom JESU dyra får, Från ulfven återlöste.

7. Them som arbeta i tin såd, Somdyrbar åro och mycken. Med kraft afhögden tu beklåd: At the i alla stycken Må finnas tro arbetare, Rätt kallas HERRANS tienare, At såden ej förderfvas.

8. Förtag, o GUD, then slemma sed, Then satan hafver drifvit, Som år så stygg och svåraled, Och skadar ofs til lifvet, At mången löper mot tin bud Til thenna tienst, o store GUD! Sit straff ther med förökar.

9. Ty gif tu ofs en sådan nåd, Som själen evigt rik tar, At vi förblifve vid tit råd,

råd, Hvar til tit ord ofs
pliktar : Och bedie tig rätt
innerlig, Tu ville fända
nådelig The herdar, som
tig fruktä.

10. Gif them, som här i
tiena tig, Tin Helga AN-
DAS nåder, At the förkun-
na slitelig Alt hvad tit Ord
ofs råder: Thet vare liuft,
thet vare ledt, Så låt ofs
dock få höra thet; Tit ord
låt aldrig döljas.

11. Bevara them för sa-
tans mord, Som altid efter-
sträfver, At hindra ofs tit
helga Ord; Tu GUD dock
evigt lefver, Och uppehål-
ler them i nöd, At the ej
frukta trug och död, När
tu them gier tin ANDA.

12. Låt them ock altid
granna akt Uppå sig sielfva
hålla: The stå ju på sin
HERRAS vakt; At the
dock aldrig vålla, Thet nå-
gon siäl förargad blir, När
hon then illa lefva fir, Then
ofs all dygd skal låra.

13. I högfråd och i yppig-
het, O GUD, låt them ej
lefva: Ej efter gods och
verldslighet Samt färfång
ära sträfva; På thet, o
GUD, få mången siäl Ej
dråpas måtte här ihjäl,
Then eljest kunde lefva.

14. Förstör, o HERRE,
synden led, I nåder ofs för-
skona: Och var ej svåra på
ofs vred, Låt Sonen tig för-
sona. Låt them som föra
här titord, Ståds vakta här
tin klana hiord, At ulfven

then ej skingrar. (J. SVEDS:

201.

(Joh 2:)

ET bröllop uti Cana stod,
I Galileeske lande, Thit
kom ock JESUS efter bod,
Vålsignade åkta stande. I
åktenskap ho här vil gå,
Han biude JESUM med sig
tå, Om han vil blifva
signad.

2. Tå glädien var ther
all som bäst, Begynte vinet
fattas, Fast JESUS var ther
sielftil gåst; Doch skal ther
af ej skattas, At JESUS
ståndet omild år: Hvar han
år, ther år koriset när;
Han kan ock koriset lind-
dra.

3. När nöden år nu all
som störst, Och medel ej til
finna, Så år tå bönen bäst
och först, Som hielper öf-
vervinna. Hos JESUM står
all hielp och tröst: En öd-
miuk bön af troget bröst
Förmår hans hielp allena.

4. Han år som vil och hiel-
på kan, I forgen glädie gif-
va; Men tid och medel må-
ste man Ej honom föreskrif-
va. Tå menn'klig hielp all
ute år, Haans stund at hielpa
komer när; Then måste vi
förbida.

5. Som bäst man väntar
glädie- vin, Thet sorg för-
drifva skulle, Så skänkes
vatn fullt op in, Sex kruk-
kor öfverfulle; Ofs ångst
och nöd få svåra qväl, At
vatnet

vatnet går alt til vår själ, Tårkalken öfverflöder.

6. Tu måste lära, Christen god, Thet händer dig til froma, I morgång hafva tolamod; Följ ej förnufstets domar: Hvad JESUS säger, gör med flit, Arbeta, bed och all tin lit Til honom ställ allena.

7. Ty merker nupå HERRANS hand, Som all ting kan förvandla, Afvatnet gör han vin förfann; Vil nådigt med oss handla. Så vändes sorg i frögde-vin, Så lagar GUD med barnen sin: Vål then på honom tröstar.

8. Begynnelsen är ofta svår, Thets bättre blifver ändan, Om man här korfset genomgår; GUD kan til bästa vända. Thet sättet håller JESUS CHRIST, Thet bästa vin spar han til sidst. GUD ske lof, pris och ära!

(CYR. SPANGENBERG.

D. KOLMODIN.

202.

Matth. 20. M.) *Tå mig går &c.*

EN liknelse liuslig och klar, Nyttig för gamla och unga, I Evangelio skrifven står, Then oss nu täckes stunga: I hvilken talas om några män, Som arbete mände göra Uti ens mans vingård, then Så lyder, som vi här höra.

2. En husbonde vakar och snäll Gick ut en morgon arla, Til at i sin vingård beställa Sig hielp och ar-

betskarlar: Och när med them, som han hade fått, öfvertingat var til ände Om en vifs dagspenning, brådt Han them i sin vingård sände.

3. Vid tredie stunden äntå han Utgick och var icke länge, Förr än han uppå torget fan Några andra stå fåfänge: Thetta båtar eder ej stort, Sade han, at j här dröja; Går i och i min vingård bort, Jag vil eder väl förnöja.

4. När som ock the så hade gådt, Vid siette och nionde stunden Gick han åter ut fullbrådt, Och gjorde sammalunda: På thet sidsta gick han ut än Vid ellofte stunden rada, Och fant ther än tå några män Fåfångastå, och han sade:

5. Hvi stå j här så dagen all, Fåfänge, thet mågen j säja? The i varade alle med et tal: Tyingen vil oss leja; Ther med sade han til them tå: Thetta vil icke tiena; Tymå j ock i min vingård gå, Jag vil eder skäligen löna.

6. Om qvällen til skaffaren sin Sade husbonden froma: Arbetarena kalla här in, Och låt them sin lön bekomma; Dock på then sidsta tu börja skal, Ty så måste thet nu blifva, in til then första, efter mit tal, Skal tu them lönen gifva.

7. The sidste kommo tå

först fram, Som husbonden hade årnat, En hel dagspenning blef gifven them; Thes tackade the så gier-na: När the förste hade thetta sett, Förmodde the sig löna mera; Men dagspenningen som var beskedd, Bekom ock så hvarthera.

8. När the sågo, at the hade fått Mindre än the ment hade, Låto the sig ej nöja ther åt, Men knorrade ther om och sade: Thesse som en blott tima fri Arbetat, hafva nu tagit Lönen ju så stor som vi, Som hela dagen hafva dragit.

9. Min vän, tig är ingen oskäl giord, Sade husbonden til en ther: En vifs dagspenning var i förord, Tag honom, hvad vilt tu mera? Ther medgack tu tin våg från mig, Och låt mig om min ting råda; Mig tackes nu så mycket, som tig, The sidsta gifva af nåde.

10. Eller må jag ej göra med mit, Hvad mig i sinnet kommer? Eller gör thet ondt i ögat tit, At jag är goder och fromer? Så blifver tå thetta ordet fant: The ytterste varda the främste, Och the främste, thet märk fullgrant, The ytterste och the sämste.

11. Ty säger CHRISTUS här til tå, Såsom vi här måge höra: Månge äro kallade, men få Utvalde, thet selfve the göra; Ty the

akta intet GUDS råd, Som Skriften uppenbarar, Utan följa sin ondsko åt, Thetheras förderf månd vara.

12. Ther med hafve vi nu föstått, Af thenna liknelsen iköna, Huru med GUDS rike är fatt, Och huru han plågar löna; Icke efter verldenes sätt, Som arbetet så grant tåljer, Utan efter nådenes rätt, Then han alena utväljer. (OLAUS,

PETRI.

203.

(Joh. 3.) M.) Jag ropar til &c.

SÅ högt har GUD, ofs til stor frögd, Then ganska verlden ällkat, At han sin Son af himmels högd Har sändt, som ofs har frålfat. I synden var så verlden sänkt, At hielp var ej til finna, Nåd ej vinna, Hade GUD sin Son ej skänkt; O menniska thet besinna!

2. Men thetta är vår själströst, En källa af all nåde, At JESUS har ofs återlöst, och frålfat af all våde. O GUD, hur är tin kärlek stor! Hur ville tu ofs lifa, Hielp bevifa! Then ther på jorden bor, Kan thet ej fyllest prisa.

3. Ty ho som tror på JESUM CHRIST, Han evigt salig blifver: Then salighet, som förr var mist, GUD genom JESUM gifver. Ty intet har GUD sändt sin Son, At han skal verlden

döma,

döma, Nåd bortgiömma ;
Men ofs til en stor mon, Vil
han vår synd bortglömma.

4. Men then är redo dömd
förvift, Och utaf GUD för-
kastad, Som ej vil tropå JES-
SUM CHRIST, Han til för-
derfvat hafar: Ty efter han
ej ville tro, I Sonsens namn
allena, GUDS Lambrena,
GUD honom siåla-ro Och
himlen skal förmena.

5. Then som til åndan
trogen är, Skal lifvet få at
årfva: Thet lifsom döden
ej blir när, Månd CHRIS-
TUS ofs förvärfsva. Gif
ofs, o GUD, en stadig tro,
At JESUM här omsamna,
Och så hamna Ther siålen
hafver ro; Tu ofs til tig
anamma! (*D. KOLMODIN.*)

204.

(*Luc. 16:*)

OM en rik man här fun-
gom vi, Then hårlig
klåder hade: Och lefde i
stort fråsferi, Ther han sit
sinne pålade. En fattig man
som Lazarus het, Kom för
hans port at ligga, Full med
får och mycken krankhet ;
Bröd ville han ther tigga.

2. Han hade vål åtit the
smulor små, Och ther med
tilfreds blifvit, Som af bor-
det förföillo tå, Om någor
hade them gifvit; Kommo
ock hundar til hans får,
Och them med tungom flek-
te: Af them han then vål-
gierning får, Som honom
then rike nekke.

3. Så blef tå then fattige
död, Och vardt af Ånglom-
tagen, Och förd uti Abra-
hams sköt; Vål var honom
then dagen, Blef ock så med
then rike död, Och lades i
grafven neder; Han kom i
stor pino och nöd, then da-
gen vardt honom leder.

4. Tå han nu uti pinan låg,
Sin ögon han uplyfte, A-
braham han fierran sig såg,
Och Lazarum i hans sköte:
Han roppte tå fast ynkelig,
Och var alsintet glader:
Förbarma tig utöfver mig,
Abraham kåre Fader.

5. At tu sänder Lazarum
hit, I thesso mine plågo,
Jag beder tig med allo slit,
Tu ser vål min förmågo: I
vatn han doppe finger sit,
Min tunga thermed svale;
Ty thenna låga är fast het,
Och ingen ro eller dvale.

6. Min Son, tänk på tu
hade stor lust, Emedan tu
kunde lefva, Och drack tå
både vin och must, Thet
tåktes GUD tig gifva: La-
zarus var tå ther emot, I
armod och stor jämmer; Nu
hungnas han och hafver
godt, Ther tu tig svåra grå-
mer.

7. Et stort svalg ser man
hår ock stå Emellan ofs och
eder: Någon gång hår e-
mellan få, Thes kommer
man ej veder. Så beder jag
tig, sade han: Jag hafver
fem bröder i lifve, Sånd/La-
zarum then froma man,
Han

Han them förvarning gifve.

8. Min Son, huru kan thetta ike? Ej står thet til at göra; Propheter och Mosen hafva the, Them bår the alltid höra. Nej, kåre Fader Abraham, Thet kan them ej nog vara; Kommer någor af the döda fram, Så sky the för sin fara.

9. Svarade Abraham i samma stund: Om the ej Mofi lyda, Propheterna ock samma lund, Som them GUDS Ord uttyda; Så kunna the ej heller tro, Så fast åro the förhårde, Om ån the döde ifrån sin ro Upstodo, och them lärde.

10. Si, GUD han har then fattiga kår, Och låter honom ej förgånga, Åndock han uti verlden hår Varder försmådd af många. Af hvilko vi nu låra må, Then fattiga ej förakta; GUDS sinne vi vist följe tå, Och på hans vilja vakta.

11. Dock skal man ej få tänka hår, At then rike förkastas: Ty rikedom en GUDS gåfva år, Och bår af ingom lastas. Men thet år synd ej bruka then rått; Ther nöd år med vår nåsta, För honom skal thet vara alt slått Ospardt, och til hans bästa. (N. HEERM.

L. PETRI.

205.

(Luc. 14. :)

EN riker man, våldiger han, En bröllops-kost

tilredde Åt sinom son, med mycken mon, Sin stora åra betedde; Thertil böd han så mången man, Så fåm then åran lkedde.

2. Han sände ut vidt, både hit och thit, Och bad til bröllops komma; The budne voro gjorde som dårar, The aktade icke hans domar. The hade förfall, och sade the allt: The ville försöka sin fromma.

3. Han bad sin vän at komma til sig, Han ville honom gierna vål plåga. Han svarade rå: Jag ej förmå, Jag kommer thet ej til våga At vara tin gäst; Ty jag hafver fåst En qvinno, som jag vil åga.

4. Han sände en annan Både visan och fannan: Tubed honom til mig fara, Och göra sig glad, som jag honom bad, jag vil min kost ej spara. För fram min bån, och lofva til lön Alt thet som godt kan vara.

5. Han sade: nej, jag gitter thet ej, Jag bygger en gård af nyo, Ther jag vil bo, och hafva min ro; Jag hafver ock flera byar: Jag vil them beskåda, så må tu boda; Jag vil se huru the sig flya.

6. Han sände then tredie, och låt honom bedia, Och tåfva icke förlånge, Skynda sig brådt, thet varder skiött natt, Och folket går alt til fånga. Jag hafver nu bidt så långan tid, Jag vil mina portar stånga. 7.

7. Han sade: Nej! jag säger för hvi, Jag hafver fem starka ökar; Jag vil them åka, alt för then saka, Jag vil theas kraft förföka. Jag hafver thes akt, med all min makt: Jag vil mit gods föröka.

8. Jag tänker alt å, huru jag skal få, Vil verlden med mig gånga: Med rätt och orätt jag tager alt slätt, Emedan jag godset kan fånga. Jag brukar fast til, och gör hvad jag vil: Jag darrar och sviker få många.

9. Han ålte och körde, och sammanförde, Hans oxar gingo at ligga, Qvällen kom å och mörkret blå, Han ville tå hvilo tigga. Hans hustru hade slängt och sig om-tänkt, Hon ville honom icke sja.

10. Honom började långa, och ville tå gånga, Och Konungens gäster varda. Tå var försent, och alt förment, Och døren var låst få hårda. Han måste stå ute, the råtter ej niuta, Som förr hade varit osparda.

11. Gack snarlige bort frå thenna port, Mine gäster åro alt fatte; Then åran skertig aldrig mer Tu åter af mina råtter: Tu tag nu råd af then tig bad, At tu min bud ej fatte.

12. Mig är alt emot, och ingen bot, Min hustru, mit gods, mit valde; Hvar skal jag ro? Hvar skal jag bo? Hvar tager jag hus åt qvål-

le? GUD laste then stund, jag sunker til grund; Så stor åro min misfålle.

13. O verld, tu stänger, alt medan mig tränger Jag litte alt å tin nåde: Thet står alt skrifvit huru jag hafver lefvat, Hvad skal nu varda til råda? Himmeleriket är stängt, thit jag hade tänkt: Nu står jag åter i våda.

14. Nu kommer døden, som allom är öde, Jag kan ej undan rida. Verldenes svik hafver dårat mig Thet är min högelig qvida. Si, allsköns nöd, med helfvetis glöd, Them måste jag therföre lida. (ERICUS.

OLAI. UPSAL.)

206.

(Luc. 15.)

GUD varder liknad vid en man, Hvilken två söner hade. Tu lät mig fara hvart jag kan, Then yngre til honom sade: Thet mig tilkommer, lät mig få Af godset, som här finnes, At jag nu ther med handla må, Som jag är bäst til finnes; Ej doger hemma blifva.

2. Han kom ther med i annor land, Dock sig til söga fromma; Thet var få litet han ther vann, Hans kistor vordo toma. I löshet lefva var hans id, Medan thet räcka kunde; Sedan han var tå allo qvitt, Braft honom bröd åt munnen: Ej var

tin synd bekånna kan, Och faller för honom neder; Alla tina synder förlåter han, Och gifver dig hvad tu beder: Tu må väl framgå trygger.

12. Thets vare GUD i evighet Högt prisad af oss alle; Han ser vist til vår uselhet, När vi til honom falle. Hielp, HERRE GUD, i allo nöd, Och låt tin nåde skina. Fråls oss ifrån then eviga död; Sätt oss i glädjen tina. Amen vi ther til sunge. (LAUR. PETRI.

207.

(Luc. 15.) M.) Af Adam &c.

STår up af synd med allo slit, Står up af synden lede, Som ehr bortdrager alt för vidt, Från GUD, i evig vrede, Från salighet, i evigt led, Från lius i mörkret kalla; Ty HERREN god, han tager emot Them, som til honom falla.

2. Et får af hiordenom affkred, Och kom i öknen flygga: Thet gjorde herdanom förtret, Han vänder sig til rygga, At söka thet får, från ulfvens klor: Och när som han thet finner, Bår han thet hem, och är ej sen; Af frögd hans hjer-ta brinner.

3. Strax grannar, hus-folk, vänner sin Han til sig samman kallar; Han säger: glädiens, vänner min, Med mig, o! glädiens alle, At jag upfann, från ulfvens

tand, Thet bortappade lam-bet. I himmels högd, en lika frögd, Yppas med mycken gamman.

4. För GUD sig glädia Änglar all, Och all then himmels skara, När syndaren utaf sitt fall Upstår och vil from vara; Ty vänder dig om, förlorad son, Vänder tighem til tin fader: Se svinnadraf tu åter af, Armod tu på tig lader.

5. Rik är tin fader, tu äst arm, Hans drångar bröd ej felar: Han vist utaf sin faderlig barm, Then brist dig igen helar. Säg, fader kär, jag är ej värd Tin son nu mera heta, För dårskap min; o fader sin, Med drångar låt mig åta.

6. I himmelen och in för dig Jag hafver syndat svårat: För dig jag blyges hiertelig, Och faller bittra tårar, At jag mit arf, förutan tarf, Från dig förr tid utkrafde; Thet jag utöft, och platt förlöft Har med stor hån och skada.

7. Drånga-rätter mig niuta låt, Otu min käre fader! Fast jag ther til ej hafver rätt, Min brott gör mig then skada. Se, thetta tal beveka skal Tin fader och omvända, At han tin skuld, så mild och huld, Förgåter utan ånda.

8. Uti sin famn han tager dig, Af faderligo bröst, Och gläder sig så hiertelig: nammar sig glader, Om tu

Af kärlek han tig kyfser, Bepryder tig med kläder ny, Och skor på tina fötter; Enguldring skön åntå till lön, At tu får barnarätter.

9. Han slaktar ock en göddan kalff För sig och sina vänner: Hans kärlek mot dig är ej half, Af ömko hans hierta brinner. Ty gack nu hem, och var ej ten, Begråt tin förra dårhet. Säg: Fader from, här är tin son, Ach hielp af thenna svårhet!

(ARONUS.

208.

THEN som efter GUDS rike står, Ther med umgår, Han måste se til then arma, Och altid hafva i hog och akt, Efter sin makt, Öfver honom sig förbarma. Thet lår ofs HERREN JESUS CHRIST, För fanning vist, I then liknelse klara Om gårds fogden, som han föregaf, At man theraf Må lara mildr vara.

2. Thet var en tid en riker man, Så sade han, Som en gårdsfogda hade. Han kom i rykte, at han förfor, Med slöfan stor, Hans gods och illa utlade. Tå kallar han honom för sig: Gör redo för mig, Ej må tu längre blifva Min fogde och befalningsman, Så mälte han: Jag kan tig ingen tro gifva.

3. Tå fogden hörde thetta tal, Blef honom qual,

Hvad vil mig varda tilråda? Så sade han vid sielfvan sig, Thet galler mig, Ty jag är kommen i våda: Mit fögderi jag hafver mist, Och thet är vist, Som jag hörde på min Herre: Grafva vil mig blifva förfvårt, Tigga är ock hårdt; Ty blifver mig thesto värre.

4. Nu vål, sade han vid sig dock, Mig kommer ihog, Ther efter vil jag mig laga; När jag är affatt, skola the, Som vål må ske, Mig i therasahus intaga. Så stämde han strax til sig hem, Hvar en af them, Som gäld uppå sig hade. Huru mycket skyldig åst tu, Min Herra nu? Han til then första sade.

5. Hundrade tunnor oljo rätt, Förvist är thet, Svarade han strax åter. Tå sade han til honom snart: Skrif med en fart Femtijo, tig thet vål båtar. Til then andra sade hanther näst, Säg hvad tu åst Skyldig, thet vil jag veta? Han svarade honom strax igen: Min gäld är ån Åfven hundrade pund hvete.

6. Skrif ottatijo i tin bok, Ty thet är nog, Dock skal tu thet ej röja. Och Herren gaf then fogden pris, At han var vis, Fast han månd rätten böja. Hör til, sade ån JESUS tå, Man må förstå, Som orden vitne bära: Thenna verlds barn med fog och list, Öfvergå

G vist

vist Them, som Iusens barn
åro.

7. Han fad' ån tå ytterlig,
Med orden slik, Til them,
som når voro många: Gjører
eder vänner i tid, Med mycken
id, Utaf eders Mammon vrånga,
Som eders in i evig hus, Båd' klar
och Ius, Anamma och intaga:
Ther allsköns glädie utan men,
Sker eders igen; Man kan
thet ej bättre laga.

8. Thet som nu taladt är
och rördt, Och af oss hördt,
I thenna liknelse klara, Låt
oss fly allan girughet, Som
år få led, och mången förer
i fara. Ty skole ock vi af
en god art, Hafva osparadt
Hvad GUD oss tåckes unna,
Och hielpa then arma hans
nåd, Som GUD oss båd,
Thet rundaste vi kunne.
(Luc. 10.) (M. LUT.)

209.

HÖgfärd är en odygd så
stor, Then GUD kan aldrig
lida; Uti thet hierta, som
hon bor, Kan ej GUDS ANDE
blifva: Ty samma last
straffar fullast, Then Helga
Skrift, som en förgift;
Thet vi ock här måge höra.

2. En tid tillsporde
JESUM så En lagklok: hvad
skal jag göra, At jag må et
evigt lif få? Thet låts han
gierna höra: Om tu för-
stann GUD ålska kan, Tin
nästa ock så, tå skalt tu få,

Sade han, evinnerlig lefva.

3. Men han låt tå få tycka
sig, Som han skulle rättfärdig
vara: Ho år min nästa,
säg thet mig, Hvad villt
tu ther til svara? Sade han
ån til JESUM; men En parabel
klar var JESU svar;
Then vi skole fullvål märka.

4. En man for från Jerusa-
salem, Til Jericho sin resa:
Hvilkom lyckan tå var så
grym, At han fick skada och
neda; I röfvare våld han tå
strax föll, Som honom sär
giorde, blott och bar, Och
låten ther halfdöd ligga.

5. Ther efter hände thet
sig ock, En Prest samma väg
reste, Hvilken then arma
ligga såg, Men ingen hielp
beviste. När en Levit kom
ock så thit, Såg han ock
vål thet man osäll, Dock
ville han ther ej töfva.

6. Sidst hände at en Sama-
ritan Ock så then vägen
sträckte; När han fick se
then arma man, Stor ömko
hans hierta upvåckte. Ty
gick han til, med sin hand
mild, Förbandt hans sär,
vin, oljo klar Gißt han thet
in med tårar.

7. På sin ök uti samma
sinn Han honom lyfte och
lade: Och for så i herberg
get in, Then kränka han
med sig hade; Och skötten
ther, medan han var när:
Ther til åndock förfåg ho-
nom ock, At han måtte se
dan vålfara.

8. Then

8. Then andra dagen tå han for af, Tog han två penningar blanka: Husbondanom han them tå gaf, Och bad honom sköta then kranke; Och om så sker, sade han, at mer Uppå thenna man bekostas kan, Så vil jag thet väl betala.

9. Sedan vände JESUS thetta tal Til then lagkloka, och sade: Säg, ho hans nästa räknas skal, Som fått hade slika skada? Svarade han: jag annat ej kan Säga förvift, och utan list, Än han som barmhertighet gjorde.

10. Ther med gick bort, gör tu också, JESUS til honom sade. Och lät thet med the ord förstå, At han så icke gjort hade, Ehuru han sig så rundelig, Med såfång ord berömd stort; Hans högmod honom tå skämde.

11. Ty är thet tå ingen vis man, Som på sig sielfvan dristar, Medan ju alle vi förfann Hafve fast många brister. Ja, all vår lit til then Sämarnit, Stå skal förvift, som är JESUS CHRIST; Vår sår han förbinder och helar.

210.

(Math. 6.)

O Menniska, vilt tu betänka Min pino och bittra död: Jag vil dig igen skänka Lifvet för evig nöd. Til mig skal tu mig hålla;

Jag hafver all ting i välde; Jag är then dig hafver frälst.

2. Jag hafver dig icke betalat Med penningar, silf, eller guld, Men dig ifrån diefvulen halat; Ty jag var dig så huld. Hvi äst tu nu så blinder, At tu tin GUD ej känner? Tu sielf förderfvar dig.

3. Tu ätrår verldens ära, Til henne låtter tu tin lit; Ther tu min bud skulle lära, Ther om hafver tu ingen flit. Verlden, som dig månd dåra, Then hafver tu kär så svåra, Men mig hafver tu förglömt.

4. Se liljorna i tina ångar, Huru härliga the ther stå, The betala icke med penningar; Then härlighet som the få: Salomon med alt thet han hade, Var icke lik eno blade, Som samma liljor bära.

5. Se diuren på jordene kråka, Huru GUD försörjer them: Se ock hvad foglarna äta, The hafva sin födo och hem: Korpungarna i theras öde, The hafva sin dagliga födo; GUD låter ingen svälta ihjäl.

6. Hvem rikedom mer än mig älskar, Samt mina nåd och godhet, Hans rikedom skal blifva förvanskad, och gisra honom evig led; Then man, som icke vil svika, Skal finnas i himmelrike, I en evig salighet.

7. Lof, pris, heder och G 2 ära

Ära SKE GUD i evighet För
sin Gudomeliga lära, Som
han hafver ofs betedt. Han
gifve at vi kunde Hans hel-
ga ord begrundas, Och sätta
vår tro ther til.

(LISKOVIVS.)

211.

Mel.) O menniska, vil tu &c.

Ofs Christne bör tro och
besinna, Hvad CHRIS-
TUS så nådigt har lärt, Tå
han ofs har velat påminna,
Hvad omsorg alt verldligt
är värddt: Ty then som vil
himmelen söka, Han kan ej
thet jordiska öka, Och sät-
ta sit hierta ther til.

2. At tiena två herrar til-
lika, Thet kan ingen men-
niska rätt; Men enthera
måste man svika, När the
biuda hvar på sit sätt. Om
man vil älska then ena, Kan
man ej then andra väl me-
na, Men glömmet eller har-
tar hans ord.

3. Vi kunne omöjligen
tiena Både Mammon och
HERRAN vår GUD, Så at
vi them bådom förlåna Vårt
hierta och lyda thes bud.
Men then sig til GUD vil
böija, Han bör ther med
låta sig nöja; Föraktahvad
verldligt är.

4. Så förjer ej för thetta
lifvet, Ej för thes tarfver
och brist; Ty GUD, som
thet hafver gifvit Vil ock
förförja thet vift. Hvi tage
vi på ofs all mödan? Är lif-
vet ej mera än födan, och

kroppen än klädernas skål?

5. Ser foglar, them luften
månd bära, Som hafva ej
vett eller skäl, Fast the
hvarken få eller skåra, För-
förjer dock GUD them väl.
Ären icke bättre än slike,
Som GUD hafver redo
gjordt rike Utaf sin kund-
skap och nåd?

6. Ej kan med sin omsorg
uträtta En liten til växten
och kropp, At han någon
aln kan sätta Til längden,
och höga sig op. Fåfängt
the sig här ock plåga, Som
vanta all verldlig förmåga,
Igenom sin klokhet och
konst.

7. Ser liljorna hvilka up-
rinna På markene, när hon
är grön, The inet arbete
och spinna; Dock är thes
fågring så skön, At Salo-
mon fast han var mäktig
Var ej i sin klädnad så
pråktig, Som et af the
blomstren är.

8. Om GUD nu så gräfs
bekläder, Som växer och
varar så kort, Och man
under fötterna träder
Skulle han tå glömma ofs
bort? O j klenrogne och
svage, Som städse bekym-
rens och klage, Som vift
ej GUD eder nåd.

9. Så förjer och fråger
icke, Utaf en misströsta
radd: Hvad skole vi äta
och dricka? Hvad skole vi
klåda ofs med? Ty hedning-
gar, som GUD ej kånna

The

The plågas med tankarna
thenna, Och hafva hvarken
tro eller ro.

10. Vår himmelske Fader
besinner Alt hvad som vi
hafve behof; Men at man
tidt thet påminner I bönen,
år ödmuikhets prof: Ty
söker nu först GUDS rike;
Efter hans rättferdighet fi-
ker, Så faller alt thetta ehr
til.

11. Ach! skoner tå eder
för sorgen, Som år så fåfån-
gelig; Then dagen som
kommer i morgon, Skal sielf
båra omsorg om sig. Hvad
hielper otidig åhoga? Hvar
dag hafver nog af sin plåga;
Man bör intet öka ther til.

(H. SPEGEL.)

212.

(Matth. 18.)

ENom Konung tåktes
thet så Sina tienare kal-
la; Med them til ena stäm-
mo gå, Och en råkenkap
hålla: Så kom en fram, som
skyldig var En stor pennin-
ga-summo, Med then samme
gick thet så hårdt, Som alle
tå förnummo.

2. Til at betala sådan skuld,
Var intet ther til råda, Han
hade hvarken silf eller
guld, Thefs större var hans
våda. At han skulle säljas
Herren bød, Hustru, barn,
ågor alla: Til then betal-
ning blef stor nöd; Tid var
til ödmuikhet falla.

3. O! kåre HERRE mild
och god, Låt tina miskund

skina: Haf med mig något
tolamod Om thesa skulder
mina; Jag vil ock lägga
viljan vid, At jag tig väl
förnöjer: Förthenskul jag
nu faller nid Och mig til
jorden böjer.

4. Märk nu then stora
barmhertighet, Som HER-
ren här beviste: Han låt sig
thet ej vara ledt, At han
then summan miste. Han gaf
honom til, och låt honom gå,
Sin vilja til honom vände;
Men thenne tänkte litet
uppå, At honom thet goda
hände.

5. Han fann strax en sin
skyldenår, Åndock then sak
var ringa; På honom han
sina händer bår, Begynner
truga och tvinga: Tin skuld
betala nu fullsnart, Hvi far
tu med then slättia? Tu må-
ste i tornet med en fart, Jag
skal tig ther infättia.

6. Tå föll han ned, och
beddes dag, Han ville ho-
nom väl betala. Nej, sade
han, thet tager ej lag Lång-
re här med förhala. Ej var
han mer sin broder huld,
I tornet måste han ligga,
Til thefs betalad var then
skuld, Ther han än skulle
tigga.

7. Tå HERREN thetta ve-
ta fick, Vardt han ej litet
vredet; Han kallar honom
strax til sig: Hör til, tu tie-
nare leder, Tu kant ther li-
tet skönja uppå, Hvad nåd
jag med tig gjorde; Med ti-
nom

nom broder tu också Thet samma göra borde.

8. Han fattes uti fångelse hårdt, Så länge ther at blifva, At altsammans betaladt vardt; Ther halp ej emot kifva. Thet samma sker ofs allom vist, Om vi så äre til finnes, At vi förlåte ej then brist, Som när vår nästa finnes.

9. GUD är barmhertig, mild och god, Och vil ofs alla spara. Han vil ock at vi ther emot Skole få hvar annan vara. Gif ofs, O GUD vår Fader blid, Vid thetta sinnet blifva, Och få sedan til evig tid I glädien med tig lefva!

(LAURENT. PETRI.

213.

(Matth. 25.)

VAKER up, j Christne alle, Vaker up med ganska slit, I thesa jemmerliga dagar: Vaker up, thet är nu tid; Ty HERREN vil snarliga komma, Och göra thesa dagar få; Alla syndare vil han fördöma; Hvem kan emot honom stå?

2. Stor rikedom kan ofs ej båta, Ofs hielper ej stort högmod; Vi måste thet at förlåta, När döden han fänder ofs bod. Alt äst tu skön och unger, Ther til högmodig och rik; GUD kan tig snarlig fördöma, När tu lefver syndelig.

3. Therföre, j Christne alle, Som lefven i thenna

hår tid, Låter edert högmod falla, Och akter eder vål med slit: Velen j med HERRANOM lefva, Så fåger then evige GUD: Han vil ofs himmelriket gifva Och hielpa af all vår nöd.

4. Sit ord hafver han ofs gifvit, Af sina nåd och mikkund, At vi ther efter skole lefva, Och förakta thet ingalund. Nu låter ofs thet bevara, Af alt vårt hierta och sinn; Men vele vi låta thet fara, Så lefve vi i synden blind.

5. Vore han dock icke födder, Som GUDS ord mände försmå; Ty han blir snart utödder, Som vilse i mörkret går: Han lastar fast och skänder GUDS ord och heliga namn, At GUD sin vrede uptänder, Och gör honom evig skam.

6. The fattiga hos eder äro, Them varer mikkunderlig, Som CHRISTUS mände ofs lära I sanning visserlig; När HERREN sin röst låter lyda: Kommer alle hit til mig, Jag vil eder himmelriket gifva, Och glädie til evig tid.

7. Til the andra vil han få släja, Som stå på then vänstra hand: I helvetet skolen j blifva: I giorden mig ingen mikkund; Tå jag var torstig och naken, Ther til både siuk och trött, I mig tå platt förfakten, Och låten mig fara slätt.

8. Ther

8. Ther til mände the få svara: O HERRE, när fågom vi tig Inågon nöd eller fara, Eller tig någon fattig lik? Ther til mände han få svara: Alt thet j hafven giort Them, som mine mände vara, Thet hafven j ock giordt mig.

9. Evinnerlig vil han åtskilja The getter ifrån sin får. Efter sin Gudomeliga vilja, Såger han til getterna: går Til helvetet, ther at blifva; Min får tager jag til mig: Jag vil them himmelriket gifva, Och glädie til evig tid. (M. FRANKE.)

214.

(Matth. 25.)

Himmelriket liknas vid tijo jungfrur, Som voro af olika sinne: Fem mände ofs vifa vår tröga natur, Vårt sömnig' och syndiga kynne. GUD nåde ofs syndare arme!

2. The andra fem lära ofs vakta vår tid, Så framt at vi skole få komma I salen med CHRISTO vår Brudgumme blid, Til frögd och evinnerlig fromma. Vål ofs, om vi äre här vakne.

3. Vår Brudgum drog bort uti främmande land, Och mände the jungfrur befalla, Sig möta med lius och med lampor i hand, Enär som han ville them kalla. The fåvitska drögdte förlånge.

4. The hade sin oljo med allo förtärdt, Och ville af

fyrstrarna köpa; Men fyrstrarnas svar thet var intet kårt: I måsten til säljaren löpa. Så kommo the usla tå efter.

5. The vifa tå följa sin Brudgumme in I himmelska salen at fågnas: The fåttas til bords, få obemångt vin, Och dörarna mände straxt stängas. The fåvitska klappa förgåfves.

6. The ropa: O HERRE, O HERRE, låt opp! Låt ofs icke blifva utslutne; Men ute var nåden, all vântan, alt hopp: Ty blifva the arma förskutne Til helvetes jemmer och pino.

7. Så låter ofs vaka, och hafva thet nit, At tron och vår kärlek må brinna: Vi måge här följa vår Brudgum med slit, Och eviga salighet finna; Thet himmelska brölloppet, Amen,

(J. SVEDBERG.)

215.

KOMMER hit til mig, säger GUDS Son, Jag vil eder hielpa til en stor mon, Som synden vil förqvåfva: Gammal och ung, kvinno och man Biuder jag thet högsta som jag kan, Evinnerlig när mig lefva.

2. Mit ok år sött, Min börda år lätt; Then mig följjer han hafver alt slätt, Sielf vil jag hielpa draga: Olycko vil jag afvånda all, At ingen af eder skal kom-

ma på fall; Vil alt til thet bästa laga.

3. Hvad jag i verlden lidit har, Ther jag korfset för eder bar, Skolen j altid betrakta; Then som thet tänker, talar och giör, Och håller sig rätt som honom bör, Vil jag aldrig förakta.

4. Nu ville väl verlden falig vara, Råddes hon icke then stora fara, Som alle Christne lida. Therfore var redo och något lid, För Guds församling manliga strid, Och hielp hans ord utfrida.

5. All creatur vitnesbörd bär, Som i hafvet och på jorden är, At man här måste lida. Then thet nu icke giöra vil, Hörer then onde andan til, Then han nödgas dock bida.

6. I dag är man glad och mår fullväl, I morgon är borto både vett och själ: Lifvet måste döden vika; Som blomstret med alt sit behag Faller en menniska på en dag, Och blifver vid gråset lika.

7. Verlden förfäras af dödsfens nöd, Och skälfer fast för helfvetes glöd; Tänker tå bättring giöra, När man är suko och intet förmå, Kan ingen skäl eller redo få, Kan ej et ord framföra.

8. När man ej längre leva må, Vil man förit annat finne få, Och GUD i sig befalla; Jag frucktar thet varder tå förfent, Honom

blir hans upfat tå förment; GUD kan han ej rätt åkalla.

9. Enom rikom hielp ingen skatt: En ung man mod här faller platt, Han måste hädan fara. Om man än hade alt jorderiks gull, All rum och kistor med ågor full, Dock vild döden ingen spara.

10. Ingen konst then lärda hielpa kan, Han blifver här aktad som en slätt man; Döden blifver allas ånda. Sål är then CHRISTUM hafver til vän, Och hållet sig från synden ren; Til honom vil GUD sig vända.

11. Hörer och märker nu alle slätt, Hvad GUD siel lärer här för fatt; Sit ord biuder han ofs höra, Som är vår tröst och salighet: Vil hielpa ofs i evighet, At hans vilja giöra.

12. Betaler ej ondt med lika mått, Then eder giö illa giöre j godt, Domen låter GUD behålla: Varet som bröder i allan tid, The ene then andra god och blid, Och låter alt ondt dock falla.

13. Köttet giör efter sig begär, Som forg för timmelig välfärd bär, Och aktar ej GUDS vilja; Ty kommer ofs plåga och möda upp på, Som ond begårelse tukta må, Och alt ondt från ofs skilja.

14. Tyckes ofs korfset vara för ivårt, Som vi dock dra

drage här en tid kort ;
Hvad vil då af oss blifva,
Om GUD skulle fullfölja
sin rätt, Och låta förderfva
oss alla slätt, Som ej äre
värde lefva ?

15. Här efter få vi en evig
ro, Och skole med CHRIS-
TO i himmslen bo: Thet
skole vi Christne tänka. På
jorden finnes ingen man,
Som någon tid utfåga kan,
Then frögd oss GUD vil
skänka.

16. Och hvad then evige
alsmåktige GUD Hafver
oss tilfagt, genom sin bud,
Thet vil han visserliga hålla.
Han hielper oss från all
farlighet: Hvilkom ske
pris i evighet! Then vi oss
nu befalle. (RINGVALD.)

216.

ØHERRE GUD af Him-
melrik! Hvad tu äst
mild och miskundelig Öfver
mig och andra slika: Tu
skop himmel och tu skop
jord, Och menniskan tillika.

2. Först då skapte tu Adam,
I Paradis då sattes han, Tu
sick honom thet at gömma:
Och gaf honom våld öfver
marken all, Sig både til
glädie och fromma.

3. Sedan öfver all crea-
tur, Som GUD hade skapt,
både ren och pur, Adam
skulle them nämna: Under
himmel och jord, i vatn och
flod, Alt mannenom til
gagna.

4. Strax ther efter blef up-

penbar Barmhertighet, som
af dig går, Då tu fode vid
dig allena: At blifva allen,
år mannen til men, Then
forg vele vi förmena.

5. Af samma Adam en
qvinna uprann, Thengior-
de GUD med sina hand,
Thet kan ock väl betygas:
The stodo nakna, och kunde
ej sakna, Ej tarfde the-
hellerblygas.

6. The prisade GUD af all
sinmakt, Alt för then del
GUD hade them skapt, Och
lefde med mycken gam-
man; Ty theräs borg var
utan forg, Och tu ene
lefde samman.

7. Ormen han klef sig up
i gren, hans falska list hon
var ej sen, Evam til sig at
kalla. Af visdoms trädet
tog han äplet: Blif visEva,
ät med allo.

8. Hon svarade så: jag
thet ej må, Ty HERREN
GUD förbödd mig så, Hans
bud måste jag höra; Om
jag annat gör, han thet vift
spör, I döden vil han mig
föra.

9. O Eva, Eva, qvinna
god, Tu skalt ej dö, vilt tu
mig tro, Then stund blir tu
ej värre: Ondt och godt
tu veta får, Som GUD blir
tu en Herre.

10. Then saliga qvinnan
hon tänkte väl snart, At
visdom så med sådana art
Som ormen mände henne
G 5 Iofva;

lofva: Ty åplet hon tog med fullan hog, Och mente thet råd skulle doga.

11. Sedan hon hastelig bortgick, Åplet hon Adam sin manne fick, Kungiorde thet ormen fode; Adam förflog utur sin hog Thet bud GUD honom fode.

12. Then visdom lade han på grund, Och åt af åplet i samma stund; Förderf kom honom i sinne. Thet han gick här, blef han strax vahr, Råd kunde han ej finna.

13. The bruto qvistar af fikona-trå, Och skylte sig för sin bara knå, Och blygdes ther the såto: Midt i then lund, på samma stund, Så jämmerliga the greto.

14. På samma dag och samma tid, Alsmåktig GUD han kom ther nid, Adam mände han ropa; Han satt och tegi sorg och ve, Ej torde han heller löpa.

15. O salige Adam, hvi åst tu så naken, Hvem hafver tin kläder ifrån dig tagit, Eller hvi förjert tu så svåra? Jag hörde tin röst och kände min brift, Och naken mände jag vara.

16. Så fode GUD: tu arme man, Ho lärde dig at veta skam? Visdoms trä thet vift gjorde: Tu bröt min bud, fode HERREN GUD, Ho välte, tu våga torde?

17. Han svarade så med gråtänderöst: Then samma qvinna tu gaf mig först.

GUD ock så qvinnan åstporde; med ormsens list, och mig til brift, Jag mig then våndan gjorde.

18. GUD bannade ormen i första bann; Tig skal hata både qvinna och man: På tit bröst skal tu kråka; I jordenes tvång skal vara tin gång, Och jorden skal tu åta.

19. Af qvinnones såd til domedag, Skal tu hafva hat och fiendskap: Thet sker ock för verldfens ånda, At hennes såd skal thertil med Tit hufvud sönderfrånga.

20. GUD bannade Eva i andra stund: Och tu skalit föda så margelund, med sorg och mycken sveda, Under mansens makt, för sådana akt; Tu ville mit bud ej lyda.

21. GUD bannade Adam i tredje sinn: Ty tu ej såtte HERRAN tin, Men mera tin qvinnos ordom; Genom thet värk, tu akta och märk, Förbannad vare jorden.

22. I all then stund tu lefvamå, Skal tu af jorden tiftel få; I tin svett skal tu dig föda, Tin hustru och barn med sorg och harm, Til thes jblifven döde.

23. Så dref GUD them af Paradis, Från all then glädie och mycken pris, Som GUD them förra jårte. Thet hierta må brifta, som thet vifte Hyad glädie Adam släpte.

24. Så

24. Så fattede GUD et brinnande svärd, Utöfver vågen til lifvens trä, Förmenandes ofst thit komma. På domedag GUD efter sin lag, Med svärd vil syndare döma.

25. Ty bediom GUD af hiertans grund, Han gifve ofst nåd uti all stund, Vi måge thet svärdet undvika, För CHRISTI nöd och hård död, besittia himmelriket.

26. Thet gif ofst, CHRISTE, o HERREKÅR, Som sitter nu tin Fader när, Vi bedie thet allesamman, Som fåttiom vår lit at komma thit; GUD gifve thet visserlig, Amen!

(J. SVEDBERG.)

217.

AF Adams fall är platt förderst Mensklig natur och sinne, Och syndens gift uppå ofst årst, Som hvar med sig må finna; Dock är vår tröst, at ofst hafver löst CHRISTUS ifrån then skade, Then i Adam ofst alla påkom; GUDS vrede han på sig lade.

2. Ormsfens list Evam bevök, At hon är platt affallen ifrån rättvisan och GUDS kärlek; Ther med hon på ofst alla Kom evig död, ty var af nöd, At GUD ofst skulle gifva Sin kära Son, Nädenes thron, I then vi måtte lefva.

3. Såsom ofst nu then

gamla Adam Med synden har förderfvat; Så har ock CHRISTUS vår Frälserman GUDS vänskap ofst förvärfvat: Och såsom Adam med sit fall Hafver ofst under döden kommit; Så hafver JESUS CHRISTUS ofst all Med sin död ther utnommit.

4. Medan GUD ofst sin Son hafver skänkt, Tå vi hans fiender vore, Som blef på korsset för ofst hängd, Och sedan til himla faren; Ther med han ofst från dödens plats Hafver löst: om vi tro sådes på honom alena, GUDS lamb thet rena, Ho vil tå döden rådas?

5. Han vågen är och himmelens port, Sanningen ock så lifvet, GUDS Faders råd och eviga ord, Then han ofst hafver gifvit; Ther ock uppå, vi altid må Ofst dristelig förlita, At ingen ofst kan, utaf hans hand, Med makt eller valde slita.

6. Then menniska från GUD fierran är, Från salighet och åra, Som tröst til någon menniska bår, Förlåtande GUD vår HERRA; Ty ho sig någon annor tröst, I nödene förefätter Ån CHRISTUM, som ofst hafver löst, Honom diefvullen snart förskracker.

7. Men then som stadigt på GUD tror, Han blifver utan fara; Ty han på ena klipbo bor, Fast månne hans grund

grund at vara. Lida motgång kan han och tvång, Dock skal han aldrig falla; Han hafver sin tröst til **JESUM CHRIST**, Som ofs vil hielpa alla.

8. Så beder jag afhierrens grund, Tu ej ifrå mig tager Tit helga ord, utaf min mun, At min synd mig ej skadar, Som i mig bor: jag thet väl tror, Thet kan ej annars vara, Ån ho til dig kan gifva sig, han blifver utan fara.

9. Tit ord för mina fötter är En brinnande lucerna: Ho thet kan hafva i hiertat kär, Then rätta Morgonstierna: Med all klarhet bevisar sig Then ädela **GUDS** gåfva. **GUDS** Helge And regere them, Som hopp til honom hafva!

(SPENGLER.

ARRHENIUS.

218.

ACh vi syndare arme! Vår misfgierning stor, I hvilken vi äre fallne, Och i vårt hierta bor, Hafver kommit ofs alla Uti en sådana nöd, At ofs ej annat stodföre, Ån en evig död. **Kyrie Eleefon, CHRISTE Eleefon, Kyrie Eleefon.**

2. Ifrån döden ofs hielpa Kunde ingen gierning god, Ty fienden mände ofs stielpa, Försvaga alt vårt mod. Skulle vi blifva frälste, Så kunde ej annars ske, Ån at **GUDS** Son måste Lida död-

fens ve. **Kyrie Eleefon.**

3. Hade ej **CHRISTUS** kommit Här på jorden ned, Och sielfver mandom tagit, Och lidit döden med, Och så vår synd afplanat Genom sin pino stor; Hade ingen vordet skonad, Som i verlden bor. **Kyrie Eleefon.**

4. Sådana välgierning Och faderlig godhet Hafver ofs **GUD** bevisat, Och ofs sin nåd betedt I **CHRISTO** vårom **HERRA**, Som tolde för ofs död; Han vil alt ondt afvärja, Och hielpa ofs af nöd. **Kyrie Eleefon.**

5. Här med skole vi ofs trösta Både natt och dag, At vi ej förtvifle För **GUDS** strånga lag; Ty vi äre frälste Ifrån all farligheter, Genom **CHRISTUM** vår **HERRA**, Vålsignad i evighet. **Kyrie Eleefon.**

6. Therföre vele vi lofva, Och tacka i all land **GUD** Fader, och hans ende Son, Också then Helge **AND**: Och bedia at han vil le Ofs hielpa i dödfens stund, Och gifva en evig glädie Genom sin stora miskund. **Kyrie Eleefon, CHRISTE Eleefon, Kyrie Eleefon.** (*BONNUS.*

219.

HVar man må nu väl glädia sig, Här är stor frögd på färde; Ty **GUD** är, ofs nu

nu nådelig, Som voro döden värde: Han hafver allom sagt thettil, At han barmhertig vara vil; Hvad står ofs nu til trångia?

2. Jag under diefvulen fången låg, Kunde mig ej hielpher hielpa: Min synd mig qualde natt och dag, Och ville mig nederstielpa. Min synd mig til förtvislan dref, Ty synd och döden för mig blef, Helfvetet stod ofs öpet.

3. GUD af sine barmhertighet Sin ögon til mig vände, Han kunde ej lida min uselhet; Hielp ville han mig fånda: Ändoch jag var af synder full, Var han mig för en Fader hull, Och låt sig om mig vårda.

4. Han sade til sin enda Son: Nu är tid til förbarma: Far ned uti thet syndaland, Och lös the fångar arma Af theras synd och stora nöd, Fråls them ifrån then eviga död, Och låt them med mig lefva.

5. Sonen sin Fader lydig var, Kom til mig här på jorden; Af ene jungfru ren och klar Är han min broder vorden. Sin kärlek ville han mig bete, Och tog ifrån mig helvetes ve, Thet jag var pliktig lida.

6. Han låt utgiuta sit dyra blod, Sit lif mände han ej spara: Thet led han mig til syndabot; Ty må jag trygger vara. Han är min HERRE och Höfvitsman:

Uti hans död min synd försvan; Så är jag salig vorden.

7. Han for ock up til fadren igen, Ifrån thenna verlds elände, Ther vil han vara min måstar allen, Och mig sin ANDA fånda: Then i min nöd skal trösta mig, Och låra mig at känna sig Och i all fanning leda.

8. Thefs vare pris i evighet Och lof för utan ånda Fadrens stora barmhertighet, Som ofs then nåden fånde, Och neder slog i CHRISTI död Helvetet, synd och dödsens nöd. Ho kan ofs nu förderfva?

(M. LUTHER.)

220.

GUD af sine barmhertighet Hafver ofs til nåde tagit, Och all vår orättfärdighet med CHRISTI blod aftvagit; All vår förtienst är utelykt: Vi hafve ej annor tillflykt, Til nåden måste vi falla.

2. GUDS lag vore både helig och god, Dock kunde vi them ej hålla; Vårt kötsliga finne föll thememot, Ty mände vi i synd falla; GUDS vrede ther med öfver ofs kom, Och ofs tillstundade en strång dom, Tå GUDS bud vordo brutne.

3. Andan kråfja GUDS helgalag, Som hiertat måste röra; Eljest hafver GUD intet

intet behag, Til hvad vi-
tænke eller giøre: Nu är
menniskan ej utan kött,
Och är så ond af moderlif-
vet född, At hon mot andan
strider.

4. Dock var afnödene,
at GUDS lag Måste full-
bordad varda, Om vi vele
på vredenes dag Undvika
domen hårda; Ty är thet
ofs til en stor mon, GUD
fände til ofs sin enda Son,
Och låt honom mandom
taga.

5. Lagen för ofs fullbor-
dade han, Och stilte ther
med GUDS vrede. Ther
af frögdas hvar Christen
man, At honom then from-
man skedde; Til lagen må
nu vara vårt tal: Trots at
tu mig för döma skal, CHRIS-
TUS tig fullgiort hafver.

6. När vi nu här til fättie
vår lit, Och intet til ofs
siefva, Så varde vi våra
synder qvitt, Som samvetet
plåga qvälja: Vi varde och
thermed fromme för GUD,
Och få en ynneft til hans
bud, At vi them gierna åt-
lyde.

7. Med trone kommer
GUDS ANDE god, Som ofs
på nyo föder, Han verkar
ofs et annat mod, Och
kötsens ondsko dödar; Så
komma goda gierningar
fram: Thet var ej annat
än synd och skam, Hvad vi
tilförne gjorde.

8. Utan kärlek tron al-
drig är, Then henne plågar

prisa; Så få vi tå vår nästa
kär, At vi honom godt
bevifa. Ther med varder
GUDS lag upfyldt: Vi tiene
hvarannan oförskylt, Som
CHRISTUS ofs tient haf-
ver.

9. Kärleken söker ingen
lön, Dock yete vi then
tilstunda: Vi fättie then uti
GUDS skön, Och tvifse in-
galunda, At vi skole then
visserliga få; Hans fasta
löfte vi hafve ther på,
Dock af hans nåd allena!

10. Så står altsammans uti
GUDS nåd, At vi skole salig-
ge blifva, Och är uti hans e-
viga råd Them trognom
thet at gifva: Vi hafve ej
annat än skräplighet; I
GUD står all vår salighet:
Honom ske pris och ära!

(D. SPERATUS.

LAURENT. PETRI.

221.

Mel.) Min hog från menni&c.

O JESU CHRIST! tu nå-
denes brunn, Tu les-
vande vattukälla, En syn-
dares bön af hiertans
grund, Låt för tit Anfikte
gålla; Tin stora nåde och
liufliga namn, The låcka
mig atma syndare fram
Min nöd för dig at stålla.

2. Mit ursprung är af
syndig fäd; Af jorden har
tu mig skapat: Min salig-
het vid et åpletråd Har jag
förlorat och tappat, Och
blef så stadd i jämmer och
nöd;

nöd: Helvetes ve och eviga död Har med sin mun upgapat.

3. Vi skulle af äplet blifvit vis; Ej blef tå bättre handladt, Än at thet liufliga Paradis I jämmer blef förvandladt: För salighet kom jämmer och tvång, För lust och frögd arbet och motgång; GUDS vrede blef på ofs samlad.

4. Men lofvad vare, tu JESU CHRIST, Tu önska de lifsens HERRE, Som tog på dig vår synd och brist, Och ville sielf korsset bära: Thet jag var skyldig har tu betalt: Tilt salighet har tu mig utvalt, Tilt helga Namn til ära.

5. Tu hafver låtit mig verdens lius Med fundan kropp bekåta: Föräldrar, vänner, gods, lif och hus Frålst från olycko och våda: Mig gifvit en förnuftig siel, Förstånd och visdom, vett och skål, Afblotta ynneft och nåde.

6. Hvad mera godt tu mig har gjort, Thet har tu mig uppenbarat Genom tit kraftiga lefvande Ord, Och mig tin vilja förklarar: Thet är en lefvande egenom, Ther inne fins skön läkedom, Mot jämmer, sorg och fara.

7. Tå finner jag tig, o JESU kär, Med lifsbanneret i händer: Thet saliga kors tu för ofs bär, Ofs allom af nåde tilländer: Then jäm-

mer ofs äpletrådet bär, Med korsfens tråd tu borttagit har, At thet til nytta ofs länder.

8. Så gif nu, o JESU, för tit Namn skull, At jag min synd kan begråta, Och ålska dig som åst mig hull, Och värdes min synd förlåta. Jag sedan får i verldene här Thet dig behagar och mig nyttigt är, Och sidst en evig glädie.

9. Jag eländ matk och vandrings man, Igenom mång farliga stigar, Jag söker mit rätta fädernesland, Och aftonstunden förbidar: Jag finner här ingen säker ort, Jag hafva vil och skynda mig fort Thit jag får glädie och hvila.

10. Mit blifvande hem och fädernes bygd Jag här på jorden oij finner; Ty verlden och thes flyktiga frögd, Som blomstret snarlig försvinner: Mit lif är såsom en skugge och dröm, Bortlöper rätt hastigt såsom en ström, Som vatnet i jorden inrinne.

11. När stunden ändas och kroppen är kall, Och ögonen läggas tillsamman, Så tag ofs, o HERRE, til tin frögdefal, Tilt evig glädie och gamman. GUD Fader, Son och then Helige And, Vare lofvad och prisfad i all land, Nu och i all evighet, Amen!

(J. SYEDBERG.)

222.

O HERRE GUD, tin helga ord Hafva förgåten legat, Och til så stort et själamord, Långe vorden förtegat; Up var kommen i samma stad Mennisko dikt och lära, Then Skriften ofs förkasta bad Och vid GUDS ord ofs nära.

2. Ty själen hafver ej annan spis, Ther med hon sig kan föda; Then annan söker han år ej vis, Han vil sig fåfångt möda: Vår Måstare CHRISTUS thet också En fåfång Gudstienst kallar, Then själen intet hielpa må, Om hon sig ther vil håller.

3. Then plantering upryckas skal, Som GUD ej hafver stiktat: Hon får utan tvifvel sit fall, Til thet år hon alt pliktad. GUDS ord bestå i evig tid, Säkert man ther på bygger, Och bor ther med i godan frid, För regn och stormvår trygger.

4. Men tackom GUD, som ofs väl bör, För stora nåder sina, Som han nu med ofs alla gör, Och daglig låter skina: Hans helga ord i liufet igen Se vi med allvar komma; Menniskors dikt lider nu men, Som långe stod i blomna.

5. Låter ofs förty i liufet gå, At vi må lifvet finna; Om GUD tager ofs thet ifrå, Kunne vi thit ej hin-

na; I mörkret vandrar man ej rätt, Man stöter sig snart illa: Han träder hån mång ovifs fiåt, Och går om vången viller.

6. Så är thet ock stor klagan vårdt, Och är en högligqvida, At man här hafver mörkret kårt Och må ej liufet lida: Men HERRE, tu som liufet åst, Uplys vårt mörka sinne; Mörkret fördrifva kan tu bäst, Som ligger i hiertat inne.

7. Jag är vis om himmel och jord, At the ju sin kos fara, Likväl måste aldrig GUDS Ord, Förgås och ogilt vara; Vid them jag mig vil hålla vift, Och låta mig ej förskräcka, Ehvad ond af sin arga list Mig fienden kan upväcka.

8. När jag nu i et sådant mod Varder af verlden tagen, Then död lå mig förvisso god, Salig är mig then dagen: Thets tackar jag min Fader blid, Sit löfte han väl håller; Han ser til mig i allan tid, Ehvad på fårde faller.

9. Så beder jag tig, Fader min, Som mig i all nöd stårker, Tu gif tin And i hiertat in, När thet fast svider och värker; Och jag måste af thenna ö, Ther ingen slipper med lifvet, At jag så måtte glader dö, Och sedan med tig lefva.

(LAUR. PETRI.)

223.

M.) *Tå mig går sorg och &c.*

Förögder eder i thenna tid,
I som **CHRISTUM** bekänna. At han hafver i verlden vid Vårdats sit ord utfända, Som nu förkunnas rikelig För onda och för fromma: **GUDS** ord blifver evinnerlig, Och hans vilje förkunnad.

2. Adam för olydnes skull Hade förtappad vor det; Men **GUD**, som är af nåden full, Honomet löfte gjorde, Ther han sig fast förlät uppå, Och tviflade ingalunda; Ty **GUDS** ord i sanning bestå, För gamla och för unga.

3. Noach, en gudfruktig man, Vardt och icke förlorad; Ty på **GUDS** ord förtröste han, Thet honom var tillfvoret: At verlden skulle ej mer förgås I någon vattuplåga; Ty **GUDS** ord i sanning bestå För höga och för låga.

4. Abraham trodde **GUD** fast väl, Och ej på hiertat lade, At thet dock föll emot hans skål, Hvad **GUD** til honom sade: Hvad **GUD** hafver beslutit med sig, Thet gör han fullt med alla: **GUDS** ord är sant evinnerlig, Ehvad ther mot kan falla.

5. Loth vardt ock ej fördervvad tå, När **GUD** Sodom förgiorde: **GUDS** Änglar togen ther ifrå,

Och frälsten, ty han trodde. **GUD** fina väl bevarar kan, Ja, midti dödfens fara; Ty **GUDS** ord äro fast och sanna: Säll är then them bevarar.

6. David en Konung och Prophet, Mäktig i verk och ordom, **GUDS** löfte, thet han hölt sig vid, Vardt i sin tid fullbordat; Ty af hans såd, som lofvadt var, Föddes then rätte Smorde: Ty **GUDS** ord blifver vist och fast, I himmelen och på jorden.

7. Af Maria en jungfru skår Vardt födder hit til verlden, Then af **GUDS** Andå aflad är, **JESUS CHRISTUS** vår **HERRE**; Propheter och then helga Skrift Alt in på honom lända: **GUDS** ord är trofast, sant och vist, Nu och förutan ånda.

8. Han hafver ofs i sin Mandom Med **GUD** Fader förlikat, förkunnat ofs en rätt lärdom, All ting i rätt lag skickat; Theraf är all vår salighet, At vi tro ther til rättie: Utom **GUDS** ord är sanninghet, Vilfarelse och slättia.

9. Ofs lärer hela Skriften så, Och **GUDS** exempel alla: At ho som salighet vil få, Skal sig til **CHRISTUM** hålla; Och sin förtienst nedslå all slätt, Ty godt kan hon ej skaffa; När **GUD** ther om säger sin rätt,

rätt, Blir hon tå platt för-
tappad.

10. Med trone varde vi
för GUD Rättfärdige och
frome, Och sedan all hans
kärleks bud På vår nästa
fullkomne: Thesse tu styc-
ker äro et beslut Af all Lag
och Propheter; Ho ännor-
ledes dyrkar GUD, Fåfångt
han tå arbetar.

11. Men then hopen är
stark och stor, Som här
emot nu falla: The skria fast
emot GUDS ord, Och kätte-
ri thet kalla, Sig sielvfom til
et stort förderf; Thet kan
them intet båta: Ty GUDS
ord skaffar dock sitt värf,
Eh vad the le eller gråta.

12. Diefvulen, som verld-
sens förste är, Uppväcker
sina förstar, Som med sin
lister, makt och hår Sig
emot GUDS ord rustar;
Men GUD i högden ler
ther åt, Huru the i verlden
bulra; Hans ord väl fram i
liufet går, För leijon,
biörn och ulfvar.

13. Men var tilfreds, god
Christen man, Och låt tig
ej förskräcka; GUD sina
vål uthielpa kan, Eh vad til
them kan räcka. GUDS
ord, ther tu tig håller vid,
Är starkare än the alla,
Och gifver tig för vist then
frid, Som GUD tig til har
kallat.

14. Ty ligger ofs stor
makt uppå, At vi GUD
troligen bedia, Thet ville
han fast med ofs stå, Sin

hielp ej från ofs skilja:
Han har utlofvat thet för-
vist Allom them bistånd
giöra, Som hålla sig til JE-
SUM CHRIST: Honom ske
pris och ära!

224.

VAK up, vak up, i GUDS
Namn, Tu värdiga
Christenhet, Och tacka tin
kära Brudgumme För then-
na nådelig tid: I hvilko
han tig sit ord Hafver låtit
få igen; Ther med vil han
ofs frälfa, Så många som
thet ålska: Thet klingar i
all land.

2. Men diefvulen verld-
denes förste, Som lögnenes
fader är, Han vil thet gier-
na förstöra: Med svek han
biuder här: At ingen skal
GUDS Ord tala, Vid bann,
vid gods och lif: Han låter
många fördrifva, Förbrän-
na och aflifva; Thet hiel-
per honom dock intet.

3. Med tånderna the fast
skära, Satan och hans parti,
Ther med the vilja förfära
Tig, värdiga Christenhet;
Dock blif tu fast vid GUDS
Ord, Ty han förjer för
tig: Han säger, ho tig nå-
gon orätt gör, Hans ögnas-
ten han ther med rör;
Tin hielp är han visserlig.

4. Se huru GUD the Ju-
dar Halp utur Egypti land;
Och i thet röda hafvet
Konung Pharao fördränk-
te han. Jericho måste ock
falla,

fälla, När GUDS folk ther-
före kom, Af the trumeters
skalle: Altså hielper GUD
them alla, Som sätta sin tro
til honom.

5. Och the Medianiter
Giorde GUDS folk mödo,
Så ock the Amalekiter;
Man klagade GUD sin nöd,
Then them strax nådeliga
Halp genom Gideon, Then
tid GUDS folk trumetade,
En Hedning then andra dö-
dade, Mång hundrade tu-
send män.

6. Tänk huru tidt GUD
beskärnade För Saul Ko-
nung David, Then han ha-
de dräpit så gierna: GUD
bevarade honom med slit;
Och för hans son then skö-
na, Som kallades Abfalon,
Han ville honom döden til-
skynda, David måste riket
rymma; Dock kom han
therin igen.

7. Märk hurulund GUD
halp strida Emot Jerobeam,
I Konung Abia tid, Them
kringvårft hade han, At han
ej kunde undkomma; Men
folket ropte til GUD; Ty
flydde the fiender med
skammen: GUDS folk slog
them tillfammen, Femhun-
drade tusend död.

8. The likes halp GUD
at kämpa Afsa then Ko-
nung bæld, Tå Serah ville
fördämpa GUDS folk med
makt och våld; GUD män-
de the påkalla Rätt utaf
hiertans grund; Ty måste
the blåman falla: Tusend

tusend voro the alle, Som
dödde i samma stund.

9. Se huru GUD beskär-
nade Then Konung Hiski-
am, Hvilken fast hotat hade
Senacherib vid namn, Then
sin här stält hade Rätt mot
Jerusalem: Theraf GUDS
Ångelfälte, Såsom en rätt
krigshielte, Hundrad otta-
tijo fem tusend.

10. Hör huru GUD lät
strida För Konung Josa-
phat, Then tid honom ville
fördrifva, Ammons och Mo-
abs makt: GUDS folk hade
forg och klaga, Til GUD
satte han sin tröst; Ty
månade GUD så laga, At
hvar tog annan af daga, Och
GUDS folk vardt förlöst.

11. Så märk nu i alla tida,
Huru GUD sina fiender
slår, Som mot hans folk
vilja strida, Altid thet än
så går: Han kan dig vål
beskärma, Tin här åro alle
tald; Låt tu man diefvulen
svårma, Blif tu vid GUDS
Ord gierna Altid, så åst tu
utvald. ABRAHAM.

ANDREÆ.

225.

O HERRE GUD, tin hel-
ga Bud Åro förmörkad
blefne, Til thes tin ord blef
ofs kungjord, Och af Pau-
lo beskrefne: Ther til ock
mer af andra fler Åro igen
upfunnen; Thefs tacke vi
dig evinnerlig, At vi lefve
then stunden:

2. At

2. At thet med makt ofs blifver sagt, Ytterst i verldens ända. O HERRE mild, gif them ock til, Som thet ännu ej känna, Och akta mer menniskolär; Tin nåd ther med at tvärfva: O HERRE kår, tin ord them lår, At the ej platt förderfvas.

3. Vil tu nu vist kallas rätt Christ, Så skal tu tron bevara: Som tu kan bårst, skal tu ther nåst Kårleken icke spara; För CHRISTI skuld var altid huld Tin jämn-Christen och nåsta: I samvet ren var utan men, At GUD må hos dig gåsta.

4. Men HERRE kår, alt thetta är Af tine nåd allena: Tin ANDES tröst, gör fri och löst, Och kan all sorg förmena. Fast verlden all med trug och våld Ofs ville platt fördrifva, All theras prakt har ingen makt, The låta thet väl blifva.

5. O GUD, tilse och nåd bete, At the sig må omvånda, Som ej förstå, tin ord försmå, Må jämväl til dig lånda: The såja slått, thet är ej rätt, Och hafva ther ej låst, Ej heller sport thet ådla ord, Thefs kraft ock så thefs väsend.

6. Men thet är vist, som JESUS CHRIST Ofs sielfver månd beskrifva: All ting i grund Förgås en stund, Men GUDS ord skal

ståds blifva I evighet, til straff och led, Som har förstockat hierta: The måste sidst dock lida brist, Ja, evigt ve och smårta.

7. GUD är min tröst, ty vet jag vist, At döden mig väl bårar; Ty GUD har mig sielf visserlig Med sinom blod löst åter. Ty vet jag vist, at JESUS CHRIST, Sit löste har mig gifvit: Han hörer bån, och mig ej sön, Hvad mig tienar til lifvet.

8. Jag beder sidst, O JESUS CHRIST! At tu tin nåd ej tager Från mig i nöd, når jag med död Skal lykta mina dagar; Låt så tit ord, som är kungjordt, Mig tro och styrko gifva, At jag hos dig evinnerlig I himmelsk frögd må blifva.

(D. SPERATUS.

OL. PETRI.

226.

ET godt beråd och välbetänkt mod, The åro i alla saker god, Then helga Skrift så lærer: Then sig begynna vil et spel, Och så sin dårskap följa vil, Thet lyckas honom sållan.

2. I verldlig ting är thet ju sant, At ingen vis thet neka kan; Dock skal tu båttré besinna, At thet är dårligt biuda til, Når en mot GUD sig såttia vil, GUD vil dock platsen vinna.

3. Och

3. Och Lucifer förnam thet vift, Som var en Ängel utan brist, Hos GUD i frögd och glädie; Men han fann på en dårhet slik, At han GUD sielf ville vara lik, Han aldrig thet förgäter.

4. Adam, som var then förste man, Then GUD sielf skapte med sin hand, Kom ofs i plats och möda; För hans dårskap och eget sinn' Blef all vår gläie vänd omkring, Kom ofs med sig til döda.

5. Spör tu än åt hvad dårskap är, Then helga Skrift hon tig thet lär: Thet är, GUDS Ord ej lyda: Thet lærer hvad tu hålla skal; Om tu gör hvad tig är befalt, Visdom skal tig ej tryta.

6. Pharaos var en Konung håld, GUDS folkhan hade i sit våld, Them qualde i all stunde; GUDS ord var honom tvårt emot; Ty slog GUD honom under sin fot: Han blef på hassens grunde.

7. Gamaliel then vise man, Thet är förgäfvets, säger han, At vilja GUDS ord fördrifva. Paulus fick thet ock väl förstå, Tå GUD mänd honom til jorgen slå, Han måste ödmiuk blifva.

8. Betänk tig väl hvad tu slår på, När tu GUDS ord ej höra må, Them han tig nådelig sänder, Til hielp och til uprättelse; Men gör tu ther af spott och

spe, GUDS vrede tu på tig vänder.

9. Tu åst sielf vis och ganska klok, Tu menar tu ej har behof, At tu af GUD skulle läras: Thet dig dock aldrig gagna kan; Men stielper både qvinno och man. GUDS nåd kan ej umbäras.

10. Tu usle mull och arme matk, Som på the ord ej gifver akt, Som GUD sielf hafver talat: Hvert vil tu hån i tin sidsta tid, När verlden all förlåter dig, Tin bättring är förhalad?

11. Tu ligger och vänder nåsan op, Hvar är tin makt, tu arma kropp? Tu hafver GUDS ord fast hatat, Then tid tu vaft i verlden til; Nu GUD thet längre ej slida vil, Ty hafver tu striden tappat.

12. Tu har försmådt then dig har skapt, Som all ting hafver i sin makt, Tu kant honom ej undlöpa: Han bad dig komma och roppe fast, Men tu hölt thet för spott och last; Dyrt nog skal tu thet kiöpa.

13. GUD vil tå slå under Christi fot them hans ord hafva stridt emot, Och följt thetas egna drömar, Och lefvat ogudaktelig; Theras dårskap vil tå ånda sig, Han skal them tå för döma.

14. Ty vänder om både qvinna

qvinna och man : Gifver eder under GUDS våldiga hand, Och låter eder undervisa Med the ord, som GUD sielf hafver sagt ; Af hiertans grund gifver på them akt, Och lærer GUD at prisa.

(ABRAHAM

ANDREÆ.

227.

M:) Herre JESU CHRISTE.

Jag vet et blomster skönt och fint, Thet månd mig liusligt falla : Jag älskar thet af hierta och sinn, Och utan sken, För andra blomster alla.

2. Thet blomstret är GUDS helga ord, Som han ofs hafver gifvit ; Thet lyser genom then mörka port, Uti all ort, Til thet eviga lifvet.

3. Han vågen är och en rätt dörr, Sanningen också lifvet ; Then ånger för sin synderbår, Och ejtvislar, Honom hans synd tilgifves.

4. Han säger: kommer alle här Til mig som syndare äre, Jag vil efter eder hiertans begår, Som en broder kär, Er vederqvecka och lära.

5. Thet sker genom hans Sacrament, Hans helga död och pina, Med hvilken han har värfst och skänkt, Af nåd betänkt, At vi må hafva lifvet.

6. Thet hafver GUD ofs menniskor Lärt här på jorderike, At vi genom CHRI-

STUM hans Son, I himmels tron, Må ärfva Himmeltike.

7. Vi bedie tig, o JESU CHRIST ! Genom tin bittra pina, Tu som för oss död vorden äst, HERRE JESU CHRIST, Vik aldrig ifrån tina.

8. Tag ofs för tina barn här an, Vi altid må tillsammans Tit ord bekänna för hvar man, På en rätt bant, O JESU CHRISTE ! Amen.

(FÖRTSÄ.

AUSIUS.

228.

Mel.) O Herre GUD, tin St. **H**jelp HERRE mil, hur står thet til, At ingen här kan lida Tin arma skär, som uppenbar Tit ord bekänner vida, I stort armod med tolamod, Och vaktar sig för synden ? Ther dock sit hof Turk, Jud och Påf, I verlden altid finna.

2. Thet gör, o CHRIST, hins ondas list Och harm mot hiorden tina, Som drifver lögn och falska sågn, Med marter, mord och pina, Och genom sken, tienaren sin, Sin vilja hielper vinna ; Ther dock tit ord på thenna jord Fast litet rum må finna.

3. En lycka slik ock Noah fick Uti sin ark förfara, Som flyter fram, ja, af och an I vågen utan fara. Vatn, våder, eld, alt satans våld, The

The åro fast til mena; Han
skal åntå then låta gå :
GUD råder alt allena.

4. Och JESUS CHRIST
sielf, thet är vist, Fast om
han sova månde, Han va-
kar dock, ja, förjer ock,
Han hielper utur vånde, I
sinom tid, hans hielp få
blid, Skal sig vål låta sin-
na; Men satan skal få skam
och fall, Och all hans makt
försvinna.

5. Tu grymma haf, svalla
i quaf Mot Christi skep
thet lilla: Tu drake stygg,
som gör otrugg Thes våg
och spåren villar: Tu An-
tichrist, som brukar list,
Samt våld och svård med
pina; Slikt trug och hot
GUD står emot, Som altid
hielper sina.

6. Then HERREN bålde
har makt och våld, I storm
och allan fara; Thet skep-
pet vist har ingen brist,
Som HERREN månd beva-
ra. Sielf HERREN är til-
stådes här, Som vind och
vågen vida Vål nåpså kan,
alt med sin hand; Ho vil
mot honom strida?

7. Vår starka värn, then
Morgonstiern, Skal natten
ofs snart ånda. Vi se et
land, en ånklig strand,
Thit thetta skepp skal län-
da: Then himmel skår;
Hielp HERRE kåt, At vi
then hamnen finne! Så
sucke vi, ach! stat ofs bi;
Har ofs, o GUD, i minne!

(CHRIST.)

229.

ACH! blif hos ofs, O JE-
SU CHRIST; Ty af-
ton är nu kommen vist:
Tin helga lærös klara lius
Låt altid lysa i tit hus.

2. Nu är enfast bedröflig
tid; Förlån förthenskul,
HERRE blid, At vibehålle i
vår nöd Tin Sacrament, in
til vår död.

3. Helt syndigt går nu
hos ofs til; Tin Kyrko
hielp, o JESU mill! Gif
kraft och styrko med tit
ord, Så at thes verkan
varder spord.

4. Behålt ofs endast vid
tit ord, Förhindra satans
trug och mord; Så at tin
Kyrka i all tid, Må se, at tu
åst henne blid.

5. Tu vårdes, HERRE,
se ther til, At mången lærer
som han vil: Förfuset vil
nu måstra GUD, Och tadla
på thes ord och bud.

6. The stolta andar däm-
pa nid, Som sträfva fast
med allan id, At föra nytt
på banen an, Förfalska så
tin låro sann.

7. Then sak är tin, o JE-
SU mill: Then åra kommer
ock tig til; Förthenskull
på thes sido stå, Som tit
ord här försvara må.

8. Tit ord är i vår nöd
och sorg, Vår såkra tröst
och fasta borg: Ther vid
behålt tin Kyrkoren, Och
fria henne från alt men.

9. Gif

9. Gif at tit ord ofs lyser få, At vi i mörkret intet gå; Men, genom thenna jemmerdal, Må vandra til tin himmels fal.

(D. SELNECCERUS.

4. SVEDBERG.

230.

I dag är HERRANS Sabbaths dag, Förgåtom ej hans strånga lag: Med arbet låtom nu bestå, Vi vilje för GUDS ansikt gå.

2. Vår GUD är helig, ganska stor; Han selfi sino hufe bor; Knåfallom för hans Majeståt, Med ödmuk, sann botfärdighet.

3. Hans vrede är odrågelig; Dock hörer han fast nådelig Thens armas och thens trångdas röst, Och gifver hugnad, nåd och tröst.

4. Berömmom HERRANS stora makt, Som verdens grundval hafver lagt, Och alt har skapat med et ord, Hvars godhet daglig varder spord.

5. Och när nu alt i pryning stod, Tå skop GUD menniskan ganska god: GUDS helga belåt hon tå bar, Och med all visdom upfyld var.

6. Besinnom med all tacksamhet Then nåd, GUD altid har betedt: Han hågnar och förförjer vål, At intet felar lif och själ.

7. Betänk, o Christen, och thet lär, At CHRI-

STUS ock upståndn är, På thenna HERRANS Sabbaths dag: At man skal följa CHRISTilag.

8. Til CHRISTUM stände all vår lit, At vi hans dag med allo flit Begäm, uppå the Christnas vis, At CHRISTO gifves lof och pris.

9. GUD Fader, tu all verden skop, At himlens här och jordens hop förkunna skal tin stora makt, Som ofs tit ord thet hafver sagt.

10. Hielp nu och med tin Anda stärk, At vi tillsammans tina verk Så lofva och så prisa nå, At vi tin nåd städs niuta få.

11. Förlåt, o GUD, then stora brist, Gör thet för Sonen JESUM CHRIST: At mångens slemma sed och lag, Är platt förakta HERRANS dag.

12. Ej någon dag i vekan är, Ther man få syndigt lefver här; Tå öfvas svalg och fylleri, Stor svordom, slagsmål, horeri.

13. En sådan Gudstienst HERREN spör, För alt thet goda han ofs gör; Gemenlig går thet nu få til, Man utan ordning lefva vil.

14. För sådant syndigt lefverne, Vil GUD med plågor, qval och ve, I synnerhet med eld och brand, Hårdt straffa både stad och land.

15. Thet

15. Thet svåra straff, som följa vil På sådan synd, gif, HERRE, til, Och låt them dock befinna sig, At thet dig dyrka rättelig.

16. O tu upståndne JESU CHRIST, Låt ofs stå up, at satans list Ej söfver ofs i synden in, Och fälle få i vredens tin.

17. Som tu af död upstån- den äst, Så låt vår omsorg vara måst, At vi hår up af synden stå, Och med dig in i lifvet gå.

18. Omvändt, o JESU, theras hop, Som sänkter är i syndens grop, Then ther tin dag vanvyrdamå, Och vil ej til tit tempel gå.

19. Ach! låt them dock betänka sig, At the må lef- va Christelig, Och fira så tin Sabbaths dag, At thet sker dig til godt behag.

20. O Helge AND, tit ord, tin röst, Låt ofs så fatta til vår tröst, At tolamod, tro, kärlek ren Må växa til hos hvar och en.

21. At mången själ, o Ande blid, Tit ord föraktar thennatid, Ther öfver tu förbarma dig, At then dock må befinna sig.

22. På thet vi samtlig dyrka må Then GUD, vi bære tro uppå, Och alle sidst then Sabbath stor Få hålla, ther GUD evigt bor.

231.

O GUD, thet är enhier- tans tröst, När til tit hus man kommer, Ther vi få höra tina röst, Och låra tina domar. Hur' väl thet i tit tempel går, Hur' Helge- domen härlig står, Thet är stor lust at skåda.

2. I tino huse är en dag Fast bättre til at blif- va, Ån alt thet nöije och behag, Som verlden har at gifva: Fullkomlig glädie hos dig är, Uti tin boning, HERRE kär, Ther tu dig uppenbarar.

3. Ty bedie vi få inner- lig, At tu then nåd ofs un- nar, At vi ther blifve ståds meddig, Ther man tit ord förkunnar: Och låt ofs ther tin äro se: Tin härlig- het ock ofs bete, Med frögd förutan ända.

4. Gif ofs, O GUD, tin ANDA god, Som altid ofs bereder, Uplyser, styrker hog och mod, At låra tina seder: At vi tit ord må rätt förstå, Ther efter ofs fast stålla få, At titt Namn al- tid helges.

5. Vi prise dig, o Fader kär, Samt med tin Son, vår HERRA: Tig Helge AND', som trösten är, Ske ock så jämlik ära; Som thet i allan tid är skedt, Och ännu sker i evighet. Vi siunge ther til Amen.

(D. SELNECCERUS.

J. SVEDBERG.

(LAURENT. JONÉ.

H

232.

HIt, o JESU! samloms vi,
 At tit helga ord få
 höra: Värdes sielfver stå
 ofsbi, Och vår hog til an-
 dakt röra; At han ifrån
 jorden tagen, Til tig altid
 värder dragen:;

2. Vårt förnuft förblindat
 är, Mörker all vår siäl
 betäcker, Om tin ANDE
 är ej när, Som nytt lius i
 henne väcker. JESU, vär-
 des ofs nu stärka, Och nytt-
 hierta i ofs verka:;

3. O! tu härlighetens
 sken, Lius af Fadrens lius
 utgånget, Gör vår hog
 från mörkret ren, Som
 vårt hierta håller fånget.
 Styr vår tunga, hog och ö-
 ra, Til at rätt vår GUDS-
 dienst giöra:;

(CLAUTZ. LAGERL.)

233.

Mel.) Min siäl skal utaf &c.

OGUD, som hörer allas
 röst, Gif ofs tins AN-
 DAs gålva, At vi, som sät-
 tic til dig tröst, Tig rättslig
 kunde lofva: At vi tit ord
 få höra må, Vår tro hon
 kunde styrko få, Och vi må
 Christligt lefva.

2. Låt up hvar trogen her-
 das mun, At han tit bud må
 följa, Och oförkräkt, i
 thenna stund, Ej någon san-
 ning dölja. Men hvad tu,
 GUD, ofs fåja vil, Ther gif
 tu tina nåder til, At han
 thet ofs förkunnar.

3. Vår öron öpna, HER-
 RE GUD, Regera hog och
 finne, At vi må höra tina
 bud, Och hafva them i min-
 ne; Så at vi ordet väl för-
 stå, Och altid i tin vilja gå,
 Och således ordet giöre.
 (LAURENT. JONÆ.)

234.

HERRE JESU CHRIST!
 Gif mig til ofs vänd, Tin
 Helge AND tu til ofs fänd:
 Med nåd och kraft tu ofs
 reger, Och ofs på lifvens
 väg sielf för.

2. Låt öpnas mun til tins
 namns pris, Styre hiertan
 tin Ande vis: Öka vår tro,
 uplys vår siäl, Tit helga
 ord at lära väl:

3. Til thes vi stunge med
 GUDS hår: Helig, Helig
 vår HERRE är, Och skåde
 hans Ansikte klar, I himla
 högd bland Ängla-skar.

4. Ära ske Fadren och
 hans Son, Then Helge
 AND i samma thron: Then
 heliga TreEnighet Vår
 stor pris i evighet!

(VILHELMUS.)

(D. GEZELIUS)

235.

Således är vår kyrko-
 gång Thenna stunden
 väl försluten: GUDS ord
 lära, bön och sång är
 HERRANS Namn besluten.
 GUD han vare evigt pris
 sad, Som ofs har så härligt
 spifat:;

2. V

2. Vi gån hem, hvar til sit bo, Af GUDS helga gåfvor glade; Finne nu vår sälla ro, Hvar til vi stor längtan hade. GUD ofs framgent så ledsage, At vi honom väl behage:.

3. GUD! vår utgång sällig gör: Våra brister nådigt hela, Och all satans list förstör; Dagligt bröd låt ofs ej fela: Låt ofs väl vår vandring ända, Och til tig i himlen lända:.

(SCHENK. LAGERLÖF.

236.

O! Rom, går thet nu så med tig, Som hafver stält här lefvat, Och tin Påfve nog vådelig öfver all verld uphåfvet: Och gjorde tig båld med mycken våld, Tin makt gick öfver alla; Föraktade så både stora och små, Som ej ville til tig falla.

2. Land, rike och theras förmån, Tu aktade ganska ringa, Aldrig tänkte tu i verlden än, At tig skulle någon tvinga; Nu kom här fram en ringa man, GUDS ord hade han i munnen, Och slog tig om, o starka Rom; Thet trodde tu ingalunda.

3. Alle veta nu väl med sig, Genom GUDS ord och nåde, At tu och tin afgud med tig Hafva ofs kommit i våde, Och ofs förstört ifrån GUDS ord, På människors dikt och funder, Och så

förvåndt och nederfånt I tin sällskhets afgrunder.

4. För GUDI och hans helga CHRIST Tu tig en afgud upreste, Som är then sanne Antichrist, Thet Skriften väl beviste: Han är ju then, som sig allen, Låt aldråhelgast kalla; Och gjorde såsom skrifvit står, Igenom Propheter alla.

5. Si, man har dyrkat för en gud, Och gjort stor pris och åra, Then stora Babylonska brud, Som med sin falska lära Hafver bemångt, och mångom skånkt, Af the jorderiks Förstar: Bervingat mång, och gjort stor tvång, Och ingen man betröstat.

6. Unger, gammal, qvinnå och man, Thet skolen j veta alle, At Jesabel med Babylon, Hon är nu nederfallen: Som satt i pris, och hölt sig vis, Och gjorde sig mycket stålter, I sit högmot emot GUDS bud, Som hennes nedfall välte.

7. Evangelium, GUDS sanna ord Var tig af GUD befalladt, At spisa then förskingrade hiord, Så vidt öfver verlden alla; At vi med ro, och hiertans tro Bekänne GUDS namn och åre, Och frukte then, som är allen Utöfver alt en HERRE.

8. Nu har man mera fruktat tig, Som äst i synden, H 2 födder,

födder, Ån self GUDS Son af Himmelrik, Then ther för ofs år döder. Tin lag och band omkring all land Fast räddes både man och qvinna: Nu gifve GUD, at all tin bud Må snart en ända finna!

9. Ja, synder med thes stora kraft, Förlått tu svårliga många, Sade at ingen blefförtapt, Om tu kunde godset fånga. Aldrig var sagt til thenna makt, At bruka tin egen vilja: Men med GUDS ord then Chri- nahjord Från sina synder skilja.

10. Then Helga Skrift har tu förvänt, Ofs til stor nöd och vända, Och obarmhertigt them förbränd, Som mot tig ville stånda: Nu hafver GUD tin falska bud All verlden uppenbarat, Och med sin ord, then klena hiord, Sina vågar rätt förklarar.

11. Ofödder är then meniska ån, Som kan alt spel beskrifva, Thet Påfven med så många allen I verlden plågar drifva; Med munker och mångt parti, The honom åro like, Hans creatur, hvart i sin skrud Utstånge från Guds rike.

12. Nu bedie vitig, JESU håld, Tu högst i himmels throne, Fråls ofs från Påfvens grymma våld, Och all vår fynd försone; Ty tu allen förvist år then, Som hielper och tröstar alla;

Ho tina nåd af öfverdåd Försmår, skal evigt falla.

(OLOF SVENSON.)

237.

GUD Fader vilje vi prisfa Och JESUM hans enda Son, Med härlig fång och visa; Thet år ofs til en stor mon, At vi honom tacke och åre, Och rätt at hiertans grund, För sina heliga läro, Både nu och i all stund.

2. Fordom tid var thet talat, Af Helga Propheters mun, Och var en lång tid dvalat, Til ena tillskickade stund, At komma skule le hunger och plåga, Dock ej på bröd eller must; Men menniskan skulle fråga Eiter siälens enda kost.

3. En ulfver var uprunnen I bland the kallade fåren Och vardt med makten funnen, At skingra år från år; Han kunde sig aldrig måtta Af theras mjölk och blod, Med olag och orätta: Han var them intet god.

4. Thet villdiur har sig ståte, I JESU heliga ståde Och har sin GUD sögätet Thet år upfylt med hat Och vil the herdar förderfva, Alt med en sådan akt; Thet menar sig förvärfva Öfver fåren alla makt.

5. Thet var stor jämme och plåga I bland then fatiga hiord; Ty ingen torde våga

våga Utsprida GUDS heliga ord, För thenna ulfven ärga, Alt med sit svåra hot; Ty han mänd döda och sarga Them honom stodo emot.

6. Öfver thenna vederböda Låt GUD förbarma sig, At thetta vildiur snöda Så for med list och svik; Ty sände GUD sin Anda I thenna verlden nid, At lära oss förstånda Och känna CHRISTI frid.

7. Så hafve vi nu förståndet, Af GUD är thet fåskedt, Uplöst har han thet bandet, Och oss sin nåd betedt. Ty vi hafve återfångit GUDS ord, then härliga spis, Som lång tid var bortgångit; Ofs qualde vredfens ris.

8. GUDS klara ord och rena, Som siälens hålsa är, Vil oss then ulf förmena, Som afvund ther vid bår, At thet skal oss förklaras, Alt med sin rätta grund; Han finner sig theraf snärjas, Hvar dag och allan stund.

9. O ädle JESU CHRISTE, GUDS Son af himmelrik, Som oss aldeles utviste, (Thes vele vi prisåtig) Huru vi skole öfvervinna Then leda Antichrist, At han kan sielf besinna Sig snärjas med sin list.

10. Förminskas skal tit vålde, Tu grymme Antichrist; Tina lemmar och uppehålle Hafva redo fångit en brist: Och ytterst

skal GUDS ANDE, Som går af CHRISTI mun, Tig dråpautan vända: Så ändas verldfens stund.

11. At så skal ske och hända, Thet har ofs Skriften lärt: Titt rike skal få en ända, Som hafver en lång tid hårdt. Then länge var ilönde, Han är nu uppenbar, Som allom GUDS ord sönde, Och lärde! sin egen par.

12. Ho äst tu arge däre, Som undrar här uppå? Tu må väl fålla tårar, At tu kunde veta så, Och lära then rätta vägen, Som leder til evigt lif, Och icke vara så trägen, I hän och fåfångt kif.

13. Vil tu nu thet rätt veta, Så fly all mencklig dikt: Apostlar och Propheet, Och all then helga Skrift, Gifva tig thet tilkänna, Om tu them söka vilt, Hvart tu skalt hamna och lända: GUD vare oss allom mild! (LAUR. PETRI.

238.

M.) Tå mig går sorg och. &c.

VAr glad, min siäl, och fatta mod, GUD vil få ån förbarma. Vist hielper tig then HERREN god, Som frälå vil then arma, Fast thet går hårdt; i rosen gård Får man ej altid vara. Then på GUD tror, han trygger bor, I allskiöns nöd och fara.

2. Thet Josef vift, then
H 3 from-

fromme man, Har mången gång förfarit: Om David, Job man låsa kan, Hur the i nöd ha varit; Men HERREN blid, i rättan tid, Them dock ur nöden rykte. Then på GUD tror, han trygger bor, Fast världen all förtrykte.

3. Trots verd och satan, at i mig Från min GUD kunnen draga. Mitt hopp vid HERRAN fäster sig; Hans nåd spör jag all daga. Han hielpen har för mig ospard, The må jag honom prisfa. Then honom tror, han trygger bor; Ho vil mig annat visa?

4. När menniskor bespotta mig, Och uti grund förakta, Som GUD mig hade fiött från sig; Dock vil jag thet ej akta. GUD skyddar mig här visserlig; I honom står mitt nöje. Jag honom tror, på honom bor; Han kan mig ock uphöja.

5. Ändock thet stundom tyckes så, At GUD ej vil mig värda, Och världen månde mot mig stå Med trug och orden hårda; Så vet jag vist, at han mig sidst, I rättan tid vil hielpa. Then på GUD tror, han trygger bor; Ho kan mig tå nedstielpa?

6. Ty var nu glad, min siäl så kår, Och låt tig ej förföra; Ty världen, synd och satans här, Skal tig ej skada göra. Si, JESUS CRIST GUDS SON för-

vist, Them månde öfvertvinna. På GUD tu bygg, så åst tu trygg, Han hielper i all sinne.

7. Ej någon han förlåta må, Som i hans vilja lefver, Och honom endast litar på, Och i hans våld sig gifver: Tro, kärlek, hopp, i lifsens lopp GUDS nåd och tröst mig delar. Then på GUD tror, han trygger bor; Ej något honom felar.

8. Then hielp hos världen söker här, Och ej hos GUD sin HERRA, Han vrångvis och förderfvad är, Och kommer ej til åra: GUD först och sidst, vår hielp är vist, I JESU med all gamman. Then sådant tror, han trygger bor, Och varder salig, Amen.

(HELMBOLD. AUSIUS.

239.

M.) I dag är Herrans Sabot. Uti tin nåd, o Fader blid, Befaller jag i allan tid, Min arma siäl, och hvad jag har: Anamma alt i tit försvar.

2. Min siäl, mit lif tit egit är, Thet vetst tu sielf, o HERRE kår: Hvad tig tilhörer sielf bevar, Så råds jag ej the ondas skår.

3. I tig är jag af hiertat nögd, Tu åst min enda tröst och frögd: Uti min nöd och stora brist Åst tu min hielp, Thet vet jag vist.

4. Thet är min tro, o Fader

der blid ; Hielpat jag altid
blir ther vid : Ifrå tit barn
tu aldrig vik, At jag må
ärfva himmelrik.

(J. SPEDBERG.

240.

Alena til tig, HERRE
JESU CHRIST, Mit
hopp står här på jorden :
Jag vet ej annor tröst för-
vift, Min tröstare äst tu
yorden. Från evig tid är
ingen utkorad, I verlden är
ingen menniska boren, Som
kan af nöden hielpa mig ;
Jag ropar til tig, Til then
man måst förtröstar sig.

2. Min synd är stor och
mycket svår, At hiertat må
förtvina ; Tag bort min
synd, thet stora sår, Genom
tin död och pina : Och säg
thet tinom Fader huld, At
tu betalte mina skuld, Så
flipper jag af syndsens sna-
ra : O HERRE, halt utan
fara Hvad tu tillsagt och
lofvat har.

3. Gif mig af tine barm-
hertighet, Then rätta Christ-
na trona, På thet jag tina
kärlighet Må innerliga rö-
na : Först och för all ting
älska tig, Så ock min nästa
såsom mig. I minom änd tin
hielp mig sänd, Gör thet
behänd : Diefvulens list
långt från mig vänd.

4. Åra ske GUD i sin hög-
sta thron, Alles vår käre
Fader : Och JESU CHRIST
hans enda Son, Som ofs al-
tid bevarar : Och GUD

then Helga ANDA ; Hans
hielp står ofs til handa,
Ther med vi varde behage-
lig, Här nu timmelig, Och
sedan ther evinnerlig.

(CHIOMVSIUS.

THOMÆUS.

241.

Mel.) Nu tackar Gud alt : &c.
Väl mig i evighet ! Nu
känner siäl och sinne
Tröst, fågnad, frid och ro ;
Ty jag är uti minne Hos
GUD, min Frälferman, och
ser mig niuta vift En frukt
af pinan tin, o milde JESU
CHRIST !

2. Bort hän, bort hän
från mig, Meder fördömda
skara, Synd, afgrund, dief-
vul, död ; Ty GUD vil mig
försvara : Han är med mig ;
hvem tör sig sätta emot
mig ? Han är then mig för
alt försvavar vådelig.

3. Han är then, som mig
har til nåder gunstigt tagit :
Han är then, som min synd
och straff har från mig dra-
git. Här efter låt mig, GUD,
min lefnad ställa få, At jag
i fanna frukt och kärlek
lefva må.

4. Gif at jag altid må uti
tin budord vandra, Och alt
hvad tig är ledt med allo
flit förändra : Hielp at jag
hålla må för all min lust
och frögd Tin fanna fruk-
tan, och så lefva evigt
nögd ! (LISKOVIVS.

PETREUS.

242.

M.) När vi i högsta nöden &c.
 Jag tackar dig, min högste
 GUD, För tit ords tröst
 och frögdeliud, Hvar af
 mit hierta gläder sig, Uti
 anfäktning stadelig.

2. Jag känner nu tin AN-
 DAs tröst, Som gör från
 sorg mit hierta löst, Och
 mig förvisar om tin nåd,
 Fast jag har brukat öfver-
 dåd.

3. Af sådan nåd jag frög-
 dar mig, Och ganska öd-
 miukt tackar dig, At HER-
 RANS kraft så våldelig, Uti
 min svaghet styrker mig.

4. Tin nåd föröka, GUD,
 i mig, Och led mig på tin
 viljas stig; Mit lifslop tu
 bäst styra kan, At jag för-
 argar ingen man.

5. Gif stadig tro och kär-
 lek rund: Förån at jag uti
 all stund Botfärdig finnes, så
 at jag Bereder mig til död-
 sens dag.

6. Tu satans list ifrån mig
 drif, Uphålt mig til et evigt
 lif: En salig ånda mig be-
 skär, Min själ tag til dig,
 HERRE kär.

7. På thet jag för tin him-
 mels thron Tig prisfa må,
 ock så tin Son, Samt Helge
 AND: o Fader kär, Gif
 hvad tit barn af dig begår!

(J. SVEDBERG.)

243.

M.) Så som hiorten trädje &c.

Bort mit hierta med the
 tankar, Lik som voré
 tu utfödt: Hålt dig fast vid
 GUDS ords ankar, Och
 alsingen motgång sköt. Åst
 tu ond och full med skuld?
 Si, så är GUD from och
 huld; Fast tin synd förtie-
 nar döden, Frålsar GUD
 dig dock urnöden.

2. Tu, så väl som andre
 alle, Åst upfyld med synd
 och last, Hvilket Adam ge-
 nom fallet Har orsakat med
 en hast; Men om tu til
 HERRAN flyr, Och tin
 förra ondsko skyr, Skal han
 tå tin suck och klaga Med
 all nåde vist uptaga.

3. GUD har ju et sådant
 sinne, Thet af kärligt Fa-
 ders mod, Mot ofs alltid nå-
 digt brinner; Ty han är
 ofs huld och god. Han stor
 vårdnad om ofs bår, All
 vår nöd hans olust är: Til
 vårt ofall drar han leda,
 Ja, vår död gör honom
 fveda.

4. Si, så sant jag evigt
 lefver, Vil jag ingen syn-
 dars död; Utan at han al-
 tid sträfver Til at döda
 synden snöd. Jag en hiert-
 lig glädje får, När en själ,
 som vilse går, Hon vil sig
 til mig omvända; Intet
 ondt skal henne hånda.

5. Ingen herde kan så le-
 ta Efter et borttappadt får;
 Kunde tu GUDS hierta
 veta, Huru fast thet til dig
 står, Törstar, långtar in-
 nerlig

nerlig Efter then, som söndrar sig Från hans hiord och får så fåta, Skulle tu af kärlek gråta.

6. GUD, som älskar vist then fromma, Som uti hans huse bor, Vil at ingen skal omkomma Genom fatans grymhet stor. Hvilken ifrån fatan flyr, Och hans verk med alfvar skyr, Frögd i högden han upväcker, Som förutan ända räcker.

7. HERRANS Ånglar all i länder Glådia sig, så väl som GUD, När en syndig sig omvänder Med sannbot och bättrings liud: Afstå vi från synd och last, Så skal HERREN med en haft Vår misfgeriing helt förglömma, Och i diupa hafvet gömma.

8. Ingen siö så högt upsvallar, Intet diup så grundlöft är: Ingen ström så häftigt faller, Som then ringsta likhet bär Mot then nåd, som HERREN blid Ofs bevisar allan tid, Häft tå synden vil ofs föra På förderf, och platt förgiöra.

9. Så var tröst, och haf gladt sinne, Tu min siäl, som ängslig går: Låt tin sorg dock här försvinna; Ingen nöd dig skada får. Tina synders myckenhet, Emot GUDS barmhertighet Kan ej liknas, icke nämnas: På dig vil han aldrig hämnas.

10. Vore verlden af vår HERRE Tusend gånger

större giord, Och thefs synder störr' och smärre, Uti tankar, värk och ord, Vore aftig alle slätt öfvade, på många fätt; Kunde dock GUDS nåd ej stäckas, Och hans kärleks eld utsläckas.

11. Ach! min GUD, låt samma nåde, Altid för mig öpen stå, At jag i mins ångslans våde Tina godhet smaka må. Haf mig kår, och upväck mig, At jag åter älskar dig: Låt tin ANDA mig regera, At jag ej så syndar mera. (D. GERHARD.)

BRASK.

244.

Syndaren.

Ach! hvad skal jag dock begynna? Ach! hur qväljer synden mig? Ach! hur gifver hiertat sig? Ögonen med tårar rinna, Sorg och quida, pust och gråt Äro mig en daglig lät.

JESUS.

2. Ho är then jag klaga hörer, Then sig jämrar hiertelig, Och så högt beklagar sig, Och ther med mit hiertarörer? Bort med sådan klago-röst; Här är hugnad, här är tröst.

Syndaren.

3. Ach! at någon ville fända Mig en tröst i hiertat mit, At jag blefve synden qvit. Ach! hvart ut skal jag mig vända, För min synds orenlighet, Som mig gör

H 5

gör sorg och förtret ?

JESUS.

4. Här är jag, then plågar sända Trösten af barmhertighet them, som i sann ödmjukhet Sig botfärdigt til mig vända, Sökandes med trona mig, Och med längtan hiertelig.

Syndaren.

5. Ach! hvad är thet jag förnimmer? Thet ock lifar hiertat mit, Och mig gör all sorgen qvit: Jag igen min vån här finner, Min vån HERRAN JESUM CHRIST, Then jag nu en tid har mist.

JESUS.

6. Synden hade mig bortdrifvit, Och tin misgjerning så stor, Jag trifs icke ther hon bor; Men nu är thet dig tilgifvit, Och jag vänder mig til dig: Hålt med trona dig til mig.

Syndaren.

7. Ach! min tro är ganska svager, Jag en rykand veka lik. O min GUD af nåde rik! Om tu tvikan ej förtager, Faller jag ur syndens nöd, Vist uti en evig död.

JESUS.

8. Låt ej döden dig förskräcka: Låt ej tina svaga tro Göra dig så stor oro; Jag vil dig med nåd betäcka, Och föröka troni dig, At then skal förkofra sig.

Syndaren.

9. Ach! min aldrakärste JESU! Stor är min

ovärdighet, Större tin barmhertighet. Som jag ser, så liutlig äst tu, At tu låter vårda dig Om then, som är ovärdig.

JESUS.

10. Jag är hit i verlden sänder, För the ovärdigas skuld, At jag them skal vara huld: Jag GUDS vrede från them vänder, Gifver them all salighet, Nåde, frid, barmhertighet.

Syndaren.

11. JESUS, ingiut i mit hierta, Som bedröfvat är, tin nåd: Var mit bistånd och mit råd; Särörsvinner syndsens smärta, Och GUDS vrede lägges nid, Och mit samvet får hans frid.

JESUS.

12. Tänk uppå min stora pina, På min sveda, ångst och nöd, På min bitra korsens död, Som jag led för synder tina; Ther med är betald tin skuld, Och min Fader är dig huld.

Syndaren.

13. Tack, min GUD, för thenna nåde, At tu hafver tröstat mig, Si, mit hierta frögdar sig; Jag är frälst från syndsens våde, GUD ske pris, nu mår jag väl: Lofva HERRAN GUD, min själ! (*VULTHEUS.*)

245.

JESUS lär min vån then bästa, Hvilkens like aldrig är; Skal jag så med the fläste öfvergifva honom här?

hår? Ingen skal mig kunna
skilja ifrån then mig har så
kär; En skal vara hægges
vilja Altid här och evigt
ther.

2. Han har döden för
mig lidit, Ingen skal fördö-
ma mig: Hos sin Fader för
mig hedit, Thet mig gagnar
eviglig. Ho är tå, som vil
förklaga Then han sielf ut-
korat har? Ho vil ifrån ho-
nom draga Then han har
i sit försvar?

3. Jag är vifs och ther på
liter, Hva ken lifvet eller
död, Mig ifrån min JESU
sliter: Ånglar, höghet eller
nöd, Diuphet eller annat
mera, Vare kommand' eller
när, Skal mig från GUDS
Kärlek föra, Som i JESU
CHRISTO är.

(ARRHENIUS.

246.

JESU, tu som själen spisar
Med titord, och nåd be-
visar, Alt godt finner jag
hos tig. Blif, o JESU, städs
hos mig!

2. Sant är, när jag vil be-
finna, Kan jag mig ej värdig
finna; Men jag hoppas uppå
tig. Blif, o JESU, städs hos
mig!

3. Blif mig när, ty jag är
svager, At ej fatan mig be-
drager; Ty jag hoppas uppå
på tig. Blif, o JESU, städs
hos mig!

4. Låt then onda från
mig vika, Och til helfv'tet
åter sika; Ty jag tröstar

uppå tig. Blif, o JESU, städs
hos mig!

5. Fast än jag i synden
sväfvar, Ofra mot tin vilja
sträfvar, Jag dock ej förgå-
ter tig. Blif, o JESU, städs
hos mig!

6. Intet skal mig här för-
derfva, Himmelriket får
jag ärfva; Ty jag hoppas
uppå tig. Blif, o JESU, städs
hos mig!

7. Värdes, JESU, när
mig blifva, Och alt ondt
långt från mig drifva: Ty
jag håller mig til tig. Blif,
o JESU, städs hos mig!

8. När tu, JESU, när mig
blifver, Med tin ANDA
städde drifver, Si, så kan
jag tröstelig Säga: JESUS
är när mig.

9. Får ock salig hädan
fara Ändlig til tin Ångla
skara, Och ther evigt prisa
tig. Blif, o JESU, städs hos
mig. (ARRHENIUS.

247.

Misströsta ej, o Christen
god, När synden gör
tig sorgse mod; För GUD
är synden hatelig, För tvif-
la ej, thet skadar tig. Med
ödmuik bön fall GUD til
fot, Med god förtröstan
gör sann bot.

2. Ty JESUS GUDS en-
födde Son är kommen ned
af himmels thron, I verlden
för them synden svår Hårdt
trycker, at man nåder får;
I döden han sig gifvit har,
H 6 Och

Och all vår synd han på sig bar.

3. Har tu otaligt godt bortmist; Otaligt godt har JESUS CHRIST Förvärvat dig, tin Frälserman, Som seger öfver döden vann. Rättfärdighet har han upfyllt, Med sin förtienst GUDS vrede stilt.

4. Har tu förtörnat HERAN GUD, Och öfvertrådt hans helga bud, Och quäljes utaf lagsens hot, Hos JESUM finner tu god bot; GUDS vrede har han på sig lagt, Och har dig friden återbragt.

5. Förskräckes tu för evig död, För satans våld och helfvåtes glöd, Tin JESUS har alt nederlagt, Död, helvetet och satans makt: Har värfvat dig rättfärdighet, GUDS nåd och frid i evighet.

6. Om tron dig synes alt försvag Och fast förminskas dag från dag, Tin JESUS, som har tron begynt, Fullbordar ock; han är så sint: En rykand' veka släks ej ut: Then svaga tro när ock godt slut

7. Tin bättring ofullkomlig syns, För GUD rättfärdighingen fins; GUD gör tin bot och bättring sann, Om tu i trone håller ann. Hans ord och löfte thet förmå; I tolmod fått tin lit thet på.

8. Äst tu GUDS godhet intet vård, GUD har af nåd

tig alt förärt: Tin JESUS undfår syndare, Som äro rättbotfärdige. Til honom fly, hans dyra blod, Och hans förtienst är dig nu god.

9. Om dig stor svaghet kommer på, Befall then GUD, som alt förmå; Hos JESUM finnes tröst och råd, Ty han är rik af gunst och nåd: Sann läkdom emot syndsens brist, Uti hans får tu finner vist.

10 Slätt ingen, utan JESUS kår, I himlen och på jorden är, Som glädia kan en syndig själ: I CHRISTO är ofs evigt väl. Hålt dig med tron til honom fast, Han hielper dig af all tin last. (D. KOLMODIN.

248.

Beklaga af alt mitt sinne Må jag, med Konung David: Jag kan thet ock befinna, Min GUD han är mig vred, Jag thet väl vet; Thet gör min synd oreans, Thet med jag honom allena förtörnar mångeleds.

2. O GUD! jag mig bekänner En syndare för dig: Jag märker och bifenner Intet annat i mig, Än ond åtrå, Med lekamens begärning Til thenna verldens nåring, Then mig besvika må.

3. O HERRE, mig benåda, Min GUD och Skapare blid! Min brist vil mig förråda, Thet är hennes dageliga id; Dock all min lit,

At tin nåd mig bevarar,
Från satans falska snaror, I
thenna nådeliga tid.

4. At jag icke bortkastar,
Med synd och ondsko min,
Tit ord, som synden lastar,
Med all sin kraft och sinn.
O HERRE håld! Låt mig
så stadig blifva, At ingen
mig kan drifva Från tig,
med makt och våld.

5. O CHRISTE, som åst
allena Mitt hopp och all
min tröst: Tu åst GUDS
ord thet rena, Som bortta-
ger syndsens brist. Thet är
ock vist, Tu har mig thet
förvärfvat, At jag må him-
melriket ärfva, Min glädie
och all min lust.

6. Helige AND o HER-
RE! Utaf tins GUDOMS
makt Kan tu allsanning lä-
ra, Som CHRISTUS hafver
sagt, Alt med tin kraft;
Men jag är här eländig:
Lär mig honom rätt at kån-
na, Af all min hog och akt.
(KONUNG ERIK den XIV.)

249.

O GUD! hvem skal jag
klaga, Then sorg och el-
länd jag drager, För många
missgierningar mina, Som
i min ungdom äro bedrefne?
Jag hoppas the äro tilgif-
ne:; För CHRISTI död
och pina.

2. Jag är en fattig fånge, I
thenna här verlden så lån-
ge, Som et får uppå en ö:
Jag kan icke hådan komma,

Utan GUD fänder mig sin
anda:; När jag af verl-
den skal dö.

3. Jag är margfallelig
gripen, Med synder och
sorg besviken, Som en fisk
uti et nät; GUDS ord kan
mig väl hielpa, När jag
thet anammar med rätta:;
Och gör mig fritt mod och
samvet.

4. Sofver jag eller vaker,
Bekänner jag mig vara fa-
ker För CHRISTO, HER-
RAN min. O GUD! tu mig
bevara Från satans falska
snara:; Af mörkret hielp
tienaren tin.

5. Ty beder jag dig, HER-
RE CHRISTE, At tu ville
veta mit bästa, Uti sidsta
andedrägt min: Hielp mig
så våldelig strida, Min sien-
da ifrån mig drifva:; Som-
na och vakna i glädien tin.

6. O GUD! i tina hän-
der Befaller jag alt i fän-
der, Min anda, lif och själ;
Jag hafver ej kunnat be-
tänka, Huru verlden låter
sig sänka:; När jag i min
vålmakt var.

(KONUNG ERIK den XIV.)

250.

O GUD! hvem skal jag
klaga? Min synd är
svår och stor; Undfången
är jag i ve och plåga, Och
väntar then svarta jord.
Jag kan mig ej besinna,
Utan GUD han hielper
mig:

mig: O GUD! Spar mig mit
leiverne, Jag vil mig bät-
tra mot tig.

2. Dock vil jag ej för-
tvifla, Fast lyckan görs
mig oblid; Både nu och i
alla tida, Til GUD sätter
jag min lit: Lär mig oGUD,
at stånda i tin Gudomlig
fruktan; I frestelsen haf-
ver jag vandrat, Thet haf-
ver jag ofta försökt.

3. O GUD, vändt allt til
thet bästa, Ställ all ting i
godråd; Alle äre vi främ-
mande gäster, Gif oss tin
helga nåd: Låt ingen verld-
sens ära Vara mig så lustig
och kår, At jag borttappar
tin lära. O GUD! jag tror
tig väl.

4. Ingen konst kan jag
upfinna Alt uti then läkare
bok, Til min sorg, ve och
vånda; Gif mig thet bästa
råd: Tu äst then ypperste
läkaren, Som läker til lif
och själ; Unn mig mit le-
verne spåkia, O GUD!
Jag tror dig väl.

5. Jag ropar til dig, GUD
Fader, GUD Son och Heli-
ge AND, At tu mig väl be-
varar, Tu helga Trefaldig-
het, När jag skal hådan fara
Af thenna verldsens svek:
GUD har sin Son utgifvit
Oss allom til salighet.

(PALMCRONA.

251.

EN syndig man, som låg i
syndens dvala, Han
hörde en röst af himmelen

til sig tala: Vak up, vak up,
jag aktar dig hugsvala, Och
se thet lius, som skin öfver
berg och dalar.

2. Hvar är then röst, mig
väcker af hiertans grunde?
Jag är en Ängel dig väc-
ker så margelunde: Sof nu
ej längre, tu bed dig GUD
miskunde, Och yppa en vi-
sa i thenna här morgon-
stunde.

3. Et forgefult hierta kan
hvarken qvåda eller sunga,
Hållt när thet är belagdt
med dödsens tunga; Then
stora armod beklaga gamla
och unga, Och Mästaren
CHRISTUS, som Skriften
kan välbegrunnda.

4. När syndaren vil sit
hierta til GUD omvända,
GUD lofvar honom nåd af
hiertans grund at stånda;
Säll äst tu själ, ty GUD vil
til dig lånda, Och nådenes
lius til evig tid upstånda.

5. Then syndige stod up,
han kände sig så en lifa;
Han viste sin GUD af hier-
ta och mun at prisa: Han
såg thet himmelska liuset
öfver sig lysa; Med ödmu-
ka röst begynte han dag-
sens visa:

6. Miskundelig GUD, låt
nådenes Sol uprinna, At
med thes lius må syndens
nöd försvinna: Hugsvala
mit hierta, uplys både själ
och finne; Låt mig i dag
tin heliga vänskap finna.

7. All verldens lius up-
rann,

rann, som en morgonstier-
na ; Och fannerlig var
GUDS moder en ödmjuk
tärna ; At hierta och mun
vil jag GUD prisa så gierna,
Han ville min fienda alde-
les från mig spierna.

8. Min HERRA och
GUD bör mig alltid prisa
och lofva, Som städde mig
ej längre i syndene at sof-
va : Mig tyktes mit hierta
thet var bespändt i klofva,
Så länge jag låg i thenna
hår syndsens dofva.

9. Min högste Erälsfare
bör mig alltid åkalla, När
synden aktar min själ om-
kring bestalla ; Tu lät mig
ej längre i syndene at falla,
Och icke smaka then helf-
vetes bitra galla.

252.

MIn högsta skatt, o JESU
kär, Tu källa rik af
nåde ! Si, huru jag befvä-
rad är, Och sitter uti våde,
Med pilar fargad marge-
lund, Som samvet mit
rätt uti grund Fast qvälja
och nedertråda.

2. Mig nådig och miskun-
dig var, Förlåt mig synder
mina, För them tu nogsam
pliktat har, På korset,
med stor pina : At the mig
ej tillfoga men ; Men gör
mig från them skär och ren :
Tin hielp lät mig påskina.

3. Ach ! när jag min misf-
gierning svår Med ångest
eftertänker, Mit hierta rå
enbördo får, Som thet fast

trycker och kränker ; Om
jag tit ord ej hade tå, Ej nå-
gon tröst jag kunde nå,
Förderf jag nederfänker.

4. Men tit ord ju för-
tröstar mig : Ej skada skal til
lifvet Hvad jag har ångrat
biterlig ; Ty thet är platt
tilgifvit : Tin nåd tu ter, o
HERRE god, Then som med
et förkrofsadt mod I tron
har til tig skridit.

5. Nu medan jag en syn-
dare är, Ther öfver jag fast
klagar, Och til min synd en
leda bår, Som mig mit sam-
vet gnager, Och vil at tu af
syndsens men, Som David
och Manasse ren, Uti tit
blod mig tvager ;

6. Älsfå tråder jag nu til
tig, Och faller för dig neder,
Med bögda knå så inner-
lig, Afalt mit hierta ber-
der : Förlåt mig GUD så
mildelig, At jag med synden
styggelig Har gjort dig mot
mig vreder.

7. För tit namn skul then
bördo svår, Som välfärd
min mänd' hindra, Och
mig utöfver hiefsan går,
Then värdigas tu lindra :
At hiertat mit må väl för-
nögdt, Och framgent dig
til åro bögd, I barnlig lyd-
ne glindra.

8. Tins Andas tröst uti
min nöd Låt mig ockfå för-
nimma, Och två mig ren
tin blodsvett röd, Uti min
sidsta tima : För mig til the
utvaldas skar, I en fast tro,
til

til himlen klar, Ur thenna
verlden grymma.

(RINGVALD.)

253.

ACh GUD och HERR!
min synd, ty värr, Be-
tvingar själ och sinne; Slått
ingen man, som hielpa kan,
I thenna verden finnes.

2. Går jag än vidt, hit
eller thit, Ja, långst til
verldfens ända, Slått ingen
vrå, Jag finna må, Som min
förg kan afvånda.

3. Jag flyr til dig, förskjut
ej mig, Min GUD, haf mig
förskonad: Tinstränga rätt,
af nåd förgåt, Tin Son har
mig försonat.

4. Skal nu så ske, at straff
och ve På synden måste
falla; Så rifa här, och lifa
ther, Och mig til bättring
kalla.

5. O JESU god! gift o-
lamod, Sann tro och lydigt
hierta: Låt aldrig mig up-
fåtelig Min himmels del
förfåta.

6. Handla med mig, som
godt fynd dig; Hielp tu
sielf korsset draga; Men
HERRE blid, til evig tid
Mig ej ifrån dig jaga.

7. Som foglar små, när
dundra må, Och diuren sig
förskräcka, Snart flyga
bort, hvar på sin ort, I ho-
lig trä sig täcka.

8. Så äro min tilflykt,
fem tin Sår, HERRE JESU
frome; När fynd och död

tilfoga nöd, Jag ro i them
bekommer.

9. Fast kropp och själ
skildes, likväl är jag i them
förnögd; Vet at jag vist,
hostig, HERRE CHRIST,
Får evig frid och frögd.

10. GUD Fader, Son, i
himmels thron, Och Helge
AND tilfammen, Uptag min
bön, och mig ej sön Hvad
jag begärr: Amen.

(RUTILIUS.)

254.

(Jerem. Klagev. Cap. 3.)
M.) Såsom hiorten trågit &c.

ACh hur' stort är mit
elände! Gråt och jäm-
mer är min spis, Efter GUD
sig til mig vände Med sin
grymhets skarpa ris: Han
har mig i mörkret fört, All
min glädie platt förfört,
Mina ben nu sönderlagit,
Kraft och fågring från mig
tagit.

2. GUD har mig med bit-
tragalla Spifat, ty han var
mig vred: Låt mig i mör-
kret falla, Som the döde
sänkas ned; Han har inne-
murat mig, Och igentåpt
all min stig: Satt mig uti
fiettrar grymma, At jag ej
kan undan rymma.

3. Fast jag länge hafver
ropat, Har han dock sin
öron lykt, Med elände öf-
verhopat, Och mig ned i
diupet trykt: Sökt ihvar
han mig skulle få, Rifvit
mig i styken små, Spändt
sin

sin boga, jag har varit Må-
let, thit hans skott har
farit.

4. När jag af hans pilar
fargas, Är jag allas spe och
spott; Ja, jag sielf ther af
förargas, At slikt gör min
ovän godt. Jag är utaf tårar
mått, Malört är min bästa
rätt: Jag är ifrån friden
driven: All min frögd för-
gäten blifven.

5. Som en slemhet tu ofs
kastar I bland folken hit
och thit, Ther ofs fienden
svåra lastar, Med et spöskt
och bittert nit. Ofs förtryc-
ker hvar och en, Gör ofs
skada, skymf och men: Och
fast än vi så försmådas,
Måste vi dock vårre rådas.

6. Mine tårar mig upfrå-
ta, All min lifskraft är för-
tård; Ty the, som emot mig
tråta, Hafva mig med list
besnärtdt, Som en fogel i et
nåt, Som et diur uti thes
fiåt: Vatn har man på mig
gutit, Och min ofärd platt
beslutit.

7. Ty har jag tidt tänkt
och klagat: Männ mit
hopp nu ute är? Har jag
GUDI så misshagat, At han
vil ej vara när? Men, o
GUD, tänk dock uppå,
Huru illa mig mänd gå:
Tänk hvad sorg jag måste
lida, Och låt mig ej tröst-
lös qvida.

8. Ach! tu vilt thet vift
besinna, Så försäkrar mig
min själ, Hoppet skal omfi-
der vinna; Sådant vet mit

hierta väl: HERRANS
mildhet varar än, Och om-
fattar mig igen, Ja, förnyar
sig hvar morgon, Til at tröst-
sta ofs i forgen.

9. Här med sig min själ
hugsvalar: HERREN är
min arfvedel; Fast han än sin
hielp förhalar, Är dock i
hans ord ej fel; Han är
trofast, mild och god Them,
som hafva tolamod, Och
i stadig tro förbida Hans
förlofsning, när the lida.

10. O! hur liusligt är tå
draga Oket i sin ungdoms
tid, Lida HERRANS
näpft och aga, Vånta han
skal vara blid: Liusligt,
när en plågad man Tyft och
tolig vara kan, Kan sin
mun i stoftet trycka, Och
förtiga sin olycka.

11. Ty GUD vil ej platt
hortdrifva, Fast han ofs
bedröfvar hårdt, Utan vil
barmhertig blifva, Göra
plågan lätt och kort; Ja,
fast han ofs ofta slår, Thet
dock ej afhiertat går; Skal
til vårt förderf ej lända, El-
ler all vår rätt förvånda.

12. Ho tör säga thet
GUD dömer, Then oskyl-
dig är, försträngt? At han
all hans rätt förglömer,
Then hans ovän hafver
vrängt? Ach! hvi knorrar
man nu så öfver thet at
GUD vil slå: Låt ofs öfver
synden klaga, Som kan
GUDI så misshaga.

13. Låt ofs noga dock
ranfaka

ranfaka All vår lefnads
vrånga lopp: Låt ofs vån-
da strax tillbaka Til vår
GUD, med tro och hopp;
Lyftom hierta, röst och
liud, Samt med händer up
til GUD, Sågom: vi ha
arge varit; Ty ha vi ock
illa farit.

14. Vi, vi hafve syndat
fvåra, Och misshandlat in
för dig; Men för alla syn-
der våra Rifar tu ofs hårde-
lig, Öfvvertäcker ofs med
nöd, Plågar med en långsam
död; Ja, tin nådes dörr
få stänger, At vår bön sig
ej framtrånger.

15. Men min' ögon skola
rinna, Som en häftig vat-
tuslod, Til thes jag kan nå-
der finna, Finna HERRAN
mild och god; Til thes
han, som nu är vred, Skå-
dar af sin himmel ned, Och
uppå ett slikt elände Giör
en god och nådig ånde.

16. Så har jag min GUD
åkallat, I then graf jag ned-
fänkt låg, Honom all min
sak befallat, Therför han
ock til mig såg. Ach! min
GUD, hör dock min röst,
Nalka tig snart med tin
tröst, Och ehuru tu tåks
tukta, Såg, at jag skal intet
frukta.

17. Tu kant bäst min sak
utföra, Samt förlofsa siäl
och lif, Se then orätt the
mig giöra, Hielpa mig mot
theras kif, Efter tu få noga
vet Theras hiertans listig-
het: Men ach! vårdes

them så löna, At the tin
rättvishet röna.

18. Se och märk, at jag
skal vara Theras vifa, I
hvert lag; Låt them fångas
i then snara, Sargas af sin
egna slag, Utgiut all tins
vredes flod, Och förskräck
thet stolta mod: Låt them
tinå banno höra, Och tin
grymhet them förgiöra.

(H. SPEGEL.

255.

M.) *Min högsta skatt o Jesu.*

O JESU CHRIST, min
högsta tröst, All nåds
och godhets källa, Ach!
hör min bittra klageröst,
Then bön jag nu vil fälla:
Mins hiertans jämmer är
nu stor; Ty synden få
margfallig bor I mig, och
mig förskräcker.

2. Hon trycker mig al-
deles ned, Somen odräglig
börda; Hon synes mig fast
stygg och led, Som then
ther mig vil mörda: Hon
giör mit samvet många får,
Och såsom tusend pilat
står I mit beklända hierta.

3. I sådan nöd förbarma
tig, Och låt tig om mig
värda; Ty tu har ju stått
ut för mig På korsset dö-
den hårda, At jag ej skul-
le lida slikt; Men slippa all
then dom och plikt, Som
synden väl förtienar.

4. När jag med alfvar tän-
ker på Hur' illa jag har lef-
vat, Tå börjar hiertati i mig
stå,

Å, Och bli med ångst be-
vesfvadt: Thet varder tungt
och svårt som sten, Och
lemnar uti mina ben Alsing-
gen frid och styrko.

5. Men si, tit fõsta lifsens
ord Giõr, at jag vederqvec-
kes, Och efter syndsens
sõla-mord Nytt lif i mig
upväckes; Ty thet förfäk-
rar, tu åst god The ther med
et bedrõfvadt mod Til tig,
o JESU, komma.

6. Ty kommer jag nu
usle fram, Med et förkrof-
sadt hierta, Betungad med
stor blygd och skam, Med
fruktan, sorg och smårta:
Och ville gierna gråta
blod, Om thet i mina kraf-
ter stod, At jag thet kunde
gõra.

7. Men ach! min blod
och all min gråt Kan ej min
synd afplana; Tit blod,
o JESU! har förmått Mig
rensa, och kan mana In för
GUD Fader godt för mig,
Och talar ej så strångelig,
Som Abels blod thet ropar.

8. Fõrlåt förthenskul,
gode GUD! Fõrlåt, o JE-
SU kåre! At tina helga ord
och bud Af mig försmådde
åro: Jag hafver lefvat
verlden lik, Och fölgt min
egen viljas svik, Tit kors
fõrglõmt och hatat.

9. Har David funnit nåd
hos tig, Har tu Manasse
sparat, Har tu til Petrum
mildelig Våndt tig, och
trõstlig svarat Then rõfva-
ren, som tog sin flykt Hos

tig uti sin åndalykt; Så
hoppas jag thet samma.

10. Styrk mig allenast i
then-tro, Attu för mig har
lidit, Så får mit samvet
liuflig ro, Och jag har
kraftigt bedit: Tin Ande
trõste mig alltid, Och hielpe
i then sidsa frid, Then jag
med døden håller.

(H. SPEGEL.

256.

Mel.) Then vedervårdighet &c.

Mit skuld-register når
jag vil, o GUD! beskå-
da, Ser jag at synden mig
har sånkt i evig våda; Ty
jag then samme år, som tijo
tusend pund Betala skyldig
blef; men GUD bete mi-
skund.

2. Ty jag, som uti synd
år född och afiad vorden,
Ej finner någon trõst i him-
len och på jorden Förutan
tig; men ach! jag har alt
framgent fort, Itrån min
fõdslo-stund, mång tusend
synder gjort.

3. Ty tig, o GUD, har
jag, alt som en ovis däre,
Fõrtõrnat margelund, med
mina synder svåre: Och
når tu mig af nåd til båt-
tring kallat har, Har jag
fõraktat all then nåd tu
til mig har.

4. Ach jåmmer! skal dock
jag in för tin domstol stån-
da? Och evigt fångslas
ther, som alt år idel vån-
da: Ther jåmmer, ångslan,
åkrån,

skrän, samt tusend ach och ve, Med all odråglighet skal utan ända ske?

5. O HERRE Zebaoth! hvart skal jag taga vägen? hvart skal jag usle hän? jag är nu helt förlägen: Jag vet ej annat råd, jag faller till fot; Jag vet tu ej försmår beängstadt hertans bot.

6. Tag an thet dyra blod, Som ymnigt är utflutet På korsens galga, och för min skull är utgudet; Som rikt betala kan min tijo-tusend pund; Ty var, o store GUD, mig nådig, gör mig skund! (*LISK. PETRÆVS.*)

257.

Jag för dig, o GUD! klagar Min synd och skröplighet, Som jag här timelig drager, drager: GUD styrke min eländhet!

2. Overld! som mången man dårar, Tu äst så underlig; Ty faller jag nu tårar, tårar, Tu hafver besvikit mig.

3. Nu öfvergier jag med alla, All verldens falska list; Vil mig til CHRISTUM hålla, hålla: Han hielper mig af min brist.

4. Alt thet mig GUD vil unna, Ingen förmena kan; Mit hopp i alla stunder, stunder, Står til min Frälserman.

5. Stat bi, o Helge ANDE! Och var ofs allom blid, At vi i trone må stånda, stånda,

Och glädias til evig tid.

6. På dig jag mig förlåter, Tu Helge Trefaldighet; Tag mig til nåder åter, åter, Och gif mig en evig fred.

7. Enär man vil besinna Hvad verlden hafver med sig, Kan man ej annat förnimma, besinna, Ån sorg i allan tid.

8. Then stund vi vore bebundne Med syndsens hårda band, Har CHRISTUS thet öfvervunnit, vunnit, Alt med sin märkliga hand.

9. Rättfärdighet, frid och nåde, Thet kommer af JESU CHRIST, Then som ofs alt godt råder, råder: Thet tror jag utan list.

10. I GUD står all vår glädie, Som är vår salighet; Ty låter ofs honom tilbedia, bedia, Och åra i evighet. (*JON. PETRI.*)

258.

Mel.) Lof, pris och tack, &c.

ÄR jag allen en främling här på jorden? Är ingen mer så eländ som jag vorden? Får jag för thenna sorg alsingen ro? När skal jag fri för qual och jånner bo?

2. Hvar morgon tå ny dag ofs solen gifver, Min sorg och nöd förökt och större blifver: Hvar afton, när som andre vänta ro, Tå gråt och lät upfyller alt mit bo.

3. GUDS vrede mig så plågar och förkräcker, Sin svåra hand utöfver mig han sträcker, At jag ej vet hvart jag skal vända mig; Hans skott min själ hårdt träffa stundelig.

4. Mit hierta färt, mit samvet är bedröfvadt, För all then synd och ondsko jag har öfvat: GUDS strånga hand mig alltid förefår, Ehvar jag är, ehvart jag flyr och går.

5. Men hvi vilt tu så strängt med mig förfara, O HERRE GUD! och evigt vrede vara? Tu ser vist på min ungdoms fel och brist, Tå jag för vil, och följde världens list.

6. Ach ringa lust! thet kan rätt lust ej heta, Som uppå oss all jämmer mände reta, Som vänder sig med hast i sorg och nöd, Och ändtlig sidst uptänder evig glöd.

7. Om tu vilt ståds på synden vrede vara, Hvad kan jag tig, o store GUD! tå fvara? Men tror, fast jag är brotslug till stor skuld, At tu mig åst en GUD af nåde huld.

8. Vil tu jag skal så länge forgie vara, Til thes jag dör, och måste hådan fara? Med mycken gråt jag beder, suckar högt; Men finner ej tit hierta til mig bögt.

9. Mig synes som jag gråter alt förgåfves, Och som

min röst til tig alt såfångt häfves; Tin vrede har lyckt tin barmhertighet, Fördiupat mig i nöd och ångslighet.

10. Jag sitter här allen med kinder våta, Och ropar högt, men hvad kan thet mig häta? Tu döljer mig, och låts ej höra mig, Ther afmin sorg och jämmer ökar sig.

11. O! hade jag dock dufvo-vingar snälle, Jag sögo bort långt ifrå thetta ställe! Dock hvem kan fly för HERRANS starka hand? At giöma sig, finns icke rum och land.

12. Jag håldre vil thens Högstas vrede draga, Fast han far fort mig framgent alt at plåga; Godt tola-mod, et ömiukt, lydigt sinn Bår jag, o GUD, in under plågan tin.

13. Jag mycket har, fast gråslig mycket brutit, Mig har dock nåd i himlen aldrig trutit; Ty tu har namn, o HERRE Zebaoth! At tu åst mild, som oss bevisar godt.

14. Ty tar jag mod, och mig til glädie gifver, At tu then son, thet får, som vilse drifver, Then penning, som var borto, letar fram, Och friar mig från syndsens blygd och skam.

15. Ja, kröner mig med himmelsk äre-krona, Ikläder mig rättfärdig kläde-bona:

bona : Och förer mig uti
tin glädie-fal, In til min
Brudgum bland the valdas
tal.

(Joh. Rist.

ARRHENIUS.

259.

Mel.) *Hvad kan dock min &c.*

O Tu bittra sorge-källa !
O förderfvad synda-
kropp ! Ho skal mig ifrå dig
stålla ? Ho skal rätta sinnet
opp ? Ho vil taga mig ur
nöd ? Gör thet JESU med
tin död : Ryck mig utur
verldens snara, Låt mig se
then himmel klara.

2. HERRE GUD ! jag
var kullslagen, Och af sa-
tans råd förförd, Af hans
onda hop bedragen, Och
hans arga list förförd :
Men si ! tina nådes hand,
Sönderlet hans mörda-
band : JESUS hafver för
mig kämpat, Satans makt i
grund neddämpat.

3. Fader ach ! hur kan
jag tänka, Utan sky och
gruffsamhet, På the sären
som mig kränka, Och mit
hierta med mig vet ? Tå jag
lust til verlden fick, Bort
ifrå tit ansikt gick ; Som
mig dock tit ord mäand gif-
va, At jag thevid skulle
blifva.

4. Ach ! hvart hade jag
dock råkat Med min dår-
skaps öfverdåd ? Helvets
qual mig skulle bråkat ;
Men min fålavån fann råd.
Med sin nåd han ropte mig :
Syndare besinna dig ; Vilt

tu få GUDSrike sälja, Och
så slackot lust utvälja ?

5. Ach ! thet gör mig
hiertans qvida, Jag så svå-
ra fallen år ; JESU, med
tin sår och fida, För GUDS
strånga dom mig vär. Och
tit helga dy a blod Stäckie
satans grymma mod : För
tin hårda död och pina
Skänk mig, JESU, glädien
tina.

6. Medan tu mig unnar
lefva, Vil jag, med tins An-
das kraft, Mig i synd ej
mer invesfva, Dämpa then
med allo makt : Låt tin
Anda med mig stå, At jag
ståds må vägen gå ; Låt
mig bland the fromas skara
Få hos dig i glädien vara.

(QVIRSFELD.

AMNELIUS.

260.

ALLena til GUD fått tit
hopp fast, Ty menni-
skors hielp går hän med
haft ; GUD är allena tro-
fast och huld, Med otrohet
är verlden full.

2. Bevara tin åra, jag ff-
ger förvift ; Ty hon år dig
en ådel qvist : Tu kant hen-
ne mista för fögo ting, Hon
möter dig ej, löp verlden
omkring.

3. Christi folk tu thetta
lår : Baktala ingen, eho
han år ; Hafva tand föt-
tunga år ingen blygd, Bak-
tala folk år stor odygd.

4. Döm tu ej illa then

är

är förrån; Ty satan strax tin
gierning ätler: Then rin-
gare är tu ej försmå; All
högfärd en ond ända får.

5. Enär tig tillfaller rike-
dom, Högmödas ej; men
tänk dig om: Ty rikedom
är et lån af GUD, Then tu
skalt bruka alt efter hans
bud.

6. Fromhet och dygd,
tukt, ära ockfå, Tu mer
än guld et skatta må; När
guld försvinner, man vet
ej hvart, Så blir dock dygd
och fromhet qvart.

7. GUDS arma betänk,
när tu mår vål, Så kan tig
hända samma skål; Om
GUD, som hafver tin lyc-
ko hos sig, Vil then om-
vända tin barn eller tig.

8. Har någon bevisst dig
äro och godt, Förglömm
tu thet, är dig stor spott:
Thet finnes altid hos gam-
mal och ung, At tacklös
gierning är altid tung.

9. I tin ungdom besita
tig I arbet och lärdom idke-
lig: När tu äst gammal
thet pryder smukt; Ty
ungdoms planta är älder-
doms frukt.

10. Känn ej för vän få
lättelig Then som för ögon
tienar dig; Ty mången i
tal är söt och rund, I hier-
tat menar han annorlund.

11. Lycka eller motgång
om tig kommer på, Tit fin-
ne tu stadigt regera så, At
tu ej viker hit eller thit:

Ty änden är ej begynnel-
sen lik.

12. Med vrede tu ej tin
sak för an, God framgång
hon rå ej hafva kan; Ty
mången gör i vrede med
hast, Thet honom sedan
ångrar fast.

13. När thet dig lärs som
tu ej kan, Blygs ej ther
vid; ty hos hvar man Håls
then i äro, som något vet:
Then intet har lärt, är al-
lom led.

14. Om något klagomål
kommer för dig, Döm thet
ej af så hastelig; Förhör
först parterna hvar för sig,
Gif sedan rätt dom, thet
råder jag tig.

15. Prål och ståt aflägg
förfann; Ty thet bort-
skämmer qvinno och man:
ödmuikhet älska haf för
sed; Then högt vil klifva
faller ofta ned.

16. Qvida och sorg qvål
mången man, Förök then
ej; hielp hvad tu kan:
Och gläds ej åt then olyc-
ko får: Ty sten på bördo
är ganska svår.

17. Ros och beröm ej
blifver när, Then rosas vil
och ros hafver kär; Ty
thet skal man gemenlig se,
Then sig berömmar går af
med spe.

18. Se dig väl före, ondt
sällskap sky, Om tu vilt all
olågenhet fly; Men i um-
gänge med fromma blif, Så
har tu heder och säkert
lif.

19. Tu

19. Tu skalt ej glädjas vid annars fall, När hiulet sig vänder är tin lycka all, Ty mången har varit högt upfatt, Som har nedfallit och gifvit tapt.

20. Uti stor träto, våld och kif, För rikedom våga ej tit lif: Thet med synd kommer, med sorg bortgår; Rättfångit gods med äran består.

21. Vänlig i alt umgänge tig hålt, Thet är stor synd at vara stält; Ty ingen aktas för then han är, Om han sig sielf vil hafva för kår.

22. Xerxes förlåt sig på sin makt, Ther af han kom i stort förakt; Om tu vilt lyckfamt föra krig, Så sök at tu har GUD med tig.

23. Ytterst ock thetta lår för alt, At tu GUD frukta och älska skalt: Och mot tin nästa tig få bete, Som tu vilt tig af honom skal ske.

24. Zacharie loffsång, med stor frögd, Siungom HERAN i himmels högd, Som ofs all nåde hafver betedt: Hvilkom ske pris i evighet. (RINGVALD.)

261.

M.) Från GUD vil jag ej &c.
HVad godt kan jag dock göra Af egen kraft och råd, Om GUD mig ej vil föra Alt med sin Andas nåd; Ty led mig med tin staf, Min GUD, af nåde

riker, At jag dock aldrig viker, Från rätta vägen af.

2. Låt mig förutan ståtia Min väg enfaldigt gå; Och alt å sido ståtia Thet verlden syftar på; At jag tit rike bår Uti min siäl med trona, Så Skal tu mig vist skona, Fast ån jag syrdig är.

3. Lår mig thet onda hata, Thet goda efter stå Och sådant upfåt rata, Thet tig ej tackjas må; Men giöra godt hvar man. Hielp ofs ock alla söka Tit rike at föröka, Så vilt man nänsin kan.

4. Lår mig ej bli förmåten, Om lyckan tager til; Men verlden bli förgåten, Som mig förföra vil: At jag i trone fäst Kan bedja trygg och glader Tig, Abba kåre Fader, I motgång aldrast.

5. Lår mig tin rena lära Rätt fatta och förstå; Then i mit hierta båra, Ej vika ther ifrå: At jag med verk och mun Tin Sabbath helig håller, Och helar hvad mig våller, I Zions hälso-brunn.

6. Låt mig ock rättlig vörda Föräldrar, Öfverhet; Och ej på någon bördta Våld, orätt och förtret. O HERRE! vårdes mig med tine hielp utrusta Emot all köstlig lusta, Som kan förtörna tig.

7. Från

7. Från girighetens snara Och alt bedrägerj Fråls mig ; och från then fara, Som tungan för uti. Ej lät mig, HERRE kår, Min nåstas gods begåra ; Tu kant mig dock beståra Hvad hålst mig nyttigt är.

8. Låt tron ock i mig verka, Hvad jag mig tager för ; At man må kunna märka, Hvad tro och kärlek gör. Hielp mig i thenna verd Ostrafflig lefva kunna, Så skal tu, GUD, mig unna En salig hådanfärd.

(OLLON.

262.

Hvad min GUD vil altid thet sker ; Hansvilje är then bäfte : Sin nådiga hielp han them beter, Som äro i trone fäste: Han hielper af nöd, för fins Sons död, Verlden öfver alla måtta ; Then som med slit ther til sätter lit, Vil HERREN aldrig förlåta.

2. GUD är mit hopp, tröst och salighet, Tillflygt och sielfva lifvet. Hvad mig kan ske, hans Majestät Vil jag mig undergifva : Hans ord äro sann, min här hafver han Råknat huru många the äro : Han håller vakt öfver oss med makt, At oss skal intet förfåra.

3. Ifrån thenna verlden måste jag Ju arme syndare skiljas, Och til min GUD ; efter hans behag Skal jag ock rätta min vilja. Min

fattiga själ betrör jag väl, Min GUD, i tina händer ; Ty synd och död, och helvetes glöd, Tu HERRE allena bortvänder.

4. Et är ännu jag beder dig, At tu mig, HERRE, bejakar, När diefvulen anfäktar mig, At jag dig ej förfakar. Hielp mig och vår, O HERRE kår, Ifrå then onda andan, Som söker vist med all sin list, At komma mig sig til handa.

5. Tu hafver ju, o HERRE blid, Utlofvat dig vilja vara När mig, uti min sista tid, I allsköns nöd och fara ; Och föra mig then rätta stig, Til glädie, frögd och gamman : Ther til jag fritt sätter all min lit, Och siunger af hierat : Amen.

(MARC. ALBERTUS.

263.

Haf tolamod, var from och god, Och efterfölj GUDS vilja ; Then thetta gör, ther efterpör, Skal GUD ej från sig skilja. Tolamodi nöd är himmelskt bröd, Uti GUDS skatt förborgadt : Af thenna spis blifver man vis, Och öfvervinner sorgen, Både af ton och morgon.

2. Om någon sak gör dig omak, Stor ångst och sorg dig skånker, At tu ej vet af ångslighet Hvad tu gör eller tänker ; Så haf til ro en stadig tro, Ther

I uti

uti låt dig finna. Som guldet rödt pröfvas i glöd, Och kan dock ej upbrinna, Skal tolamod ock vinna.

3. Förfarenhet, som hvar man vet, Lärer oss korsset draga, I tolamod then dygd få god, I verden alla daga. Thet ingen kan giöra förfann, Utan genom GUDS godhet: Hvar til år god godt tolamod, Thet man utaf Skriften vet: Tolamod gör förfarenhet.

(PAULINUS GOTHUS.

264.

Mel.) Min själ skal utaf &c.

SOM TIG, GUD, tackes, Som gör med mig, I döden och i lifvet; O HERRE GUD! allena dig Har jag mig undergifvit: Jag sover, vakar, sitter, står, Jag talar, tänker eller går, År GUD mig alt allena.

2. Jag kallar godt och ganska väl, Alt thet som dig behagar: Ej någon nöd få hårdt mig qväl, Then jag få ej fördrager; Hållt jag fullväl besinnar här, Evad tu gör min bårnad är, Och icke min aflaknad.

3. Ach! gif at jag, o Fader huld, Må tin i döden blifva: Förlåt mig all min brist och skuld: Låt ANDAN tin inksrifva Uti mit hierta tit behag, Som leder mig här dag från dag, Til dig, från verldfens slättia.

4. Och när tu sidst besluta må, At jag skal hädan

fara, Så låt, o store GUD, mig få Hos dig få bo och vara; Och bland tit folk i himmels högd, Åt niuta evig lust och frögd, För JESU död och pina. (BRASK.

265.

Mel.) Hvad min GUD vil &c.

HVAD GUDI tackes, År mig tåkt, Ehvad hållt är på färde: Jag lefver städigt oförskräkt, Fast högsta nöd mig snårde; GUDS starka borg, i all min sorg, Mig hägnar alla dagar: Thet måste gå i all ting så, Som honom städs behagar.

2. Hvad GUDI tackes, År jag nögd, På hvilket sätt thet gäller. Hvad ej bör ske, med lust och frögd Hans skön jag thet hemställer; Han pröfvar mig dock mildelig, Om jag ständaktig blifver: Så framt jag få ej tvifla må, Alt godt han mig vist gifver.

3. Hvad GUDI tackes, År mig kårt, Hans vilja fer jag gierna; Hvad hållt han en gång har beskårdt, Kan ingen emot spierna. Förgåfves är at man få här Vil mot haas upfåt stråfva; Ty ingen man förhindra kan. Hvad som han månd belefva.

4. Hvad GUDI tackes, ske altså, Til freds jag mig väl gifver: Skull jag hans vilja emot stå, Förgåfves thet mig blifver; Ty hans behag ej fättes lag, Han

mäktig är utföra Sit slut
och skick, til minsta prick ;
Ther mot kan ingengiöra.

5. Hvad GUDI tackes,
lyfter mig, i lust och veder-
môdo, Fast han mig ville
grymmelig, Med största plå-
gor döda; Min tröst äntå
han vara må, Hans namn
vil jag beprisa. Ehvart thet
hår, jag trygger är; GUD
skal mig nåd bevisa.

6. Hvad GUDI tackes,
vil ock jag, Och låter fara
forgen: Fast lyckan sker
mig ej i dag, Så sker hon
dock i morgon. Hvad GUD
förfedt, blir mig betedt, Fast
thet ån synes dröja: Jag
tror förvift, at han mig sådt
Til åra vil uphöja.

7. Hvad GUDI tackes,
jag begår, Mer vil jag ej
åstunda; Han hielper mig i
alt besvär Och hugnar mar-
gelunda. I lif och död är
han min stöd, På hvilken
jag fast bygger. När vån-
dan svår mig öfvergår, År
jag i honom trygger.

8. Hvad GUDI tackes,
tar jag an, Jag vil helt to-
lig vara; Han är allen som
hielpa kan Mig i min största
fara: Fast nöd och qual för-
utan tal Til döds mig vilja
trycka, Kan HERREN mig
dock vådelig I från then
plågan rycka. (HERT.

J. FRID. I. BRASK.

266.

JESUS är min hägnad, Och
mins hiertans fågnad ;

JESU, hör min röst: Efter
tig jag längtar Och tig ef-
tertrångtar; Ty tu åst min
tröst. Tu GUDS Lamb, På
korfsens stam, Har ju låtit
blodet rinna, Och tin kär-
lek brinna.

2. Synden är mig leder,
Som har gjort GUD vreder
På migulle mull; Ty jag
ångsligt qvider, Och min
händer vrider: GUD för-
låt min skuld! JESU blid,
tu för mig strid, Med tin
förbön vreden stilla, Then
GUD alltid gillar.

3. CHRISTUM jag på-
bygger, Therför blir jag
trygger, Och från synden
fri; Satan jag ej safar, Hu-
ru han ock rasar: JESUS
står mig bi; Fast ån synd,
then ivåra tyngd, Tyks
mig vilja nederstielpa, Kan
dock JESUS hielpa.

4. Med min JESU blida,
Skal jag framgent strida E-
mot synden snöd: Trots all
dödsfens käftar, Jag i them
ej håftar, Ej i helv'tes glöd;
Ty GUDS makt har om mig
vakt: Synd och fatan må-
ste vika, Fast the ån få
sika.

5. Evad verlden lofvar,
Idel skugga hafver; Åra,
guld och pris, Jag slått intet
aktar, Men thet platt för-
aktar, Som et stoft en is:
Thegå bort på en tid kort;
JESUS evigt hos mig blif-
ver, Och mig lifvet gifver.

6. Möda, sorg och ång-
I 2 slan,

flan, Med all hiertans fång-
flan, Synd och dödsfens
qual, Skola mig ej skilja,
Mot min JESU vilja, Från
GUDS barnas tal: Therpå
jag, så natt som dag, Til
min GUD min suck vil fån-
da, Til min vandrings
ända.

7. Andre må högt klifva,
Jag vil nedrig blifva, Efter
GUDS behag. Han vet väl
mit bästa, När jag mig kan
fåsta Hardt til HERRANS
lag. Jag är nögd, allena
bögd Til min JESUM: vid
hans sida Vil jag nåd för-
bida.

8. Nu all sorg jag kastar,
Som mit hierta lastar, På
min JESU rygg. Han för
mig väl förjer, När som da-
gen börjer; Jag nu lefver
trygg, Likt hans Bud, för-
font med GUD: Från all
synd mig JESUS tvager,
Och mig til sig tager. (JOH.

FRANKE. J. SCHMEDEM.

267.

Mel.) Från GUD vil jag ej &c.

Hvad förjer tu så svåra,
Och jämtrar dig, min
sål? Tu månd dig självvan
dåra; GUD är Immanuel.
På honom skalt tu tro:
Med dig han väl så lagar,
Som honom bäst behagar,
Och länder dig til ro.

2. Han aldrig öfvergifver
Then honom sig förtror;
Then honom trogen blifver
Han salig gör och stor. Fast
sålfsamt synes gå; Dock låt

tig ej förtryta, Han kan
thet snart förbyta, At dig
alt gagna må.

3. På honom må tu våga,
Och vara vid godt mod, Så
skalt tu väl få åga Alt godt,
ty han är god. Hvad han
vil hafva fram, Thet kan ej
någon hindra, Ej heller nå-
got lindra; Vår makt är
arm och lam.

4. Fast satan i sin vrede
Tig ville sluka op, För tina
synder lede Förtaga dig alt
hopp; Så skal han dock
med skam Tilbaka fly och
vända, Til afgrund åter
lända: Tig GUD dock hiel-
per fram.

5. Ty vil jag GUD til åra
Jämmt vandra i hans Lag,
Och endast thet begära
Hvar til GUD har behag. Jag
är med GUDI nögd; GUDS
vilje är then bästa: GUD
är min borg, mit fäste; I
GUD är all min frögd.

6. Gif GUD, at jag dig
årar Afhiertat all min tid,
Tit lof och pris förmerar
Med slit och största id-
GUD Fader, Son och AND,
Som utaf idel nåde Mig
frälisar af all våde, Ske
tack i allo land.

(JOH. HEERMAN.

ARRHENIUS.

268.

M.) Otubittra sorge källa &c.
Hvad kan dock min själ
förnöja, Vid vår tids
eländighet? Hvert vi våra
sinnen

sinne bøje, År alt obeståndighet. O! min siæl, betänk och märk, At vårt väsend och vår verk, I en flyktig tid omvandra, Och som Månen sig förändra.

2. Obeständig år vår vandring, Sielfva lifvet ändrar sig: Altid ser man stor förändring, All ting år föränderlig. Flyktig år all konst och råd, Obeständig gunst och nåd, Obeständigt hvad vi gjøre; Låtom intet ofs förføra.

3. Dock fast ån vårt hjer-ta krånker Thenna verlds ostadighet; Når man åter sig betänker, Hugnar thet ofs, at man vet, Thet alt vårt förvandlings stand Blifver styrt af HERRANS hand, Som har alt i sina händer, Och alt til vårt bästa vänder.

4. Alt hvad vi med ögon skåde, År alt GUDI underlagt: Hvad vi gjøre, tænke, råde, Står alt i GUDS hand och makt. Hvad vi åge han beskär, Och af nåde ofs förår: Til vårt bästa han alt vänder; Alt ting år uti hans händer.

5. At vi stige up til heder, At vår lycka med ofs står, At vi lære konst och seder, At man gods och ågor får: Sådant och alt annat mer Ut af HERRANS godhet sker, Som har alt i sina händer, Och alt til vårt bästa vänder.

6. At vår tid förnöjsamt skrider, At vi samke många

år, At vi tälje många tider, At vårt hufvud bår grå hår, At vi se och hugnas ved Våra barn til fierde led; Sådant af GUDS godhet händer, Som har alt i sina händer.

7. Och tvårt om, at man beklagar, Thet vårt korta lefnads lopp, Uti mångens halfva dagar, Oförmodligt hörer opp; Ther i visar sig också HERRANS stora makt bestå, Som har alt i sina händer, Och thet til vårt bästa vänder.

8. Når ofs brista slika delar, Når förståndet tager af, Når ofs kraft och synen felar, Når vi lute til vår graf: Når vår ande afked tar Från then boning han nu har, Och til himlens väning lånder, Hamnar han i HERRANS händer.

9. Säll år then, som thet betänker, Och i GUDI år förnögd; Han har skydd mot verldsens rånker, Och i GUDI all sin frögd. Når han hådan skilias skal, Vandra genom dödsens dal, GUD alt til hans bästa vänder, Tar hans siæl i sina händer.

10. Säll år then, som sina händer I GUDS händer sluter in; Hvert hans verd och lycka vänder, Har han dock et roligt sinn: Han år nögd i sorg och nöd; All ting til hans bästa lånder:

Han är alltid i GUDS hån-
der.

11. Sift, min GUD, jag
tig nu beder: Tag min hand
uti tin hand, Så at tu mig
alltid leder, Fører til tit
frögdeland; Hvarest ändas
alt besvär, När min van-
dring sluten är, Och jag tig
min anda fänder; Tag tå
then i tina händer.

(OLLON.)

269.

INGEN efter GUDS rike
står, Hans ord man alle-
städs försmår; Anammar
thet och någor man, Strax
ros och fördel söker han:
Man pryder sig med fagert
fken, Ändock GUD ser til
hiertat allen.

2. Hvar gör nu efter sit
behag, Och aktar ej GUD,
ej mennisko lag; Then
mening är man måst uti, At
allting skola nu vara fri.
För egen nytto fällan man
Gemena bästa skiöta kan.

3. Man är nu måst be-
kymrad om Prål, vållust,
ståt och rikedom; Then
fromme är fast litet vörd,
Then rike varder årad och
hörd: Gods, vänner, gunst,
så är nu fått, Ho sådant
har, han har och rätt.

4. God sak alsintet gäl-
la får; Dygd, årlighet,
konst utesår; Sanningen
ingen lida må; Rättvisan
måst tilbaka stå: Vil någor
gifva et troget råd, Mån
gör ej annat än ler ther åt.

5. Then håls för vis och
lårder man, Som kappan
sin väl vända kan: En lifs-
mare stort loford bår: Then
fanningen fåger, är ingom
kår; Ty går thet nu så illa
til, I verlden, höre hvart
man vil.

6. Ty lår tå tro på JE-
SUM CHRIST, Och kär-
lek öfva utan lift: Thet
fant år tala, gif rätt dom:
Och var af allo hierta from;
Ty slikom skal thet sidst gå
vål, GUD hielpe ofs til lif
och siål! (J. SVEDBERG.)

270.

ALT hvad vi på jorden
åga, Thet är alt för-
gånglighet: Hvad vi tim-
ligt öfvervåga, År ofstadig
stadighet. Våre verk samt
ord och sinne, Månde som
en blixst försvinna. Efter
thenna vancklighet följer
siälens evighet.

2. Såsom Månens lius af-
tager, Och sig vänder un-
derlig, Men strax innan
några dagar Växer til och
fyller sig; Altså år ock all
vår handel, En ofstadig
växel-vandel: Verldens
lycka åfven så, Såsom Må-
nen ömfa må.

3. Sol och siernor, Iust
och väder, Jorden med all
lesvand diur, Thet alt om
förvandlingqvåder: Bråk-
lig år all tings natur. Frost
och regn, samt kiöld och
heta, Stadigt i sin växling
streta:

streta: Koppar, jern och hårda sten, Af förändring lida men.

4. Ach! hvad kan ofs nyttigt vara Theenna verldens stora gods? Kan thet skydda från lifsfara? Kan thet göra glad til mods? Nej, ty verlden skal förbrinna, Hennes fågring ock försvinna; Ja, hon gör i hier-tat qual, Gifver forger utan tal.

5. Ve then, som här evigt blifver Skadd och sårad til sin siäl, Och ej synden från sig drifver, Utan then behagar vål: Sig thermed från GUDI vänder, Gier sin siäl i satans händer; Ach! hvar fins så riker man, Som then igenlösa kan?

6. Alt hvad vi här älka mände, Svinner, när vi tänkat minst; Gör ofs alt så sorg och vände, Then förmente verldens vinst. Men then verlden helt föraktar, Himmelriket eftertraktar, Han är rik och väl förnögd, Hari GUD en evig frögd.

7. Ty låt ofs nu ståds befinna Verldenes ofstadighet, At här intet är at vinna, Utan idel vansklighet. Våra kroppar döden trycker, Och i mörka grafven rycker: Siälen hafver här ej ro, Måste bort när vi ej tro.

8. O min JESU! låt mig blifva Klok och vifer, så at jag Må besinna, aktning

gifva, Huru all ting dag från dag Tager af och sig borthafar: Och när döden mig kullkastar, Tag mig til dig, HERRE kår, Ther en stadig glädje är. (AUSIUS.)

271.

FAR tin väg tu arga verld, Som så far med syndsens flård; Jag vil til the Ånglar rena, I then helga himmel gå, Thet mig ingen kan förmena; Allsköns godt jag ther kan få.

2. Far tin väg, tu snöda verld, Som så far med lustars flård. Jag förfogar mig til frögden, Som allen fullkomlig är, Ren, beständig, uti högden; Ingen forg mig nalkas ther.

3. Far tin väg, tu stolta verld, Som så far med högghets flård; Men min siäl skal mer hofvera, När hon kommer til at stå In för himla thronen skåta, Ther ödmjukom vål skal gå.

4. Far tin väg, tu falska verld, Som så far med lögn och flård. CHRISTUS har mig til sig dragit, Hvilken trofast blir och är: Hat til hyklar' har han slagit, Ingen flård han hos sig bår.

5. Onda verld, jag skiljer mig Hådan, och föraktar dig; Tit förderf thet skal snart komma, Hvar tu tig ej båttra vil. Men jag går thit med the fromma, Ther min JESUS håller til.

(QUIRSFELD. AMNELI:

272.

Ach! hvad är dock lifvet här? Jämmer, plåga, stort besvär; När som thet bäst varit har, Är thet möda uppenbar.

2. Ach! hvad är vår korta tid? En ståds varand' kamp och strid; Ty then ene på alt vis Är then andras plågoris.

3. Ach! hvad är vår gudlighet? Idel ofullkomlighet: Ingen kan thermed bestå, Om GUD vil til råttaga.

4. Ach! hvad är dock gods och guld? Intet utan träck och mull: Rik i dag, i morgon arm; Bägge föda sorg och harm.

5. Ach! hvad är högt stånd och kall? En brandt klippa, som gör fall: Then ther åger åra blid, Altid är ther afvund vid.

6. Ach! hvad är dock mennsklig gunst? En blå tåkn, rök och dunst. Glad tig ej af vänner mång; Bröders trohet är ej lång.

7. Ach! hvad är vår medgång blid? En förgiftig sjukdoms tid, Hvilken mången siäl förgiör, Och i evig vända står.

8. Ach! hvad hat och afvund led Ofs här söker störta ned? Här är vrede, ther förtal: All' ståds håls vår åra fal.

9. Ach! hvad krankhet och besvär Plågar ofs som

tidast här? Ingen lem man nästan har, Then ej någon plåga drar.

10. Hvad är ändtlig dock vårdöd? En god ändskap på all nöd. Hvilken ofs ut ångst och qual Förer i GUDS glädiesal.

11. Thet allena gör mig nögd, At jag uti himmels högd Väntar vist then frögd at få, Hvilken evig vara må,

12. Frögd, then intet öra hört, Intet dödligt hierta rört: Frögd then in och ute är: Sådan frögd jag väntar ther.

(ROSENTHAL.

BRASK.

273.

TU snöda verld farväl, Til himlen far min siäl, Thit gå ock mina sinnen: The söka ther at vinna, Hvad evigt ståds månd vara, Ibland GUDS helgon klara.

2. Far med tit gods tin kos, Thet får af mig ej ros; En flod kan thet besvärå, En eld kan thet förtåra: Far med tin rikedomar, Far fort, the gie ej froma.

3. Far bort med all tin lust, Som är en sorg och puft; Af all tin glada dagar, Mig ingen nu behagar. Hvad dogå tina frögder? Jag är ther med ej nögder.

4. Far hän med all tin prakt, Jag gier ther på ej akt;

akt ; Tin sammets drågt och kläder, The åro likt et våder, Må nåmnas med the orden: The åro mull på jorden.

5. Far med tin åra fort Uppå en annor ort, Hon år man sorg och plåga, och floknar med sin låga ; Hvad skal jag med then åra, Som vil mig ståds befvåra?

6. Med all tin gunst far hån, Hon år en fallker vän, Som mången kan bedraga, Och mångom ofall laga. Hvar til månd nyttig vara Tin kärlek ? til en snara.

7. I himlen år min vän, Thit långtar jag ock hån ; Han mig sit hierta gifver, Och hos mig kärligt blifver: Han mig med lustar måttar, Från sorgen mig platt låttar.

8. At himlens härlighet år mig beredd, jag vet ; Mit namn, som mig år gifvit, År i GUDS bok inskrifvit: Min frögd skal ther få höras, Och GUDS lof evigt föras.

9. O himmels gyllne prakt, Hur åst tu hög i akt ! Af pårlor år tin portar: Af guld på alla orter Tin gator prydd månd vara ; När får jag thit upfara ?

10. O himmelsk luft så kär, Vål then som hos tig år ! Vi efter intet fråge, När vi man tig här åge: När vi thet goda finna, Tå lå alt ondt försvinna.

11. O himmelsk rikedom,

Tig snarlig skynda kom !
Hvad lår vi tå för gafva
Hos tig, min JESU, hafva?
Hvad sköna skatter store,
Them aldrig vi förlöre ?

12. Far bort, o verld lå svår, Mit sinn til himlen står; Thet jordiskt år föraktar, Thet himmelskt år afvaktar: Far vål, o verld med alla, Jag vil mig GUD befalla. (MOLLERUS.)

274.

JESUS alt mit goda år, För mig har han sig utgifvit ; Honom vil jag blifva när: I sin bok har han mig skrifvit. Annat alt förgångligt år ; JESUM vil jag hafva kär.

2. Jag ej frågar efter guld, Efter höghet och stor åra ; Guld ej annat år ån mull: Få sin höghet rättlig båra : Thet ock snarlig alt förgår; JESU godhet evigt står

3. Han år min förnöjelse, Efter honom jag här långtar : Lindrar alt mit qual och ve ; Ty jag efter honom trångtar. Här år alt bemångt med puf ; JESUS gier then rena lust.

4. Bort, o verld, med all tin låt, Tu som ned til afgrund förer : Bort med alt tit gods och ståt, Tu så mången siål förförer : Aldrig giör tu mig förnögd ; JESUS år och blir min frögd.

(ARRHENIUS.)

275.

OHRRER GUD af himmelrik! Hur forgelig må jag klaga: Oskiklig håller mången sig, I thesa sidsta dagar, Med dryckenskap och frälseri; Stor synd månd thet vist vara, Bland lekt och lärd, bland tienare och fri Och störtar i stor fara.

2. I andligt stånd är thet ju få: Then dryckenskap ther öfvar, Sit kall kan han ej förestå, Men GUD han högst bedröfvar: Sit dyra ämbet skämmer han, Thet dock bör heligt vara, Förargar ock hvar Christen man: Thet blir fast dyrt at svara.

3. När Noe lät sig drucken se, Vardt thet tå ther i stadsnadt, At sonen giord' af fadren spe, Och vardt ther öfver bannad. Hvad synd kom icke Loth uti, Tå han sin' döttrar skämde; Thet var alt för thet fylleri: Se hvad skam honom hände.

4. När then, som GUD har gifvit makt, Förtrodthet ämbet dyra, At land och folk med granna akt, Och stora riken styra, Begifver sig på fylleri, Och låter vinet råda; Ther drifves skam och tyranni, Och riket kommer i våda.

5. Then mindre ämbet hafver fått, Och vil städs drucken vara, Ej varder

thet så förestådt, At han thet kan försvara. Hvad ondt är kallas ofta godt, Thet godt är blir ogilladt: Rättvisan varder tå til spott; Gudsfruktan blir förspilladt.

6. I fördomtid, tå nykterhet Här hölts för dygd och åra, Så stod väl til; sty ärbarhet Tå prisen månde bära. Men nu gement föraktas the, Som ej må dricka, svälja, Samt svärja, At all otukt le; Ho kan the synder tälja?

7. Här öfvas sådant fylleri, At HERRANS Sabbaths dagar The vändas uti frälseri; Ther öfver GUD fast klagar. Tå borde sålen spisa sig, Och af GUDS Ord sig nära, Men betungas fast ymkelig Af svalg och synder flera.

8. Godt hushåld är et paradys, När nykterhet är inne; Ibland all stånd här hon stor pris, Thet kan hvar man befinna. Men thet kan icke länge stå, När dryckenskap ther vankar; Ty ser man många usla gå, Och hafva synda-tankar.

9. Ty hålsa och gods the mista snart, Thet the så platt förfara: Strax kommer nöden med en fart, Och vil them intet spara. Stor synd, stor skam och svordom svår, Och slagsmål, kif och tråta, Af drucknom höres år från år: Alt månd them platt upfråta. 10.

10. Then plåga är alt
timelig, Then the i verden
lida; Men sedan blir evin-
nerlig En svår och ymk-
lig quida, När the ther kla-
ga och ropa svårt: Vi pinas
i lågan thenna; Ther the
betala måste hårdt Sit fyl-
leri thet flemma.

11. Then rike man drack
bästa vin, Och hade väl-
lusts-dagar, Han får ej vatn
på tungan sin, Fast ymklig
han sig klagar: Han lider
törst, stor hungers nöd, Och
pinas i then vända, Alt
för sin dryck och öfverslöd,
Han här föröfva mände.

12. Ofs råder CHRIS-
TUS innerlig, At taga ofs
til vara, At dryckenskap
och fräfseri Ej störteri i e-
vig fara. Then dag skal
komma hastelig, Som fog-
len grips i snara; Strax
följer pina evinnerlig. O
drinks, tag tig vara.

13. O Fader af barmher-
tighet, Sändt ofs tins AN-
DES nåde, At vi må lefva i
nykterhet, Som ofs tin Son
månd råda; På thet vi må
med aktsamhet Beredde al-
tid vara, Och lefva i all
vaksamhet, At undgå evig
fara.

(J. SVEDBERG.)

276.

Mel.) Min själ skal utaf &c.
GUD säger at then salig
år, Som altid varder
funnen I hiertat helig, kyss
och skår, I gierning, ord
och munnen: Then menn-

ska skal i glädie stor På skå-
da HERRAN, ther han bor,
Med alla helga Änglar.

2. Men ach och ve! then
gifver sig i kötsfens lust at
sväfva, Och ther uti fast
dagelig Månd, som en
Hedning, lefva; Then får
GUDS Ansikt aldrig se,
Men måste lida qual och
ve, Med the orenda andar.

3. Och efter hiertat är
så fast Af otukt helt inta-
git, Så aktar then ej skam
och last; Så platt är thet
bedragit. Then aktar intet
HERRANS lag, Men gör
alt efter sit behag; Så lem-
nas han i synden.

4. Thefs ögon åro dierf
och fri, Ej kunna tamde
blifva: Til otukts last och
horeri The all sin åtrå gif-
va. Thefs själ föraktar
blygd och tukt, Och visar
ingen annor frukt, Ån then
som död orsakar.

5. Oskåligt få är then fast
lik, Som endast älskar jor-
den; Men HERREN med
sit himmelrik År honom
glömder vorden. (Alt som
en stohäst fodrad väl, Så
löper han en synsens trål,
Thit otukt honom drifver.

6. Dock får han sidst en
sådan lön, Hvar efter han
har sträfvat: Tå hielper
honom ingen bön; Men
som han hafver lefvat, Så
straffas han, med siukdom
svår, Stor armod, hån han
undergår: GUD kan ej ho-
nom lida.

7. Then

7. Then ther har buken för sin GUD, Och tukt och dygd ej aktar, Och vandrår tvert mot HERRANS bud, På honom straffet vaktar. Thefs jämmer, ångslan, qual och nöd, Skal blifva med en evig död, Alt för then vållust korta.

8. Men salig är then oförkränkt Betraktar här i lifve, At alt hvad här är gjordt och tänkt, Skal uppenbaradt blifva; Och hvad i mörkret här är skedt, Skal varda uti liuset sedt, Tå GUD thet sielfver röjer.

9. Förthenskul ho vilt tänka på, At hafva fredigt samvet, GUDS svåra straff ej undergå, Men båra dygdenamnet; Han skal sit fat i helgelse Ståds hålla, så at ej må ske Thet varder skidkio lemmar.

10. En tuktings kropp och hierta är Thens Helge ANDAS tempel: Then otukt flyr och ond begår, Han gier ej ond exempel: Om CHRISTI pina tänktes på Then nöd och död han månd utstå, Tå skull' ond lusta vika.

11. Rent hierta skapa, GUD, imig, Gif mig en ny vifs anda, Och gör mig bistånd nådelig, Ehvad mig läggs til handa. Tu åst, o GUD, min helgelse; Hielp mig uti all frestelse, Kom ihog hvad tu har lofvat.

12. Förlåt, o GUD, och Fader god, Mig alla mina

brister: Förstår, o JESU! med tit blod, All satans makt och lister. O Helge ANDE, var mig när; Ty thetta år ståds mit begår, GUD öfver alt at ålska.

(H. SPEGEL.)

277.

Vil böre ois ståds reda Til strids mot blod och kött, Som plågar ois föreläda, Thet onda görå sött; Få hafva Jofephns sinne, Som tuktigt lefva må, Och strida måst the hiana, Och kåttian emotså.

2. Som Jael svika mände Then kämpen Sisera, Som ville i sin vände Til henne flykten ta, Med miðik sig vederqvekte Kort för sin sidsta nöd; Så blifva många rykte Afvållust til sin död.

3. Hvad gjorde Simson blinder? Hvad stöerte Salomon? Thet voro lustans synner, Som gjorde them thet hån. Man söker land föröda, Utvidga makten sin; Men köttet motstånd görå, Gör man sig ingen vinn.

4. The dårars hiertan alla, Som otukt hafva kår, The måste ändtlig falla I ångest och besvär. Ond vållust lättlig dårar, Och störter ned i grund: På vållust följa tårar, Ondt samveti all stund.

5. Tu som i hordom lefver, GUDS vrede frukta lår; Hans hämd tig öfver, svåfver, Hvar tu ock lån-

der här Ho kan dock bo och blifva Vid elden, som förtår? I eld vil han sig gifva, Then sig i hordom snår.

6. Then ther af otukt brinner, Och är i synden såld, GUDS nåd han intet finner, Men är i satans våld. GUD fåren til sig tager, At niuta frögd och frid, Men gettren han bort-jagar Från sig, til evig tid.

7. Eho som hordom öfvar, Gör nu sanskyldig bot, At tu ej mer bedröfvar, Och gör tin GUD emot. GUD ser tins hertans tankar, Och känner them rätt väl; Then synd tu på dig samkar, Then drif ifrån tin själ.

8. Så fölg nu HERRANS vilja, Och thet af hertans grund; Sin nåd skal han ej skilja Från dig i någon stund. Sann kyskhet GUD behagar, The kyska har han kär, Och vil i alla dagar Them gierna vistas när.

(AUSIUS.)

278.

Mel.) Var nu redo själ och &c.

A Ch! hvi åst tu dock så blinder, At tu ej beskådar här, Huru tu åst snård i synder, Ej betänker hvad tu är? Thet tu ej är, kånst du vid, Hvad tu är tänkst ingen tid: Bästa vishet är dock thenna, Kunna rätt sig sielfvan känna.

2. Tu åst jord och måste

blifva Jord, som tu åst tagen af: Uppå jorden mänd tu lefva, Uti jorden blir tin graf. Tu åst aska, stoft och mull, Utaf slem och stygghet full; Ibland slem tu måste sväfva, Hvad vilt tu tig så förhåfva?

3. Ty så låt dig ej förföra; Ingen skön af pärlor är: Ej kan namnet ädel göras, Ej then präktig kläder bår; Drång och herre, arm och rik Blifva här hvar annan lik. Alle vi på jorden äre, Utaf jorden namnet bäre.

4. Död och södfel gör oss lika; Gack ock til the dödas ben, Sök ther ut the arm och rika, En förnäm och en gemen. Gack til vaggan se, och lär, Om thet barn som ligger ther, Och så stilla men löst sofver, Med sig förer guld och häfvor.

5. Hvad vilt tu förthen skull braska, O tu arme mull och träck, Som åst idel stoft och aska, O tu snöde maskesäck? Åst tu dock en matkemat; Mätte så väl båra hat Til tin högfård, och förfåras, At tu skalt af mal förtåras.

6. Kom ihog när GUD gaf kläder, At the voro ej så fin; Adam, Eva så framtråda Uti klädnad gjord af skinn. HERREN JESUS, för tin prakt, Stod på korsset i förakt Blott och bar, med nesor flera; Och tu mull vilt så stoltsera.

7. Tu äst som thet belät stora, Hvilket Babels Konung säg: Hufvud, bröst och armar voro Guld och silfver, jemväl ock Utaf jern var fot och ben, Och af jord som ej var ren; Men thet belät vardt förkrossadt: Tänk på thentig har förlofsat.

8. Tänk på JESU törnekrona, Tänk uppå hans hufvud sär, At tu en gång måtte skona Tina själ, at hon ej får Dyrt betala thet hon här, Utan blygd slik högfärd bär; At tit samvet icke fargas, Och at mången ej förargas.

9. Zions döttrar the ock ginga, Liksom tu, uti stor prakt; Men the vist förnimma finga, At the lefd' i GUDS förakt; Ty the uti fienda hand Kommo, och i främmand land, Ther the blott och nakna blefvo, För then prakt the hemma drefvo.

10. Låt förthensskull GUD tig tukta, Var ej et förorkadt land: Låt tin båttrings tårar fukta Hiertat tit, then torta sand. Lågg tig GUDI ned til fot, Med en ödmjuk synda bot: Skynda tig tin synd bekännna, Och til GUDI tig omvända.

11. Såsom stoftet uppå jorden är tin synd oräknelig; GUD är sielf eländig worden, At han måtte hielpa tig. Så betänk hans

blodsvet röd, Hans förakt hans ångst och död; Ty hans dyra blod allena Kan tig af all smitto rena.

(H. SPEGEL.

279.

MENN'SKA äst tu så högfärdig, Som äst stolt och snart förödd, I synd afslud, nåd ej värdig, Uti synd til verlden född? Mödfam månd tin lifstid vara, Och med ångst skal tu hån fara.

2. Hvi vil tu tin kropp så fira, Plåga, pryda utan skiål, Arman mullfäck så utzira, Then här synd och krankhet qväl? Kroppen giör tu sådan ära, Ther dock matkar skola tåra.

3. Mera bör tig själen akta, Pryda med all Christlig dygd, Ifrån syndafäckkar vakta, At tu varder ej til blygd; Men tin själ må evigt lefva, Och ibland GUDS Ånglar sväfva.

4. Sjålen tu sin rykt ej gifver; Foftrar kroppen på alt sätt: Then som tienar, Herre blifver, Hvilket är dock mot all rätt. Sjålen bör tin kropp regera; Men tu vördar kroppen mera.

5. Sjålen har, o menn'ska, kostat CHRISTO högt uti hans nöd, At han tig har dyrt förlofsat Med sin egen blod och död. Thetta måste tu betrakta, Och tin själ thest mera akta.

6. Har

6. Hartu, med tin högfärd leda, Upväkt HERANS vredsamhet; Med fannbättring, gör dig reda, Lär af JESU ödmjukhet. Spåk tin kropp, sök själens föda, At hon svälter ej till döda.

(BOETHIUS.)

280.

OGUD! förlån mig tina nåd, Gif hielp och råd, Eljest måste jag förtvifla; Ty fienderna ställa sig rundt omkring, Uti en ring, Och vilja mig från dig drifva: Verlden hatar mig så bitterlig, Mit eget kött i synd är födt, O HERRE! thess må jag gvida.

2. Min störste fiend är diefvulen vist, Med arga list Drifver han sin skalka stycke; Och gör sin sak både klar och ren, Med färgat sken, At verlden får ther til tycke: Med mångahanda ting går han omkring, Beflitar sig, margfallelig, At han mig: snaron må lycka.

3. För then mördaren mig beskärm och vår O HERRE kår! Gör rent mithierta och sinne. Hvar tu huset icke hygger opp, Tå är vårt hopp Om intet, thet få vi finna: Thet är och vist, o HERRE CHRIST! Hvar tu icke är ofs allom när, Stor nåd vimåste förnimma.

4. O HERRE! värdes mig bistå Alt här ifrå, In til

min yttersta ånda, Så vil jag fritt ther våga uppå, Alt thet jag förmå; Vilt tu mig tin ANDA fända, Så tror jag vist, o HERRE CHRIST, Hvarken kött eller verld, eller diefvulens slård, Skola mig ifrån dig vända.

5. Om hela verldens och diefvulens makt, Med theras kraft, Vilja bruka sin arga list och kynne, Så är dock hos dig hielp och tröst, Som ofs hafver löst; O HERRE! tu kant them öfvervinna. Ty vil jag gierna gå, på rätta vägen stå, Sköta ingen man, vare ho han kan; När CHRISTUM låter jag mig finna.

6. Thet kommer then dag och är hart när; Then ångest bår Them som sig låta förskräcka, Och icke hafva trodt förvift På dig, HERRE CHRIST; Theras skalkhet skal tu uptäcka, Och straffa så både stora och små, Til evig tid. O HERRE blid, Tu värdes mig til lifvet upväcka.

(SANDÖRFFER.)

281.

JAG ropar til dig, o HERRE CHRIST! Jag beder tu hör min klagan: Gif mig then rätta tro förvift, At jag dig ej förfakar. Jag fätter all min lit til dig, Och til tin stora nåde, I allan våde: Styrk mig i tin sanhet, Och altid väl bevara.

2. Jag

2. Jag beder än mer, o **HERRE GUD**, Tu kant mig thet vål gifva, At jag icke blifver til spott, Som mine fiender drifva: Ty gif tu mig et stadigt hopp, At jag kan tolig vara I allan fara, I allsköns sorg och nöd, Som mig kan vederfaras.

3. Förlån mig thet, af hiertans grund Jag kunde min fiend tilgifva, Och ålska honom i alla stund Och i tin frid så blifva: At jag måtte vara tig så lik, Och ålska mina ovänner, Och bekänna Tig, Fader i himmelrik, Nu och förutan ända.

4. Låt ingen motgång, lust eller nöd, Så stor mig komma tilhanda, Hvad hållre jag skal lefva eller dö, At the mig från tig vända: Lär ingen ting vara mig så kår, Som mig skal från tig draga, I alla mina dagar; Öfver alt thet i verlden är, Skal tu mig allena behaga.

5. Jag står här i en andelig strid; Diefvulen gör mig stor vända, Och gör thet til sin största slit, At komma mig sig tilhanda: Ty hielp och styrk min skroplighet, Eljest måste jag falla, Nu med alla; Men tu åst tro, som Skriften säger; Ty mände tu mig hugvala.

(D. SPERATUS.

282.

Mit hierta, hvigråmer tu mig För verldfens gods så forgelig, Som är dock tinelig? Til **GUD** sätt tu tit hopp och tröst, Som hafver oss alla återlöst.

2. Han vil och kan tig hielpa vist Af all nöd, ty han vet tin brist; Hans är himmel och jord: Min **HERRE** och min Fader kår, Tin hielp låt altid vara mig när.

3. Medan tu min **GUD** och Fader är, Tin barn måtte tu hafva kår, Af faderlig godhet: Mit ursprung är af asko och mull, På jorden hafver jag ingen huld.

4. Then rike förtröstar på sin rikedom, Men jag på **GUD**, som är allena from; Åndock jag lider förhat, Så vet jag vål och tror förfann, Han mig af all nöd hielpa kan.

5. Elia, ho försörgde tig, Tå rågn ej kom af himmelen nid Try runda år omkring? En enka af Zarpats svag och klen, Hon fødde tig förutan men.

6. Och at tu ej skulle lida nöd, Tå tu drog thit, som **GUD** dig båd, Och hans befalning gjorde, Tig förde korpar kött och bröd, At tig ej tryta skulle i tin nöd.

7. Tu sof under et enbårstrå, Ther Ångelen kom och låt sig se, Han förde tig vata

vatn och bröd: Tu gick ther med en våg så lång, Til Horebs berg, utan hungers tvång.

8. Joseph i Egypten var försäld, Ther han led orätt och öfvervåld, För sin Gudfruktighet; Hans sak utförde GUD så vidt: En herre vardt han måktig och rik.

9. Daniel GUD ock icke förgat, När han ibland the leijon satt; GUDS Ängel var therhos, Som igenlykte leijones mun, Och skaffade mati samma stund.

10. Then trofaste GUD ej förgåta vil The tre mån, som voro kastade i eld; Sin Ängel sånde han thit, Låt them bevara för eldsens glöd, Och halp them så af all tneras nöd.

11. Jonas mände ock GUDS hielp få, Tå han uti hvalfiskens buk låg, I dagar och nätter tre; GUD med sit ord thet visserlig gjorde, At fisken honom på landet förde.

12. O GUD! tu äst ännu så rik, Som tu hafver varit evinnerlig, Mit hopp står alt til tig: Låt min själ altid rikta sig, Så hafver jag nog evinnerlig.

13. Alt hvad i thenna verlden är, Guld, silf, väl-lust och annat mer, Rike-dom och ståteliighet, Thet varar en så liten tid, Och hielper ej tilevigt lif.

14. Hvad rimeligt är jag

förakta må, Allenast tu ville låta mig få En evig salighet, Then CHRISTUS hafver mig beredt, Genom sin pino och ödmuikhet.

15. Lof, ära och pris ske tig, o GUD! Som mig hafver lärt at känna tin bud; Jag beder ödmuikelig: Tit Ansikte vänd ej från mig, At jag må altid blifva när tig. (SACHSE. OLAUS.

(PETRI.

283.

FRÅN GUD vil jag ej skil-jas, Ty han skils ej från mig; För mig efter sin vilja Ifrån min villa sig. Han räcker mig sin hand, Både afton och morgon Vil han mig väl försörja, Väl-signa mit kall och stånd.

2. När mennisklig hielp och nåde Platt ute och borto är, Tå hielper GUD i våde Them honom hålla kår; Giör fri från synd och last: Han frålsar i nöd och fara, At jag kan trygger vara; Thet tror jag vist och fast.

3. Jag vil alltid förtrösta På honom, i min sorg; Ty han väl vet mit bästa, Och är min fasta borg: Mia Anda, lif och själ, Til honom allena jag sätter; Min sak han bäst uträtter, Och mig bevarar väl.

4. Honom altid påkallom, Uti all nöd och brist; Han menar väl med ofs allom,

Ofs

Ofs skänker HERRAN CHRIST, Sin aldrakärafte Son: I honom ofs beskärer, Hvad kropp och själen när- rer; Lofver honom i him- mels thron.

5. Altid skal man honom lofva, Både med hierta och röst, För hans Gudomelig gäfvva, Som länder ofs til tröst. Then stund är salig vist, När vi på GUD rätt tänke, Och ofs i synd ej fänke: Hielp ofs, HERRE JESU CHRIST!

6. När världen skal för- brinna, Med alt sit prål och prakt, Alt gods skal tå för- svinna, Samt härlighet och makt, När vi äffomne här, Varde vi med jord betåkete, Och sidst af GUD upvakte, När vi hafve hvilat ther.

7. Vår själ blir väl för- varad, Och förd i Abra- hams sköt: Vår kropp också förklarad, Och ut- tan synd vårt kött, Fast härligt och klart. Jag är tin arfvinge kära, Tu låt mig ej förfära Hins ondas list och art.

8. Fast världen mig in- skänker Stor vedervärdig- het, Med tröst jag alltid tänker På frögd i evighet. Alt ondt har jag förskylet; Men JESUS månd' förvär- va, At jag får lifvet ärfva, Ther glädien blir upfylt.

9. Si, så är Fadrens vilje, Then som ofs skapat har, Och Sonens nåd och hyllest Ofs allom öpen står: Och

GUD then Helge AND' I trone ofs regerer, Och til sit rike sörer. GUD ske pris utan änd! (HELMBOLD.)

284.

M.) O GUD, förlån mig &c.
MÅ jag olyckan ej und- gå, Men ogunst få Af världen och thes första; Så vet jag dock en säker konst, At söka gunst hos GUD, som mig kan trösta. Jag vet förfant, GUD är ej långt; Han kommer snart, Alt med en fart: Mot sien- den han sig rustar.

2. Märk huru jag angripa skal Min saker all, När tröst ej står at finna, Och ingen verldslig makt är fast, Ty med stor hast Alt timligt skal försvinna. Min GUD så god Giör et rätt mod: Ther vid fast blif, Gods våga och lif; Han hielper öfvervinna.

3. Til tig flyr jag båd' först och sidst, HERRE JESU CHRIST, Blif stadig hos min sida: Och se tu på olyckan min, Som hon vor- re tin, Huru hon mot mig månd' arida. Mäst jag äntå Then kamp utslå, Verld, som tu vilt, GUD är min sköld; Han hielper mig all tida. (M. LUTHER.)

285.

BEGynna vil jag at prisfa Tig, Fader i himmels thron, Och JESUM CHRIST,

CHRIST then rättvisa,
Min endaste Frålfare god:
Och GUD then Helige
ANDA, Som är min tröstare
fann, I all then sorg och
vånda, Som mig påkomma
kan.

2. Rättfärdige GUD och
HERRE, Hör min bedröf-
vade röst, Och drög dock
icke så länge: Sänd mig tin
hielp och tröst; Then jag
fast efterlångtar, Som hior-
ten vatnet rent: Och myc-
ket efter dig trångtar, Å-
stundar tinhielp allen.

3. I alla verdens tider
Har jag dock ej förstådt,
At någon med alfvar har
bedit, Ohulpen ifrån dig
gådt. Ach! skulle jag vara
then förste, Som tu förski-
ta vil? Ty jag fast efter dig
tröstar, Och fätter min tro
ther til.

4. Tin nåde lät mig ski-
na, Then jag fast efterstår:
Förlåsa mig af min pina,
För tina blodiga sår; Ty
jag med tårar klagar, Min
börda är så svår, Then jag
ej orkar draga: All sorg
mig öfvergår.

5. Ach GUD! se til mi-
na tårar, Som tu til synder-
skan såg, Som mände tin
nåd begära, När hon för
tin fötter låg: Och som tu
Petrum tröstade, När han
försakade dig, Och som tu
röfwaren frögdade; Så
giö: ock nåd med mig.

6. Af hiertat jag nu be-
der, Tu som bäst vet min

nöd, At mig tin ANDA le-
der, För JESU CHRISTI
död. Mit hierta och alla
mina tankar, The vare up-
på dig stält: Hielp at min
tro ej vankar; Min sak är
dig befalt.

7. All verldlig prakt och
åra Må liknas vid nåkter-
gals fång; Alt hvad hon
kan beskåra, Far bort som
en luteklang. O! at jag
kunde betänka, Och ha
mina saker i akt, Ej låta
verlden mig sänka, Med
sin fåfångeligaprakt.

8. Nu säkert thetta slutes,
Jag tror thet löste fast:
Botfärdig ej förskiutes För
någon synd eller last; Ty
tu hafver seger funnit, Och
trådt alt under tin fot, Hel-
vetet ock öfvervunnit,
Och hvad dig var emot.

9. Tu dig en Fader kal-
lar, Af nåd och barmhertig-
het: The svaga och blödi-
ge alla, För fanning jag
thet vet, The skola fast vid
dig stånda; Ty tu vist hielp
förmå: Tu hielper af sa-
tans vånda Them, som dig
trösta uppå.

10. En evig frögd och
åra Them hafver GUD be-
skärddt, Som sit korsf toliga
håra: Och akta alt för
flärd, Hvad verlden mänd
inskänka, Anfäktning, sorg
eller nöd, När vi allena
tänka, På JESU CHRISTI
död.

11. Rättvise Fader och
HERRE,

HERRE, Tu äst min enda tröst, Alt efter tit ord och låra, Jag blifver väl förlöst; År thet tin nådige vilje, At jag här lida skal, Låt mig ej från dig skilja Bedröfvelse, sorg och qual.

12. Döden han vil ofs gåsta, och klappar uppå vår dörr; GUD låt ofs betänka vårt håsta, Och vaktas ofs therför, At vii syndens snara Ej måge säkert bo, Om vi vele salige vara, Och få en evig ro.

13. O HERRE! låt mig befinna, Och slitigt tänka uppå, At tiden månd försvinna, Och jag skal här ifrå: Then hugnad, frögd och åra, Som oförgångelig år, Then vårdes mig bekära, Min HERRE och Frålsare kår.

14. Tröst mig med tinom ANDA, Hugsvala mig med tin nåd; Låt mig i tron fast stånda, Ehvad mig kommer uppå: När mit förauft ej förnimmer, Min öron ej höra må, Mins hiertans kraft försvinner, Min själ anamma tå.

15. Efter döden vi vänte En oförgångelig frögd, Som intet hierta kan tänka, Och intet öra har hört: Vi skole ibland GUDS vänner, I hvita kläder stå, Och hafva palmer i händer; Hvad frögd vi ther tå få!

16. Rättvisones HERRE vil komma Uppå then sista dag, Och alla menniskor döma, Alt efter sin ord och

lag: The onde skola nedfara, Och pinas til evig tid; The fromma vil han förvara, All glädie evinnerlig.

(LAURINUS.)

286.

M.) Frögdä dig tu Christi &c. Sorgen för glädien går, S Gement hvart år från år; Dock hon sig altid vänder Til frögd, förutan ånde. GUD kan tin sorg väl stilla, Och dig med frögd uppfylla.

2. Jämmer, sorg, nöd och qual, Sig först biuda dig fal; Sedan lyckan framskrider Med frögd på alla sider. GUD kan olyckan stilla, Och dig med frögd uppfylla.

3. Gör dig stadig ther mot, Och när tu har förstådt, At dig ovänner gnager: Alt til thet vårsta lager: GUD kan then list väl stilla, Och dig med frögd uppfylla.

4. Förvißt then tu väl tror, Och aktar högt hans ord, Han dig i hiertat hatar, Och dig med tungan ratar. GUD kan thet hat väl stilla, Och dig med frögd uppfylla.

5. Ropa til GUD med slit Inöd, han är ej vidt, Så vil han för dig kämpa, Och tin ovån fördämpa; Then ovån kan GUD stilla, Förtaga hans ovilja.

6. I fanning vet jag thet, Et

Et hår ej faller ned: Tig skadan aldrig händer, Utan af GUDI fänder. GUD kan väl skadan stilla, Och dig med frögd uppfylla.

7. Drifver dig nöd och tvång, Til GUD vare tin gång; Eörvift tu thet tå finner, At tin armod försvinner. GUD kan tin ångest vända: Thet står alt i hans händer,

8. Uppå HERRAN allen Sätt tit hopp i alt men; När honom bor tu tygger, Om tu på honom bygger. Han kan tin nöd väl stilla, Och dig med frögd uppfylla.

9. Sommarens frögd och lust Följer then vinter frost: Efter stor sorg och qvida Hiertans frögd månd framskrida. GUD kan tin plåga vända, Thet står alt i hans händer.

10. All diur i vintren kall, På marken blomster all Af kölden ligga öde, Men sommaren gier them föde. GUD kan then vinter ånda, Och våren til oss vända.

11. Regn hafver varit förr, Och sniö faller för dörr, Strax solen utaf högde Skinner med lust och frögde. GUD kan then sniö fördrifva, Och lusten igengifva.

12. Om tu lider armod, Blif dock vid et godt mod; När nöden är i högsta, Vil GUD tig sielfver trösta. GUD kan then armod stilla, Och dig med frögd

uppfylla.

13. När all hielp ute är Både fierran och när, GUDS hielp tå först begynner, När all mans hielp försvinner. GUD kan dig hielpen fända, Och faran från dig vända,

14. Uppå hvar hiertans tår Skänker GUD frögdeskål; Jag efter honom längtar, Mig ångrar ej then trångtan. GUD kan min sorg väl stilla, Efter sin Gudoms vilja.

15. Sidst beder jag dig, GUD, År thet ej mot tin bud, At sorgen måtte vika, Och lyckan til mig fika. GUD kan mit eländ vända Alt til en salig ånda.

(VEISS. ARONUS.

287.

Mel.) Lofva HERRAN Gud &c.

A Ch! min siäl, haf lustigt mod, Hoppas altid uppå GUD; Fast tig verden hata må, Ligger föga makt uppå.

2. Bid och lid, tag gierna mot Thenna verdens trug och hot, Ty thet kan ej länge stå; GUD väl hielper ther ifrå.

3. Rätt underlig! GUD försan Sina uppehålla kan: Ja, han skaffar hielp och bot, Fast all verden står emot.

4. Aldrig säg jag nånsin then Vara af GUD förgåten ån, Som til honom hafver

ver fatt Sin förtröstning dag och natt.

5. Hvi vil tu tå grufva mig, O min siäl, så jämmerlig, Medan tu en sådan vän Hafver uti himmelen?

6. Alt hvad verden skänkertig, Sorg och möda bitterlig, Lögn och falskhet margelund, Varar en så liten stund.

7. Menar tu at GUD ej fer, Huru verden sig beter? Ty hans ögon klarar år, Än som sielfva Solen skår.

8. Åndock han i verden här Läger dig uppå befvår; Ty then som han älska må, Läger han en bördo på.

9. Rättalt som en fader huld Gifver sonen til hans skuld; Alt så gör och GUD med dig, O min siäl, nu dagelig.

10. Ja, fast han än synes vred, För tin många synder led; Likvål brinner han, jag vet, Utaf idel kärlighet.

11. CHRISTUS hafver lidit nöd, Och på korsset blifvit dödd, Har dig ther med återlöst; Therför var vid en god tröst.

12. Han är både GUD och man, Som dig, min siäl, hielpa kan, Och förlossa af all sorg: Han är dig en väldig borg.

13. Si, förthenskul min siäl god, Var vid tröst med fullgodt mod: Gör dig ic-

ke sorg och bång, Fast tu än här lider tvång.

14. Om än alla verldens makt, Med sin list och stora kraft, Ville dig förderfva här, För then ingen fara bår.

15. När tu håller dig til GUD, Aktar all hans lag och bud, Sannerlig han hielper vist Af all tin sorg, nöd och brist.

16. Fast han dröjer til en tid, Är han likvål god och blid: Ja, hans nåd är ganska stor; Vål är dig, om tu thet tror.

17. Ach! förthenskul min siäl god, Lid all ting med tolamod, Fast tu än förgåten är Utaf slägt och vänner här.

18. Likvål hafver GUD dig ej Platt förgåtit, min siäl, nej; Ty hans ögon äro satt, Som dig vakt dag och natt.

19. Kunde än en moder kår Barnet sit förgåta här, Skal dock GUD evinnerlig, Min siäl, ej förgåta dig. (ABRAHAM FALCK.)

288.

MIN siäl och sinne, låt GUD råda, Och hoppas på tin Fader blid; Ty han kan dock med himmelsk nåde Bekröna dig til evig tid: Then sig betror uti GUDS hand, Han bygger ej på lösan sand.

2. Hvad hielper ofs vi mycket

mycket förje? Hvad gagnar oss vår pust och qval? Hvad är at vi hvar morgon börje Begråta nöden utan tal? Ju mer vi förje i vår nöd Ju större blir vårt sorge-bröd.

3. Ty är thet bättre liden, I hoppet och i sig förnögd Med GUDS vårs Faders vilja blida, Och hans försyn af himmels högd; Ty GUD, som känner bäst hvar man, Han vet väl hvad oss sela kan.

4. Han utser tiden at hugsvala, Han skickar väl thet nyttigt år: Hvad vi af troget hierta tala, Thet märker strax vår Fader kär. Så kommer GUD förr än vi tro, Och skänker hugnad, tröst och ro.

5. Tänk ej uti tin motgångs tima, At tu af GUD förlåten är, Ty snart förgår en forgedimma; Han håller dig så mera kär. Tänk tiden snart förbyter sig, Och motgång är föränderlig.

6. Thet kostar GUD ja ganska ringa, En fattig man at göra rik, Then riker är til armod bringa, En stor och nedrig göra lik; Ty GUD then högste under man Uphöja och förnedra kan.

7. Siung, läs och gack på HERRANS vägar, Och gör tin kallelse med slit: Förstro GUDS löfte som han säger, Och haf til him-

melen tin lit. Ty then blir en lyckfelig man, Som fast på GUD förtrösta kan.

(NEUMARK. OLLON.

289.

Mel.) Var nu redo själ &c. Zion klagar med stor smärta, Ropar utaf ångslighet, Giuter ut sit sorgle hierta Til then, som thes hierta vet. Säger: HERREN hafver mig öfvergifvit eländig: Ach! min GUD har mig förlåtit, Fåfångt har jag härtils gråtit.

2. HERREN, som är stor af nåde, Svarar af et Faders mod, Svarar Zion, som i våde Hart in til förtvisan stod: Månden qvinna kunna gå Ifrån barnet sit, också öfvergifva sonen kära, Liffens frukt, som hon månd bära.

3. Om ock någon qvinna vore Så ovärdig moders namn, At hon har til fostret bore, Kastad' thet utur sin famn, öfvergifvo thet också, Och ej tänkte mer uppå, Hur thet bittert skulle qvida, Nöd och död af vil-diur lida.

4. Så skalt tu dock, Zion, veta, Thet jag annat hierta här, Hvilket utaf kärleks heta Brinner mot then sorgse år, För sin synd, then han har gjort, Och mins tuktans ris förspordt; Dock af hiertat jag ej straffar, Utan tröst och hielp förkaffar. 5. Hvi

5. Hvi vil tu få mycket rådas, At jag tig förgåta skal, Och tig framgent låta hådas, Af tin fiend lida qual? Aldrig jag förgåter dig, Tro tu thet rätt visserlig: Si, jag har på händer mina Teknat dig och barnentina.

6. För mig åro tina murar, At jag them upbygga skal; Fienden som på dig lurar, Han skal snarlig få sit fall. Lyft tin ögon up och se Barnen, som jag dig vil te; Som en Brud skal tu hofvera, Blifva byggd, få söner flera.

7. Si, så bygger GUD sin kyrka, Si, så hielper han min siäl, Vil mig uti trone styrka, När otaligt ondt mig quäl; Åra ske then HERREN stor, Som högt up i högden bor, Ser dock neder på then arma, Och vil gierna sig förbarma.

(OPITIVS. BOETH.

290.

AF hiertat hafver jag dig kär, O HERRE, vâredes vara när Med tine mildhets gåfva. Ej frögdar mig then ganska verld, Jag aktar thet för idel slârd, När jag dig nu kan hafva: Fast mig än hiertat brista vil, Så äst tu dock min hielpare mill, Min del, så ock mins hiertans tröst, som mig med tin blod har förlöst: HERRE JESU CHRIST min frälserman :: Låt mig

ej råka i synd och skam.

2. Tin gåfva och skänku, HERRE, är kropp, siäl, och hvad jag hafver mer I thetta usla lifvet; At jag them brukar dig til lof, Min nästas tienst och hans behof, Tin nåd tu vâredes gifva. Alt godt, o GUD! tu sielf mig lär, Men satans list och mord afvâr: Uti all motgång uphålt mig, Och hielp then draga toelig. HERRE JESU CHRIST, tu för tin död:: Mig trösta uti all min nöd.

3. Ach HERRE! tina Änglar sänd, Som siälen i min sidsta änd i Abrahams sköte draga: Min kropp, som läggs i jorden nid, Låt hvilas uti ro och frid, In til then sidsta dagen: Och ifrå döden upväck mig: Låt mina ögon skådat dig Uti all frögd, o tu GUDS Son, Min Frälserman och nåde-thron! HERRE JESU CHRIST, bönhör tu mig:: Jag vil dig prisâ eviglig.

(SCHALLING. LAURINUS

291.

(M. Alt hvad vi på jord se. HERRE, tu min tröst och fröma, Hör mit rop miskundelig, Låt min suckan til dig komma, Låt min bön behaga dig: Tag mig utur thetta fångsel, At jag slipper all min ångsel; Til dig står alt mit begär, JESU, tu min broder kär.

2. Här

2. Här är idel sorg och
jammer, Ångest och bedröf-
lighet, Som mit hierta stå-
des klämmer, Och minglä-
die sänker ned; Ty vil jag
alt öfvergifva, Och hos
dig, o JESU, blifva. Til dig
all min åtrå är, JESU, jag
dig hafver kår.

3. När mig satan vil bestrida,
Och föröka listelig,
Stat, o JESU! på min sida, At
jag vinner ridderlig: HER-
RE, vårdes mig då hielpa,
När the onde vilja stielpa;
Ty jag håller mig förvift
Til dig, HERRE JESU
CHRIST.

4. Trägna suckar vil jag
ända Til dig, JESU, up i
högd, Och min hog från
jorden vända, Thes får jag
en evig frögd. Då skal in-
gen mot tin vilja Kunna
mig ifrån dig skilja. Ach!
jag längtar hos dig bo, JE-
SU, tu min tröst och ro.

5. Klaglig måste jag be-
känna, Ati mig bor intet
gott, Syndens lusta vil
mig bränna, Och påföra
evigt spott; Men jag beder
dig, o HERRE! Drif all
smitto från mig fierre, Och
låt mig snart vistas ther,
Ther tu, JESU, sielfver är.

6. När jag frälst från all
min våda, Uti himlens frög-
de-sal, Får tit blida Ansikt
skåda, Vil jag med tin Hel-
gons tal, Tig loffunga och
ståds prisa Med en ny och
härlig visa. Til dig står min
hug och sinn, HERRE

JESU, trösten min.

(ARRHENIUS.

292.

M.) Frögda dig, tu Christi &c.

HVart hän skal jag dock
fly Ur syndsens diupa
dy, Beladd med brister män-
ga, Hvar skal jag trösten
fånga? Ty thenna verlden
vida Ej lifa kan min qvida.

2. O JESU rik af nåd!
Uppå tit bud och råd Min
sorgse själ framträder, Och
af tin nåd sig gläder: Tin
blod mit samvet renar, Och
mig med dig förenar.

3. Jag, tit sorgfulla barn,
Besnård i syndsens garn,
På dig all min brist kastar,
Som mig med skräck anta-
star: I tin får jag them sän-
ker, Tu mig vift lifvet
skänker.

4. Med tin oskyldig blod,
Then sköna röda flod, Af-
två misfgierning mina,
Styrk mig med trösten tina:
Min synd ej mer påtänke, I
hassens diup then sänke.

5. Tu åst min enda tröst,
Som mig har återlöst:
Hvad jag mig har förbrutit,
Har tu i grafven slutit,
Ther hafver tu thet lemnat,
Och ej påtänka åmnat.

6. Min ondska är väl
stor, Som i mit hierta bor,
Tin blod mig likvål batar,
På then jag mig förlåter;
Ho sig hos dig infinner,
Hans sorg fullsnart för-
svinner.

K

7. Mig

7. Mig mycket fela kan,
 Dock säger jag förfann: Tin
 kärlek vil mig skänka Mer
 godt, än jag kan tänka:
 Med tin hielp kan jag hin-
 na Synd, död och diefvl
 vinna.

8. Om hela fatans hår
 Mig vore til helvår, Vil
 jag mig dock ej klaga, Med
 tig kan jag them jaga; Tin
 blod vil jag framvisa, Så
 får mit samvet lisa.

9. Min JESU, uppå tig
 Förlåter jag ståds mig;
 Hvem kan mig nu förderf-
 va? Tit rike skal jag ärfva,
 Som tu mig skaffa mände,
 Tå tu led dödfens vände.

10. Ut i mit hiertans sinn,
 Sänd ock tin nåde in, At
 jag ock gör tin vilja, Flyr
 hvad ofs kan åtskilja: At
 jag i tino lifve. En lem må
 evigt bliuva. (J. HEERMAN.

H. SPEGEL.

293.

Mel.) Mit skuldregister, &c.

Then vedervårdighet,
 som mig eländan tryc-
 ker, Gör at mit hierta mig
 af ångslan sönder spricker:
 Mit jämmerfulla sinn är
 utan rast och ro, Min ufel-
 het är störr' än någon thet
 kan tro.

2. Jag kan mit hierta ej
 för någon uppenbara, Och
 ser mig ingen hielp på jor-
 den öfrig vara; All klok-
 het intet gör, hvad kan en
 dödlig matk? Then ther

til fätter lit, blir först i fa-
 ran bragt.

3. Min GUD! har tu mig
 tå få aldels öfvergifvit?
 Och från tin nådes thron til
 alt elände drifvit? Har tu
 nu få för mig tit Ansikt
 platt bortgömt? Har tu tit
 arma barn, o Fader få för-
 glömt?

4. Ach nej! jag må mig
 ej uti förtviflan stöta, Jag
 vet tu bår til mig et nådigt
 Faders hierta; Fast än min
 stora synd et annat har för-
 skylt, Så tror jag dock at
 tu mig ej förkiuta vilt.

5. Jag vet at tu tin ord
 och lofven aldrig rygger?
 Thet är min fasta borg, thet
 på jag säkert bygger. Ja, om
 än himmelen och jorden gå
 i grund, Förgås dock intet
 Ord, som går utaf tin mun.

6. Har tu nu lofvat mig
 så nådigt at bönhöra; Tig
 är ju ingen ting omögligt
 til at göra: Tu råder när
 och fierr, tu ser all ting och
 vetst; Ho är en sådan
 GUD som tu, o Fader, äst?

7. Jag flyr altså til tig
 thetta mit elände, Jag fall
 tig i famn: gör på min nöd
 en ånde. Hos tig är hielp
 och tröst, när tig är rå
 och dåd: Hvar morgon är
 ock ny tin godhet och tin
 nåd.

8. Min sorg är tig be-
 kant, tu vetst, o GUD! min
 qvida; Ty vil jag och tin
 hielp i tolamod förbidat
 Förlofsa

Förlofsa mig, min GUD, ifrån min oväns spe, Och lär then ingen lust åt mit elände se.

9. Gif mig thet nyttigt är, och hvad tig hållst behagar; Hielp ock at ingen ting mig från tin fruktan drager. I motgång styrk min tro, i medgång led tu mig, At jag af öfvermod ej må förlora tig.

(CARLBERG.)

294.

M.) *Var nu redo, sädloch &c.*
Vänder om, j sorgse finnen: Vänder om til HERRAN GUD, Nu then stund j honom finnen, Med sann bot och bättrings liud; Hvilkens makt af ingen man Störta eller fällas kan, Hvilkens nåd okortad blifver, Och förtar hans grymma ifver.

2. Fast han har ofs sönder slagit, Varit vred en liten tid, Samt all kraft ifrån ofs tagit, Och i jämmer sänkt ofs nid, Låter ofs dock fatta mod; Ty then samme HERRAN god, Som ofs fargar, slår och spåker, Synda-låren åter låker.

3. All thet nåd, som man beklagar, Viker för hans starka hand; Efter två framledne dagar, Läser han af dödsfens band, Och när tredie dagens lius Tråder ini våra hus, Gifver han nytt lif och styrka, At vi kunne honom dyrka.

4. Tå får man med hugnad skåda Och ther gifva akt uppå, Hvad för under, skatt och nåde Ofs från högden hända må: Tå skal vara i gemen Vårt bekymmer thet allen, At vi GUD, hvars folk vi äre, Måge alfvalt känna lära.

5. Ty han vil tå til ofs komma, Som en morgon-råda klar, Hvilken frögdar med stor froma Alt hvad lif och anda har: Han skal komma i god tid Med stor kraft af högden nid; O! hvad tröst vil GUD tå skänka Och mig städs med nåd betänka. (D. GERHARD.)

BRASK.

295.

BEvara ofs, GUD, i tin ord, Slå nid Påfvens och Turkens mord, Som JESUM CHRIST, tin kåra Son, Nederstå vilja af hans thron.

2. Låt se tin makt, o HERRE kår! Som alla herrars HERRE är: Beskärma tina Christenhet, At hon tig prisari evighet.

3. Theras upstå tu nederstå, At the sina villo känna må: Låt them i then gropen falla, Som the grafva för ofs alla.

4. Och låt them så förnimma thet, At ther tine äro, ther åst tu med, Och gör them både hielp och tröst, Som til tig ropa med hierta och röst. 5. Vår

5. Vår hiertans tröst, o Helge AND ! Gif oss endragt uti all land: I vårt yttersta när oss blif, Och för oss til et evigt lif.

(M. LUTHER.

OL. PETRI.

296.

Litania i Sångvis.

M.) *Fader vår, som i him&c.*

GUD Fader uti himmelrik, **G**UDS Son och **A**NDE fannerlig, Tu heliga Trefaldighet, En enig **G**UD i evighet: Uppå tin ord vi bedie tig, Ofs vårdes höra mildelig.

2. Och se med nåder til vår bön, Ofs efter vår förtientst ej lön: Benåda oss för tin miskund: Bevara oss i alla stund: Var oss barmhertig, hielp oss, **G**UD, Vi efterfölja må tin bud.

3. Bevara oss för satans fund, At han oss ej förderfvar i grund: Vänd från oss all hans glöddand skott, At vi må undfly skam och spott. O käre **G**UD, var hos oss vål, At kiöttet ej förför vår själ.

4. Vi bedie tig af hier-tans grund, Fråls oss från fynd i alla stund, För fiendskap, hat, våld, ofrid, För våldeld, och för dyran tid, För pestilents och krankhet svind, För hafsnöd och all skadlig ting.

5. Bevar' oss, **H**ERRE, i vår nöd, Fråls oss ifrån en ond bråddöd: Och när vi

för tin domstol stå, Vi måge få tin nåder få. Förkast' oss icke, **H**ERRE bold, Uti then eviga dödfens våld.

6. Vi arme syndare bedie mer, **O**JESU **C**HRI**S**T, vår **H**ERRE kår ! Hielp oss genom tin födelse, Tit bittra kors och hårda ve, Genom tin helga upståndelse, Och segerfulla upfarelse.

7. Församling tin, o **G**UD ! bevar, Uti tin ord och lär-dom klar: Thefslikes tina tienare tro, Låt tit ord fruktsamt i them bo : Gif them tin Helge **A**NDES kraft. Tit ord them gifve styrko och makt.

8. Förskaffa, o **G**UD ! uti tin säd, Them som ther tro-ligt umgå med : Tag tn från oss all falska lår' Förargelse ifrån oss vår : The som arbeta i tin vingård, Uplys och haf omkring them vård.

9. Afstyr, o **G**UD ! med våldig hand, Alt kätterit utur vårt land : Och afvånd the tyranners makt, Och om tin hiord hålt noga vakt: The som för tin ord lida tvång, Them giör bi-stånd i all motgång.

10. Beskårm, o **G**UD ! vårt gods och lif, Men afvånd upror, split och kif : All öfverhet uti all land, Gif falig råd och godt förstånd, At hålla fridi allan tid Och undfly mord, och blodig strid.

11. Gif

11. Gif ock vår Konung
tina nåd, At han må van-
dra i tit råd: Beskärman,
GUD, til lif och själ, Ifrån
alt ondt bevaran vål: Hans
vårdnad, Råd och trogna
män, Bevara och tin nåd
förlån.

12. Håf them ock iſbe-
skydd, O GUD! Som lyda
tina helga bud. Beskärn
vårt land, och hielp afnöd,
Tu som för ofs har lidit död.
Vår förmån vi befalle tig,
Vålsigna GUD them nå-
delig.

13. Och the som äro i
farlighet, Hielp them för
tin barmhertighet: Hug-
svala the bedröfvade, I
theras sjukdom, ångst och
ve: Styrk tu them med tin
ANDA god, Och gif them
tröst och tolamod.

14. Enkor och faderlösa
barn, Beskydda med tin
Gudoms vårn: Hielp them
som är af sjukdom svag,
Thes bön tu ock med nåd
uptag: Gör ofs til våra
sölar sund, Tröst ofs uti
vår sista stund.

15. O käre GUD! var
them ock huld, Som något
lida utan skuld, Hielp them
af theras fienders hand:
Och them som resa til vatn
eller land. The som ock
eljest lida straff, Tröst them
med tina helga kraft.

16. Förlåt vår fiend all
thes brott, At han må unna
ofs alt godt. Förlån at vi i
frid och ro Hvar annan

blifve huld och tro. Hielp
at syndare bättra sig, Och
lära af hiertat frukta tig.

17. Och jordens frukt uti
vårt land, Förlåne ofs tin
milda hand: Och födan ut-
af flö och flod, Ofs värdes
unna, HERRE god, At bru-
ka then tit namn til lof,
Samt til vår nödtorft och
behof.

18. Vår vårdnad och
välgierningsmän Beskyd-
da, och tin nåd förlån: Låt
ofs här vandra i tin bud,
Och glädias i tig, HERRE
GUD: Hvad nödtorftigt
och nyttigt är, Thet vetst
tu bäst, och ofs beskär.

19. O JESU CHRIST,
GUDS ende Son! Som äst
then högste nåde-thron,
Ändock vi äre ej värdige,
At tu ofs skal tin nåd bere;
Dock är vår lit så stor til
tig, Tu äst vår medlare
visserlig.

20. Tu äst ock GUDS
menlösa Lamb, Som ofs
har frälst af syndens band:
Vålvillig tu i döden gick,
Oskyldig utan men och
svik: Bönhörs, HERRE
JESU CHRIST! Amen vi
ther til sungen siddt.

(FREDERUS. PALMA.

297.

O GUD, o GUD så from,
Tu källa af all gåfvor,
Af hvilken alt godt kom,
Ja alla våra häfvor: Mit
lif regera vål, Och låt ther

K 3

uti

uti bo En oförkränkter
sål, Godt samvet och ren
tro.

2. Gif at jag gör med slit
Alt thet, som mig tilhörer:
Och i tins ANDAS nit Mit
ämbete utför: Hielp ock
at alt går snart, Min tid an-
lägges vål: Förlån ock
lycksam fart, Så blir min
gierning fall.

3. Mit tal thet falle så,
At jag kan thet försvara,
Onyttig ord ej gå, Ej af
min mun utfara; Men när
jag tala bör, Hielp at jag
talar rätt: Ach! HERRE,
tungan rör Och lär thet
bästa sätt.

4. Om någon farlighet
Sig ock emot mig ställer, Så
gif frimodighet, At hon mig
intet fäller. Hielp at jag
af tin nåd Med saktmod
vinna må, Och när jag tar-
var råd Låt mig them af
tig få.

5. Låt mig med hvarje
man, I frid och endragt le-
va, Så vidt en Christen
kan. Vilt tu mig något gif-
va Af rikdom, gods och
guld, Som rättvist vårivas
kan, Låt mig bli armom
huld, Och skada ingen
man.

6. Skal jag i verden här
En högan lifstid vinna,
Och genom mång besvär
Til ålderdomen hinna, Gif
tolamod: tin hand Mig le-
de hvart jag går, At jag
ock bära kan Med åran
min grå hår.

7. Hielp at jag somnar in
På tin Sons död och pina:
Låt själen vara tin Och fö-
tit Ansikt skina. Låt mina
ben få ro Vid sinä Fäders
graf, När jag i lefvand' tro
Från verlden vandrar af.

8. När tu af jordens sand,
The döda vilt upväcka, Tu
vårdes tå tin hand Ock
til min graf utsträcka: Låt
klinga mig tin röst, Och
väck mig glader opp: För-
låna evig tröst, Föreina säll
och kropp. (JOH.)

HEERMAN. ARRHENIUS.

298.

Mel.) Sål är then man, som
fruktar GUD, och stor &c.

TU ting, o GUD! bed
jag af dig, Tu ville
them ej neka mig: Thet
ena, HERRE, låt mig få,
Thet andra tag tu mig ifrå.

2. Falsk låro och afgude-
ri, Och lögn at jag ej kom-
mer i: Ej armod plåge mig
förfast, Och rikedom ej
giöre last.

3. Men gif mig min be-
skedda del, Mig klåd och
söd förutan fel; Dock at
jag ej undrager mig At bära
korsset efter dig.

4. Jag måtte eljest bli för-
mått, Försaka GUD och
all hans rätt, Och säga: ho
är Herren min? Jag haf-
ver nog ilår'r och skrin.

5. Dock stor armod ej
trycke mig, At jag med
stöld förtörnar dig: Mifs-
brukat

brukar ock mins HERRAS Namn, Och vil med falkhet komma fram.

6. Si, GUDS välsignelse gör rik, Förutan sorg och ängsligt fik, Om man i sit stånd ilitig är, Och trogen efter GUDS begär.

7. Vålsigna, HERRE, tu mit stånd, Min handel båd' til vatn och land: För girighet tu mig bevar', Then aldrig en god ånda tar.

8. Och efter thetta mit eländ', Gif mig, min GUD, en salig ånd; Ty thet är dock min bästa skatt, Then mig förnöjer dag och natt. (OELER.

299.

Mel.) Nu tackar GUD alt &c.

Mit hierta, frögda tig, låt siäl och sinnen röras: Låt andakt af tin bön alt up i himlen höras; Ty Fadren biuder tig, tig kallar ock GUDS Son, At tråda tröstelig in för sin nådes tron.

2. Thet är tin Fader kår, som tig befäller bedia: Tin Broder är ock then tig vil tin bön tilstådia: Tin tröstare, ehvad tu bedia skal tig lär; Ty kant tu säkert tro, at GUD tin suckan hör.

3. Tu ser GUDS hiertelag, låt tig ther af beveka: Hans mun, hans dyra ord kan tig ej något neka. Hvad tig omögligt syns, thet vil hans Faders hand

Tig gifva, ja ock mer än tu ens tänka kan.

4. Så kommer jag, min GUD, i JESU namn rätt glader, Och säger i fast tro: Jag är tit barn, min Fader: Jag beder, tror och vet, At tu min bön uptar, Tu vilt, tu kant, tu gör hvad tu mig lofvat har. (OLLON.

300.

M.) Lof, Pris och tack ske &c.

O Store GUD, min Fader och min HERRE! Som alt har skapat både storr' och smårr'! O JESU CHRIST, som mig har återlöst! O Helge AND, mit samvets ro och tröst!

2. Låt up min mun, regera tu min tunga, At jag tit namn af hiertat må lofsunga: Åndockmin synd hon är fast styggelig, Så låt min bön dock ej misshaga tig.

3. Jord, himmel, haf, och alt hvad ther i finnes, The föra mig tin allmakt ståds tilsinnes, Tin allvishet, som allting ser och vet, Tin strånga dom och tin rättfärdighet.

4. Ondt eller godt, ehvad jag har bedrifvit, Thet finnes väl uti tin bok alt skrifvit, Och fram skal hafvas på tin domedag, Ther ingen undfly kan tin strånga lag.

5. Och när tu tin rättvisa dom tå fäller, Alsingen bön och ursäkt sedan galler; Jag arme matk hvar vil jag sinna bot, Som ståds

flåds och daglig syndar dig emot?

6. Dock tror jag vist, när jag min synd begråter, At tu för CHRISTI skull mig alt förlåter, Then med sin blod har all min skuld betalt, Och mig til lif och salighet utv alt.

7. Tu vårdes mig tin Helga ANDA sånda, At jag från synd och last mig måtte vända; Och såleds fri från satans våld och garn, Må räknas bland min GUDS utvalda barn.

8. Rent hierta tu, o GUD! mig ock förlåna, At i rätt tro dig altid lydigt tiena: At jag ej från tit Ansikt kastas må, Tag ej tin Helga ANDA mig ifrå.

9. Behålt och fast mit hierta vid thet ena, At jag ståds frukta må tit namn allena: Uti tit ord och sanning lär mig stå, At jag i tina vågar vandra må.

10. Sänd mig tin vishet aftin himmel neder, At hon med mig arbetar och mig leder: I mine ämbets syflor, i mit stånd, Låt mig förnimma ståds tin hielpe-hand.

11. Led mig uti tit råd, o GUD och HERRE! Och uptag mig på lykton med all åra; Dock verldsligt jag alsintet mer begår, Ån dig behagligt och mig nyttigt år.

12. Stor rikdom jag ock intet vil begiåra: Med fatigdom, o GUD! mig ej be-

svåra; Men, HERRE, gif mig min beskedda del, At jag på dagligt bröd ej lider fel.

13. Fråls mig från fiender och falska vänner, Hvars hiertan tu, o GUD, allena känner: Låt aldrig them få råda öfver mig, Och ej utaf mit fall få glädja sig.

14. Et godt förstånd, god hålsa mig förlåna, At jag dig, GUD, för alt må kunna tiena; Och sedan minom nåsta som mig bör: Och annat ej ån dig behagar, gör.

15. Min kropp och själ, min gierning, tal och tankar, Och mina år, them tiena på mig samkar, Min maka, barn, och hvad tu gifvit har, Befaller jag alt uti tin försvar.

16. Sidst, efter tu och skalt mig hådan skilja, Thet jag befaller i tin nåd och vilja; Så lär mig tänka på min dödlighet, Emedan jag min dödsstund intet vet.

17. Och när jag tår, i vål, som alla andra, Med döden allan verldens våld skal vandra; Så låt mig dö uti en stadig tro. Och upstå til en evig frögd och ro.

18. Hvad mer som sånda kan til tins namns åra, Thet vårdes tu af nåde mig beslå: O höga, Heliga Tre Enighet, Tiglike lof, pris, och tack i evighet! (OLLO-

301.

M.) O Jesu Christ, sann &c

O Gode GUD i himmels thron, Vi tig nu bedie för tin Son: Kom them ihog på thenna jord, Som tiena dig uti tit ord; At the förmamma få tin nåd, At the städs vandra i tit råd.

2. Af nåd och stor barmhertighet, Bevar, o GUD, vår öfverhet: Thes hela hus och troгна råd, Tu bistånd giöre med tin nåd: Förlåna them gudfruktighet, Frid, kärlek och sann ödmuikhet.

3. Tänd up tins Helge ANDES lius, Som lyser uti hvarje hus: Var thes beskyrmi allan tid, Och signa thet, o HERR! blid! Föräldrar, makar, barn ock så, Låt alltid tina nåder få.

4. O GUD! tu tröste hvar och en, Som lider nöd, förtryck och men: Som lida ängst och fattigdom: Var tu, o GUD! för Fader from: Och straffa ické ofs så hårdt, At korsset varder ofs för svårt.

5. Them hafvandom behielpig var: Tu enkor trösta och försvar: Them faderlösa hielp ock så, At ingen nödsfält klaga må, Thet han af dig förgåten är, Tu allas GUD och Fader kär.

6. Israels Herde var ej sen, At vaktå färahiorden klen, Mot glupka ulfvars grymma mord, Som allestäds nu varder spord: För fölgdom gif ståndaktighet, Befria från eländighet.

7. Tu vårdes och vårt fadersland Beskydda med tin högra hand: Förskona ofs, o Fader blid! För fiukdom, krig och dyran tid: Och hvad ofs eljest fela må Låt ofs af tina nåder få.

8. Amen, thet är, thet ske ock så! Vi tvifse intet ther uppå, At tu ju för tin enda Son Ofs gifver hvad vi bedie om. I HERRANS namn vi säge sidst, Amen, hör ofs, o JESU CHRIST! (J. SVEDBERG.)

302.

L Of, pris och tack ske dig, o Faderkäre! Berömligt är tins GUDOMSNamn och äre, Som sig sträcker öfver jordenes krets, öfver himlar och stiernor alleleds.

2. På hvad sätt skal jag tit helga Namn prisa, För then stora nåd tu mig har bevisat? Tit belåt är jag och tins händers värk: Min GUD! mig til alt godt led-sag och stärk.

3. Af synd och död hafver tu mig förlofsat, Diefvulens makt och hufvud sönderkrofsat: Them nåd och frid uprättat värdelig, Som CHRISTI död med tron tilägna sig.

4. Utan förtienst, af blot-ta gunst och nåde, Är jag beskyddad vorden från all väde, Min hela listid in til thenna stund: Mig hådan- K 5

åt bevar', HERR', sammanlund.

5. Låt mig tillfrids all fel och brister mina För CHRISTI skul, af stora mildhet tina: Gif at jag här i sann botfärdighet Tig tiena må, och ther i evighet.

6. Ifrån tit ord at jag mig aldrig vänder, Förlån tin nåd; Thet mig allena ländertil salighet, tröst och en evig frögd, Then jag förväntar i tin himmels högd.

7. Näst all välfärd, mitt kall och vandringens möda Jag tig befäller: styrk mig in til döda, Tino Namne til pris i evighet, Mig och minnornästa til salighet.

8. Uprätt mig, GUD, ur mina fienders händer: Gif at på theras hufvud ej må lända Then skam och blygd, Som the margfallig, Utan orsak hafva tilskyndat mig.

9. Sänd Änglar tin, som uppå mina vågar Beskärma mig, så at min fiend må säga: O! huru säll är then, som fruktar GUD, Och sig håller in til hans helga bud.

10. Godt mod förlån, O GUD och Fader kåre, Til at utsprida tins Nams lof och åre, Som sig sträcker öfver jordenes krets, öfver himlar och stiernor alleleds.

11. Söder och norr, och in til verldens ände, Alt folk, som utaf CHRISTO yarda nämde, Hembäre ho-

nom lof så innerlig, Här och sedan med frögd evinnerlig.

(PAULINUS GOTHUS.)

303.

(The tre Måns Loffång i elden.)

L Osvad vare HERREN, Våra Fäders GUD! Både när och fierran Höres thetta ljud: Lofvadt, uphögd, prisadt Vare HERRANS råd, Som har ofs bevisadt Sådan hielp och nåd. Priser och berömmar GUD, som rättvist dömer, Och the trogna ej glömmar.

2. HERRE, i tin Kyrka Skal man lofva dig: Alle böra dig dyrka, Och ödmuika sig: Tu som härlig sitter öfver Cherubim, Och dock skäda gitter Ned i diupen in. Priser och berömmar &c.

3. Tu som mäktig råder På tin Könungs stol, Och fastlångre skädat, Ån then klara sol: Hela himlens sätte Styres af tin hand: Tin makt gör the bästa Ut i alla land. Priser och berömmar &c.

4. Alle himlar sunger Med samhällig mun, Och i Ängla tungor, Priser GUDS miskund; Vatnet, thet som svallar öfver himlens högd, Och ej nederfaller, vise nu sin frögd. Priser

Priser och berömmar &c.

5. Alle HERRANS härar,
Lofver honom rätt: Sera-
phim, ofs lærer Edert frög-
de-sätt; Sol och måne, pri-
ser HERRANS stora makt:
Alle stjernor, viser Edor
gyldne prakt. Priser och
berömmar &c.

6. Regn och dagg och
våder Stämmer nu uti: Eld
och låga gläder Sig i luften
och fri: Hagel, snö och isar,
Rimfrost, tåkn, köld, HER-
RANS allmakt priser, Som
är Sol och sköld. Priser
och berömmar &c.

7. Dag och natt förkun-
ner GUDS barmhertighet:
Lius och mörkrets munnar
Såge hvad år skedt: Liung-
eld, moln och dunder, Va-
re nu ej tyft, Men om HER-
RANS under Rope med sin
röft. Priser och beröm-
mar &c.

8. Hela jorden tackar
GUDI, som år god, Högar,
berg och backar, Källor,
haf, och flod, Bäckar, brun-
nar, älfver, Och hvart en-
da diur, Som i vatnet hväl-
ver, Ja all Creatur: Priser
och berömmar &c.

9. Alt thet som uprinner,
Utu jordens sköt, Och
hvert trå man finner, Som
hon hafver födt: örter, blad
och blommor, Ja thet minsta
frö, Och all växt, som kom-
mer Utaf jord och siö: Pri-
ser och berömmar &c.

10. Alt hvad luften fö-
rer, Hvadi vådret far, Och

alt thet sig rörer Uti vat-
net klar: Alle foglar tala
Om GUDS härlighet, Och
j stora hvalar, Priser hans
godhet. Priser och beröm-
mar &c.

11. Ville diur och tama,
Uti mark och skog, Giöre
ock thet samma, Ty the
hafva fog; Men, o Adams
söner, Er för andra bör,
Med lästäng och böner Så-
ga hvad GUD giör: Priser
och berömmar GUD, som
rättvist dömer, Och the
trojna ej glömmar.

H. SPEGEL.

304.

(Hanne Loffång, 2 Sam. 2.
Mel.) Hvar man må nu &c.

Mit hierta nu fast gläder
sig, Min siäl i GUD sig
frögdar: Mit horn år up-
högt våldelig; Men min
ovän nedbögger: Min mun
skal sig nu öppna vidt, Och
HERRANS hielp berömma
tidt, Fast mine fiender
småda.

2. Alsingen GUD så he-
lig år, Som HERREN then
vi tiena; Med sina hielp
år han ofs när, Och kan
stortröst förlåna. Så vån-
der ther för med en hast, O
menn'kor af en sådan last,
At j så modigt trotsen.

3. Thet nämner ej med
edor mun, Hvad gam-
le menn'skan lærer; Ty
HERREN vet på samm-
K 6 stund,

stund, At honom slikt van-
 ärrar: Stort misshag hafver
 HERREN vist Til alla stol-
 tas arga list, Och skal them
 ej välfigna.

4. Then starkas boge sönder-
 dergår, Hans mod är brutit
 vordet; Men si, then svaga
 seger får, Och är med kraft
 omgiordad: The måtte säl-
 des bort för bröd, Men
 the, som ledo hungers nöd,
 Alsingen brist förnim-
 ma.

5. Then moder, hvilkens
 lif var dödt, Ofruktfamt
 och försvagat, Har nu
 mång barn med hugnad
 födt, Ty så har GUD be-
 hagat; Men then, som
 mångabarn har haft, Har nu
 förlorat all sin kraft, Och
 kan ej mera föda.

6. GUD dödar, men gier
 lifigen: Han ned til helfv-
 tet trycker, Men förer åter
 op, och än Sin barn ur nö-
 den rycker: Han både rik
 och fattig gör, Uphöjer
 them som voro förr För-
 nedrade och trykte.

7. Han reser then elända
 op, Then arma han uprät-
 tar, Och gifver honom et
 godt hopp, På årons stol
 upfätter: GUD verldfens
 ändar höra til; Han skickar
 all ting som han vil, Jord-
 kretsen har han grundat.

8. Sin helgons fötter vil
 han väl Ifrån alt fall beva-
 ra: Han vist förlofsar the-
 ras själ Utur all nöd och
 fara; Men then gudlösa

blifver tyft, Hans mörker
 blifver ej uplyst, Om han
 vil GUD ej höra.

9. Alsingen menn'ska här
 förmår af egen kraft sig
 hielpa; GUD sina fiender
 nederslår, Och kan them
 hastigt sielpa: Med dun-
 der them förkräckia så, At
 the hans vrede må förstå,
 Ty han all verlden dömer.

10. Men GUD skal finom
 Konungmakt Och härlig
 seger gifva, Om honom
 hålla vård och vakt, At
 han skall oskadd blifva:
 GUD skal hans horn uphö-
 ja så, At han skal öfverhan-
 den så, Och sina fiender
 tvinga. (H. SPEGEL.)

305.

(Syr. c. 50: v. 24. &c.
 Mel.) Vål mig i evighet. &c.

NU tackar GUD alt folk
 med hiertans frögd och
 gamman, För store ting
 them han gör med oss ale-
 lesamman: Then af vårt
 moders lif, alt in til thenna
 stund, Ofs mycket godt har
 gjort, och än gör marget
 lund.

2. Then näderike GUD
 han ofs ock här förläna,
 At vi med hiertans frögd i
 frid städs honom tiene: Och
 HERREN stor afnåd, han
 vare altid blid: Ofs vare
 HERREN när nu och i evig
 tid!

3. Pris vare tig, o GUD,
 o Faders

o Fader, Son och ANDE! tröst tilgå, All men'sklig
Höglofvad Store GUD af hielp är ofs förment, Fast
ofs i allo lande! Som utaf visörje bittid' och sent.

evighet en enig GUD för-
vift Har varit, är och
blir. Fråls ofs, o JESU
CHRIST!

(RINCHART. J. SVEDB.

306.

NU tackar alle samtlig
GUD, Och vandrer i
hans helga bud; Ty GUD,
ehvart man sig och vänder,
Gjör stora ting i alla åndar.
Then ofs bevarar allan tid,
Ja, alt ifrån vårt moders lif,
Vålsignar, nåser, föder,
spisar, Och ofs alt godt af
nåd bevisar.

2. Glad hierta gif ofs,
HERRE kår, Förmin'ka
sorg och alt besvär: Förlån
ofs dock, som Christne äre,
I all vår tid then friden kår.
Vik ej från ofs med tine
nåd, Men var med ofs i råd
och dåd: Tu vetst, at vi
faran svåfve, Ty fråls ofs
medan vi här lefve.

3. O GUD! som allas
Fader är, Och alt med tina
händer bår, Vålsigna ofs af
godhet tina, Låt altid ofs
tit Ansikt skina. O Helge
ANDE, store GUD! Gif
ofs at vandra i tin bud, At
vi ofs altid tacksamt vi-
se, Och evigt tig i himlen
prife.

J. SVEDBERG.

307.

NÄR vi i högsta nöden
stå, Och vete ingen

3. Och vår' ögon vände
til tig Med bättring, utan
flärd och svik, At tu vårdes
nåd bevifa, Och på straffet
gifva lifa.

4. Som tu utlofvar nåde-
lig Allom, som therom bed-
ia tig, För JESUM CHRIS-
TUM, tin Son kår, Hvil-
ken vår rätte Medlare är.

5. Ty komme vi, o HER-
RE fßt, Och klage för tig
våra nöd; Ty vi uti stor
farlighet Stadde äre, som
tu väl vet.

6. Se ej til at vår synd
är stor, Förlåt ofs then, ef-
ter tit ord. Blif i vårt eländ
hos ofs när: För alla plå-
gor ofs grant vår.

7. På thet vi utaf hierta
och mun Tig tacka måge
alla stund, Altid i verlden
prisa tig, Och lefva få evin-
nerlig.

8. Thet unne ofs GUD
Fader kår, Och Sonen,
som Frålsaren är, Genom
then Helge ANDES kraft.
Amen, lke ofs, som nu är
sagt!

(CAMERAR. D. EBERUS.

308.

AUfer immensam, DEUS
aufer iram; Et cruen-

tatum cohibe flagellum : Nec seclus nostrum properes ad æquam Pendere lancem.

2. Si luant justam mala nostra pœnam, Quis potest scyas tolerare plagas ? Cum nec ultricem spatiosa ferret Machina virgam.

3. Parce sed nostris miserando culpis ; Jus pariclemens pietate miscens : Cui manet semper proprium maligno Parcere mundo.

4. Cur super vermes luteos furorem Sumis, o magni Fabricator orbis ! Quid sumus quam fex, putris, umbra, pulvis, Glebagve terra ?

5. Nos parentales maculant reatus, Et caro mentem trahit imbecillum ; Ergo tam sortem fragilem benigno Respice vultu.

6. Da crucem, clavos, scuticam, coronam, Lanceam, funes, rigidamque mortem, Inter iratam mediare dextram, Et mala nostra.

7. Non opus summi pereat magistræ, Nec finas cassam fore passionem ; Corde sed manans lavet omne crimen Sanguis & unda.

8. Hoc ratum quo sit facias precamur Omnibus nobis, residens Olympo, Qui Deus semper dominaris orbi, Trinus & unus.

(THYMUS.

VÅnd aftin vrede, HERRE GUD, med nåde, Och låt ej längre Tit grymmaris råde: Giör straffet mindre, Ån som våra syn-

der Thet förskylt hafva.

2 Om tu med vrede, Som vi förtient hafva, Straffet utbreder, Ho kan thet fördraga ? Så år förtappadt Alt thet som år skapadt, Af tina plågor.

3. Förskon ofs, HERRE, Förlåt synder alla : Låt för tin nåde Högsta rätten falla ; Thet hörer tig til, Vara god också mild Syndarom arme.

4. Hvi vil tu kasta, O Skapare gode ! På matk och aska, Tingrymhet then före ? Åre vi dock träck, En skugge och mullfäck, En jordklimporen.

5. Ofs här besmittar Arfsynden then lede, Och köttret retar Siälen til orde : Anse vår svaghet Med et nådigt anlet, Utan all vrede.

6. Emellan synden Så ock vreden tina Sätt tins Sons lydna, Korfs och bittra pina, Som låt sit hierta Öpna, och sin sida, Verlden til godo.

7. Tit verk thet fina Låt aldrig förfaras, Och tins Sons pina Ej förlorad vara : Giör i hans blode, Så ock vattusflode, Ofs skär' och rena.

8. At så lke kunde Bedie vitig alle, Af hiertans grunde, Och ofs tig befalle : Låt ofs tillika Vti himmelsrike, Med tig så lefva.

309.

Mel.) Kommer hit til mig &c.

Ach! HERRE GUD i högden bor, Se til vår nöd och jämmer stor, Här uti Sveriges rike; Ty ondskan tager öfvehand, Så här, som i mång annor land, Bland män och qvinnor like.

2. Hos oss är ångslan och stor nöd, Se til, o GUD! för tins Sons död, Och låt dig dock förbarma: Tilräkna ej vår synd så led, för hvilken tu äst vorden vred; Ach! tröst och hielp oss arma.

3. Vår klagan och vårt rop är stort, Alt för then synd vi hafve gjort, Med svärjande och eder: Tin helga Bud vi platt försmå, Tin viija ingen aktar på; Ty äst tu vorden vrede.

4. Tin' tienares förmaning god Ej aktas eller the-ras hot, Alsingen bättring finnes: Förthenskul stora plågor tre, Som vi med våra ögon se, I landet äro inne.

5. Then lede egennyttighet Och girighet, som hvar man vet, Fast alla stånd förderfvar. För GUD är thet afguderit, Them fattigom et tyranni; Then mödan döden värfvar.

6. Stor högfärd man här daglig ser, Hvert år sig öka mer och mer, I tal, i hus, i kläder: The storas och

the rikas prakt, The ringas och the armas förakt, På land, i hof och städer.

7. Ej går så snart en måne om, Som thet maner nu senast kom Med nytt förbytas måste. En man nu drager qvinno här, En qvinna i främmand dragt hon går, Ehvad thet månde kosta.

8. Af högfärd then odygd så led, Babel och andre riken med, The togo en ynkelig ända: Thet samma stundar oss vist til; Ty ingen sig nu bättra vil Och sig til GUD omvända.

9. Nu tager svordom öfverhand, I städer så ock uppå land, Thet hålles för en åra: Then synd bedrifves i hvar vrå, Ja, utaf unga barnen små; The gamle them thet låra.

10. Med hordoms last är lika så: Lättfärdighet dygd heta må, Thet ej så noga skötes. Här vankar hiefsvöld i hvar by, Och dryckenkap med fräfseri På gränd och gator mötas.

11. Krig, blods utgiutelse och mord, Och hunger vid så mång mans bord, Och pestilents regerar. Vår synd hon har thet vål förtient, Bekännom thet nu tidt och sent, Ja om thet vore mera.

12. Ty gifrom bättring, nu är tid, För'n yxen faller trådet nid; Try stor ris är för

för handen, Krig, pestilents och hunger med: Är thet, ej nog? betrakta thet, Uti vårt faderslande.

13. Man tror thet ej; alt år förakt, GUDS trug och hot gifs ingen makt, Och ingom går til hiertat. O! tu fördömde Sodome, Står tu ej til athielpa mer? Ach hvad för synd och smärta!

14. Si, Ninive then store stad Han gjorde bot, som Jonas bad, The en predikan hörde; Men ofs predikas år från år, GUD ingen bättring af ofs får: Ach synd, tu tunga bördal!

15. O GUD! vi bedie alle slätt, Låt ofs dock niuta barna-rätt, Tin nåde ofs bevisa: Tingrymma vrede från ofs vändt, Tag bort thet straff vi ha förtient; Evinnerlig vi dig prise.

(BOETHIUS.)

310.

FÖrlåna ofs, GUD, så nådelig Frid i våra dagar; Ty ingen år på jorderik, Then ofrid kan förtaga, Utan tu allena.

2. Bevara ofs för mord och brand, Nu ock i alla tida: Beskärma både folk och land, För them som på ofs strida, Och vilja helt förderfva.

3. Thet folk, som gerna kriga vil, Och ej med spåkt kan lefva, Låt förskingras, O HERRE mild! Och vår-

digas friden gifva Ofs som honom älska.

4. Förlåt vår synd, o HERRE kår! Lår ofs tin Budord hålla; Ej får then frid som onder år, Thet mänd hans synder vålla; Ty tu älskar the fromma.

5. Gif allom Konungom tin nåd, Ofridsens Konung dyre! At the med lycko och god råd Så land och rike styre, At the i frid må blifva.

6. Tig vare pris evinnerlig För thenna gäfv och andra, Afallom them, som älska dig, Och i tin Budord vandra, Alsmäktig GUD och HERRE!

(CALLISTUS.)

M. LUTHER.

311.

GUD gifve vårom Konung och all öfverhet, Frid och godt regement; At vi under honom Et roligt och stilla lefverne föra måge, I all gudaktighet och ärlighet! Amen,

(M. LUTHERUS.)

312.

PÅ dig, o HERRE käre, Jag altid förlåter mig; Ledsaga mig i tin låro, Af hiertat beder jag dig.

2. Efter tin vilja at vandra, Hielp mig, o HERRE god! Til thet rätta fadersneslandet, Alt ther tu sielt-ver bor.

3. Tig

3. Tit ord för mina fötter En brinnande låga är: Ehvad jag sofver eller vaker, Tin Ängel vare mig när.

4. Regera mit hus och vårdnad Efter tin vilja god, Och then tu hafver förordnat, Gifthertil förstånd och mod.

5. Vårdigas ofs bevara Här uti vårt fädernesland, Gudstiensten rena och klara, Gudsfruktan i all stand.

6. Såd och gräs beskåra Både på åker och ång, Och efter tin vilja förtåras, Thertil GUD tin nåd förlån.

7. Alt thet som jorden mänd bära, Löf, gräs och örter få pur, Thet gifver GUD til sin åra, Hvar efter sin egen natur.

8. När vintren är framliden, Som är så mycket kall, Tilstundar sommaren blida, Med örter mång tusend fall.

9. Then vintren mänd betyda Then sorg som menniskan bår; Men sommaren then blida, Then glädie i Himmelen är.

10. Rätt nu kan jag befinna, At GUD hafver menniskan kår, Och hon thet goda skal finna, När hon sit korns rätt bår.

11. Evinnerlig skolom vi blifva, Hos CHRISTUM vår Frälserman, 'Uti thet tillkommande lifvet; Thet

unne ofs GUD Fader förfann! (P. ANDREÆ.)

313.

M.) När vi i högfstanöden &c.

Himmellike Fader, högste GUD, För hvilkens minsta Ord och liud, The hårda bergen smälta bort, Och sielfva nafvet blifver tort.

2. Tu kant, o HERRE! lättelig Befalla skyn at öppna sig: Tu kant af vrede sluta til Tin Himmel, och öppna när tu vil.

3. Alsvåldig GUD, ju tina makt är vist så stor, som tu har sagt; Ty sättie vi vårt hopp til dig, At tu kant hielpa kraftelig.

4. Tu, HERRE, märker mer än vi, Hvad nöd och sorg vi äre uti; Vår synd har thet dock väl förtient, At tu tin nåd har från ofs vändt.

5. Ty efter man misbrukat har Tin milda gåfvor, si så tar Tu tin vålsignelse ofs ifrå, Och låter såden ömklig stå.

6. Tu himlen hård som koppar gör, Vår jord får nu ej regn som förr: All gröda måst försmäktad står, Och folket helt bedröfvadt går.

7. Thet gör tin vrede grymmelig; Men fromme GUD, låt blidka dig: Se til vår jämmer, brist och nöd, Och gif ofs än vårt dagelig bröd.

S. Vi

8. Vi äre barn, som bedie dig, I JESU namn rått hiertelig; Tit hierta röres, tro vi vift, Så tidt vi nämne JESUM CHRIST.

9. Fast vi ha fyndat, GUD dock hör Then förbön, som vår JESUS gör: Fast tu vil straffa, låt thet ske I nåd, och tidig hielp bete.

10. Låt ofs mildt regn af nåder få, At tina fotspår drypa må Affetma, och at jorden bår Med glädie hvad som nedfådt år.

11. Bekröna året med alt godt, Gör korn och kärna ymnigt vått: Ach! vederqveck then usla fåd, Och efter faran ofs nu glåd.

12. Vi kyssom få tit Faders ris, Och säge evigt lof och pris: Gif, HERRE, hvad vi bedie om, Och med et nådigt bistånd kom.

(H. SPEGEL.

314.

M.) Idag är Herrans Saböc.

T In klara Sol, o Fader vår, Vidt öfver ond och god upgår: Tu friskar jord och gifver lust, Af ymnigt regn, samt dagg och must.

2. Berg vatnar och tin milda hand, At löf och gräs väl växa kan: Ja, rikdom uti sten och jord, Then varder af tin nåde spord.

3. Tu gifver ymnigt korn och bröd, Ther med fördrifs all hungeres nöd. Vår

få! hon varder styrkt och få; Alt godt tu låter henne få.

4. Så bedie vi om nåd och frid, At niuta thet i all vår tid. Til dig vi fättie alt vårt hopp, Som spisar få vår själ och kropp.

5. Et fruktsamt våder ofs beskär, Köld, storm och hagel grant afvär; Ty fruktbart regn och Solsens sken Tin Ord the lyda utan men.

6. Ohyra, matk, gräs-hoppers hår, The fråta bort hvad jorden bår. Förskon ofs, GUD! för hangers nöd, Och låt ej tryta dagligt bröd.

7. Tänk på, o Fader loch väl märk, Vi äre ju tins händers verk: Vi äre och tin barn få kär; Tu födan ofs dock vift beskär.

8. Ty hör vår bön, o Fader blid! Och gif ofs regn i thenna tid: Krön året med tingodhet rund; Thet bedie vi af hiertans grund.

9. Tu hielper med tin högra hand; Så åst tu känd uti all land. Vift skole vi tin hielp och få, Och ej ohulpe från dig gå.

10. Thet säger ofs tit ord förvift, At tu dock ser til all vår brift; Thes sanning spørjes margelund: Låt ofs then finna i all stund.

11. Så vilje vi ståds tacka dig, Och altid vandra i tin

i tin stig. Vålligne åker,
såd och land, GUD Fader,
Son och Helge AND!

(N. HEERMAN.

J. SVEDBERG.

315.

M.) Tu lifvens bröd, o JE&C.

A. Ch HERRE! tu fast
strånge GUD, Thet
har vår synd förvärfvat,
När vi så sträfve mot tin
bud, At jorden är förderf-
vad; Ther af hvart diur
eländigt går, Tin Himmel
är som koppar hård: O
fynd, hvad tu dock skadar!

2. Ach GUD! tu värdes
nådelig Slikt straff ifrån
ofs vända; All vår för-
tröstan står til dig: Hielp
ville tu ofs sända. Gif regn,
så ock rik ymnoget af
nåde och barmhertighet;
Tu åst, O GUD! vår
Fader.

3. Tänk, HERRE, dock
på tit förbund, Tit stora
Namn til åra; Thet bedie
vi af hiertans grund, Och
tig vår nöd frambara. För-
låt vår synd, o fader blid!
Så kommer nådigt regn här
nid ifrån tin Himmel höga.

4. Ty mennisko makt
thet aldrig kan En dropa
regn nedkalla: Men tu, o
JESU, GUD och Man, Åst
then, som hielper alla: Så
hielp, o GUD! som hielp
förmår, At vi tin godhet,
år från år, Må gladlig
prisa, Amen.

(J. HEERMAN.

316.

M.) O Gudtu vasti for&c.

Gif ofs, o GUD! vårt
daglig bröd: Förskona
ofs för hungenes nöd: För-
lån ofs hvad som nyttigt
är; Vår GUD åst tu och
Fader kår.

2. Låt up, o GUD! tin
milda hand, At växa må
uti vårt land Gräs, örter,
korn, god frukt också, At
bröd och såd ej tryta må.

3. Tu föder ju alt hvad
tu skop, Tu hörer ock
korpungars rop: Ty hör
och märk, o Fader kår!
När vi tin barn nu rope
här.

4. Tänk ej uppå vår synd
så led, Förlåt ofs then och
var ej vred. Låt spörjas tin
barmhertighet, Tin godhet
uti evighet. (J. HEERMAN.

J. SVEDBERG.

317.

M.) Mig gibr stor lust och&c.

T. Hen blomstertid nu
kommer Med lust och
fågning stor: Nu nalkas
liufve sommar, Tå gräs och
örter gror; Then blida Sol
upvärmmer Alt hvad har va-
rit dödt: Tå hon ofs skrider
närmer, Blir thet på nyo
födt.

2. The sagra blomsterän-
gar Och åkrens ädla såd,
The grönskand' örtelångar
Och alla gröna träd, The
skola ofs påminna GUDS
godhets

godhets rikedom : At vi
GUDS nåd befinna, Som
räcker året om.

3. Man hörer foglar sun-
ga Med mångahanda liud ;
Skal icke tå vår tunga Lof-
fåga HERRAN GUD ? Min
sål, uphöj GUDS åra Med
lof och glädie-fång, Som
frögda vil och nära Ofs med
välgjerning mång.

4. Tu ädle JESU CHRIS-
TE ! Vår glädie- sol och
skin, Blif hos ofs til vårt
sidste, Upvärm vårt kalla
sin : Gif kärleks eld i hier-
ta, Förnya sål och and :
Vänd bort all sorg och
smårta, Med tine milda
hand.

5. Tu Sarons blomster
sköna, Tu Lilja i grön dal,
Ach ! vårdes sålen kröna
Med dygder til stort tal :
Tin nåd låt henne fukta,
Som dagg utaf Zion, At hon
må lifligt lukta, Som ros
i Libanon.

6. Vålsigna årets gröda,
Och vatna tu vårt land :
Gif ofs nötorftig föda,
Vålsigna sö och strand. Tin
fotspår drype af fetma. Be-
spisa med tit ord, Och med
thets lifvva fötma, Ofs up-
på thenna jord.

(D. KOLMODIN.)

318.

NÅr dig går hungers nöd
uppå, Huru tu dig skal
stålla tå Then Helga Skrift
dig läret. Ty lyd och gif
grann åkt uppå Then

visan jag nu qvåder.

2. När dig går sorg och
nöd uppå, Tin HERRA
GUD åkalla tå, Som dig
thet löste gifver, At han
dig visserlig hielpa vil, Så
länge tu här lefver.

3. Patriarchen Jacob from
och håld, Thet feltes bröd
i hans hushåld, Then brift
GUD ville lifa ; Joseph i
Egypten en Herre var,
Han mänd' sin fader spisa.

4. I dyran tid han dig väl
kan Bespisa med thet rått
mann', Som dig vid makt
kan hålla. Han skaffar spis
af Himlen nid, Och vatn
af hårda hälle.

5. Israels barn ock lika
så, När the i öknen mände
gå, GUDS nåd the jemväl
sporde : Kläder och skor
them intet tröt ; GUD var
som sådant gjorde.

6. En enka uti Sarpath
var, För henne han then
omsorg bar Och hennes up-
pehålle, At miöl i skieppan
intet tröt, Och olja i kru-
kan ej heller.

7. Han låter boskap södo
så, Förförjer ock korpun-
gar så, The svåltæj til döda :
Ja gräs på marken kläder
han, Utan arbete och möda.

8. Han lefver ej vid blot-
ta bröd, Som stadder år i
hungers nöd, Men jemväl
af the orde, Som gå utaf
GUDS helga mun ; The
kunna thet fullborda.

9. Från ungdom in til äl-
der

der min, Har jag ju aldrig någon sin Thet kunnat än förfara, Här någon rätt gudfruktig man Af GUD förgåten vara.

10. En qvinna hade söner två, Och ingen utväg viste tå Til medel eller födo; GUD gaf tå henne oljo nog, Utan arbete och mödo.

11. Ty är thet fåfångt tida upstå Och sårta til sin hvilo gå, Och åta bröd med mödo; Ty HERREN skaffar vänner sin Hvar dag sin daglig födo.

12. Så hör min Christen här uppå, För kroppen tu ej förja må, Dock i tit kall tig möda: Och sök GUDS rike fram för alt; Tu får väl kläder och föda.

13. GUDS Son then hielp väl giöra kan, Som med fem bröd femtusend man Vål mättade til nöje; Tolf korgar bröd the togo up: Allbrist kan han afböja.

14. Ån säger jag förvisso sann, Han mände ock fyrtusend man Med sin bröd mätta och spisa; The togo up sin korgar bröd: Så kan han hungren lisa.

15. Ty tackom GUD vår Fader kär, Then omsorg han vist för oss bår: Han vil ej se then mödo, At vi här platt förderivas må; Han skaffar oss vår födo.

16. Lof, åra, pris för tin miskund Tig vare, Fader, i all stand, Alt med tin Son

vår HERRA; Then Helga ANDA sammalund, Som ois vil få här nära.

319.

Then som frisker är och fund, Må för sådan gåfva Böja hierta, hog och mun, HERRAN til at lofva: Tacka honom natt och dag Med en hårlig visa, Hvilken gifver til behag Sundhet och god lisa.

2. Ty när HERREN mild och god Gifver hålsan kåra, Och ther hos et nöjsamt mod, Hvad vil man begåra Tå i thenna verlden mer? Hålst när vi förbida Ewig lust, ther alt befvår Åndas och all qvida.

3. Vore jag som Salmon rik Utaf guld och ågor, Ther tiltapra hieltar lik I triumph och seger; Men ther hos med krankhet full, Hade ingen lisa, Ach! hvad kunde makt och gull Mig tå godt bevisa?

4. Stodo ån min duk och disk Full med kostlig rätter, Hade vilbråd, vin och silk, Som en rik framsätter; Hvad för nytta hade jag Af slik kråflig födo, Om jag både natt och dag Lede värk och svedo?

5. Sutte jag i ståt och prakt, Utan vederlike, Hade jämvål våld och makt öfver land och rike, Och all siukdom jämmerlig Mände mig på

mig påkomma; Ach! hvad kunde sådant mig Lända tå til fromma?

6. Bättre är et stycke bröd, När man hållan åger, Ån som guld til öfverflöd, Tå alt qval ofs plågar: När jag mig kan åta mått Utan någon kråmpa, Låter jag en ringa rått All min vålust dämpa.

7. Dyrbar drågt ej hielper mig Mit elände båra, När allkrankhet grymmelig Månde mig befvåra; Hellre vil jag glader gå Uti ringa klåder, Ån med värk och ångslan stå Uti präktigt slåder.

8. Men nu felar intet mig; Frisk jag månde vara: Jag har hugnad innerlig Utaf Solen klara: Mina ögon se min gång, Hørslen vål och hörer Huru alla foglars sång HERRANS lof utför.

9. Hånder, fötter, hierta, siål, Ingen bräck befinna, At jag mina syflor vål Med all lust kan hinna Så utråtta, som bör sig, Til GUDS lof och åra, Såsom ock til nytto mig, Samt min nåsta kåra.

10. År thet dager, gård jag tå Hvad mit kall tilhörer; Men når natten komma må, Som til sömns ofs förer, Hvilas jag i ro och frid, Til thes Solen klara Våcker mig i råttan tid, Ifrån mörksfens fara.

II. Tig, min GUD i allan

stund Vil jag tack hembåra För then nåd, tu margelund Månde mig beskåra; Fast jag med min synda-skuld Har min rått förlifåt, Hafver tu dock, Fader huld, Mig alt godt bevisat.

12. Gif, then tid jag lever här, Til min siffsta ånda, At jag må then gåfva kär Vål och rått använda; Hielp at min helbregdamun, Med min siål och tunga, Måtte uti alla stund Lof och pris tig siunga.

13. Håit mig ock vid krafter opp, När mig åldren trycker, Til thes döden siffst min kropp Ned i grafven rycker; Tå skal all min bräcklighet Bort med allo svinna, Och en evig hårlighet Hos tig HERRE, sinna. (D. GERHARD. BRASK.

320.

Mel.) Från GUD vil jag &c. Jag kommer för dig, HERRE, Med ödmjuk bön och röst, Fast synden vil ty värre! Förtaga all min tröst; Så åst tu doch så blid, At tu ej synd förviter, När man af hiertat litar På tig i allan tid.

2. Tu månde David låstava, När han tilbeder tig, At han skal så then gåfva, Then tu så mildelig Har tilfagt i tit Ord. Ther vid vil jag mig fåsta; Tu vetst ju allas bästa: Tin nåd är vida spoid. 3. Tu

3. Tu store GUD och HERRE, Som råder öfver allt, Then större och then smärre, Tu hafver mig befallt, Och thet af blotta nåd, At jag tit folk skal styra, Och tin församling dyra Förse med råd och däd.

4. O Himlens Konung store! Igenom tina nåd Är jag en Konung vorden, Gif mig thet bästa råd. Se til min svaghet stor; Jag är som andra alla Som uti synden falla, Så länge jag här bor.

5. Tå jag mig låter vårda Om thet tu mig förtror, Och ser thet ansvar hårda, Tå blir min börda stor. För then skull, HERRE GUD! Tin vishet mig förlåna, At jag tig städs må tienna, Och vandra i tin bud.

6. Tu har ofs allom gifvit Tin helga lag och Ord, Vår plikt ofs föreskrifvit, Attin lag varder giord. Min GUD tag ej från mig Tit Ord, tin rena lära, Och Sacramenten skära, Så går jag tryggelig.

7. Och Moses var befallad, At vårda HERRANS Lag: Ther til var David kallad, At låsan natt och dag; Thet gjorde the ock så, Tå voro the tig kåre: O HERRE, mig beskåre, Jag tit ord älska må.

8. Förlån mig, GUD, tin nåde, Jag kunde vådelig Förtaga all then våde, Som

fatan listelig Vil föra ofs uppå. Låt tin församlings skara Tig tienna utan fara, Och i tin fruktan stå.

9. Tig har täcks mig befalla, At skäpa lag och rätt Bland underfåter alla, At man på intet sätt Skal lida våld och men: Gif mig tin vishet goda, Så står til at förmoda, At rätt sker hvar och en.

10. En Fader til at vara För landet är jag satt, At nöd och allsköns fara Förhindra dag och natt. Gif GUD, som alt förmår, At jag mig så förbarmer At ingen tryckt och armer Ifrån mig tröstlös går.

11. Then onda til at straffa Jag svårdet håra må: Hos mig skal then ej skaffa, Som arg het slår uppå. Låt mig, o HERRE kår! Then onda platt förgiöra, Thes arg het så förstöra, At dygd befrämjas här.

12. Then makt tu, GUD, mig gifver, Är blott tin nådeskänk; Jag tig ock then tillskrifver. På mig, o HERRE! tänk, Och gif tin Helga AND, At jag til synd ej skrider, Ej gör at någon qvider Om våld uti tit land.

13. En Förste til at vara Af tig jag satter år, Ty vil jag intet spara, At utstå alt befvår, samt lefva gudelig, Och folket så gå före, At thet et rättesnöre Kan hafva uti mig.

14. Låt

323.

Mel.) O GUD! o GUD, &c.

O Gode Herde, som gaf
ut tit lif för fåren, Och
gaf them låkedom Uti the
helga fåren: Tu håller ån-
nu vakt, Alt omtin klena
hiord, Med tine Gudoms
makt, Och med tit helga
Ord.

2. Jag är bland tina får,
Dock hafver tu mig kal-
lat Til herda-syslan svår,
Och värden mig befallat
Om tin dyrköpta hiord;
Ach HERRE! huru skal
En matk på thenna jord;
Förrätta så högt kall.

3. Men efter thetta år
Tit stora verk allena, Och
tu, o HERRE kår! Har
fåndt mig ther at tiena! Så
gif ock nåd thertil, Med
gäfvor mig bekrön, At tie-
na som tu vil. Ach HER-
RE, hör minbön!

4. At jag med Christligt
nit Må sökia tins namns
åra: Förfamling tin med
flit Upbygga, föda, låra:
Ej akta verldtens pris Ej
heller trug och hot, Men
på enfaldigt vis Befordra
fyndabot.

5. Styrk mig med AN-
DANS kraft, Tin fanning
at utspida, Och intet spa-
ra straff, Fast jag skal ther-
för lida. I tit försvar mig
tag; Ty jag ej tala får Til
hvars och ens behag, Men
hvad tit Ord förmår.

6. Tå jag förkunna skal

Tit ord och tina under,
Thet vare guddligt tal, Och
inga men'sko funder. Gif
at then goda fäd, Som är
tit helga ord, Af mig må
låras rätt, Och falla i god
jord.

7. När jag med Order tit
Rätt visar androm vägen,
Så styr, GUD, sinnet mit,
At jag ej är benågen Til
synd och ondt begår, Och
thermed slår omkull Hvad
af mig upbygdt är, Och lef-
ver syndafull.

8. Gif at jag ej begår
Gods, rikedom och åra,
Men at jag nögder är Med
thet tu vilt bekrå: När
jag har dagligt bröd, Jag
mig åtnöja vil, Och vänta
til min död Hvad tu mig
skickar til.

9. Tu öfverst' Herde, gif
Thet jag tin får så vaktar
At the så evigt lif, Och jag
mit Embet aktar: Tå
sidst uppenbar Blir af tin
himmels thron, Gif mig
bland Engla skar En öfver-
vansklig kron.

(J. SVEDBERG)

324.

Mel.) Nu tackar GUD alt

O Store Allmakts GUD
som all ting ser och dö-
mer, Gif mig tin nåd, at jag
min Embets plikt ej glömt
mer, Som är at skaffa rätt
och intet sköta om En
ogunst eller gunst, men me-
en rättvis dom. 2. G

2. Gif mig förstånd och vett, at noga förstå ransaka, Hörr än jag fäller dom: och lå min tjänst bevaka, At jag för mutor ej en klar sak drager ut, Ej heller är för bråd i mörka sakers slut.

3. At jag en ringa ej försmår, en mäktig ärar, Men hörer både then som svarar och som kårar: Han vare fattig, rik, vän, släkt, hög eller låg, Så låt mig döma så som jag här ingen fåg.

4. Låt mig ens främlings rätt och ånkos sak ej vända för mutor, höghet och hvad mer som plågar hända: Ej heller hämnas then som brutit har mot mig, Och tänka: nu rätt få, jag skal betaltig.

5. Gif at jag selfklokhet i domen noga väjer, Och billar mig ej in, hvad jag allena säjer, Skal vara så som thet af himlen vore sagt; Thet mången ärlig man har om sin välfärd bragt.

6. Dock, finnes skäl och grund til hvad som hållt jag drifver, Så gif, o GUD! at jag ther vid så stadigt blifver, At jag ej går ifrån then mening som är god, Och för en ringa vinst fördömer menlöft blod.

7. Men kan med Samuel uti mit sidsta säga: Om någon visar mig ens annars goda åga, Har tagit mutor och gjort någon öfvervåld, Vil jag betala alt, skull jag än blifva såld.

8. Ty jag i fanning vet, at GUD ej fierran viftas, Men sitter i vår dom, Och hörer hvad som tviftas; Hvad tänkes, talas, görs, och skal på sidsta dag Mig döma, som jag här har dömt i dom och lag.

9. Ty undervis mig, GUD, och lå mig tina rätt, At jag mit svåra ämbet ej tillbaka fätter; Så at när tu en gång mig döma, HERRE, skal, Jag hade så här dömt, jag ther ej finge fall.

(D. RUDBECK.

325.

M.) Tå mig går sorg och &c.

GUDS strånga Bud och helga Lag Samvet vårt föreskrifver, At man alt efter GUDS behag, Hvad hvarjom tilbör, gifver: At hvar och en uti gemen Sin plikt til vara tager: At ingen lider något men, Hvar öfver mången klagar.

2. Men ach! thet går dock såleds til Nu måst i verlden vida: Sit samvet ingen akta vil, Ifrån GUDS lag the skrida. Hur mången, som oskyldig är, Alt som en skyldig lider; Men mången skyldig skulden vår, Som rätt til orätt vrider.

3. En vrång sin sak förfäckta vet, Och fram i

liufet draga; En from mäst lida stort förtret, Och hån til godo taga. Then onde påckar fast åntå, At thet ej går så illa För then ther gudlig vara må, Som han thet gierna ville.

4. O menniska, thet år dig sagt, Hvad HERREN af dig kräfver: Sin bud han hafver för dig lagt, them tu dock emotkräfver. Han har dig gifvit vett och skäl, At rätt och orätt skilja; Men ach! tu arma syndatrål, Som följer vrången vilja.

5. Ty hörer grant och märker til, I domare på jorden, Hvad eder frid tilhöra vil, GUD talar thesa orden: Til Gudar har jag eder fått, Thens Högstas barn j ären, At j må skipa lag och rätt, Thet namn jaf mig bären.

6. Dock huru länge villjen j Thens godas sak förvånda? Med våldsamhet och tyranni, Förtrycka then elända? Then fattig år, han lider nöd; Then rike thet föraktar: Then faderlöse går om bröd, Och ingen thet betraktar.

7. Men vakter eder väl med slit, Ja, vakter hvad j giören: Om rätten hafver råtrvist nit; Thet år GUDS dom i fören. Med GUD alsingen skämta må, Han låter sig ej gäcka, Thet vil på lykten illa gå; GUD skal thet valde stäcka.

8. Ty gifve eder GUD sin nåd, At j här rättvild dömen: Han främje eder goda råd, At j er plikt er glömen: Then högste Domar' makten bär Uplysning edra sinnen, At lag må hållas fierr och när, Och rätt sin framgång vinna.

(J. SVEDBERG.)

326.

GUD, som all ting skapar, Gode, Sig til lof och pris, Skop han man och qvinno, Och fatte i Paradis: Böd them blifva samman, Som et kött och blod. Hafva GUD för ögon, Och lefva i kärlek god. GUD vare lof!

2. GUD, som sade mannenom Ej godt vara allen: Han gjorde honom en hjälpe Utaf hans sidobarn Och gaf them vålsignell. Med thenna orden: Väx till och förökter eder, Och uppfyller jorden. GUD vare lof!

3. Ty skal mannen öfver gifva Fader och moder Och när sina hustru blifva: Then GUD honom tillfagar, Både i nöd och gammal man, Efter GUDS vilja. Thet GUD fogar tillsammans Skal ingen åtskilja. GUD vare lof!

4. Bediom nu så innerlig För thetta hionnelag at GUD år theras bekännare, Både natt och dag.

At the måga undfly Dief-
valens fallka lift, Och få
en evig glädie Med HER-
RANOM JESU CHRIST.
GUDI vare lof!

(LAURENT. PETRI.)

327.

HURU GUD i begynnel-
sen himmel och jord
Af intet har skapat, ofs lå-
rer GUDS Ord, Uti sex
dagar förvisso thet år, Alt
skapadt och giordt, som i
verlden år. På siunde da-
gen månde GUD sig vila.

2. När nu voro skapade
himmel och jord, Och alt
therutinnan hårliga giordt,
GUD til sit belåte utan brift
Then första menniskan ska-
pade sidst. På siunde dagen
månde GUD sig hvila.

3. När diuren tillsamman
förutan alt men Sig parade,
var dock mannen allen ;
Tå sade HERREN : Han
skal ock få Ena hielp hvar
af han sig hugna må. På
siunde dagen&c.

4. Straxt söfde GUD
Adami Paradis lund, Och
bygde en kvinno i samma
stund ; När Adam tå vak-
nade, ropade han : Si, then-
na kvinna år tagen af man.
På siunde&c.

5. GUD fogade them uti
äkta stand, Och gaf them i
våld både vattn och land ;
Vålsignade them med et
önskeligit hopp : Tilvåxer
och fyller all jordene op.
På siunde&c.

6. Ofs Påvel Apostelen
thettalår, At kvinnan man-
sens pris och åra år : Ty
hon år skapad för mansens
skuld, At hon skal vara
honom trogen och huld.
På siunde&c.

7. En dygdesam kvinna
ej betalas kan, Både ute
och inne gläder hon sin
man ; När hon med förnuft
år honom blid, Ther afför-
länges hans ålderdoms tid.
På siunde&c.

8. Fast mannen kvinno-
nes hufvud år, Och sådana
förmån för henne bår, Så
bör han dock med förnuft
och skiål Sig ställa mot hen-
ne förståndigt och väl. På
siunde&c.

9. Med sāmja i tolmod
och mycken tro Skola man
och kvinna tillsamman bo :
Och ålska hvarannan i lust
och nöd, I motgång och
medgång in til theras död.
På siunde&c.

10. GUD unne alt åkta
folk lefva så, At the then
eviga glädien må få, Och
siunga med CHRISTO then
lofsång blid : Helig, Helig
til evig tid. På siunde dagen
månde GUD sig hvila.

(J. SVEDBERG.)

328.

V I önske nu vår brudgum
och brud GUDS Fa-
ders eviga nåde : Han gif-
ve them lycko uti sin
L 3 skrud,

skrud, Och vände från
 dem all våde! Tobie Ån-
 gel, som bortdref Then åk-
 tenskaps diefvul onde, Han
 binde honom också för er,
 At han ej slippa kunde, El-
 ler skada eder någor stunde.

2. Blif också hos oss i al-
 lan tid, O mildaste JESU
 CHRISTE! Låt tin välfig-
 nelse rund och blid Upfylla
 ehvad som här brister. Och
 när thet tryter bröd eller
 vin, Skal han god råd
 framföra, Och uti hushål-
 let self stiga in, Som han
 i Cana mänd gjorde, Och
 eder begäran höra.

3. Then Helga AND uti
 edart hus, Han vårdes när
 eder vara: All skam och
 last han drifve ther ut, Och
 self ther inne regera. Han
 gifve eder sänjo och kär-
 lighet, At j med frid och
 gamman, I kyskhet och
 gudfruktighet, Altid lefve
 tillsammans. Thet ønske vi,
 Amen, Amen!

4. Then Helga Trefaldig-
 het i ert hus Hon vårdes
 när eder vara: All skam
 och last hon drifve ther ut,
 Och self ther inne regera;
 At j med tukt och årlighet
 Må länge lefva tillsammans.
 Och sedan hos GUD i evig-
 het, Få årfva ther frögd
 och gamman. Thet ønske
 vi: Amen, Amen!

(J. SVEDBERG.)

329.

Mit hierta frögde sig in-
 nerlig, O GUD min
 käre Fader! At tu mig al-
 tid nådelig Med tit ord väl
 bevarar.

2. Vid tit löste jag håller
 mig, Som tu thet har befäl-
 lat: Tu hielper alla visser-
 lig, Som tig af hiertat
 åkalla.

3. Dock vil jag icke tvif-
 la uppå, At tu ju äst min
 Fader, Åndock mig någon
 tid misgår; Tu håller
 hvad tu läfvar.

4. Ty beder jag af hier-
 tans akt, Tu villie mig up-
 lyfa Alt med tin Helga AN-
 DAs kraft, Och evigt tin
 nåd bevisa.

5. Tu gif ock mig en stä-
 dig tro, Och then i mig för-
 ska: Dagelig god tukt jag
 lära må, Min ungdom väl
 förnöta.

6. Gif ock, o HERRE!
 tina nåd Vår Öfverhet och
 alla, Våra föräldrar lika
 få; Altid tig troligt åkalla.

7. Bevara them i allan tid
 För synder och olycko.
 Och låt oss alla evinnerlig
 Titeviga rike besittia.

(PAULINUS.)

330.

Mel.) Lof, pris och tack
 O GUD! som ej the spå-
 das röst föraktar, Hielt
 dock at jag af barnslig
 betraktar, At tu min GUD
 och

och Fader vara vil. Hör aldrig gå ifrån tit helga nu min bön, then jag tig råder.

2. Tu hafver kallat mig till thetta lifvet, Sund kropp och sinnen hafver tu mig gifvit; Ja ännu thet, som mycket mera är, Mig genom dopet tvagit ren och skär.

3. Gif at jag ståds min vandring så anställer, At ungdoms fel och odygd mig ej faller. Jag sielf min in- och utgång icke vet; Ty led tu mig uti all menlöshet.

4. Hvad nyttigt är hielp GUD jag må thet lära: Beslita mig ther hos om dygd och åra; Min ungdoms tid ej nöta fäfangt bort. Thet läras bör är drygt, men tiden kort.

5. Föräldrom är jag skyldig barnlig lydno, Samt heder, thet skal lända mig till pryddo, Tå the mig hålla till all Christlig tukt; Ther af får jag med äldren mycken frukt.

6. Bevara mig, o GUD! för ond exempel, At ej förstörs thens Helge ANDES tempel. Ondt sällskap som förgift lär mig at sky, Fallsk läro och the onda feder fly.

7. Styrk mig, at jag ju mer och mer tiltager I lärdom och alt godt, som tig behagar: Förkofrar mig i visdom växt och nåd, Och

8. Min lefnad vil jag tig, min GUD, befalla, Tu värdes mig alt stadig vid makt hålla; At jag fulländar vål min vandrings lopp: Behåller tron, samt kärlek och godt hopp.

(J. SVEDBERG.)

331.

Ach! döden hafver hädanryckt Min man ifrån min sida, Och mig med svåran bördo tryckt, Ther öfver jag må quida: Ach! then som endast var mig hull, Then bästa vän jag hade, År gömder uti svarta mull; Ther med år hielpen svunnen, Och jag här nödstält funnen.

2. Må jag tå icke i min nöd Utgiuta heta tårar? Min daglig spis är forga-bröd; Min nöd mit hierta sårar. Ho är then som sig tager an Min sak at rätt utföra: Ho är för then jag klaga kan Min sorg? ho vil migh höra, Och mig godt bistånd göra?

3. Dock tröstrikt är tit Namn, o GUD! Tå mantig Fader kallar, Och hvad hållt sker, sig vid tin bud Och löften stadig håller: Tror at tu faderlösfas far Och enkors värn vil vara, I hägn the faderlösa tar, Och ånkors rätt förivarar: Them skyddar och bevarar, 4. Ja,

4. Ja, Faders namn,
o GUD! tu bår, För barn
som måste klaga, At theras
fader döder år, Och från
them ryckt af daga: Hvem
hafva the sig tillörse, Som
Faders hierta vifar? Ho
vil sig få mot them bete, At
han them klåder, spisar,
Och theras armod lifar?

5. Allena tu, o Fader
blid! Som bäst vetst theras
jämmer, Och ser then nöd
och usla tid, Som theras
hierta klämmer, Åst endast
theras tröst och hopp, Be-
skyddar them och närar:
Af stöftet tager tu them
op: Them få sin del beskär-
rer, Och them tin nåd
förärer.

6. På then förtröstan jag
för tig, Uti min nöd, mig
klagar, Och beder at tu
dock med mig Och mina
barn få lagar, At jag ther-
vid mig trösta får, Fast jag
en enka blifver, At tu
o GUD! ståds med mig
står, Och mig min bårge-
gifver, Så länge jag här
lefver.

7. Jag flyr til dig min Fa-
der kär! O! GUD, som
endast hielper, Och til tit
ord som trösten bår, At nö-
den mig ej stielper: O Fa-
der! på mit rop gif akt,
Tu mig tin nåd bevisa. Låt
nu mig thetta vara sagt:
Jag vil som Fader rifa, At
tu min nåd skal prifa.

(A. M. D. I. A. P. I.

332.

M.) O GUD, O GUD, så &c.

A Ch: huru plågas jag,
och måste stadigt qvida!
Min sveda år så stor, At jag
then ej kan lida. År ingen
hielp så mer? Min värk år
alt för svår; Jag i min stora
nöd här ingen lifa får.

2. Min lemmar tränas
bort af sorg och mycken
sveda, At mina vänner och
the få til mig en leda: Nu
plågas jag af kiöld, nu heta
ther uppå, Ja, och mit hier-
ta mig i stycker brista må.

3. Ej får jag någon ro för
värk och vedermöda, Som
står i siäl och kropp, och
giör mig lik the döda; At
jag väl måtte snart förtvif-
la i min nöd, Ther tu ej
tröstar mig, o JESU! med
tin död.

4. Mit kött har krympt
ihop, min hud år samman-
dragen Af många plågor,
som mig qvälja hela da-
gen: Jag tänker väl ibland,
min fång skal trösta mig,
Och at min jämmer dock
en gång skal ånda sig.

5. Här kommer ingen
fömn, ty hiertat slår och dån-
ger: Jag tvingas som en
matk, jag kröcker mig och
slånger: Jag våndas i stor
värk och ville gierna gå
Med hopen til GUDS hus,
och ther min lifa få.

6. Men finner ingen hielp;
then ena plågan släpper,
Then

Then andra tager mot, som mig min anda täpper. Min gråt han är min dryck, min suckan är min spis; Så grufligt plågar mig GUDS vredes grymma ris.

7. Ach! skåda tå, min GUD, uppå min stora jämmer, Hvar öfver mig min själ och hierta svåra gråmer, Och hela then igen, som tu så fargat har: Tag bort min stora synd, som ther til orsak var.

8. En Fader heter tu, tu har et Faders hierta, Tit barn thet ligger nu uti stor nöd och smårta: Ty ropar jag til dig, o Fader, hör min bön! Se, Fader, til min nöd och hielpen mig ej sön!

9. O HERRE JESU CHRIST! til dig står all min tanka, Förbarmat har tu mig utöfver alla kranka. Vår svredo och vår värk tu JESU på dig bar; Förthen-skul, JESU god, mig huld och nådig var.

10. Och låt mig korta lif en lindrig ånda vinna, At jag uti min död, tin död må få besinna, At thenna plåga ej mig i förtviflan för, Och jag ej som en ond och ogudaktig dör.

11. Så skal uti min mun tit lof ej återvända; Men jag skal prisa dig nu och förutan ånda. Ty kom, o JESU kom! tu som åst A och O, Och byt nu all min värk i evig frögd och ro.

12. Jag vet ju at jag skal med mina ögon båda Se GUD rätt som han är; ja, honom skal jag skåda, I thesso mine hud, och samma kött och ben, Som nu förgånglig är, men oförgånglig fen.

(D. RUDBECK.)

333.

Mel.) Nu tackar GUD alt&c.

O GUD! i tine hand står krankhet död och lifvet: En sundan kropp igen af nåde tu hargifvit; När hoppet ute var, och döden kom mig när, Tå halpst tu HERRE mig som fanna lifvet är.

2. Tin godhet och tin nåd tu ny hvar morgon visar; Tu lifsens GUD, mig vål til kropp och själen visar: Tu hielper mig af nöd, och sjukdom tager bort, Gör at hon draglig är, och at han blifver kort.

3. Tig ske lof, pris och tack, min GUD och Fader frome, Som gifver mig nu kraft: Titt Rike til mig komme, At jag gör viljan tin, och vandrar rätt för dig; Så vet jag tu åst huld, och hielper altid mig.

4. Ach! styrk min kropp och själ, och så med mig nu laga; At dig min tanke, ord och gierning må behaga; Så vil jag lofva dig, tin kärlek och tin tro, Som tu mig

mig har betedt: thet vara
skal min ro.

(J. SVEDBERG.)

334.

Mel.) *Uttvin stora vrede &c.*

JAG låter HERRANS nåde
I alt mit väsend råde, Til
vatn och til land; Ty han
skal alla stycke, Om thet
skal hafva lycko, Regera
med sin hand.

2. Förgåfves är min mö-
da, Skönt fikte jag til döda,
Min omsörg fåfång är;
Hvad han mig therför biu-
der, Jag ståde gierna ly-
der, Och vet han har mig
kär.

3. Ej kan mig något
hända, Thet GUD ej så
kan vända, At thet mig
nyttigt är. Jag tager som
han gifver, Och therför
altd blifver Hans vilje mit
begär.

4. Uppå hans nåde rena
Förtröstar jag allena, Som
mig bevarar väl: Kan jag
hans nåd bevara, Så är jag
utan fara, Och trygg til
lif och siel.

5. Han mina fel och bräc-
ker Med godhet öfvertäc-
ker, Och skyler all min
skuld: Om jag mig ock
förfyndar, Han likväl strax
ej klyndar Til doms, men
är mig huld.

6. Min resa är för hän-
der, Ty jag mit sinne vän-
der, At gå i främmand land;
God lycko tu förära Som
alt godt kan beskåra, I

hvarje kall och stand.

7. Är jag i öknens villa,
Så går mig dock ej illa; Ty
Jesus är med mig: En
hielp i nöd och fara, Som
mig kan väl bevara På all
min vandrings stig.

8. En önklig fortgång
fända Vil han til refans
ända, Som all ting kan för-
må: Tid, vind och väder
skicka, Til hälfa, lif och
lycka, At jag må tryg-
ger gå.

9. Hans Ängel mig led-
sagar, Och sender förja-
gar, Går mellan mig och
them. När jag än kommer
vida, Med hans beskärn
thet blida, För han mig
likväl hem.

10. När sömn min ögon
täcker, Han mig så åter
väcker, At jag kan skynda
fort: I svaghet, nöd och
fara, Som kan förhanden
vara, Så tröstar mig hans
ord.

11. Som han thet har
beslutit, Vil jag ock oför-
trutit Med glädie taga an;
Ej någon motgång svallar
Och mig så svårt anfaller,
At jag ej motstå kan.

12. Jag har mig honom
gifvit I döden och i lifvet;
Han vet then rätta tid, Til
glädie eller sorgen, I dag
eller i morgon; Thet hål-
ler jag mig vid.

13. Men om thet GUD
behagar, Och han så med
mig lagar, Jag igen komma
må;

må ; Så skal jag honom prifa
Med mången Gudlig visa,
Och i hans tempel gå.

14. Inedlertid the mina
Beter han nåder sina, Be-
skyddar them och mig : På
bägge sidor gifver Thet så-
som önskadtt blifver Med
trone innerlig.

15. Ty var min själ nu
glader, Tu har en mildan
Fader, Som fågnar mig med
nåd ; När annor hielp för-
svinner, Tu ändteligen fin-
ner Hos honom tröst och
råd.

(P. FLEMMING.)

335.

Mel.) Kommer hit til mig &c.

I HERRANS namn få rese
vi, Hans helge ånglar
stå ofs bi Ut i all nöd och
fara ; Som tu ut i Egypti-
land, Från Konung Phara-
onis hand, Israel mänd
bevara.

2. Vi bedie dig, o HER-
RE kår ! Ledfaga ofs båd
fierr och når : Fråls ofs
ifrån all vända. Vis ofs
then rätta vägen gå, Ehvad
ofs kunde hända tå, Tu
vårdes hos ofs stånda.

3. Ehvart vi rese i verl-
all, På vatn och berg och
diupan dal, Skal ofs ej ska-
da hända ; Om tu ofs,
HERRE, hielper fort, Vi
tå til vår bestånda ort Med
glädie mände lända.

4. Omkring vår barn,
folk hus och gård, Hålt,
HERRE GUD, tin trogna

vård, Tig them vi nu be-
falle : Beskärma them från
satans list, Ty tu åst theras
hielp förvift, Som them kan
frålsa alla.

5. Vålfigna ofs i vårt
förvår, At vi ej råke på
förderf, Af hiertat vi begå-
re : Regere ofs tin ANDE
god : Styr refan vår, vårt
sinne och mod, Tit helga
namn til åra.

6. Bevara ofs til lif och
sål, At vandra visligt och
med skål i thenna verlden
vrånga : Vår händers verk
bevis tin nåd, Kom ofs til
hielp med råd och dåd ; Så
mände ofs väl gånga.

7. Then våg, som up til
Himla bår, Åst tu o CHRIS-
STE, broder kår ! Tin död
har ofs thet gifvit : Ofs
vandringsmån räck tu tin
hand, Och för ofs til vårt
fådersland, Up til thet evi-
ga lifvet.

8. Här är ej frid, ej ro-
lighet, Men möda, sorg och
uselhet, Hat, afvund och
ohyllest : Tvårt om uti tin
Himmels högd, Ofs skån-
kes glädie, mycken frögd
Och sålighet tilfyllest.

9. Ty är ock nu vår
högsta lit Och trångtan til
at komma thit, Ur thenna
verlds elände : Hielp ofs
hår til at levaså, At vi tin
glädie måtte få. Gif ofs en
salig ånde.

(SCHRODERUS.)

336.

Mel.) These äro the tijo &c.

UTI GUDS namn nu rese vi, Hans helga nåde stå ofs bi: GUDS Faders godhet hägne vål, Bevare ofs til kropp och själ. Kyrie Eleefon.

2. O **CHRISTE!** var vår ledesman, Och för ofs ståds på rättan ban: Vänd ifrån ofs all diefvuls list, Och hvad tin ord förhindra vist. Kyrie Eleefon.

3. O Helge **ANDE!** styrk ofs all Med tine gåfvor margesfall, At vi ståds följje fina bud, Och aldrig skiljas från vår **GUD.** Kyrie Eleefon. (*N. HEERMAN,*

LAURENT. JONÆ.

337.

Mel.) Siungom nu af hier &c.

ALSMÄKTIGE **GUD** i Himmelrik, O **CHRISTE** tinom Fader lik! Och Helge **AND** sann Trösterman! En **HERRE** äst tu öfver vatn och land: Tu hör vår bön, tu se vår nöd, Och vandra med ofs i lif och död; Therom vi bedie, som tu böd.

2. Vi önske nu alle afhier-tans grund God lycko och välfärd, en salig stund: Och bedie **GUD** Fader i **JESU** Namn, At han ville vara vår styreman. Han vandre med ofs i vatn och vår; Hans helge Änglar

vare ofs när; Thet bedie vi tig, o Fader kär!

3. För skeppare och Båts-män är bästa råd, För tro sig uti **GUDS** heliga nåd; Then vi åkalle i samma stund, Enår vårt ankar thet vindas af grund, Och segel uphissas i **JESU** Namn; Så segle vi tå vår kofsa fram, Och tage lå hamn i samma Namn.

4. När världen förgicks så ymkelig, Tå ville ther ingen befinna sig; **GUD** straffade henne med synda-floed, At vatnet öfver all hög bergstod: Men **GUD** bevarade Noe vål, Han fruktade **GUD** med rätt och skål, Ty gick thet honom ock evigt vål.

5. När Moses **HERRANS** tienare god, Samt Israels barn vid hafvetstod, Han fruktade **GUD** och honom tilbad, Han slog på vatnena med sin staf; Ther öfvergingo förutan all men Sex-hundrade tusend varaktige män; Men Pharao blef i hafvet igen.

6. Vårs **HERRAS** **JESU** **CHRISTI** frid Vare med ofs til evig tid! **GUD** tröste then, som bedröfvad är, Fhvad han är fierr eller när. **GUD** bevare sin Christenhet; Så ock vår kära öfverhet! **GUD** gifve ofs lycko och salighet.

(*THOMÆUS.*

1338.

O HERRE GUD och Fader min, Jag beder dig för Sonen tin, At tu från fara mildelig På resan nu beskyddar mig.

2. Var, som tu self utlofvat har, En eldsmur kring mig hvart jag far; At satan och the ondas hår Mig skadar hvarken fierr ell' när.

3. För sjukdom och för ondan död, För tordön, eld och vattunöd, För onda diur och bosvar all Fråls mig, samt från alt fyndfall.

4. Vålågna resan then jag gör, Ther til min handel, som jag för; At jag med åran, rätt och skål, Min vinst och näring värfvar väl.

5. Bevara mina i mit hem, At intet ondt må drabba them: Tin vingar öfver them utbred; Så blifva the i ro och fred.

6. Sidst beder jag af hiertans grund, Låt mig hemlända en god stund; Lof, pris och åra vil jag tig För then skul säga innerlig.

(BRASK.

339.

Stungom nu af hiertans grund, Lofvom GUD i alla stund, Som ofs sin nåde har bevist, Med mat och dryck ofs väl bespist: Diur och foglar hafver han nårt,

Rundeligen ofs beskårt Thet, som vi hafve nu förtårt.

2. Ty lofvom GUD, vår HERRE mill, Then tienst han af ofs hafva vil: Besinnom huru han ofs är kär; Menniskan therom vitne bår: Ty hon är af köt, hud och ben, Konftigt och väl til samman kommen, At hon må skåda dagsens sken.

3. Så snart som menniskan lifvet får, Strax hennes köke redo står I hennes moderslif förfann, At hon sig ther afföda kan; Ändock thet en ringa spis är, Likväl felas intet ther, Til thes hon födes i verlden här.

4. GUD hafver jorden ockberedt, At diuren få sin födo och bet: Berg och dalar vatnar hans hand, Han gifver växten i all land: Frukt af jorden, bröd och vin Gifver han ofs afnåder sin; Altså föder han kroppen tin.

5. Fisk i vatnet efter sit ord, Gifver ofs GUD uppå vårt bord, Ägg af foglar stora och små, Ther varda ungar afocksfå: Alt måste vara födan vår, Älg, oxe, hara, hiort och får; Alt ofs af GUD til handa står.

6. Ty tackom GUD uti all land, Han gifve ofs sin Helga AND, At vi hans godhet rätt förstå Och altid i hans budord gå: Hans

helga Namn vidt utföra,
Och hans lofallomkungiö-
ra; Tackfågelse vil han
höra.

(SELNECCERUS.

THOMÆUS.

340.

HERRE CHRIST vi tig
nu prisfe, Tin fattige
barn och får; Tu mände
ofs väl bespifa, Tin rund-
het til-ofs går, Med kläder
och lifsens föda, At vi ej
svälter til döda: Tin rund-
het til ofs står, Tin rund-
het &c.

2. När vi äre glade och
mätte Utaf tit rika län, Må
vi thet icke förgåta, Vi
anamme thet af tin hand;
Tig velle vi prisfa och ära,
Ty tu äst GUD vår HER-
RA, Vår endaste Frälser-
man, Vår endaste Frälser-
man.

3. Alt godt vi af tig hafve,
O milde JESU CHRIST!
Margfallelig äro tine gåf-
vor, Tu unnar ofs lifsens
tröst, Med sundhet, näring
och lycko, Alt efter tit
goda tycko; Ty tacke vitig
förvift, Ty tacke vi tig
förvift.

4. Sänd ofs tin ANDES
nåde, han må hos ofs bo:
Fria ofs från allsköns våde,
Gif ofs en stadig tro. Bevara
ofs här i lifve, Och sedan
himmelriket gifve, En evig
glädie och ro, En evig glä-
die och ro.

(THOMÆUS.

341.

TACKER HERRANOM,
som är ganska blider,
För sin barmhertighet i alla
tider.

2. Then ofs, af sina goda
milda häfvor, Samt all sin
creatur så väl begåfvar.

3. Siunger HERRANOM
ganska innerliga Lof, pris,
äro och tack evinnerliga.

4. Ty han rätt som en
mild, barmhertig Fader, Ofs
sin torftige barn föder och
kläder.

5. Gif GUD, at vi tin
godhet väl betrakte, Och
på tin helga Bud och vilja
vakte.

6. Genom tin enda Son,
vår HERRA CHRISTUM,
Lifsens tröst och salighet in-
för tin thron.

7. Ofs til stor frögd ock-
så til mycken gamman;
Ther til sunge vi nu af
hiertat, Amen. (VEISS.

342.

NU låt ofs GUD vår
HERRA Tacka, och
honom ära, För sina gåfvor
många, Som vi hafve und-
fångit.

2. Kroppen, själen och
lifvet, Sielf han ofs hafver
gifvit: Them ock til at be-
vara, Mänd' han sin slit ej
spara.

3. Näring gifver han lif-
vet, Själén ock vid makt
blifver; Fast henne utaf
synden

synden Onde dödsfår ut-
springer.

4. Läkaren är ofs gifven,
Then samme heter lifvet:
CHRISTUS alt med sin pi-
na Lifvet förvårfdde sina.

5. Hans Dop, Nattvard
med orden, Ofs tiena här
på jorden: Then Helge
AND thet samma Ofs lär
med tronanamma.

6. För honom är tilgif-
vit Synden, och ofs skänkt
lifvet: I Himm'len vi und-
fånge, O GUD, hvad gåt-
vor många!

7. Vi bedie dig, o HER-
RE! Tu vill' ofs ånbevara,
Både gamla och unga, I
thenna verdens tunga.

8. Behålt ofs i tin sann-
het! Gif evinnerlig frihet!
Tig til pris, ofs til gamman,
IESU CHRISTO, Amen!

(HELMBOLD.)

343.

O GUD! tin godhet tacke
vi, Genom CHRI-
STUM vår HERRA, För
tin välgierning rund och
blid, Med hvilken tu beva-
rar Alt thet, som lif och lef-
nad har, At thet sin södo
och nödtorft får: Tig ske
lof, pris och åra!

2. Som tu nu spisat har
vårt lif Med then lekamli-
ga södo, Så spisa vår själ
med tit Ord altid, Athon
ej svälter til döda; Ty tit
ord henne väl mätta kan,
Och föra til vårt fädernes

land Vår högsta tröst och
glädie.

3. Tu gif ofs alla i then-
na stund, Som här försam-
lade äre, At åtska hvar an-
nan af hiertans grund, Som
CHRISTUS mände ofs lä-
ra: Bevara ofs för vår
fiende gram, För allsköns
våde, laster och skam, Vår-
des vår bekärmare blifva.

4. Lof, pris och tack i
allo land, Skal tig, GUD
Fader vara! Som ofs har
löst af syndsens band: Gif
ofs tit Ord rätt lära. Vi
trom på tin enda Son JE-
SUM CHRIST, Vi äre tin
barn och arvingar vist:
Tig ske evinnerlig åra!

344.

Tig, HERRE mill, jag
tacka vill För all god-
het mig är betedd; Besyn-
nerlig tu hafver mig. I dag
(natt) bistånd gjort med tin
hand: Och beder ån, tin
hielp förlån I thenna natt
(dag) mot min ovån.

2. Bevara väl både lif
och själ, Gods, hus och
hem för allom them, Som
gierna se och ther åt le, At
mig misfgår: tin Ängel
klar Vare mig när, o HER-
RE kår! At jag altid flyr
ondt begår.

3. Jag beder ock af all
min hog, Tu var mig hull
för CHRISTI skull, Och
gif mig til, o HERRE mill!
Uti

Uti hvad del med mig är fel; Thet är mig ledt, som tu väl vet, Alt hvad som emot mig är ikedt.

(THOMÆUS.

1345.

LUftig af hiertans grunde
Min GUD jag lofva vil,
Nu och i alla stunder, Ty
han är god och mild: Hans
nåd är stor och vid, Han
hielper mig i tid. Honom
sike pris och åra Nu och
evinnerlig.

2. Om verden mig van-
årar, Och skånker mig mot-
gång, Och synden mig för-
fårar, Och döden gör mig
tvång; Tå flyr jag til |tig
vist, O HERRE JESU
CHRIST! Allena åst tu
min hålsa, Min tröst och
salighet.

3. Allena åst tu min kro-
na, Jag hafver här ej mer;
För dig vil jag ej skona
Hvad godt tu mig betar,
Gods, lif och all välfärd,
Fast mera åst tu vörd; Thet
vil jag för dig våga, Alt dig
til lof och pris.

4. Förlåt mig mina bri-
ster, Min ungdoms synd
och skuld, Drif från mig
fatans lister, Var min be-
skårmare huld. Min synd
hon är mig led; O GUD!
var mig ej vred: Jag är tit
barn, min Fader, Styrk
mig med tine nåd.

5. Bevara mig alla dagar,
At jag ej något gör Thet
dig icke behagar, Och min

oven thet spör, Och ther
af gläder sig; Thet kan ej
båta mig, At han ther öf-
ver frögdas Och varder
stor och stolt.

6. Bevara mit hus och
vårdnat, Också min öfver-
het, Then tu mig hafver
förordnat, Gif henne all
salighet. Ach! HERRE,
tröst them all, Som åro i
något fall: Driffrån them
allan fara, Thea the ej
kunna se.

7. Beskår mig en god ån-
da, När jag skal hådan dö,
At jag må dig dekanne Uti
min sidsta nöd; När jag af
vårk är full, Min GUD!
tu var mig hull, At jag må
med dig frögdas I alla evig-
het.

8. Pris vare dig, GUD
Fader, GUD Son och Hel-
ge AND, Som mig hafver
alla dagar Under tin milda
hand; Så at jag alleleds
För satan är til freds. Pris
vare dig GUD Fader, GUD
Son och Helge AND!

346.

M.) Jag tackar dig genom &c.
LOf, pris och åra vare
dig, GUD, i tin Him-
mel höga! Som har i natt
(dag) bevarat mig, Och
haft på mig tit öga.

2. Förlåt mig, GUD, min
Fader huld, Af stora mild-
het tina, Min brist och
brott, min synd och skuld,
För CHRISTI död och
pina.

3. Gif

3. Gif mig tin ANDA, at jag må Hvad tig är ledt förändra: Ibåttring sann på tin väg gå, Och i tin fruktan vandra.

4. Tin Gudoms makt beskydde mig: Tin höggra hand försvare: Tin helge Ängel på min stig Min fot från fal förvare.
(Hos mig tin Än-)
(gel lågre sig.)
(Min fång vål) Om aftonen.
(om bevare.)

5. Tin Kyrko ren, then klena hiord, Mot satans argheet snöde Beskärma, söd med lifsens Ord, I thenna verldens öde.

6. Gif nåde, lycko, frid och ro Vår Konung, land och rike: Låt salighet ibland ofs bo, The plågor tre bortvike.

7. Förvanter, vänner, mit förråd, Och tina gåfvor alla: Min ovånuti tina nåd Vil jag också befalla.

8. Så nögd i bo, som trygg i ro Vil jag i tit Namn vara: Tin sanning och tit löfte tro, All såfång omsorg spara.

9. Et saligt afsked mig förlån, O GUD! af thenna verlden, Tå jag skal dö och fara hän Then dyra sidsta färden.

10. Min bön tu värdes thenna gång In för tin thron uptaga: Låt mig min

hiertans suck och fång I JESU namn behaga.

(D. BRUNNERUS.)

347.

M.) Sål är then man, som fruktar GUD, och stor &c.

NÅR jag om morgon tidt uppstår, Om afton och til hvilo går, Min ögon, HERRE, til dig se, Tu värdes mig tin nåd bete.

2. Üti tin helga får försann Jag trygg och säker hvila kan: Med lif och siäl, samt ågor all, Bevare mig för olycksfall.

3. Tit helga blod på korsens tråd Aftvagit har min synd så led. Jag söfver eller vaker op, Åst tu min tröst och enda hopp.

4. Tin Ängel håller om mig vakt, Thes fruktar jag ej dödsfens makt. Hvat tu siäl fåst, thit för ock mig; Ty med- och motgång är frän dig.

5. Evad jag lefver eller döer, Med lif och siäl jag dig tilhör: Min arma siäl betror jag dig, Uptag then HERRE, mildelig.

M.) LUTHER. AUSIUS.

348.

M.) Under föregående Thon.

O HEREE GUD, som all ting skop, Lius, Himmel, stiernor med sit lopp, Tu stora lius har tu upfat, Sol til dag och Månan til natt.

2. Af

2. Af dig är dagen skapad så, At hvar skal til sin syfso gå; Men alle the på jorden bo, Om natten skola hafva ro.

3. All creatur hvar et för sig är skickadt til at prisa dig; Och menn'skan hon är skapad så At hon all diur skal förestå.

4. Men hvar man må beklaga thet, At synden är inkommen med: Vårt regement hon hafver kränkt, Och ofs i döden nederfänkt.

5. Vi bedie dig, o HERRE mild! Hvad brutit är thet gif ofs til: Gif ofs tin nåd, O HERRE GUD! At vi må hålla ståds tin bud.

6. Gif GUD, thet som vi bedie om, O Fader, med tin kära Son, Och ANDE, fann Treenighet, Högt lofvad i all evighet!

(LAURENT. PETRI.

349.

M.) Bevara oss GUD i sin &c.

O Helige Trefallighet! En fanner GUD i evighet, GUD Fader, Son och Helge AND, Gjør mig i dag (natt) et godt bistånd.

2. Min siäl, lif, ära, gods bevar, At faran med sin onda skar Ej skada mig tilfoga må, Ej verld, ej köttens ond åtrå.

3. GUDS Faders makt mig skydde vål, Och Sonens nåd bo i min siäl: GUDS ANDE styre mit begär, At

hålla JESUM endast kär.

4. Ogode Skapar! stat mig bi: Min JESU, mig från fynd gjør fri: O dyre Tröstar, blif mig när! Tin nåde-häfvor mig beskär.

5. Vålsigna HERRE, och bevar, Låt lysa mig tit Anfikt klar, Med nåde vänd thet ock til mig: Förlån mig frid evinnerlig.

(GESENIUS. H. SPICEL.

350.

Jag vil af hiertans gründe Tig lofva HERRE blid, I thenna morgon stunde Och allan min lifstid. HERRE GUD, uti tin thron, Tig ske lof, pris och ära Genom CHRISTUM, vår HERRA, Tin endast kära Son.

2. At tu mig hafver af nåde I thenna framledna natt, För skada och allan våde, Så nådelig bevarat. Jag beder ödmjukelig, At tu ifrån mig tager Min fynd, som mig altid drager Til at förtörna mig.

3. Värdes ock mig bevara, Aftina stora miskund, För skada och allan fara, I dag och i all stund: För alsköns sorg och nöd, För falska munnars tungor, För fatans marga funder, Ock så för en ond bråddöd.

4. O GUD! i tina händer Min anda, lif och siäl Befaller jag alt i sänder; Bevara tu fullvål Mit hus

ocklä

ockfå min gård : Föräl-
drar, vänner och fränder,
Och hvad som ther till län-
der, Haf slitigt ther om
vård.

5. Tin Helige Ängel blide
Han vike ej från mig, All
diefvuls list fördrifve, Som
földer dagelig At komma
mig på fall : Hieip at han ej
skada kan göra, Ej heller
min själ förföra I thenna
jämnerdal.

6. GUD Fader vil jag
ära, GUD Son och then
Helge AND, Som alt förmå
regera Med sin väldiga
hand, At alt kan väl tilgå ;
Mit kall vil jag angripa,
Och mig ther utinnan be-
flita, Then stund jag lefva
må.

(MATHESIVS.)

351.

Mat.) Lustig af hiertans &c.

Tig, HERRE, vil jag pri-
sa I thenna morgon-
stund, Alt med loffång och
visa, Rätt utaf hiertans
grund. O HERRE! jag beder
tig, Vik icke ifrån mig :
Förlåt mig mina brister,
Hielp mig af all min nöd.

2. Jag beder tu vil mig
höra, At jag i thenna dag
Altid må slitigt göra Ther
tig är til behag. Mit hopp
står alt til dig ; Ty jag be-
faller mig Uti tin helga
händer, Öckfå min öfver-
het.

3. Si, HERRE, för tin
ära, Var mig miskundelig :

Genom tin Son vår HER-
RA, Bönhör mig nådelig,
At tu bevarar väl Min an-
da, lif och själ, Mit tal och
alla tankar, Förstånd, och
all anslag.

4. Ty hvad mig bör at
göra, Tu ville ther tilse, At
jag icke förfäras Uti min sid-
sta nöd. Min ingång och ut-
gång, I thenna dag, så lång,
Min handel och min vandel
Står alt i tine hand.

5. Hvad mer är at besin-
na, Som jag ej kan förstå,
Låt mig tin nåder finna, At
alt kan väl tilgå ; Ty jag
befaller dig I sanning vis-
serlig Min död, min sidsta
ända, Och min upståndelse,

6. GUD Fader, mig be-
vara Uti min sidsta nöd :
Fråls mig från satans snä-
ra, Och för en ond bråddöd.
Ach HERRE JESU
CHRIST ! Min enda tröst
förvift, Låt mig få med dig
glädias I alla evighet.

(RINGVALD.)

352.

Jag tackar dig genom tin
Son, O GUD ! för tina
nåde, Som mig i natt utaf
tin thron Frälst har från al-
lan våde.

2. I hvilken natt jag låg
så hårdt Med tiokt mör-
ker omfängen, Af mina
synnder plägad vardt,
Them jag hafver begångit.

3. Ty beder jag af hier-
tans grund, Tu ville mig
tilgifva

tilgifva Min synd, then jag uti all stund Emot dig har bedrifvit.

4. Tu vilt mig ock i thenna dag I tit beskydd bevara, Mot fiendens listige anslag, För synd och allan fara.

5. Regera mig efter viljan tin: Låt mig i synd ej snafva, At tig må alla gierningar min Och lefverne behaga.

6. Ty jag gifver min kropp och själ, Och alt i tina händer; I all min nöd och alt oskäl, Tu mig vist hielpen sänder.

7. At thenne verldfens förste ond Sin makt ej på mig röner; Ty om tu ej gör mig bistånd, Är han mig fast til mene.

8. Allena GUD i Himmels thron Vare lof, pris och åra: Theslikes ock hans enda Son, Med bågges AND en HERRA.

(PRÆTORIUS.

353.

M.) Idag är Herrans Sab&c.

AT tu GUD, i then mörka natt, Tin vård kring om mig hafver satt, At jag fick ikåda Solsfens skin; Thes tackar jag dig, Fader min.

2. O tu trofaste JESU CHRIST! Thet är alt tin välgierning vist; Tu hafver min kropp karsh och fund Bevarat in til rhenna stund.

3. At jag har sofvit tryggelig, Och döden icke skadde mig: At fatan, som til ofs bår hat, Slog mig ej ned i thenna natt.

4. För sådan nåd och stor miskund Pris vare dig i alla stund, O Helige Trefallighet, Som regerar i evighet!

5. Tu vårdes ock bevara väl Mig thenna dag, til kropp och själ, Från skada och all farlighet, Af nåde och barmhertighet.

6. At jag må lefva i mit kall, From Christen och förutan fall; Och theruti få skicka mig, At thet ock må behaga dig.

7. O HERRE GUD! tu var mig när, At jag har dygd och åra kår: At jag afhierat ålskar mig, Så ock min nåsta såsom dig.

8. Alt hvad tu hafver gifvit mig, O HERRE, jag befaller dig: Ord, gierning, tankar och förstånd, Betror jag uti tine hand.

9. Låt mina tankar, HERRE blid, Samt ord och gierningar all tid Til pris ske tino helga namn, Och mig til evigt själagagn.

10. Lof, pris och tack til evig tid Ske dig, o GUD vår Fader blid! GUDS Son, then Helge AND också, At thet är ingen ånde på! (H. SPEGEL.

354.

Then signade dag, som
 i nu här se Af Him-
 melen til ofs nedkomma,
 Han lyser för ofs ju lång-
 re och mer, Ofs allom til
 glädie och fromma. GUD
 låt ofs ej ske ithenna dag,
 Hvarken skam, last, synd
 eller våde.

2. Then signade dag,
 then signade tid, Vårs
 HERRAS födelse tima, Tå
 kom thet et lius af himme-
 len nid, Så vidt öfver ver-
 liden at skina; Thet lyser
 för ofs evinnerlig, Nu och
 förutan allända.

3. GUD Fader, Son och
 then Helige AND, Med all
 sin Änglars skara, Bevare
 ofs i dag och i alla stund,
 För diefvlens falska sna-
 ra: För all then afvund
 han til ofs bår, Vårt lif och
 siäl til stor fara.

4. Thetheliga kors vår
 HERRE sielf bar, För vår
 skuld icke för sina, Thet
 sätter jag i dag mot dief-
 vlens skar, Och menar
 GUDS vårdiga pina: Thet
 blodet, som uppå korsset
 uttrann, Thet utplånar syn-
 derna mina.

5. Om alla the trä och
 gräs uti mark The hade
 båd stämma och tunga:
 Om foglar och diur the
 kunde än starkt Med Äng-
 la- röster utsiunga, För-
 måtte the aldrig titfyllt

GUDS Son, Vår Frälsare
 JESUM lofva.

6. En liten fogel han fly-
 ger så högt, Och vådret
 thet lyfter hans vingar,
 Han lofvar sin GUD, år lu-
 ftig och nögd, När han öf-
 ver bergen sig svingar;
 Så giöra och strömar, som
 rinna sin väg Långt under
 the dällder och lundar.

7. Dagen han är nu al-
 drig så lång, Vi måste ju
 aftenen vänta: Lifvet thet
 ändas med dödfens tvång,
 Ho thet kan rätslig betän-
 ka: Vi blifve utburne och
 grafven giörs trång, Ofs
 följer ingen annan ände.

8. Ach! gifve thet GUD
 vi hade så tient I verdene,
 ofs til råde, Thet vi GUDS
 Son så vål hade kånt, At vi
 icke miste hans nåde; När
 verden hafver sin rygg til
 ofs vändt, At vi få en evig
 glädie.

9. När vi skole til vårt
 fädernesland, Och skiljas
 vid thetta elände, Befalle
 vi GUD vår siäl uti hand,
 Til himmelen henne up-
 fände: GUD Fader, Son
 och Helige AND, Han gif-
 ve vårt mål en god ände!

(LAURENT. JONÆ.)

355.

M.) Mig giör stor lust och &c.

M In GUD och Fader kå-
 re, Jag tackar och pri-
 fartig, Som hafver från
 all fara I natt beskyddat
 mig:

mig: Tu hafver af tin nåde
 Mig nu bevarat vål, Och
 frälsst ifrån all våde, Til lif
 ockfå til fål.

2. Med tack vil jag dig
 prisa, Min GUD och Fader
 kår, Som mig then nåd be-
 vifår; Vårdes vara mig
 når I dag, ther om jag be-
 der: Ske hos mig viljan
 tin: Led mig i tina seder ;
 Förhindra viljan min.

3. At jag dock ej bortvi-
 ker Ifrån tin rätta stig, At
 fienden ej befviker Och
 orätt leder mig. Uphålt
 mig och bevara, Thet be-
 der jag slitigt dig, Från sa-
 tans falska snara, Som han
 fätter för mig.

4. Förlån mig trona rena
 På tin Son JESUM
 CHRIST, Vår Frälsfeman
 allena: Förlåt mig all min
 brist. Tu mig ej öfvergif-
 ver, Thet har tu låfvat
 mig, Om jag vid trona blif-
 ver, Och stadiggt åkallar
 dig.

5. Vårdes mig hoppet
 gifva, Som mig uphålla
 kan: Låt mig i kärlek blif-
 va Emot hvar Christen
 man; At jag alt godt kan
 göra min nästa, såsom mig:
 Och sådan lefnad föra, Som
 kan behaga dig.

6. Tit Ord lät mig bekän-
 na För thenna arga veld:
 Låt ej mig från dig vända
 Gods, åra eller flård. Led
 mig efter tin vilja, Uplys
 mit hierta och sinn: Låt in-

gen ting mig skilja Från
 rätta sanning tin.

7. Låt mig thenna dag
 fullända, Tit namn til lof
 och pris, At jag mig ej må
 vända Från dig, o HERRE
 vis! Tig vil jag mig befälla
 Med kropp, gods, lif och
 fål: Vårdes mig vid makt
 hålla Och alt bevara vål.

8. Jag tackart dig, o CHRIS-
 STE! För tin välgjerning
 all, Som mig åro beviste,
 Utaf tigmargefall. Tit namn
 thet vil jag prisa, Tu som
 allena åst god, Som vårdes
 ofs bespisa Med tin leka-
 men och blod.

9. Tig skelof, pris och
 åra, O GUD och Fader
 min! Tu vårdes hos mig
 vara Med välfignelsen tin:
 Vårdes mig tin nådfånda,
 Når jag affomna skal: Gif
 mig en salig ånda, Och tag
 mig i tin fal. (KOHLOSS.

LAURENT. JONÆ.

356.

Mel.) Var nu redo själ och &c.

L Ius af lius o morgon-
 stierna! CRISTE,
 fanne sol och dag, Vi se nu
 then solen gierna Framgå
 efter tit behag, Som med
 rosen-strålar sin Verldsens
 omkrets öfverskin, Thet
 natt var täckt, uptäcker,
 Och hvar til sit kall up-
 väcker.

2. Men vårt hierta är be-
 tagit Utaf dårhets dimba
 kall

kall: Syndfens mörker
har bedragit, Och ofs
kommit uppå fall. HERRE,
se, vi vilse gå, Våra tan-
kar, verk också På en fal-
sker ban omsvävva Och tin
sannings lius motsträffa.

3. Låt tin ANDAS mor-
gonröda Skina i vår mörka
fiäl, At vi med des strålar
döda Verlds fäffanga, then
ofs qvål: Gör vår vandel
med tit sken Af all tåkn och
villo ren, At vi tin gunst
kännna läre, Och tins kär-
leks eld rätt äre.

4. Styrk tins kyrkos
svaga skara Med then gyld-
ne fridsens band: Uti nä-
de väl bevara Våra hus
och fäderland. Vår ofs
väl för segd och strid: Gif
god råd och dåd, god tid:
Hunger, pest, alt ondt för-
mena, Ty tu äst vår hieip
allena.

5. Låt vår lampas oljo
brinna, När tu dömer ver-
lden vid: Låt vårt lopp få
hår afrinna, Thenna korta
vandringstid; Attu ofs af
forgedal Vårdes til tin
frögdesal Och vårt rätta
hemvist föra, Ther tu evigt
lof får höra.

(J. C. M. P. N.)

357.

M.) Si! Jesus är et röst &c.

O GUD! tig vare lof och
pris, At tu har som en
HERRE vis På ljus och
mörker skilnad satt; Ther-
af är vorden dag och natt.

2. När vi hafv' anlagt da-
gen rätt Til slit i dygd på
bästa sätt, Är af dig natten
gjord ther til, At tu ofs ro
förlåna vil.

3. Ty tackar jag dig,
HERRE blid, För ro i then-
na nattetid, At natten har
ej mig förskräkt Och döds-
fens mörker ej betäkt,

4. Var ock hos mig i
thenna dag, För mig alt ef-
tit behag: Tin gode AN-
DA styre mig, At jag ej vi-
ker ifrån dig.

5. Vålsigna mig och sys-
lor min: Gif at jag söker
viljan tin; Mig och min
nästa bättre kan, Thet
dygd och åran väl står an.

6. Styrk mig i alla goda
vårk: I tro och hopp, mit
hierta stärk: Til kärlek
väck min hog, mitt sinn
Mot dig och mot jämna-
christnan min.

7. Gif at jag toligt lida
må, Ehvad som hållt mig
kommer på: Et roligt sin-
ne, stadig mod Förlån mig
ståds, o HERRE god!

8. Til kylskhet bög mit
hierta fast, Bevara mig för
otukts last: Behålt i mig til
åndan väl En ren och o be-
fläckad fiäl.

9. Til faktmod vänd min
hog och id: Mot högfar-
ds andan med mig strid: Från
fäffang lust och verldslig
prakt Bög mig til tina rät-
ters akt.

10. O! at jag nykter
lefva

lefva må, I god beredskap
altid stå, När tu med do-
men komma vil, O milde
GUD, gif nåd ther til!

11. Förmera mig i dyg-
der fler, At jag them iokar
mer och mer, Och fattar
hat til odygd all, Så blir
jag säkert fri från fall.

12. Bevara mig från sorg
och nöd, från sinukdom och
från hastig död: Fördrif
thens ondas svek och list,
Så lider jag ej nöd och brist.

13. För mig ej för tin
stränga dom, Ach! handla
som en Fader from: Min
brott förskyl, förlåt min
fel, Gör mig från synden
ren och hel.

14. Vår Konung och
hanstroгна Råd Reger och
var med them idåd, At the
sig efter viljan tin Beqvå-
ma, i regering sin.

15. Förlån til nödtorft
dagligt bröd, Låt mig
ej lida hungers nöd; Men
gif hvad hållst mig tarfligt är
Til timlig välfärd, HERRE
kär.

16. Vårt rike skydda
med tin hand, Bevarar väl
til fiö och land: Låt ofs få
niuta frid och ro, I godt
förtroende samman bo.

17. Min maka, barn och
vårdnad slik, Var nådig,
GUD, af nåde rik: Gif til-
växt i all åra och dygd, I
goda seder, tukt och
blygd.

18. Föräldrar, slägt och
vänner all Vålfigna, hvarje

i sit kall: Förtrolig vän-
skap ök och stärk: Förtag
alt ondt och afvunds verk.

19. Min nästa, som är
stadd i nöd, Gör bistånd,
JESU! för tin död: Och
then mig hatar utan skuld
Vänd om och var af nåde
huld.

20. När jag från världen
vandra skal, Och utstå döds-
sens ångst och qual, För
mig från säfång luft til
frögd, Och evig ro i him-
melshögd.

(H. SPEGEL.

358.

Mel.) Från Gud vil jag ej se.

Hvar med skal jag nu lof-
va Min GUD och Fa-
der blid, Som låt mig roligt
sofva Och vakna up med
frid? Si, natten är förbi,
Och Solen månd framskri-
da: GUD med sit Ansikt
blida Han vårdes mig anse.

2. Ärligen han mig spi-
sar, Och kläder rikelig:
Min själ stor nåd bevisar,
Och föder rundelig; Ty
skal ock nu min mun Hans
helga Namn beröma, Och
aldrig mer förglöma Hans
nåde margelund.

3. Kan jag ock ej full-
göra Min GUD med tack-
samhet, Och hans nåd få
utföra, Som jag mig skyldig
vet; Så är hans nåde stor,
At han min svaghet hiel-
per, Och ingen nederstiel-
per.

per, Som honom stadigt tror.

4. Anamma mina böner, Och tänk uppå tin nåd, At jag tit bistånd rörer I all min råd och dåd: Ledfaga ock min fot, At jag går rätt på vägar, Och ingen handel plågar, Som är min GUD emot.

5. När jag nu sedan skyndar, Och griper an mit kall, Bevara mig för synder, Sorg, nöd och olycks fall; Min ingång och utgång Regera til tin åra: Godt slut tu ock beskära Uppå min suckar mång.

6. En trogen vård tu skicka, Som vaktar på tin hiord, At han må alltid dricka Ren saft utaf tit Ord. Förlåna ro och frid, Och hålt mig vid thet ena, At jag tig troligt tienar, I allan min lifstid.

7. Konungen väl bevara Och skydda med tin hand: Hans lifstid länge spara, Til frögd vårt hela land. Gif honom lycko god, Tit folk med nåd regera, Och fienden förstöra Med våldigt hieltemod.

8. Min slägt och goda vänner, O HERRE! tänk uppå, Som allas tilstånd känner: Låt alltid them väl gå. Förlån ock hålsan god; Men skulle thet så hånda, At tu tåks sukdöm sånda, Så gif ock tolamod.

9. At jag i medgång tackar Och ej högfärdas må:

I motgång ej förfakar, Hvad GUD mig lägger på; Så är jag väl förnögd, Och vet, at GUD skal vända Then plågan han tåks fånada, Til salighet och frögd. 10. När jag skal hådan vandra Af thenna jämmerdal, Tå slut bland Helgon andra Mig i tin frögd-fal; At jag til evig tid Må med en Ångla tunga Tig pris och åra sunga, Min GUD och Fader blid!

(EKM AN.

359.

Mel.) Nu låt oss Gud vår &c.

VAK up, min siäl, gif åra Tin GUD och skapare kåra, Han som oss alt godt gifver Och oss en vaktar' blifver.

2. I natt, tå jag var stadder I mörkret men oskadder, Fast diefvulen mig begårde, GUD mig dock ro beskårde.

3. Ja, Fader tå han qvälja Mig ville och upsvälja, Sof jag uti tit skiöte, Tin vingar mig beslöte.

4. Mit barn, tu sade, hvila, Trots then tig öfverilar: Sof väl förutan våda, Dagsliufet skal tu skåda.

5. Fullbordad är tin nåde, At jag fick solen skåda; För nöd är jag befriad, Tin skygd har mig förnyat.

6. Tu vilt nu offer hafva, M Här

Här frambrår jag min gäfvä,
Min rökelse och vådur, År
bön och fång jag qvåder.

7. Förfmä ej thet jag
beder; Tuser i hiertat ne-
der, Och finner at jag haf-
ver, För dig ej bättre gäf-
vor.

8. Ty ville tu fullända
Tit verk på mig, och sända
Then, som mig alla dagar
På sina händer drager.

9. Min gierning nådigt
skåda, Hielp tu thet bästa
råda: Låt uphof, fortgång,
ända, Alt til tin åra lända.

10. Vålsigna mig och
skydda, Mit hierta blif tin
hydda: Låt tit Ord min
spis vara, Til thefs jag hån
skal fara.

(D. GERHARD.

H. SPEGEL.

360.

Mel.) Så (skön lyser then &c.

V Ak up min siäl och var
ej sen; Ty Solen nu
sit blida sken Begynner åter
visa. GUD hafver mig i
natt betåkt Med sit beskyd
och mig upvåkt; Ty hör
mig honom prisa: Hierte-
lig Vil jag mig Nu bereda,
Och framtråda Med min
gäfvä, Och GUDS nåd och
godhet lofva.

2. Ty intet offer är så
kärt, Och intet håller han
så värdt, Som en andåktig
tunga, Then utaf en bot-
färdig siäl, Och af then
Helga ANDA väl Upmanas
til at sunga; Sådant liud

Vil vår GUD Gerna höra,
Sielf framföra. At thet hin-
ner Til hans thron och nå-
den finner.

3. All diur på marken
frögda sig, Och på sit fätt
loffiunga dig, Tu stora
verldsens HERRE! Hvar
fogel siunger dig til pris:
Tig lofvar hagel, snö och
is; Mig bör ej vara värre,
Jag har fått Mera godt,
Större gäfvor, Bättre häf-
vor Ån the alla; Ty bör
jag dig mer åkalla.

4. Tin omsorg har beva-
rat mig, Och dragit mig så
underlig Utur mins moders
lifve. Tu vast min enda
hielp och tröst, Tå jag låg
til mins moders bröst, Och
tu har tåkts mig gifva Lif
och lem, Hus och hem: Ja,
bevarat Och försvarat
Från elände, Som mig tide
har kunnat hända.

5. Besynnerlig har tu
o GUD! Af blotta nåd lärt
mig tin bud, Och låtit mig
så veta Then tron, som si-
len frålsa kan, Then plikt,
som fordras af hvar man,
Som vil en Christen heta:
Tagit mig Nådelig I tin
kyrka, Ther vi dyrka Dig,
och höra Thet ord, som kan
salig göra.

6. Thet samma Ordets stora
kraft, Samt JESU blods
beligste säft Har jag tidt rönt
och nutit, Tå jag i dopet
tvåddes ren Utaf min synd,
och ofta sen, När jag har
glader

glader sutit Vid tit bord,
Som är giordt Til at frälfa,
Gifva hälfa Them som för-
ja, Och et nytt lif vilja
börja.

7. Et lif, som af tig sielf-
van är, Och gör at vi tig
kommanär, Igenom trona
rätta: Et lif, som öfvar sig
i dygd, I hopp och kärlek,
frid och frögd, I kykhet;
och alt thetta, Bör mig
vis, JESU CHRIST, Til
tin ära Både lära Och bevi-
sa, Och tit nama sålunda
prisa.

8. På thet jag nu thefs
bättre må Etsådant heligt
mål rätt nå, Vil tu mit lif
föröka, Och unna mig så
mången dag: Ja, hvar dag
saga mig tin lag, At jag må
kunna söka Thet som är,
JESU kär, Af tig funnit,
Och dyrt vunnit Med tin
pina, Ewig ro för själen
mina.

9. Thefs tackar jag tig,
HERRE mild, At tu mig ti-
den lemna vil, Och än med
domen dröja, At jag min
lesnad bättre må, Och fram-
gent större krafter få, Til
at mit hierta böja, Som tin
bud, Store GUD! Mig be-
falla, Och öfs alla, Som
förtröste Påtig, som öfs åter-
löste.

10. Förlåna mig tins AN-
DAs nåd, Som gifver mig
the bästa råd, Hur jag min
tid skal lefva; At jag mot
verldens synd och skärd, I
hvilken hon nu är beförd,

Må stadigt kunna sträfva.
Styrk tu mig Kraftelig, Til
at vandra, Ej som andra
Köttfens trålar, The ther
dräpa sina själar.

11. Men låt mig, som et
liufsens barn, Se och und-
vika alla garn, Som satan
för mig ställer: Ja, låt mig
aldrig glöma bort, At min
lifstid är ganfka kort, Och
likvål mycket gäller; Ty
bör mig Flitelig Nyttia da-
gen, Höra lagen, Som kan
lära Thet, som lånder til
tin ära.

(H. SPEGEL.)

361.

M.) Jag tackar dig igenom &c.

GUD har sin Sol igen up-
fatt, Låt öfs hans god-
het lofva, Som öfs i then
framledne natt Har låtit
trygga lofva.

2. Vi vele af allhiertans
grund Then samma GUD
äkalla, At han i dag och i
all stund Vil vara när öfs
alla.

3. Och frälfa öfs från
synd och sorg, Olyckor
och all fara, Och låta Ång-
lar, som en borg Och mur,
omkring öfs vara.

4. O HERRE! låt tin
Helga AND Vår själ och
hug uplysa: Led tu öfs med
tin högra hand, Och vår-
des vågen visa.

5. På thet vi vandre
Christelig, I alla våra da-

gar, At verldfens flård och
syndfens fwik Ofs aldrig
från dig drager.

6. Ehvar vi åre, tro vi
vift, Att tu ofs väl bevarar:
Emot vår ovåns arga list
Tu altid ofs försvrar.

7. För diefulvens list och
onda förfåt, Som sig emot
mig rustar, För inöda men-
nikors tungor och hat, För
köttsfens syndiga lustar.

8. Vi åre ju tin egen-
dom, Vi lefve, dö ock tine,
O J E S U C H R I S T, vår
Frålfare from, Hielp ofs
genom tin pina!

9. Vår välfärd, åra, lif
och fiål, Och all ting vi nu
gifve I tina händer, at thet
vål Af dig må hägnadt
blifva.

10. Gif ofs en frögdfull
åndalykt På thesa jäm-
merdagar; Til dig vi tage
all vår flykt, När verlden
ofs bortjagar.

11. När jorden tar ofs i
sit sköt, Och vil ofs när sig
giöma, Så unn ofs, J E S U,
en hvilo föt, Til thes tu
kommer at döma.

12. Slikt bedie vi för tit
namn skull, Som tu har bu-
dit giöra; Styrk tu vår tro
och var ofs hull. Ofs vår-
des nådigt höra.

(H. SPEGEL.

362.

M.) Ach GUD och HERR! &c.

V I tacketig rätt hiertelig,
O GUD och Fader
käre! At vi få väl til kropp

och fiål, Af dig beskärnade
åre.

2. Sårdeles at tu thenna
natt Har unt ofs tryggelig
fosva, At vi förmå i tit hus
gå; Ty bör ofs dig glade-
lig lofva.

3. Vi bedie ån tin nåd
förlån, At vi i dag må va-
ra, Alt med tin makt och
Ångla vakt Bevarade från
all fara.

4. Uplys vår fiål och lär
ofs väl Tin helga vilja
kånna, At vi i dag, til tin
behag, Må tankar och gier-
ningar vända.

5. Låt satans list, thet
med han vift Vil ofs til synd
bedraga, Bli nedertrykt;
ty vår tilsykt Til J E S U
Korfs vi tage.

6. Vi gifve dig lydakte-
lig Vårt lif och fiål i hän-
der; Ty hvad tu vil ofs
foga til, Ofs vift til välfärd
länder.

7. Vår öfverhet med tro-
fasthet Vi dig ock nu befa-
le: Gif henne ro, och låt
ofs bo I frid och hugnad
alle.

8. Låt vatnsnöd och ond
brådöd, Krig, pest och
hunger vika Från thetta
land, och med tin hand Be-
skydda fattiga och rika.

9. Gif allom nåd, och
goda råd, Som land och stad
regera, At the med rätt
befråmja thet, Som landet
til tin åra.

10. Hielp hvar för sig få
Christelig

Christelig Mot verldfens
flärd och ondsko sträfva, At
vi åtrå och ändtlig må i
himmels salighet lefva.

(H. SPEGEL.

363.

Efter GUDS skick går
thet så til, At natten
nu påkomma vil: Ofs then-
ne dag framliden är, Mör-
kret med sömnen kommer
hår.

2. Så hafvom nu thet ej
fördrag, Attacka GUD för
thenna dag, Som haft haf-
ver på oss then akt, At vi
äre ännu vid makt.

3. Ofs ligger ther stor
makt uppå, At vi GUD be-
die med ofs stå, At diefvu-
len, som til ofs bår hat,
Slår ofs ej ned i thenna
natt.

4. Vi bedie dig, o HER-
RE kår! Tu som vår rätte
Fader är, Giör med ofs ef-
ter tin miskund, Bevara ofs
i alla stund.

5. Ära och pris ske Fadre-
nom, Thefslikes också So-
nenom, Then Helga ANDA
ske också, At ther är ingen
ände på.

(LAUR. PETRI.

364.

CHRISTE, som lius och
dagen är, Ther mör-
kret ej kan blifva när;
GUDS Faders lius thet
skin i dig, Och allestäds be-
visar sig.

2. Allom til tröst åst tu

upfatt, Ty vakta ofs i
thenna natt, At vi må i dig
hafva ro, Och altid trygge
sammanbo.

3. Then svåra sömn tag
ofs ifrå, At fienden ofs ej
skada må: Låt och vårt
kött få varda spåkt, At
thet ju giör, som tig år
täckt.

4. Til sömn vår ögon
gifva sig, Vårt hierta vake
dock til dig: Beskräme ofs
tin högra hand, Och löse
af vårt syndaband.

5. O HERRE! låt them
icke få Sin vilja, som ofs
eftergå; Tu hafver ju löst
ofs igen Från döden med
tin blodsfå ren.

6. O HERRE! tänkock
ther uppå, At diefvulen vil
ofs nederslå; Tu åst vor-
den vår själatröst, Hielp
them tu hafver återlöst.

7. Gif, GUD, thet som
vi bedie om, Genom tin
ANDA och tin Son! Tu
åst en sann Trefallighet
Och regerar i evighet.

(AMBROS. VEIS.

LAUR. PETRI.

365.

Dagen ifrån ofs skrider,
Ingår then mörka natt;
GUDI ske pris och heder,
Som ofs har bevarat Af
sina milda nåde, Både til lif
och själ: Han ville af all
våde, Ofs än bevara väl.

2. I thenna verldfens
öde Är alt förgängelighet,
M 3 Allena

Allena HERRANS nåde
Blifver i evighet: Ther på
hoppas man trygger, GUD
ej förlåter fit; På honom
jag fast bygger Min tröst
och tillförlit.

3. Honom vil jag mig gif-
va I thenna verlden ond.
Menniskan liknad blifver
Vid blomfret i en lund: Om
morgonen i daggen Står thet
med fågning skön, Straxt
varder thet aflagit, Och
förtorkas til hö.

4. Förlåt mig, käre HER-
RE! Min synd och öfver-
dåd, Hon är mig stor, ty
värre! Ty beder jag om
nåd; Om tu mig vil til-
skrifva Min synd och all
min skuld, Hvar skal jag för
tig blifva? Döden har jag
förskylt.

5. Tin nåde lät mig finna
Genom vår Frälserman:
Gjör mig qvitt ifrån syn-
den, Gif mig then Helga
AND, Som visar mig och
lärer, Som leder mig och
för; På thet jag aldrig me-
ra Tin nåd och hielp um-
bår.

6. Min kropp, min själ
och lifvet, Hus, åra, gods
och gård Som tu mig hafver
gifvit, Jag gifver i tin vård,
I tina Gudoms händer: Be-
vara mig nådelig, Gif mig
en salig ända, Och tag mig
sidt til tig.

366.
Solen hafver sig från ofs
vändt, Och dagen haf-

ver sig nu ändt, Then mör-
ka natt kommer igen, Som
drifver från ofs dagens
sken.

2. O Fader i tin högsta
thron! Jag tackar tig ge-
nom tin Son, At tu mig från
all fara svår I thenna dag
bevarat har.

3. At mig icke then bit-
tra död Hafver skadt eller
annor nöd: At satan, vår
fiende gram, Har ej fört
mig på synd och skam.

4. Tig ske lof, pris och
tack altid, Ohögste GUD
och Fader blid! Hvad jag
har brutit tig emot, Förlåt
mig thet, o Fader god!

5. Ty hvar finnes, o GUD!
then man, Som fri från synd
sig säga kan? Min synd
bekänner jag för dig; Gack
icke til rättä med mig.

6. Min synd bekänner
jag för dig, Tu vetst at thet
vist ångrar mig: Se til min
suck, ej til min skuld, Barne-
hertige GUD och Fader
huld!

7. Och stat mig bi i then-
na natt: Tin Ängel hafve
på mig akt, At ingen sorg,
nöd eller skam, Mig skada
eller stielpa kan.

8. För mig af thenna
mörka dal, Och lät mig
skåda Solen klar; Så skal
mit hierta prisa tig, Mit
lius och lif evinnerlig.

(J. RIST. H. SPEGEL)

367.

Then liuse dag framgån-
gen är, Och natten
hänger ofs på; O JESU
CHRIST, vår HERRE
kär, Tu alltid hos ofs blif-
va må. Glädie ofs GUD i
himmelrike.

2. Tu äst thet eviga GU-
DOMS lius, Thet må vi ju
bekänna; Kom til ofs i vår
hiertans hus, Med tine
nåd ofs uptända. Glädie
ofs GUD &c.

3. Tu äst vår vaktare
trygg och tro, Tu vil ofs
aldrig undfalla; På tig så
vilje vi bygga och bo, I all
nöd tig påkalla. Glädie ofs
GUD &c.

4. Dagen är skapad til
arbete och omak, Thet kan
hvar med sig väl märka;
Men natten är skapad til ro
och mak, The trötta lem-
mar at stärka. Glädie ofs
GUD &c.

5. Bevara ofs GUD i
thenna natt Från diesvu-
lens listiga pilar: I all-
skiöns fara tu med ofs stat;
Gif rolighet och hvila.
Glädie ofs GUD &c.

6. Vi befalle ofs i JESU
våld, När vi vår ögon til-
lycka: GUD vare vår
värn, vår klippa och sköld
Mot alt ondt, som ofs
kan trycka. Glädie ofs
GUD &c.

7. Gif ofs en rolig natt
och god, Låt ofs i synden
ej soiva: Låt ofs ej giöra

thet tig är emot, Ej eller i
forgen upvakna. Glädie
ofs GUD &c.

8. Så vele vi i morgon
lofva tig, Tin godhet gier-
na bekänna, Och sedan
altidi himmelrik, Tig prisfa
förutan ända. Glädie ofs
GUD i himmelrike!

368.

CHRISTE sann dagsens
lius och sken, För tig
alt mörker svinner hån:
Tu lyser ofs af fadren
grant, Och äst sann liusens
predikant.

2. HERRE, bevara tin
usla barn I thenna natt, för
fatans garn: Låt ofs så i
tig hafva ro, At vi för fa-
tan säkre bo.

3. Så gif vår ögon theras
sömn: Af nåde all vår synd
sörglöm. Hålt öfver ofs
tin högra hand, At vi ej fal-
le i syndens band.

4. Vi bedie tig, o JESU
CHRIST! Bevara ofs för
fatans list, Som efter vår
sål med all makt Fast trak-
tar både dag och natt.

5. Vi äre dock tin arfdels
får, Dyrt köpte med tin
blodiga får, Af Fadrens e-
viga råd och dom, Tå vi
tig skänktes til egendom.

6. Befall nu med tit kraf-
tiga Ord Tin Ängel at be-
vaka tin hiord. Sänd ofs så
tina helga vakt Mot fatans
list ock alla makt.

7. Så sömne vi uti titt
namn

namn, Vi äre uti en god hamn. Tig, värdiga Trefaldighet, Ske lof och ära i evighet!

(*VEISS.*)

369.

Mel.) Från Gud vil jag ej &c.

NU ären dag framriden,
Och natt tilstundar
vist, Från ofs är Solen skri-
den; Blif när ofs JESU
CHRIST! Förlån en stadig
tro, Och städse ofs bevara,
At vi må utan fara Gå til
vår nattero.

(*COLUMBUS.*)

370.

NU hafver thenne dag,
Alt efter GUDS be-
hag, Sin ändtlig ånda nådt,
Och natten, sömnens vän,
Har åter nu igen I Iusens
rum upstådt.

2. O store HERRE GUD!
Hvars röst och strånga bud
Alt lyda måste här, Tu
skapte dag och natt: När
dagen gör mig matt, Gier
natten hvilokär.

3. O GUD! mig ej försmä,
Låt mig tin nåde få, Ty jag
är svag och trött, Men sa-
tans makt är stor; Dock tu
i högden bor, Gör at jag
sofver sött.

4. Min ögon slutas til,
Tin Ängel blid och mild
Förordna tu åstad, Som hål-
ler trogen vård, Och stån-
ger fastan gård, Omkring
min hvilostad.

5. Min kläder klådas af,

Min synd o GUD! begraf
CHRISTI sido-sår; Så
skal min skröplighet Blif
vänd i härlighet, När jag
af jord upstår.

6. Hur' gladlig skal jag stå
In för tit Änfikt stå Uti en
härlig skrud, Och sunga
tig med frögd, Uti tins him-
mels högd: Min HERRE
och min GUD!

(*COLUMBUS.*)

371.

M.) Efter Guds skick går &c.

VI tacke dig, o HERRE
CHRIST! Som åst
vår Frälserman förvift, Tu
för ofs alla omsorg bar,
Med tine helga Ängla-skar.
2. Vi lägge ofs til hvilok-
ned; Låt ej vår själ umgäl-
la thet, Som brutit är ge-
nom vår skuld; Förlåt thet
GUD, och var ofs huld.

3. Tin Ängel hälle om
ofs vakt, Och hafve ofs i
noga akt, At diefvulen ofs
ej skada gör Dag eller natt:
GUD ofs bönhör!

4. För eld, för nöd til lif
och själ, O HERRE GUD,
ofs vakta väl. I tit namn vi
til längia gå Tin barn; låt
ofs tin nåde få!

5. Vi äre tine i all nöd,
Förlöste med tin blod stå
röd: Vi lefve tig, vi dö
ock tig, Tin barn vi blifve
evinnerlig.

6. Amen, Amen, til en
god natt, Tin Ängel varde
ofs tillsatt, Som ofs bevarar
och

och vårt bo: I JESU namn
gå vi til ro.

H. SPEGEL.

372.

L Of ske dig, GUD, för
thenna dag, Som jag
har, efter tit behag, Full-
ändat både karisk och sund.
GUD vare lof af hiertans
grund!

2. Jag har ej rönt thens
ondas skott, Dock them
förskylt för synd och brott:
Ej råkat ut för forg och
nöd, Är friad från en ha-
sig död.

3. Förlåt, o GUD, hvad
brutit är: Tin ANDE god
mig vare när Och städs up-
lyse hiertat mitt, At thet
från synd sig håller fritt.

4. Bete mig framgent
samma nåd, Och stat mig
bi i råd och dåd, In til min
sidsta andedragt: Lär mig
alt thet som dig är täkt.

5. Var ock hos mig i
thenna natt, Then tu har
mig til hvilofatt: Tin Ån-
gel hälle om mig vakt, Och
frie mig från satans makt.

6. Gif at jag roligt sofva
må, Låt mig ej ikräck ej
angsan få: Väck mig i
rättan tid ock op, Med hål-
san frisk til siäl och kropp.

7. Men vil tu komma
med tin dom I natt, o GUD
och Fader from! Och om
dig täckes kalla mig, Så för
mig hådan hem til dig.

8. Ther jag får niuta sta-
dig ro, Med hugnad altid

hos dig bo, Ther lif får utan
död och qual, Til evig tid
i Himmels sal.

H. SPEGEL.

373.

Mel.) Lustig af hiertans &c.

Tig, Fader, vil jag prisa
I thenna aftonstund,
Som mig alt godt bevisar,
Af nåd så margelund: Til
dig jag lyfter op Min siäl
med tro och hopp At tu så
vål har ändat Then hela
dagsens lopp.

2. Utaf all nöd och fara
Är jag nu hulpen vist, Med
tina Ånglars skars, I tin
Son JESU CHRIST. Jag
beder ödmiukelig, At tu
förlåter mig Hvad jag af
kötslig svaghet Förtörnat
hafver dig.

3. Nu beder jag dig mera,
At tu i thenna natt Med
tina Ånglar flera Kring-
vårver mig fullsnart; På
thet jag undgår vist The
onde andars list, Och jag
må rolig hvila I HERRAN
JESU CHRIST.

4. Jag lägger mig at sof-
va, Tit arma creatur, Min
siäl hon skal dig lofva Utaf
sin fatatur. Bevara tu full-
vål Min anda, lif och siäl,
At jag må i dig hvilas Och
vakna håll och siäl.

5. Jag utan återvänder
Tin godhet lofva vil, Som
mig tin nåde sänder, Ty tu
äst god och mild. Min til-
flykt äst tu vist, Förlåt mig

M 5

all

all min brist, Min tröst,
min hielp, min glädje, O
HERRE JESU CHRIST!

6. Lofvil jag tig hembåra
I thenna aftonsfund; Tu
åst min GUD och HERRE,
Min tröstar sammalund:
Mit lif uti min död, Min
hielp i sorg och nöd. Jag
sofver eller vakar, Åstu
min salighet.

7. Låt nu min kropp få
sofva, At själen innerlig
Må priså tig och lofva Nu
och evinnerlig. Min slägt
och syskon kär, Samt hus
och vänner vår, Ifrån allt
ondt, o Fader! Med tina
Ånglars här.

8. Tin hånders verk vi ä-
re, Vår skapare tu åst:
Hvad vi nu hållt begäre
Och tarfve, vetst tu bäst,
Jag är tit fosterfår; Mit
hopp thet til tig står: Led
mig med tine nåde, At jag
ej vilse går.

9. Jag uti tina händer
Min kropp, gods, lif och
själ Befaller alt i sänder,
Bevara tu fullvål: Tu trog-
ne Frälsfar' god, Uplys mit
finne och mod, At jag må
altid vandra Uti tin helga
Bod.

10. Jag vil ock här med
mena Min kära öfverhet,
At vi må GUDI tiena I all
Gudaktighet, Här både
timmelig, Och sedan e-
viglig. Var tu, o GUD och
Fader! Ofs altid nådelig.

(H. SPÉGEL.

374.

Mel. (I dag är Herrans &c.)

NU thenne dag framliden
år, Jag tig, o GUD!
mitt lof hembär, At tu af
kärlek mildelig För synd
och död har frälsat mig.

2. Althvad jag har för-
syndat mig, Thet ville tu
miskundelig Förlåta nu och
allan tid; Tu åst, o GUD!
min Fader blid.

3. Ther på jag nu uti tin
hand Befaller kropp, lif,
själ och and; Låt mig nu
roligt somna in, Och altid
niuta hielpen tin.

4. Tin helge Ångel blif-
ve när, Och drifve från mig
satans här: Beskräma mig
för CHRISTI skuld, Var
mig tit barn en Fader huld.

5. Förlån at jag må frisk
och sund Stå up i morgon,
tå min mun, För thet tu åst
så nådelig, Tit lof skal
funga gladelig.

(LEON. BRASK.

375.

NU hvilat hela jordens
Och lusten är mörk
vorden, All verlden sofver
sött; Men tig, min själ, bör
vaka, Tin GUD ödmjukast
tacka, Och i tin andakt ej
bli trött.

2. Sit lius nu Solen döl-
jer, Och natten öfver höl-
jer Thet stora lustens till:
Min Sol, o JESU! visa
Mig tina nåd, uplysa Med

tinom

tinom AND' min mörka
sål.

3. Nu hafver dagen ända
Och stiernor börja tända
Sit dägeligas lius: O GUD!
låt mig ock komma Thit alla
sålur fromma Så skina i
tins Himmels hus.

4. Til sömn jag mig be-
reder, Bortlägger mina
kläder Then dödelighets
hamn: O JESU! låt mig
hvila Ut i tin får, och skyla
Min synd samt all thes
blygd och skam.

5. Dagsbördan nu så
klämmer Min kropp och
alla lemmar, At the betarf-
va rö: Ach JESU! låt mig
hierta Från syndsens tyngd
och smärta Snart lifas och
så hos dig bo.

6. När sömnen mig ned-
trycker, Min ögon igen-
lycker O GUD haf vård
om mig! Tit milda Faders
öga Se neder af thet höga,
At jag må hvila tryggelig.

7. Låt mig ej oro väcka,
Och ingen nöd förskräcka,
När jag nu somnar in; Men
tine Änglar blifve När mig,
och sådan drifve Hvad som
kan hindra hvilan min.

8. Hvad jag i dag har
fyndat, Af verldens flärd
förblindad, O GUD! för-
låt mig thet. I JESU namn
jag beder, At tu mig alltid
leder På tina Budords vä-
gar rätt.

9. Gif at jag icke saknar
I morgon, när jag vaknar,
Tin starka allmakts hand,

Som mig i alla dagar Be-
skyddar och ledsagar Omfi-
der in i lifsens land.

(D. GERHARD.

H. SPEGEL.

376.

Mel.) Var nu redo själ och &c.

ÖPna dig min mun och
tunga, Och min själ var
nu beredd, At jag HER-
RANS lof må siunga, För
then nåd mig är betedd; At
han uti thenna dag Hafver
mig af sit behag Från all
sorg och nöd bevarat, Och
så mildelig försvarat.

2. Tig til pris vil jag för-
kunna, Högste GUD och
Fader kär, At tu mig har
velat unna Lif och hälsa, at
jag är In til thenna stund
och tid, Genom tin om-
vårdnad blid, Säker för
hins ondas pilar, Och nu
oskadd går och hvilar.

3. Jag förmår ej rätt be-
sinna Alt thet goda tu har
giort, Ja, omögligt mig på-
minna All then nåd, jag
har förspordt: Thet är
utan tal och mått, Hvad
jag hafver af dig fått, Sål
och kropp til uppehälle;
Hvad skal jag dig veder-
gälla?

4. Dagen är nu måst fram-
liden Och then mörka natt
begynt; Ty vil jag af self-
va tiden Låta vara mig på-
mint, At jag skal åkalla dig,
GUD, som kan uplysa mig.

M 6

Låt

Låttit milda Ansikt skina,
Lär mig känna viljan tina.

5. Then har jag vålkunnat veta, Men jag har dock sådant glömt, Låtit snöda verlden reta Mig til synd, som har fördömt Mången själ; men Fader huld, Tånck ej på min brott och skuld; Tu vilt ju then svaga hielpa, Och ej then som staplar stielpa.

6. Fast jag ofta från tig viker, Vil jag dock omvända mig; Ty jag tror tin Son förlikar Hvad jag bryter emot tig. Jag bekänner all min brist, Ångrar mig; men hoppas vist, Thet tin nåd så öfverflödar, At tin vrede migej dödar.

7. JESU klara Morgonstierna, Och Rättfärdighetens Sol, Jag framställer mig nu gierna, För tin helga nådestol: Låt min tro omfatta tig, Så tu stå se blir i mig: Vis en strima af tin nåde, Så råds jag för ingen vade.

8. Fråls mig ifrån fatans snaror, Ther med han vil fånga mig; Ty han ej i sömnen sparar, Men angriper listelig Med then mörka nattens band, Som han är en mörkrets and: Plågar ofs med svåra tankar, At vår själ i oro vankar.

9. Men, o HERRE, vårdes blifva När mig med tins ANDAS lius, Och låt tina Ånglar drifva Alt ondt ifrån thetta hus. När min

ögon somna in, Ach! så uplys själen min, At hon må med trones öga Se in i tin himmel höga.

10. Låt min kropp ock utan fara Niuta liflig sömn och ro: Vårdes jemvål nu bevara Alla them, som när mig bo: Ja, min öfverhet också, Låt, o GUD! tit bistånd få. Vänner och ovänner alla Vil jag i tin hägn befalla.

11. Fråls mig från all verdermöda Och all nattens grufvelse, Ifrån pestilentsen snöda, Ifrån syndsens styggelse: Afvänd eld och vattunöd, Krig och farlig vådedöd. Låt mig ej i synden sofva, Men tig glad i morgon lofva.

12. Störe GUD och Fader frome, Vårdes nu bönhöra mig! JESU CHRISTE låt ock komma Thenna lofsång in för mig! Ja, tu Helge ANDE mild, Lågg och här tin suckning til, Ther med tu godt för mig manar. Amen! i then tro jag stanar. (J. RIST.)

D. SPEGEL.

377.

VAR nu redo själ och tunga, Helge ANDE hielp nu mig, At jag HERRANS lof må siunga, Som så nådig visar sig, Och har mig til kropp och själ Thenna dag bevarat väl, At mig satan icke skadde, Som han vist åstundat hade. 2. Lof

2. Lof och pris bår mig
hembåra Tig, barmhertig-
hetens GUD, Som mig ville
hielp beskåra, Til at följa
tina bud : Fria mig från
skam och blygd, Mången
synd och stor odygd, Samt
min fiende fördrifva, At jag
oskadd måtte blifva.

3. Ingen vishet kan ut-
grunda All tin underverk
och nåd : Ingen tunga kan
förkunna All tin kraft och
håga råd. Tin vålgjernings
tal och mått Har ej någor
rätt förstått, Som tu menni-
skom bevisar, Them tu frål-
sar, förer, spisar.

4. Thenna dag vil nu
framlida, Nattens mörker
faller på : Solen med sin
klarhet blida Vil nu från
ofs nedergå. Men o liusens
Fader mild, Uplys mig ; Ty
når tu vil Til mig tit An-
sikte vända, Kan thet frögd
i mig uptånda.

5. HERRE vårdes mig
tilgifva All min synd, för
CHRISTI skull, At hon
mige ej svår må blifva, Giö-
ra själen jåmmerfull ; Ty
fast satan är mig vred, Vil
i afgrund störta ned, Så kan
tu min ångest lindra, Och
hans grymma upått hindra.

6. Fast jag från tig är
bortviken, Vänder jag nu
om igen : Jag är tidt af
synd beviken ; Dock är
JESUS vist min vän. Jag
förnekar ej min brott, Men
har aftit ord förstått, Attin
nåd är mycket större, Ån

the synder som vi giöre.

7. HERRE, som the trog-
na alla Frögdar med tins
anlets lius, Tig vil jag mig
nu befalla, All min vårdnad
och mit hus. Blif, o HER-
RE ! hos mig när, Medan
natten kommen är : Och
i thetta mörkret tyfta Med
tin nådes sken mig trösta.

8. Vakta mig för satans
snara Och för nattens
styggghet, Tå han ofta up-
penbarar Sina list til vårt
förtret ; Men tu fanna lius
hår blif, Mörkrets makt
ifrån mig drif : Vårdes i mit
hierta vara, Så råds jag för
ingen fara.

9. När min ögon sig til-
sluta, Och jag trötter som-
nar in, Så låt kroppen hvil-
lo niuta, Men upväck tå
sjålen min. Med tin ANDA
henne glåd, Och then onde
ej tilråd, At han forg och
synd tilförer, Hennes hug-
nad så förstörer.

10. Låt mig thenna natt
befinna Liufig sömn och
stilla ro, Låt alt ondt från
mig försvinna, At jag i tin
frid må bo ; Ty min kropp,
min själ och alt Vil jag haf-
va tig befalt, Och förtro i
tina händer Alt hvad til min
vålfärd lårder.

11. Fråls mig från all
skräck och fara, All olyck-
lig händelse ; I min sömn
mig så bevara, At mig intet
ondt må ske : Afvånd elds
och vatns-nöd, Pestilents

och ond brådöd : Låt mig ej tin nåd få hindra, At jag döri mina synder.

12. HERRE ! hela riket akta, Tina helga Änglar fånd Til vår Konung, at the vakta Så hans hus, som Regement: Var hans tröst uti allsorg, I all nöd hans fasta borg; Styr hans råd med tinom ANDE, Styrk hans makt til vatn och lande.

13. Höggste GUD, ach ! vårdes höra Hvad tit barn nu bedit har. JESU ! tin förtienst kan göra, At jag får et nådigt svar. Helge AND ! jag beder dig, At tu manar godt för mig. Ja, jag tror thet skal få hånda, Ty vil jag med Amen ånda.

(H. SPEGEL.

378.

M.) Öpna tig min mun och &c.

Solen går nu åter neder, Och thes lius fördöljer sig; Ty är tid jag mig bereder, HERRE, til at tacka dig, Och uplyfta hog och siäl Til dig, Isom så ganska väl Hafver omsorg för mig dragit, Och i tit beskydd mig tagit.

2. Mig bör nu med slit besinna Hvad jag thenna dag har gjort, Och med ånger mig påminna, At jag, som mig hade bordt, Icke hafver tient min GUD, Icke följt hans ord och bud; Sådant bör mig nu be-

grunda, Och GUDS nåd i tid åfunda.

3. GUD ! jag tror väl thet tu säger, At tig är all ting bekant, At mit lif och mina vågar Åro alle i tin hand: Intet ord är i min mun, Intet i mins hiertans grund, Thet tu, HERRE ! icke skådar, Och ser alt hvad vid mig lådar.

4. Jag kan sielfver se och finna, Åndock jag är ganska blind, Thet för verldens gunst at vinna, Hafver jag gjort mången synd: Vandra hela thenna dag Tvårt emot tin helga Lag: Ej min Christendom betraktat, Ej mit kall tilbörlligtaktat.

5. Tu som vetit fast mycket mera Ån mit eget hierta vet, Har hos mig märkt synder flera, Ån min ögon hafva sedt; Men förlåt mig, Fader huld, All min stora brott och skuld, Vårdes mig för straffet skona; JESUS vil thet alt förlona.

6. Jag tå trygg och roligt sofver Uppå thennahörneften, Ty jag hoppas som tu lofvar, Blifva fri från sorg och men: Och så Jacobs stega se, Samt GUDS Änglar sig bete, Som mig troget bistånd göra Och min siäl til himlen föra.

7. När jag i thet hoppet, hvilat, År jag säker, ty jag vet, At the många saktans pilar, Och all nattens

salighet

saflighet Kan alsintet skada mig, När jag har befalt mig dig: När GUDS hand vil mig betäcka, Kan mig ingen ting förskräcka.

(J. FRANCK.

H. SPEGEL.

379.

O! Menniska, betänk all stund, Emedan tu må lefva, Och äst vid vålmak: friskt och sund, Mot GUD skal tu ej sträfva; Ty tänke hvar man ther väl på, At ingen stund förbi må gå Förutan Christlige tankar.

2. När et slår, tänk ther noga på, At tu engång dö måste: En enig GUD tu dyrka så Af hierstat, hug och bröst: Och när tin själ skal skiljas hän, Hon må stå up i himmelen Utaf hans Änglar föras.

3. När tu slår skal tu tänka på The två naturer Christi, Som är sann GUD, sann Man också, Alsmåttig utan brister. Två menniskor i Paradis Infatte HERREN, sig til pris, I äkta stånd tilsamman.

4. När try slår, mins en GUDOM sann Uti the tre personer, GUD Fader, SON och Helge AND Bekänna uti trone. GUD Fader har skapat, och Sonen vist Har oss förlöst af all vår brist, Thet lærer oss GUDS ANDE.

5. När fyra slår, tu också märk Evangelister fyra,

Som skrifva många Christi verk, Hans död och pino dyra. Hans helga klöder hafva the Krigknektar ther, med spott och spe, I fyra delar skiftat.

6. När thet slår fem, så se tu op På Christi korfs och skåda Fem diupa sår uppå hans kropp, Och tänk uti hvad våda Tin själ har stått och tu än slår, Så framt tu ej försigtigt går Med the fem vilda Jungfrur.

7. När sex slår, tu väl minnaslår Hvad GUD uppå sex dagar Har skapat, och än omsorgbår, Alt til thet bästa lagar. Ther näst af CHRISTI läro märk På sex barmhertighetens verk At tu them ej förgäter.

8. När thet sju slår, förgår ej tu Tit Fader vår frambåra, Ther uti åro böner sju, Som CHRISTUS mändofs lära: Kom ock ihog at med sju bröd Vår HERRE CHRISTI hangers nöd Fyr tusend män har spifat.

9. När otta slår, tänk med en fart, At på then ottond' dagen Tin HERRE CHRIST omskoren varde, Som upfyllt hafver lagen. Och otta sjuålar HERREN god Förskonte för then syndasod, Som förra verlden dränkte.

10. När nije slår, tu ej förgåt, At CHRISTUS gaf

gafup andan, Vid nije, efter Juda fätt; Tå löstes up the banden, Hvar med ofs fatan fånglat har Med mörkfens kådjor uppenbar, Och dödsfens hårda vålde.

11. När Tijo slår, tänk vål på GUD, At tu med all slit blifver Vid all hans helga Tijo Bud, Ochingen fynd bedrifver; Men har tu fallit, skynda tig Och ångra sådant bitterlig; Och i ren kärlek vandra.

12. När elfva slår, man tänka skal At elfva igen blifva, När Judas gör thet onda fall: Them HERREN fullmakt gifver At lösa, binda med then makt Syn-den, igenom ANDANS kraft, Med himmels nycklar dyre.

13. När tolf slår, tu betänk med slit Then Christeligatrona, Thes tolf Artiklar med all nit Bevara som tin krona. Och JESUS på sit tolfte år Up i thet helga tempel går, GUDS rena ord at låra.

14. När man betraktar så hvar stund, Sker thet ofs til stor fromma: Låt intet ondt gå af tin mun, Ty HERREN skal snart komma, Som snaran foglen i sit frek Begriper i et ögnableck; Men stunden är förborgad.

380.

ME dan man lefver i verlden såll, Skal man befinna och akta fullvål, At döden vil ofs fresta; Hans tillkommelse är ofs vifs, Men tiden och stunden är ofs ovifs, Han vil ofs visserliga gåsta. O JESU! O JESU! Hielp ofs at tänka vårt bästa.

2. När som vi tänke ther minst uppå, Tå kommer en gåst, som klappar och slår, Then vi plåge döden kalla: O menniska, tu skalt nu följa mig, Jag vil ej längre fördröja med dig, Jag fångar så människor alla. O JESU! O JESU! vi troliga på dig kalla.

3. Then stund vi lefve och må fullvål, Tå akte vi litet vår fattiga sål, Som synden skal dyrt betala. Vi rifve och fike efter verldfens ting, Vår hug han löper all verlden omkring, Och månd så tiden förhåla. O menniska! O menniska! Thet skal tin sål betala.

4. Lekamen lägges i jorden igen, Han röres ej mer än som en sten, Förglömd all verldfens ågor: Vänner och fränder taga penningar och gull, Lekamen lägga the i svarta mull, Men godset vilja the vända. O menniska! O menniska! Tu aktar ej hvart sålen skal lända.

5. När

5. När själen kommer för domen at stå, Hon fruktar fullsvåra huru tå vil gå, Hon skälfer och rister sig svåra: Hon ser sina gierningar för sig stå, Och vil le tå gierna vara långt ther ifrå; Hon faller så många tårar. O människa! O människa! Hvad vilt tu tin HERRA GUD svara?

6. Tu klåd then nakna och låna hus thertil, Och visa honom väg som tu ser fara vill, Och hielp the döda til grafva: Hugsvala then som bedröfvad är, Och akta then siuka, gif honom god skål; The gierningar vil GUD af tig hafva. O människa! O människa! Gör thet i alla tina dagar.

7. Räkna tig intet förtiena thermed GUDS Faders vånskap och andeliga fred, Thet skal tu Sonen åtniuta; Han hafver löst tin själigen Med pino och död, CHRISTUS allen, Friat oss från ångest och qvida. O JESU! O JESU! Vi stadeliga tig förbida.
(PAULINUS.)

381.

Hemlig stod jag ten morgon Uppå en lönlig stad, Med mycken gråt och och sorger Hörde jag huru bad Döden en unger man, Then honom hade gripit Och bundit med starkt band.

2. Kom här och låt tig hasta, Så fade döden tå: Ty jag altid utkastar Pilar storra och små; Ehvem the drabba uppå, Mång tusend unge, gamle, Med mig the följa må.

3. Förfärades then unga Af hiertat ther han stod, Ty dödsfens bojer tunga Förtog hans finne och mod. Sade then unge man: Tu finner många gamla, Mång år jag lefva kan.

4. Döden til honom fade Thet hielper ingalund, Unga och gamla både Them tager jag all stund, The späda barn ock så; Min vrede the förnimma, Thet nu ej hielpa må.

5. The unge låra svårja, The gamle le ther åt; Ty fattar jag min värja, Och vil them göra gråt, Ty skal jag them fullsnart Med pestilents och plågor Förgiora med en fart.

6. I reten mig så svåra Med så mång grufvelig synd; I ikolen falla tårar För mig så margelund: Intet straff hielpa vil, Som GUD uti sin vrede Såndt hafver eder til.

7. Siukdomar eder plåga I städer och på land, Både höga och låga, Så qvinna såsom man: Mången man tvingas så, Then förr har kunnat löpa, Med krycka måste gå.

8. Dyr tid, krig ock så iörlig

örlig Nu höres i all' land:
Här handlas otillbörlig
Med mord, rof, eld och
brand, Både til vatn och
land; För synda GUD
thet fänder Genom sin star-
ka hand.

9. Thessa plågor och fle-
ra Ingen betrakta vil, Ty
skal jag ock thest mera Mit
kall ther bruka til, Här
dråpa liten och stor: Slätt
ingen skal bli skonad, Som
uppå jorden bor.

10. Högfärd och prakt i
klåder Nu bruka qvinna
och man: Många främman-
de feder, Som man uptänka
kan, The räknas ej för
blygd, Lösaktighet och oc-
ker Nu hålles för en dygd.

11. Ty är tin dag förhan-
den, Här hielper ingen
bön; Fast tu flyr utaf lan-
det, Jag finner tig igen: Jag
är känd i all land; Ehvart
tu hådan viker, Ther fat-
tar tig min hand.

12. Så lærer menniskor
alla At göra bättring i tid,
At när GUD eder kallar
Han tå må finnas blid, En
mild och nådig GUD,
Och til sit rike föra, Så-
som sin kåra brud.

(PAULINUS.)

382.

E Vinnerlig är mit hopp
til GUD, Han är min
lifströft och hålsa; Then
timmeliga döden står mig til
bud, Then ingen kan sig i-
från frälssa, Hvad hielper tå

ståt eller vålde? När döden
han härjar alt som en eld,
Och tager bort hvad hon-
nom kommer til, Både fattig
och rik; Här hielper hvar-
ken gods eller gårdar.

2. Rikedom och visdom,
ej hielpa må, Ej mandom,
ej Konungsligit vålde, Ej
ungdom, ej stålthet ej stor
eller små, Ty döden undfå-
ger ofs alla. Hvar blef then
starke Carl Magnus, Nim-
rod, Antiochus och Samu-
el, Kong Salomon, Simson
och Asael? The måste alle
dö; Så (vikfult är verld-
sens lefverne.

3. Flåtade Dina sitt hår
och gick Beskåda the hed-
nilka qvinnor, Höfdingen,
Sichem, henne sa fick,
Hans hierta til henne up-
rinner; Han tog then jung-
fru med vålde. Hennes brö-
der storlig förtykte thet,
Ihiåflogo the Sichem och
staden med, Then sköflade
the. Hvar blef tå hans
stålthet och vålde?

4. Min GUD, som all ting
har i tin makt, Tu värdes
vår tro förmera, At döden
som tu hafver nederlagt,
Han ofs ej skada kan göras;
Tu åst vår balsam then bät-
ste, När vi vår eländighet
tänke uppå, Genom döden
vi til lifvet gå, In til evig
tid. GUD gifve ofs nåder
sina!

5. Rider jag, gånger, el-
ler hvad jag gör, Mit
lånd jag altid påtänker

En syndare jag föddes, lever och dör, Och världen stads sorgen mig skänker; En anfäktning är världens väfande. I dag jag braskar och håller mit prål; I morgon jag faller och visnar som strå, Som slagit är nid: Så svikfult är världens lefverne.

6. Therföre råder jag aldrum, Ehvad thet är man eller qvinna, At man tror GUD allena bäst, Så kan snart sorgen försvinna; GUD fogar dig väl tin födo. Ty then sig uphöjer han faller omkull; Then ödmiuke får både lifver och gull Igenom GUDS verk. Honom ske pris och ära.

(GREF FLEMMING.)

383.

O JESU CHRIST, fann GUD och Man! Som borttog synd och dödens band Genom tin bittra pino och död, Tit dyra blod, korns, ångst och nöd: Jag beder för tin sveda och värk, Bönhör min röst och ther på märk.

2. När som jag kommer i mörksens dal, I satans kamp och dödens qual, Och tå min syn försvinner slätt, Min öron ej mer höra rätt, Och tå min tunga ej tala må, Mit hierta i värk thet brister också.

3. När mit förnuft ej mer förstär, All' mennisklig hielp

mig och undgår, Så kom HERRE JESU CHRISTE blid, Och hielp mig i min sista tid: För mig af thenna jämmerdal, Förkorta dödens pino och qual.

4. The onda andar från mig drif, Med tinom ANDA hos mig blif: Uplös min själ af thetta band, Och undfå henne i tin hand. Låt kroppen hvilas i jorden så, At han må glad tin dom undfå.

5. En glad upståndelse mig förvar, På sista dag blif mit förvar: På mina synd ej mera tänk; Afblotta nåd mig lifvet skänk, Somtu mig i titfanna Ord Tillfagt har, och jag thet vist tror.

6. Sannerlig säger jag utan list: Ho min Ord tror och håller vist, Han skal i domen aldrig stå, Men gennem döden til litvet gå; Fast han än blifver timelig död, Skal han ej brinna i helvetes glöd.

7. Förty jag vil med starka hand Honom fria från dödens band, Och sätta i mins himmels ro, Ther han med mig skal sällig bo, Frögdas också evinnerlig; Ther til hielp of GUD nådelig!

8. Vi bedie, O HERRE! af hiertans grund, Förlåt våra brist i alla stund. Hielp of med hiertans hug och akt Tin härliga dag och stora

flora makt Förvänta med glädje och Christelig tro, Til thes ofs nalkas then falliga ro.

(D. EBERUS.

P. JO. GOTHUS.

384.

GUD I min sak hemställer jag, Han giöre efter sit behag: Om jag här längre lefva får, Jag ej motstår, Men gierna hans vilja undergår.

2. Min tid och stund är, när GUD vil, Och han behagar säga til; Ja, råknad äro all min här, Et ej förgår, Thet alt uti hans vilja står.

3. Här är hos ofs en jämmerdal, Stor ångest pina, nöd och qual: Vår lifstid är en ringa tid, Hård och oblid: Vi äre alltid uti frid.

4. Som menniskan är af jord och stoft, Til verlden kommen nakot och blott, Och förer med sig ej en klut; Af verlden ut Så förer hon en svepeduk.

5. Ej hielper guld, ej vishet god, Ej konst, ej gunst, ej heller mod: Alsingen läkdom jorden här Mot döden bär; Alt thet som lefver dödligt är.

6. I dag är man väl frisk och sund, I morgon ligger man til grund: Nu blomstras man som rosor röd, I morgon död. Alt är upfyllt med sorg och nöd.

7. En efter annan drages hän Bort ifrån ögon och af

finn, Han glömmes ofta i samma stund, Fast mangelund, Han vare gammal eller ung.

8. Lär ofs betänka, HERRE kär, Vår lifstid han förgänglig är, At man här ej fast blifva må, Måtte här ifrå Rik, lärder, gammal, ung också.

9. Thet giör, o GUD, vår synd så nöd, At för ofs står en visan död, Men ovifs tima, rum och sätt; Thet är vår rätt, Vi äre syndare alle slätt.

10. Jag har här föllan en god dag, Mit daglig bröd är sorg och klag: När min GUD vil, så vil jag med Hån fara i fred; En vinning blifver mit afsked.

11. Jag tvislar ej på nåden tin, Om mig anfäktas synder min: Jag vet at GUD sin Son i död gaf och i nöd, At hielpa ofs af evig glöd.

12. Min HERRE JESUS CHRISTUS kär För all min synd död vorden är, Och mig til godo han upstod: Ja, med sit blod Har dämpat satans makt och mod.

13. Ty lefver jag och dör altid Min GUD, then ingen skil mig vid: Ehvad jag lefver eller dör, Jag tillhör Then HERREN, som alt godt ofs giör.

14. Thet är min tröst uti all sorg, I korsfiset är thet mig

mig en borg, Jag vet at på
then sidste dag Så måste jag
Med glädie upstå af min
graf.

15. Min GUD och trog-
ne Frälserman, Min ben
han vålbevara kan, At ic-
ke et förtappas bort Litet
ell' stort, Som GUD til
kroppen hafver gjort.

16. Min käre GUD får
jag sielf se, Ther ansikt
emot ansikte, I evig frögd
och salighet Mig är beredt:
Honom ske pris i evighet!

17. GUDS ende Son,
o HERRE CHRIST! Som
ofs har frälst från synd och
brist, Inslut mig uti lären
tin, Tu äst allen Then
ende tröst och hielpen min.

18. Amen! min fromme
Fader kår, Ensalig död tu
mig beskår: Ifrån tin barn
tu aldrig vik, At vi tillik
Må ärfva evigt Himmel-
rik.

(D. PAPPUS.)

385.

M.) Frögdä *tig tu Christi &c.*
På min HERRA GUD al-
len Jag hoppas utan
men, Han kan mig bäst be-
vara Ur ångest nöd och fa-
ra. Olyckan han afvänder,
Thet står alt i hans händer.

2. Om mig min synd för-
får, Jag oförfärad är; På
CHRISTUM jag fast byg-
ger, För alt oväder tryg-
ger. Jag har mig honom
gifvet I döden och i lifvet.

3. Fast än jag hädan far,
Min död dock vinning har,

Ty CHRISTUS är sielf lif-
vet; Jag har mig honom
gifvit; Dör jag i dag ell'
morgon För själen drar han
forgen.

4. O min HERRE JESU
CHRIST! Som för min sto-
ra brist Låt mig på korsset
döda, Och halp mig få af
möda, Gif alla ofs tillika
Thet eviga himmelrike.

5. Bönhör mig nådelig,
Min tröst, jag beder dig:
Uti min sidste ände Tag
mig i tina händer, At jag
bland Ångla skara Må evigt
hos dig vara.

6. Min maka och barn
små, GUDS Kyrko lika få,
Besaller jag dig, HERRE!
Tin nåde them beskäre:
För allsköns forg och fara
Them faderlig bevara.

7. Tå the ock skola 'dö
Af thenna forge-ö, Och
ändtlig hädan lända, Gif
them en salig ända; At vi
sidst all tillike Må finnas i
tit Rike.

8. Amen i alla stund Siun-
gom afhiertans grund, Tu
vårdes ofsledsaga, HER-
RE CHRIST, i alla daga,
At vi tit helga namne Evin-
nerlig prise, Amen.

(VEINGERT.)

386.

M.) *Hvar man må nu väl &c.*
ACH JESU CHRIST, tin
nåd bete! Jag måste
hädan skiljas, Men när och
huru thet skal ske, Står i
tin

tin nåd och vilja; Ty stunden är mig obekant, Men tu har henne teknat grant, Så ock min sista ånda.

2. Jag är i dig, min GUD, förnögd, Och har af tinom Anda Til dig haft all min lust och frögd, Uti min sorg och vända. Jag tror ock vist, at tu allen Har mig från synden tvagit ren, Och himmelsk frögd förvårivat.

3. Ty beder jag, O JESU min! Regera städs mit sinne: At jag må hålla buden tin Och hafva dig i minne: Låt själen i min usla kropp Hostig ha all sin ro, sit hopp, Och himmelriket ärfva.

4. Jag önskar af tin milda hand, När stunden vil infalls, At i godt mod och sunt förstånd Må lindras dödsfens galla: Och på min fång i lefvand tro Må somna in i godan ro, Och själen dig befalla.

5. Men skulle döden träffa mig På främmand' ort och ställe, I vattunöd, pest eller krig, Och annat slikt ofälle; Så ske, o GUD! tit vifa råd: Men döm mig efter tina nåd, Och låt mig salig somna.

6. Och om jag uti svaghet min Tin godhet ej kan värda, Så undandrag ei handen tin, Men låtta tu min börda: Och var ej til at straffa snar Thet iag

i ovett talat har, Och kunde ej besinna.

7. O JESU! gif alt för tin död, At jag mig väl kan styra, När mig anfäktar dödens nöd, At jag ej tå må yra: At hierat lindrigt brista må, Och som et lius utflockna lå; Tin död tå sig påminna.

8. Dock vil jag intet lära dig, Och ej min död för skriva; Men til dig alltid hålla mig Och vid tit löste blifva. Jag tror at tu, som lifvet äst, Dock megar med mig aldrabäst, Uti hvad död iag kommer.

9. Jag gier mig therför i tin hand, Tu äst i nöd min lindring: Tu äst mit lif, uptag min and, Och döden är nun vinning. Jag tror at tu på domedag Upväcker mig til tit behag, Och lifsens krono skänker.

(RINGVALD. AUSIUS.

387.

Mel.) Ach Herre straffa &c.
O JESU! när jag hådan skal, Och andan min upgifva, För vinning skattar jag thet fall; Hos dig får jag tå blifva. Min kropp han fås här dödelig; Men skal stå up odödelig, Fast hårlig och förklarad.

2. Jag kläder af förgånglighet, Blir lös af syndens bande, Ikläder mig stor salighet, Uti the lefvandes

vandes lande: Ther Himmels kronan för migstår, Then jag af HERRANS hand få får, Som jag har efterlångtat.

3. Jag kommer af et brudland haf På rätta glädiestranden, Min kropp han lägges ned i graf, Men GUD uptager anden. Ur mörkret kommer jag til lius, Ur fattigdom til et rikt hus, Från oro til god hvilo.

4. Min sorg i frögd förvandlad är: För jordisk hyddon slätta, Et paradis GUD mig beskär, Et evigt lif för thetta. Min ögon öppnas, varda klar, Jag lifi döden funnit har; Så har all sorg en ända.

5. Ty thetta lif är idel död, Man må thet lif ej nämna, Behäftadt med stor ångst och nöd, Och tar i grafven ända. Ju längre jag här lefva får, Ju närmar jag til grafven går; Min dödsstund ändtlig nalkas.

6. O usle lif! o bråklighet! Ho tig kan rätt betrakta, Han må tin lust och härlighet Ej synnerligen akta. Men döden är nu ingen död, En gång til lifvet, frifrån nöd, Förlofsning af elände.

7. O död! tu äft them frommom god, Och bitter för the arga; Saktmodigheten gier tu ro, Men väl ler högmod marga: Och fattigdom får evigt nog,

Men girigheten måste dock I evigheten brista.

8. Kom JESU, tu min Frälserman, Kom, för mig til thet lifvet, Ther tu äft på GUDS högra hand, Thet tu mig hafver gifvit. Låt mig fullborda få mit lopp, At själen tages til rig op, Til the utvaldas skara.

(GREF DE LA GARDIE

388.

M.) Under föregående Ton &c.

NÅR jag uti min enslighet Hos mig väl eftertänker Vår usla verlds fåfånglighet, Och margahanda ränker; Så längtar jag fast här ifrå, Och önskar til min JESUM gå, Som fullt för mig inskänker.

2. Ty han af sin barmhertighet Gier frögd förutan ända, Ther jag får bli i säkerhet; Och utan återvända Uti mit kött får skåda GUD, Omklädd med samma ben och hud, Dock utan alt elände.

3. Här söka verldens barn med makt, At the må lefva länge, I vållust, vålgång, präll och prakt, Om syndsens ban sig trånga; Ty söljor fall på theras fel, När hvar vil ha then största del, I timmelig fåfånga.

4. Alt hvad i verldens fagra sålt För theras syn kan glimma, Thet blir dock sidst af eld försmält, Och lagt i stofft

stofft dimma; Så blir tå alt
til intet platt, På hvilket
the sin hug ha fatt, Och
skött hvar dag och tima.

5. Men them, som efter
HERRAN se, Och taga sig
til vara För synd och sa-
tans retelse, Vil evigt GUD
förvara En krono prydd
med hårlighet, En skrud
beredd af helighet, I the
utvaldas skara.

6. Förthenskul, JESU,
led tu mig Ståds med tit
Ord thet rena, I hopp, och
tro på iåmnan sig, Och
bög mig til thet ena, At
jag för alt thet jorden bår,
Tig väljer och tig håller
kår, Och dyrkar tig al-
lena.

7. Hielp tu, min JESU,
mig ther til, At jag må al-
la dagar Så lefva, som tu
hafva vil, Och dö när tig
behagar Af thenna verden,
väl förnögd; Tu äst min
lust, mit lif, min frögd,
Hvem kan mig från tig
draga?

8. Til tina sår med tron
jag flyr, I them at bli inta-
gen, Utast tit blod all smitta
blir Betåkt och platt aftva-
gen. Tu har ju dragit all
min last, För min skuld fäst
på korsset fast, Bepottad,
quald och slagen.

9. Then pina, som tu li-
dit har, Min GUD til nåde
lånker, At han ej strängt
mot mig förfar, Ej på min
synd mer tänker; Men ut-
af gånka stor miskund Then

samma uti haffens grund,
För tin skul, nederlånker.

10. Med förbön vare tu
tilreds, När jag anklagad
blifver; GUDS vrede skall
tu tå tilfreds, At han alt
efter gifver. Ty tu har ju
för mig betalt; Hvad mig
har trykt, hvad mig har
qualt, Tin nåd ifrån mig
drifver.

11. På thenna tina stora
nåd, Vil jag mit hopp tå
fåsta. Lår mig at vandra i
tit råd: Vånd all ting til
thet bästa. Min svaga tro
gifstörre kraft; Gif kär-
lek mer än jag har haft Til
GUD och til min nåsta.

12. Så kan jag, når thet
täckes tig, Mig til min
fåder samka, Från thenna
verlden gladelig Up til the
hyddor vandra, Som tu har
utaf evighet Them trog-
nom uti nåd beredt, Vidt
öfver mennisko tanka.

13. Hielp mig, min JESU,
styrk mit hopp: Hålt mig
fast vid tin lära: Och når
fullbordat år mit lopp, Gif
mig en evig åra: Min själ
uti tit sköte tag; Min kropp
ockfå på domedag Oändlig
frögd beskåra. (AUSVUS.

389.

Mel.) Af Adams fall är &c.
Dödsens makt och tyran-
ni Vi äre undergifne,
För syndsens skul, i hvil-
kom vi Besnårde äre blef-
ne. Ach! HERRE GUD,
o Fader

min själ, Som hos tin GUD
får vara Til evig tid i frögd
och frid, Thet tu skal vist
förfara.

(GREF DE LA

GARDIE.

390.

NÄR min tid och stund
kommen är, At jag
skal hådan fara, Tå lär mig,
JESU Frälsare kår, Och
mig nådeliga bevara: Jag
befaller dig min själ och
and, På min sidste tid, uti
tin hand; Tu henne aldrig
förlåter.

2. Min synd mig nu be-
dröfvad gör, Samvetet gif-
ver ej hvilat; Synderna
flere än sand kornen är,
Dock vil jag icke förtvifla;
Mentänka troliga på tin
död, HERRE JESU
CHRIST! tin fär så röd
Skola mig fast uppehålla.

3. I tin lekamen en lem
jag är, Ther vid tröstar sig
min ande; Jag skils ej från
dig, min GUD så kår, Uti
dödsens pino och vända:
Om jag än dörr, så dörr jag
dig; Et evigt lif hafver tu
mig Med tinom död för-
värfvat.

4. Thet hopp hafver jag
med allom them, Som
GUDS nåd är förlånad;
Ty jag är tin församlings
lem, Tin allmänna kyrko
förenad: I henne tvättas
hvar aftig Som lefva med
henne endrägtelig; Utom

henne GUDS vänner ej
finnas.

5. Efter thet tu upståndet
äst, Skal jag i grafven ej
blifva; Tin Himmelsfärd
tröstar mig måst, Dödsstruk-
tan kan hon fördrifva: Och
hvar tu äst, thit förer tu
mig, At jag må evigt blifva
med dig; Ty far jag nu hå-
dan med glädie.

6. Jag far, HERRE JE-
SU, hådan til dig, Mina
händer och ben utsträcker:
Jag sofver nu saktmodelig;
Ingen menniska mig upväc-
ker; Utan JESUS CHRIS-
TUS GUDS Faders Son,
Han vil uplåta sit Tempel
skön, Föra oss til en evig
glädie.

7. När Elie tid förlupen
var, Och hans jertekn ha-
de ända, Fördes han til
himmels uppenbar; En
vagn GUD honom sände:
Hästar och vagn var glö-
dande eld, Ther fördes
then Propheten fäll Med
et starkt väder til himla.

8. Med kropp och själ
han ther upfor Med bring-
nandelåga omgifven, Oss
til exempel, tröst och figur,
At vi efter thetta lifvet,
Skole fälle hådan fara til
dig Med kropp och själ til
Himmelrik, När CHRIS-
TUS vår HERRE vil
komma.

9. Elias på Tabors berg
var, Ther CHRISTUS blef
förklarad, Ändock han fäst
fö-

för många år Månd hädan
 til Paradis fara; Tylefver
 Elias sund och vis Med ro
 och glädie i Paradis, Ther
 vi vore alle utdrefne.

10. Skriften hon kungiör
 ofs med slit, At Elias skal
 visserliga komma Til ver-
 lden mot then siffsta tid, At
 påminna ofs til fromma.
 Men Elias är nu kommen
 vift, Och underviste ver-
 lden sin brist, Ty är ej långt
 til ändan.

11. Efter min dödsstund
 är mig här, Tu nådelig mig
 bevara: Gif mig fritt mod,
 min Frålfare kär, Och min
 tro styrk och förmera; Be-
 vara mig från synd och
 nöd, Fråls mig ifrån then
 eviga död: Jag gifver mig i
 dina händer.

12. Från verlden gifver
 jag nu mig, Och begårar til
 dig fara; Min kropp i jor-
 den hvilar sig, Min siäl
 vil tu bevara: På dome-
 dag skal min kropp upstå,
 Och stå med siälen vift ingå
 Til evig frögd och glädie.
 (N. HEERMAN.

391.

Mel.) O Gud, hvem skal &c.

O Verld, jag dig förlåter:
 Min synd jag nu be-
 gråter, Far til mit fäder-
 nesland. Min siäl vil jag up-
 gifva, Tilevig tid at blifva
 Uti GUDS Faders milda
 hand.

2. Min tid sig nu fast

vänder, Och döden lifvet
 ändar, Then dock min vin-
 ning är. Här blifva intet
 tienar; Thet evigt är jag
 menar, Thit står förvift alt
 mit begår.

3. O GUD! thet mig
 misshagar, At verlden mig
 bedrager Från dig, med
 falskhet stor; Dock vil jag
 ej förfaka, At genom tron
 tillbaka Fly til dig, som i
 högden bor.

4. Frimodigt jag framträ-
 der, Tit anükte beskåder
 Igenom JESUM CHRIST;
 Han mände mig förvärfva
 GUDS vänskap til at ärfva,
 Min ende Medlare förvift.

5. Ej giör mig synden
 våde, Ty jag är frälst af
 nåde Igenom JESU blod:
 God gierning mig ej from-
 mar, Förthenskul jag nu
 kommer Til dig igenom tro-
 na god.

6. Fast mycket mig här
 felar, Mingierning mig ej
 helar, Ther med jag frälfas
 kan: Barmhertighet och
 lifvet Af GUDS nåd bli ver
 gifvit, Thet af förtienst
 får ingen man.

7. Ty vil jag dö med
 fromma, I himmelriket
 komma, Som GUDS Son
 har beredt: Jag vil ej emot
 strida, Men dödsfens bod
 sörbida; Jag har i tron min
 JESUM sedt.

8. Jag vil nu hädan fara:
 O verld! tag dig til vara,
 Tu måste samma far: Til
 N 2 bättring

bättring jag tig råder, Med
haft fly til GUDS nåder,
Var redo, til at fara snart.

9. Tin tid nu vift tilstun-
dar, Gör bot, halt up af
synder; På refan skynda tig:
Var redo, bed, och vaka,
All verldens gods försäka,
Som är dock säfånghet och
fvik,

10. Min vandring sig nu
ändar, Til tig, min GUD,
jag länder Med hierteligt
begår: Och skal med Ång-
la tunga Tig evigt Helig
siunga, In för tin thron och
ansikt skår. (HESSE.

392.

I CHRISTI får jag somnar
in, The rena mig från
synder min: Ja, CHRISTI
död och dyra blod, Thet är
mit lif, min prydnad god.

2. Ther med jag vil för
GUD bestå, När jag för
domen skal framgå: Med
frögd och frid far jag nu
hån, GUDS barn här dö;
dock lefver än.

3. Nu väl, o död! tu fö-
rer mig Til GUD, at lefva
eviglig: Af CHRISTO är
jag renad väl, Anamma nu,
o GUD, min siäl!

(D. EBERUS.

393.

Mel.) Rätt hiertelig jag &c.
Jag längtar af alt hierta,
J At salig skiljas hån Från
all min nöd och smärta, Och
bli hos GUD min vän. Jag

önskar hådan fara Från
verldens hat och list, När
GUDI altid vara; Kom
snart, o JESU CHRIST!

2. Tu hafver med tin pi-
na, Tit korfs och blod så
röd, Försonat synder mina,
Frälst mig från evig död;
Ty skal thet ock vift hån-
da, At jag i himmels högd,
Hos tig förutan ända, Skal
få en evig frögd.

3. Thet synes liuft at va-
ra, Få länge lefva här;
Men dö och hådan fara,
Förkräckligt mångom är;
Jag vil dock stadig blifva,
Och gerna följa tig, Som
bättre lif kan gifva; Ej
skadar döden mig.

4. Min kropp i jord väl
giömmes, Thets fågring tar
res bort, Dock skal af GUD
ej glömmas, Men väckas
innan kort; Tå CHRIS-
TUS vift skal gifva En klar-
het stor hos sig, Ther kropp
och siäl skal blifva. Så gagnar
döden mig.

5. Om verden vil mig
skänka Alt godt, som hos
hår har, Mit sinne säledes
länka, At blifva långre
quar; Skal thet mig ej be-
draga, Ty snart thet höret
op: Mig himlen skal beha-
ga: Thit skyndar jag mit
lopp.

6. Jag skils väl bort med
quida Från them mig hafva
kär, Dock skal jag them
förbida Hos CHRISTUM
och hans här; Ther skole

vi tillfammen Snart komma
för hans thron, Och siunga
med stor gamman En liuslig
sång och ton.

7. Och fast jag lemnar
qvara, Thet mig til hiertat
går, Små barn, skal GUD
dock vara Them nådig, som
förmår Här klåda them och
nära, Och frålfa från all
nöd, Och taga up til åra,
Igenom salig död.

8. Ty twisler ingalunda
Uppå GUDS milda nåd, Er
tro I skolen grunda På ho-
nom och hans råd, Thet
ock fast villigt följa; Så
går Er alltid väl, Fast män-
ge Er förfölja, Dock skadas
ej Er själ.

9. GUD signe eder alla
Nu och til evig tid! Sin
Ängel han befalle Til eder
ståga nid, Som rättlig förer
eder I thenna forgedal, Och
sidst med hugnad leder Up
til hans frögdesal.

10. Nu vil jag mig helt
vånda Til dig, o JESU
CHRIST! Gif mig en salig
ända, Förlåt mig all min
brist: För mig i glädien ti-
na, Som tu förvärfvat har
Alt med tin död och pina,
Ibland tin Änglaskar.

(KNOLLIVS.

J. SVEDBERG.

394.

Rätt hiertelig jag längtar
Efter en salig änd, E-
medan mig här kränker
Sorg, qval och stort eländ:
Jag har lust skiljas hådan

Från thenna verlden ond,
Trångtar til evig glädie:
Kom snart, o JESU kom!

2. Tu hafver mig för-
lofsat Från synd, död, dief-
vuls våld, Thet hafver tit
blod kostat, Ther på mit
hopp är stält; Hvi skulle
jag då rådas För död och
diefvuls fund, Efter jag mit
hopp stådes På dig sätter
all stund?

3. Ändock liuft är at lef-
va, Och döden skræcker
mig, Vil jag mig dock hän
gifva, Villigt at följa dig.
Jag vet bättre lif vara,
Thit min själ hådanfar,
Ther frögd är utan fara, Af
död'n jag vinning har.

4. Kroppen i jorden blif-
ver Af matkar helt för-
tård, Vår hud förklaring
gifver CHRISTUS vår Fräl-
sare kår, At hon som sol
skal skina, Och lefva utan
nöd I himmels frögd then
sina; Hvad skadar mig då
död?

5. Fast verlden mig än
lockar, Långre at blifva
hår, Och på sina gods poc-
kar, Som hon fast sköna
bår; Jag thet dock intet
aktar, Som varar en kort
tid: Til Himmelen jag
traktar, Som blir evinner-
lig.

6. Ändock jag nu skils
vida Från mina vänner
god, Thet mig gör forg
och qvida; Dock tröstar
sig mitmod, At vi i frögd
och

och gamman Snart komma
för GUDS Son, Och oät-
skilde samman Blifva in för
hans thron.

7. Fast jag än här qvar-
låter Barn faderlösa små,
Hvilket mig öfvermåttan
Mände til hiertat gå; Vil
jag dock gierna vandra,
Och trösta på min GUD,
Han skal väl them som an-
dra, Hielpa af nöden ut.

8. Hvi mänd forgen så
fråta Er, som värnlösa gå?
Skulle GUD Er förpåta,
Som föder korpar små?
Han är värnlöfas Fader,
Enkors försvar och tröst,
Som för them omsorg drag-
ger; Liter på honom vist.

9. GUD hugne i all styc-
ke Er, mina kärast all,
Gråter nu ej förmycke öf-
ver thetta död fall: Blif-
ver i trone rena, Ty innan
en kort tid Vil HERREN
ofs förena, At se hans An-
sikt blid.

10. Nu vil jag mig platt
vända Til dig, o JESU
CHRIST! Gif mig en salig
ända, Sänd mig tins AN-
DES tröst: För mig i glä-
dien tina, Som tu förvärf-
vat har Genom tin död och
pina, Ibland tin Ångla-
skar.

11. Hielp at jag ej bort-
viker Från dig, o JESU
min! Styrk min tros svaga
veka, Gif mod i hiertat in:
Hielp mig rätt kämpa kunn-
na, Ty tin hand hielper
bäst, At jag med frögd må

siunga Mit *Consummatum*
est. (ARRHENIUS.)

395.

KOM, o JESU! huru län-
ge Skal jag mig än
quälja här? Ach! jag öns-
kar tit omgånge, Kom til
mig, o JESU kär! JESU
tu mit lius och lif, JESU
stälde hos mig blif, Och mig
af tin nåde gif.

2. Låt mig arme ej för-
derivas, Trösta mig med
ANDAN tin, Som at få tit
rike ärfva Lofvat har i or-
den sin. JESU, styrk mit
svag mod, JESU, var mig
huld och god, Gör mig sal-
lig i tin blod.

3. Ach! förlåt mig synd-
er mina, Fråls mig ut-
ur fatans hand: Hielp mig
med tin död och pina Gör
här et godt morstånd. JESU,
tu min klippta år: JESU, tu
äst mit begär, Låt tit nama
mig hielpa här.

4. Värdes mig af nåde
hielpa Uti dödsfens pläge-
mark, Och min fiend neder-
hielpa, Som mig eljest är
för stark. JESU, med tin
svettfärd. JESU, tom är
dödsfens död, Stat mig bi
thenna nöd.

5. Gif mig dock en salig
ända, Och min arma siäl från
mig Uptag i tin nådes hän-
der, Henne jag befaller dig:
JESU, til dig långtar jag,
JESU, är thet tit behag,
Tag

Tag mig bort i denna dag.

6. JESU, JESU, låt mig skynda, För mig i tin himmels sal: Hielp at jag må öfvervinna Snart all dödfens ångst och qual. JESU, JESU, hör tu mig, JESU, tag mig up til dig, At se dig evinnerlig!

((D. P. GERHARD.

396.

M.) Min hog från menni &c.

MIN jämmer nu en ånda har, Från verlden jag mig vänder; Min själ, o JESU! nådig var, Och tag i tina händer. Tu hafver henne gifvit mig, Tag henne åter up til dig, Thit hon i trone ländar.

2. För låt min synd och gif mig til Alt hvad mot dig är brutit; Tu åst dock from och skona vil, Har aldrig än förskutit Then ther af hiertat ångrar sig; Eho med tron har flydt til dig, Han til gift hafver niutit.

3. Til dig, o GUD! står alt mit hopp, Tu skalt min själ bevara. Min bön, tu JESU, tager op, Och skalt mig vålförsvara Mot them, som vilja skada mig, Och evigt skilja ifrån dig; Ty råds jag ingen fara.

4. Tu har för mig all skuld betalt Med korfsens död och pina, Mig til tin bror och arfving valt, Afskrapat synder mina. Tu har min fiend mäktelig förskört och bundit eviglig

Med alla ånglar fina.

5. Ther på förlåter jag nu mig, Och längtar hos dig vara: Med lust och glädie stundelig Jag önskar händan fara Til dig, o JESU, broder kär! Och vet förvift, at tu mig ther Ej någon frögd skal spara.

6. Ther år ja, Amen, fant och vift, Och kan mig intet fela, At jag hos dig, o JESU CHRIST! I evighet skal dela Med tine Helgon glädie all; Thet samma nu och altid skal, Alt hvad mig brister, hela.

(ARRHENIUS.

397.

Simeonis Loffång.

MEG glädie och frid far jag nu hån Alt efter GUDS vilja, Med et fritt mod från denna verlden Vil jag nu skiljas, Efter the ord, som GUD hafver lofvat mig; Döden år min sömn vorden.

2. Thet gör alt JESUS CHRISTUS GUDS Son, Then trogne Frälserman, Then jag hafver sedt med mina ögon. Jag tror vift, at han år vårt lif och all vår salighet, I nöd och dödfens vända.

3. Then hafver tu, HERRE, satt fram För alt folk, afftor nåde, Och til hans rike i all land Låter biuda och råda, Med tin dyra och heliga Ord, Som synder och nåd kunglöra. 4.

4. Han är thet klara och faliga Lius, Som uplyser verden all, Och ledsagar henne til GUDS hus Utaf mörkfens qual: Han är fatt til Israels pris, Salighet, frögd och glädie.

(M. LUTHERUS.)

398.

VI som lefve i verden här
Äre dödfens fångar,
Hvem få vi som hielpen är
Then vi efterlänge? Thet
åstu, HERRE, allena; Vi
må väl gråta bitterlig, Ty
vi hafve förtörnat tig. He-
lige HERRE GUD, Helige
starke GUD, Helige barm-
hertige Frålsare, Tu evige
GUD, Låt ofs icke falla I
then bittra dödfens nöd;
Var ofs barmhertig.

2. Vi som äre af synden
svår, Måge altid qvida;
Ho är then som för ofs
går, Och vil döden lida?
Thet gjorde CHRISTUS
allena: Han hafver lidit
hården död, Och frälste ofs
af dödfens nöd. Helige
HERRE GUD, Helige star-
ke GUD, Helige barmher-
tige Frålsare, Tu evige
GUD, Låt ofs icke bort-
kastas I brinnande helvet-
tes glöd; Var ofs barm-
hertig.

3. Vi som lefve ej som
ofs bör, Ifynd altid falle;
Ho är then ofs starka gör
Emot synder alle? Then
Helge ANDE allena, Som
drifver fynd af hiertat bort,

Hans är thet som väl är
giordt. Helige HERRE
GUD, Helige starke GUD,
Helige barmhertige Frål-
sare, Tu evige GUD, Låt
ofs icke förtappas I then
evinnerliga död; Var ofs
barmhertig.

(M. LUTHER.)

LAUR. PETRI.

399.

HEla verden klagar sig,
Vi måste döden lida;
Ingen är miskundelig, Ho
vil för ofs frida? Thet
hafver synden allena giort,
Som öpnade för ofs dödf-
sens port; Therföre må vi
qvida: Kyrie Eleefon,
CHRISTE Eleefon. Vi äro
alle Adams barn Snärde uti
syndfens garn. Kyrie
Eleefon.

2. Mit i döden gå vi här,
Åndock vi nu lefve: Ingen
hörer vårt begär, Som vil
lifvet gifva; Ho kan slippa
af thenna ö? Vi måste alle-
samman dö, Och til asko
blifva: Kyrie Eleefon,
CHRISTE Eleefon. Är thet
ej stor sorg och gråt, Siäl
och kropp skal skiljas åt?
Kyrie Eleefon.

3. Våre vänner falla ifrå,
Ofs en spegel varda, Samma
våg vi måste gå: Smaka
döden hårda. Ho är fattig,
ho är rik? Vi äre fast hvar-
annan lik; Låt ofs ther om
vårda. Kyrie Eleefon,
CHRISTE Eleefon. Hvi
tänker

tänker man ej ther uppå,
Midt i döden vi här stå?
Kyrie Eleefon.

4. Verlden må väl frögd
da sig, GUD vil lifvet gif-
va, Han är också nådelig,
Vi skole hos honom blifva;
Thet hafver CHRISTUS
allena gjort, Som öpnade
för oss lifvens port, At vi
må evigt lefva. Halleluja!
Halleluja! Thenne död är
ej utan en sömn, Vi skole
få en bättre hamn. Halle-
luja.

5. Siälen hon ej döden
fer Efter thetta lifvet: La-
gen hon ej skaffar mer, Ån
thet hon nu drifver; At
kroppen så förrottna skal,
Thet kommer här af Adams
fall: Thet hafver GUD til-
gifvit. Halleluja! Halle-
luja! Kroppen skal med
frögd uppstå, Och sin anda
åter få. Halleluja.

6. Sälle åro the, som sof-
va väl Och GUDS dom
förbida, The skola snart
med kropp och siäl Up til
Himla stiga: Hvad kan va-
ra större frögd Ån vistas
uti Himmels högd, Se
GUDS ansikte blida? Hal-
leluja! Halleluja! Ther
skole vi måst tänka uppå,
Från döden vi tillifvet gå.
Halleluja!

(LAUR. PETRI.

400.

Låt oss theнна kropp be-
grafva, Och then trona
altid hafva, Han skal på

domedag uppstå, Och oför-
gängelig blifva stå.

2. Jord är han och af jor-
den giord, Skal också åter
blifva jord: Af jordene
skal han uppstå, När GUDS
basun begynner gå.

3. Åndock kroppen för-
rottnar här, Lefver dock
siälen GUD i när, Som hen-
ne frålste af all nöd Genom
sins Sons pino och död.

4. Hans jämmer, sorg och
elände År nu kommen til
en ånde: Han hafver dragit
CHRISTIOk, År blefven
död och lefver dock.

5. Siälen lefver i GUDS
behag; Kroppen sofver til
domedag: Tå skal GUD
honom förklara, Hans glä-
die skal evig vara.

6. I stor sorg är han här
fallen, Men nu är han väl
behållen: Hafver frögd och
ingen pina, Skal som Solen
skina.

7. Sofve han nu i frid och
ro; Men vi som håri verl-
den bo, Skole alltid redo
vara, Vi måste ock hådan
fara.

8. CHRISTUS GUDS
Son, som är vår tröst, Then
som oss hafver återlöst, Han
styrke oss för sin mildhet:
Honom ske pris i evighet!

(VEISS.

401.

*J*am maesta quiesce quere-
la, Lacrymas suspendite
matres. Nullus sua pignora
N 5 plangat;

plangat; Mors hæc reparatio vitæ est.

2. Quidnam sibi saxa eavata? Quid pulcra volunt monumenta? Res, nisi quod creditur illis, Non mortua, sed data somno.

3. Nam quod requiescere corpus Vacuum sine mente videmus; Spatium breve restat, ut alii Repetat collegia sensus.

4. Venient cito secula, cum jam Socius calor ossa revisat, Animataque sanguine vivo Habitacula pristina gestet.

5. Quæ pigra cadavera pridem Tumulis putrefacta jacebant, Volucres rapiuntur in auras animas comitatus priores.

6. Sic semina sicca virescunt, Jam mortua jamque sepulta: Quæ reddita cespiti ab imo, Veteres meditantur aristas.

7. Sic corpora mortificata Redeunt melioribus annis: Nec post obitum recalescens Compago fatiscere novit.

8. Mors ipsa beatior inde est, Quod per cruciamina leti Vita panditur ardua justis, Et ad astra doloribus itur.

9. Nunc suscipe terra fovendum, Gremioque hunc concipe molli: Hominis tibi membra sequestro, Generosa & fragmina credo.

10. Animæ fuit hæc domus olim, Factoris ab ore creata. Ferrvens habitavit in istis Sapientia principe CHRISTO.

11. Tu depositum tege corpus, Non immemor ille re-

quiret Sua munera fictor & auctor, Propriique ænigmata vultus.

12. Venient modo temporajusta, Cum spem DEVS impleat omnem; Reddas patefacta necesse est, Qualem tibi trado figuram.

(PRUDENTIUS.)

HÖrer til I CHRIST trogne alle, Huru I eder skolen hålla, När I edra döda begrafva; Måttelig sorg skolen I hafva.

2. Edrar tårar skolen I stilla, Och edart hopp icke förspilla; CHRISTUS, som upstod af döda Skäl them upväckia utan möda.

3. The som äro uti en rätt tro Afledne, hafva ingen oro, The skole vi HERRAN GUD lofva: The äro icke döde utan sofva.

4. Thet kroppen nu är utan anda, Kommer honom til ingen vända; Han skal honom igen bekomma Med större äro och fromma.

5. Manskål thenna sorg låta fara, Ty långt kan thet icke vara, För ån anden full skär och ren Sig befogar til kroppen igen.

6. Ej kan heller annat betyda, Thet vi begrafningar pryda, Ån vi vårt hopp så bevisa, The döde thet sofva med lifa.

7. Thet hafver alt fienden vället, At menniskan hafver fallet I synd, och måste ty varda Til jord genom

genom döden hårda.

8. Dock låte sig ingen förfära, Thenna jord skal ske mera åra; En lekamen skal hår af blifva, Then GUD vil hårlighet gifva.

9. Lika som vi utan fara SÅdeskornet icke spara, Utan thet i jorden utspriede, Mer frukt vi hoppes och bide.

10. Så vete vi ock genom GUDS Ord, At menniskan, som kommer til jord, Skal uti hårlighet upstå, Och med frögd i lifvet ingå.

11. Ty tag nu jord vid thenna kropp, Som vi hår nederlägga med hopp, Och låt honom i tig hafva ro: Gïöm väl hvad vi tig hår betro.

12. Han hafver varit andans hus, Af GUDI inblåst til lif och lius; Mer hafver GUD honom förårat, Til tempel sig vigt och skårat.

13. Bevvara nu hvad hår är innelagdt; Snart kommer HERREN, som hafver sagt: Then på mig tror honom skal jag Upväcka på then sidste dag.

14. Tå måste tu få honom igen Hans döda både qvinnor och män; Them gifver han allom tillike Evigt lif uti sit Rike.

(N. HEERMAN.

402.

I Stoft och sand, then svartta mull, Min lekamen är

införd och slagen omkull, Mit sken är platt försvunnit: Af jord och stoft jag skapad var, Jag thet få litet i hiertat bar; Mit timmeligalif är öfvervunnit.

Mit hus är mörkt, min fång är trång, Ej! ja hvad döden han är grym! Rätt som en skugge alla mina dagar the fara, Som jag i thenna verldene mände vara; Dock är min glädte, at jag skal upstå igen, Och lefva med CHRISTO, GUDS Faders Son.

2. Menniskan är af qvinnofödd, Ej! ja hur snart är hon förödd! Rätt som et blomster hon förfalnar, Med oro lyktas hennes ålder!

Mit hus är mörkt &c.

3. The Christne sofva uti GUDS hand, Men CHRISTUS sielf vår Frälserman Skal them upväcka med samma kropp; At när the stå af jorden opp, Skola the förutan dödsfens ve, Altid hans heliga Anfikte se.

Mit hus är mörkt &c.

4. Åra vare GUD vår Fader kär Och CHRISTO, som vår Frälfare är, Theffelikes ock then Helga AND, Vår sanna trösterman, Som ofs gifver rätt tro, och giör bistånd; At när vi dö från all verldsens vanda, Befalle vi tig, GUD, vårt lif och anda.

Jag vet, at min förlofsare
 lefver, Och han skal på
 sidstone upväcka mig af jor-
 dene: Och jag skal sedan
 med thesso mine hud om-
 klädd varda; Och skal i mit
 kött få se GUD. Honom
 skal jag mig se, och min
 ögon skola skåda honom,
 och ingen annan.

Jag åstundar skiljas hådan,
 Och vara med CHRIS-
 STO. Åra vare Fadrenom
 och Sonenom, och then
 Helga ANDA!

403.

Vak up af synden, tu
 Christendom, Om tig
 skal salighet hända; Här
 kommer GUDS Son och
 fätter sin dom, Och gör på
 verlden en ända. Vi vete
 ofs hvarken tima eller
 stund, Vi bedie GUD om
 sina nåde; Til honom vi
 rope afhiertans grund, At
 frålsa ifrån all våde.

2. Alt såsom en liungeld
 synes fullsnart Mellan alla
 verdens åndar; Så kom-
 mer GUDS Sons dom med
 en fart, Sina Änglar skal
 han utfända: Sina Änglar
 skal han utfända så, När
 domen skal angånga, At
 kalla tilsamman både stora
 och små, GUDS dom skola
 the undfånga.

3. När Änglarna hafva
 ofs alla fört fram in för
 GUDS ansikte klara, Så
 skal thet utan anseende gå
 an, Vi skole ther domen

förfara. Först skifter han
 ofs i parterna två, The
 ofromma ifrån the fromma:
 The goda låter han et evigt
 lif få, The onda vil han
 evigt fördömma.

4. I gången nu in, I alle
 GUDS barn, Himmelriket
 skolen I årfva, Thet jag
 til eder nytta och gagn
 Dyrt, säger han, mände
 förvärfva: Och siunger så
 heligt til evig tid; Edra
 tårar vil jag afvånda, Til lust
 och glädie evinnerlig, Ja,
 frögd förutan all ända.

5. Ther hos så höres et
 ynkeligit skri Uti the of-
 frommas skara; The måste
 så bort til evig tid Uti hel-
 vetes pino fara: Ther sko-
 la the gråta och jämra
 sig Förutan all återvån-
 do, Uti marter och qual
 evinnerlig, Och ve förutan
 all ända.

6. O HERRE GUD af
 Himmelrik! Bevara ofs
 ther ifrån alla, Som tig i
 trona stadelig För CHRIS-
 STI skul uppåkalla. Bevara
 ofs, HERRE, af tine
 miskund Från olycko alle-
 samman; Thet ønske vi nu
 och i alla stund, Och säge
 afhiertat, Amen.

(GEORG. MARCI.

404.

Förhanden är nu vist then
 tid, På hvilken GUDS
 Son komma Skal i sin klar-
 het til ofs nid At döma ond
 och

och fromma. Dyrt tå alt löje blifva må, När verden skal i eld förgå, Som Petrus ther om skrifver.

2. Basunner skal man höra få, Vid alla verldsfens åndar, The döde skola tå upstå, I hast når fädant händer; Men alla the, som samma tid ån lefva, skal vår HERRE blid Uti en hast förvandla.

3. Thernåst en bok uplåtas skal, I hvilken står beskriwvit Hvad hvar och en, sen Adams fall, I verden har bedrifvit; Tå hvar och en i samma stund Får höra hvad han margelund Hargiort, tå han här lefde.

4. O! ve then som GUDS helga ord Har med stort mod föraktat, Och endast uppå thenna jord Til verldsfens häfvor traktat; Han lærer vist med skam bestå, Och med then onda andan gå Från GUD til evig pino.

5. O JESU! hielp, när thetta sker För tin döds skul och pina, Så attu mig med nåd anser, Och undfår ibland tina; Ther på jag aldrig twifla skal, Ty satan hafver fått sit fall, Och min synd är försonad.

6. Tu sielf min Medlare tå var, När nu tin dom skal komma; Ty tu i lifsens bok vist har Mig skrifvit med the fromma: At jag med them tå må ingå I Riket tit och niuta få Then

frögd, tu ofs har vårfvat.

7. O JESU CHRISTE, kom dock snart Med tine sidste dagar, Och hielp the trogna med en fart; Ske dock hvad tig behågar. Ach kom! ach kom! ty nu är tid, O GUD, och var en domare blid: O JESU fråls ofs! Amen.

(RINGVÄLD. LAUR.)

JONÆ.

405.

EN gång dö och sedan domen är ofs allom förelagt: När vår kropp til jord är kommen, Bli dock själen ån vid makt. Inför GUD hon stålles tå, Ther hon domen skal undfå: Räkenskap skal hon ther giöra, Hur' hon här månd lefnad föra.

2. Then som blir rättfärdig funnen, Han går uti himlen in; Then med synder är bebunden, Bli i evigt qual och pin. Domen håll's ofsfentlig tå, När som kroppen månd upstå: När som JESUS sielf vil komma, Glådia sig tå alle fromma.

3. Stor omväxling månde vara, I från tid til ewighet; Ty är nödigt taga vara, At man tiden nyttia vet. Här är lif och här är död, Himmels glådie, evig nöd; Vålg, o menn'ska! vålg thet bästa, Ther på tu vilt hoppet fåsta.

4. Ej har GUD ofs hit til N. 7 verden

verlden Skapat til fäfsång-
lighet, At vi lite til then
flården, Eller öfve yppig-
het. Nej, så lyder HER-
RANS Lag: GUDI tiena
natt och dag, Til vår nä-
stas välfärd lefva, Altid
efter Himlen sträfva.

5. GUD, min GUD, på
tig jag bygger, Sätter all
min tröst och lit, Uti dig är
jag fast trygger; Stor Ästu
uti tit nit. Jag är jord och
stof, ej vård At tin nåd
blir mig beskård; Dock har
tu af nåd allena Kallat mig
tig til at tiena.

6. HERRE, för tin stora
vrede Bäfsvar Himmel så
och jord. Tu för mina syn-
der lede Äst på mig fast vre-
der giord. När jag tänker
ther uppå, Hiertat mig för-
smäkta må; Men, o Fader!
tin Sons pina Hafver botat
synder mina.

7. JESUS hafver giort
tilfyllest Tin rättvisos Årån-
ga lag, Stillat vreden, skar-
fat hyllest; Skada skal ej
vredens dag. Therför har
GUDS rena Lamb Lidit död
på korsens stam: Sin för-
tienst har han ofs gifvit;
Then som tror han ärfvar
lifvet.

8. Salighet har han för-
värfvat, Och af nåde then
ofs skänkt; Then i synden
är förderfvad, Uti kropp-
sens vållust skänkt, Sätter lit
til verldens spel, Har i
CHRISTO ingen del, Han
skal evigt lif ej finna; Så-

som stof skal han för-
svinna.

9. JESU, hielp mig alla
dagar Giöra efter tina Bod:
At min vandring tig beha-
gar, Styre mig tin ANDE
god! JESU, blif tu städs när
mig, At jag alltid blir i dig,
All förtröstan til dig sätter,
Efter dig min verk uträtter.

10. Helig vandel, salig
ända, Thet har GUD til-
samman fatt; Ond död har
ej återvända, Stadnar i en
evig natt. Ach! hur' tå
förlorad är Nöd och död,
som JESUS kär För tit lif
har måst utstånda, När tu
får en evig vända.

11. Verlden gifver sorg
och smärta, Nöd och döden
står tilreds; HERRE, tu
föfnöjer hierta, Ställer thet
ock väl tilfreds: Ja, ock
ännu mycket mer, JESU, tu
af nåd betar. Vål är them,
som til dig lända, Theras
örögd får ingen ända.

12. Styr, o JESU! til
thet bästa, Hvd som mig
älligga kan: Låt mig alltid
på dig fasta All min tro, at
hon är sann. Skil thet onda
ifrån mig; Alt thet goda
är itig. Vårdes tu mit lif
förblifva, Tig vil jag mig
undergifva.

13. När min sidste sund
månd vara, Uphålt mig
med tine hand: Låt mig sa-
lig hådanfara, Och uptag
til mig min and. Öpnatu mig
lifvens dörr, Ach! kom mig
ej

ej öfräcklig för, Milde HERRE JESU CHRISTE! Låt mig aldrig dig bort mista.

14. Anse, GUD, at jag är renad Genom JESU CHRISTI blod: Anse, at jag är förenad Med tin Son min Frälsar'god. HERRE, se mig nådigt an, At jag för dig framgå kan, Lof och tack dig gladlig bära, Och tit namn ther evigt ära.

(BAR. GRIPENHIELM.

406.

HERRE GUD, för dig jag klagar, Hvad mig qväljer natt och dag; Hvad min själ och kropp försvagar, Åren fruktan för tin lag, Then jag thit har öfvertrådt, Upfyllt och mit syndamått; Ty vil satan nu mig stielpa, HERRE, värdes tu mig hielpa.

2. Alla mina fel och synder Jag uti mit samvet bår: Jag har varit gaska blinder I alt thet som heligt är: Altid följt the ondas råd Med förmåtit öfverdåd. Jag har alla budord brutit, Och tins ANDAS nåd förskutit.

3. Nu vil therför döden grymma För tin dom framställa mig, Ach! hvar skal jag undanrymma? Ach! hvar skal jag fly för dig? Ty min ondsko är så stor, Then uti mit hierta bor. Färligt jag mig så fördöler, När mit straff mig stadigt följer.

4. Dag från dag är jag bedröfvad, Vet ej mer af

någon lust: All min frögd är mig beröfvad, Alt mit tal är suck och pust. Ängslan, pina, håleqval, Förer mig i mörksens dal. Jag kan ej med nöje lefva, Och vil dock mot döden sträfva.

5. Otta tycker jag mig höra: Syndatrål, hvar har tu gått? Ståde liuder i mit öra: Kom och svara för tin brott. Hvad i verlden skapadt är Vitnesbörd emot mig bår; Thet som GUD har täckts mig låna, Låt jag mig til synden tiena.

6. Dygdden har jag platt försummat, Laster har jag lärt med flit: Hvar jag något ondt förnummit, Har jag gierna hastat thit. HERRANS Ord har jag försmådt, I hans hus ovilligt gådt; Men ondt sällskap hållt behagat, Och alt godt ur hogen slagit.

7. Stygge laster, synder lede, Hafva fört mig i then nöd: Fört mig i GUDS straff och vrede, At jag fruktar evig död. Ach! jag blinde syndatrål, Som så har författ min själ. Domen, domen mig förskräcker, Och helvetes ångst upväcker.

8. Men ho lærer dig så klaga? Siäl, hvar tar tu sådant tal? Skal tig samvets ormen gnaga? Skal tu känna syndsens qual, Och ej märka någon tröst, At tu dyrt ät återlöst Af GUDS Son, som än dig kal-

lar, Och tig tidig bot befaller?

9. Satan vil tig så bedraga, At tu JESUM glömma skal: Han vil tig vid handen taga, och förleda til sit fall. Förr har han tig synda lärt, Och i säkerhet besnärt; Nu vil han förtvilan lära, Och alt hopp om nåd afskåra.

10. När tu tig nu sielf beklagar, Och bekänner all tin brott, Gör tu tå thet GUD behagar, Och ej länder tig til spott. Men förnekar tu tin skuld, Blifver GUD dig intethuld; Vilt tu synden kunnig göra, Så skal GUD dig vislig höra.

11. Medan nu mit samvet vakar, Och kan se min brist och fel, GUD tå mig ej platt förfäkar, Ty i honom har jag del. Är jag en förlorad son, Flyr jag til GUDS nådetron. GUD han är en Fader blider, Och mig i sit hus dock lider.

12. Döden gör mig intet häpen, Ändock han är fäfelig; Ty han är af CHRISTO dräpen, Och kan intet skada mig. Dömen fruktar jag ej stort, Fast jag hafver illa gjort: Ty then trösten jag ej glömmar, At min broder JESUS dömmar.

13. JESU blod min skuld afplanar, JESUS hafver alt förfont: JESUS alt godt för mig manar, At jag varder nådigt skont; Jag ock säker tilflykt får Ut JESU diupa får: JESUS hielper utur

nöden, Ut i lifvet och i döden.

(LUCIDOR.

407.

M.) *Lof pris och tack ske &c.*

O Evighet! tin lånagd mig fast förskräcker, Som början har, men aldrig ändan räcker: O evighet! en tid förutan tid, Tin hogkomst gör, at jag ther hifnar vid.

2. All timlig nöd, then störste här kan vara, Med tiden skal och måste sin kos fara; Men vandan grym, som evigheten här, Til evig tid förlöfsning aldrig gier.

3. O evighet! För mig mit hierta häfvar, När i tit diup jag med min tanka sväfvar; Begrundar ock then pino ther stads är, Som dödar alt, men intet lif afskår.

4. Om nu thet qual, som the fördömde lida, På så mång år, til ånda skulle skrida, Som stiernor sins på himla-runden för, Som löf och grås på jorden varit har;

5. Så vore them en liuslig tröst förhanden, At en gång the skull' slippa afgrunds branden: Men jämmer, ach! tå nyas plågan för, När the ha ment then hafva varit störst.

6. O huru strång mänd GUDS rättvisa vara, Then ingen näpft i evighet lär spara, At plåga grymt fördömda hopen med, Som af fritt

fritt mod har gjort sig
HERRAN vred.

7. För synden the här en kort tid ha drivvit, Et ståndigt ve och kval them blir ther gifvit: Et timligt brott et evigt straff ther får, En syndig lust et evigt samvets får.

8. Fly menn'sko-barn, ach! fly dock satans snara: Tänk ingalund, tin lust kan evigt vara, Som lik en ström snart far och hastar bort, Och sänker tig i helv'tet innan kort.

9. Så länge GUD är GUD, och GUD månd blifva, Så länge skal ej plågan öfvergifva Fördömdom all; tå lyktas vandan ther, När HERREN GUD mer intet evig är.

10. Vak up, min själ, låt syndasömmen fara; Tag tig i tid, ach! tag tig vål til vara. I dag, i dag sann bot och bättring gör; Ty öpen står nu evighetens dörr.

11. Låt världens lust, prakt, högfärd, rikdoms häfvor, Makt, åra, gunst och sviklig lyckons gåfvor Ej blinda tig, at evighetens natt Med sorg och ve tig ej omgifver platt.

12. O evighet! tin längd mig fast försträcker, Som början har, men aldrig ändan räcker: O evighet! en tid förutan tid: mig nådig var, O GUD! tig blir jag vid.

(J. RIST. LUCIDOR.

408.

Mel.) Af Adams fall är &c.

H O satans boning tänker på, Thets grymma eld och låga, Hans hierta honombäfva må, Och brista för then plåga: Hans samvet tå vist vitne bår, Och honom föreställer, At han i synd hårdt snårder är, Til afgrund honom faller.

2. Thit trådet åndtlig faller nid, Ther ligger thet och blifver; När man är död ej någon tid GUD sedan ändring gifver. Tå hielper ingen bön och gråt, Man måste ther förblifva, I pinon blir en ynklig låt, Som the fördömde drifva.

3. Tå är förfent at ångra sig, Tå bättring rum ej finner; Men then i verlden gudeligt Har lefvat, nåde vinner. En sådan vändning blifver tå, The onde stadigt quäljas; The fromme evig glädie få, Och bland GUDS helgon tåljas.

4. Betänk, o menska! tig nu vål; Si! helvetit högt gapar, Vil svälja up tin arma själ; Bed GUD, han i tig skapar Et hierta rent, en anda ny; Så at tu ej föraktar Hans nåd, och kan få undanfry Then, som tig eftertraktar.

5. Hielp GUD, vi alltid måge få Vårt lefverne här ställa, At vi til evig tid ej få Vår svåra synd umgälla.

Låt oss vår värld så genomgå,
 At vi, när lifvet ändas,
 I trone måge faste stå, Så
 skal i frögd alt vändas.

(ANGELUS. ARRHENIUS.)

409.

M.) *Lof, pris och tack ske &c.*

O Syndig man, som säker
 är och tygger, I synd-
 fens sömn och dödsens dvala
 ligger, Vak up, och se
 tig om, thet år högtid; Ån-
 nu så år tin GUD tig huld
 och blid.

2. Si, huru mildt GUD
 Fader tig upväcker, Och
 sina Faders armar til tig
 rårker; Försumma ej at ta-
 ga nåden mot Fast genom-
 sen, dock sannansyndabot.

3. När nådens tid en gång
 år platt försvunnen, Och
 tu vid lif ej mera varder
 funnen, Tå år försent, När
 Himlens dörr år stängd Til
 evig tid: omer än fastlig
 längd.

4. Förthenskul låt tit
 hierta väl betrakta Tin
 uselhet, och dödlighet
 grant akta. Tänk hvad
 för lön then Christlig lefver
 får, Men gräslig hämd
 them ondom förestår.

5. Hvad år tit lif? en
 sömn som snart försvinner.
 Hvad år tin lust? en ström
 som snart borttrinner. Hvad
 dåglighet? en färgad ma-
 ske-säck. Hvad gods och
 guld? en glittrand mull och
 träck.

6. Hvad adlig ått? et

ord som hastigt nämnes.
 Hvad styrka? svaghet som
 i grafven lemnas. Hvad hög-
 vis konst? et tacklöft huf-
 vudbrott. Hvad nit och
 slit? befvår för spe och spott.

7. Hvad salighet? en frögd
 förutan ända. Hvad him-
 meln? en hamn, thet oss
 börlända. Hvad GUD? alt
 godt, all glädie, tröst och
 nåd. Hvad samvets ro? et
 dågligt gästabod.

8. Hvad evighet? en tid
 förutan tider. Hvad hel-
 vete? en eld, hvar själen li-
 der. Hvad världens gunst?
 en bygning satt på sand.
 Hvad sätan? Ach! vår
 grymme afvundsman.

9. Betänk tå sål, hvad
 glädie GUD vil gifva
 Them som i tro och bät-
 tring stadig blifva; En evig
 ro, en oförgånglig frögd,
 Som uti lif och död gör
 rätt förnögd.

10. Tänk ock ther hos,
 hur grym och gräslig plåga
 En obotfärdig får i af-
 grunds låga! Hvar aldrig
 nånsin fins förlofsnings-
 hopp: Han brinner ther,
 men brinner aldrig op.

11. Rys, hisna, skålf, bäf,
 darra kropp och leder, Res
 up mit hår: min tankar sti-
 ger neder Til afgrunds
 diup, och ser hvad kval
 ther år, Som fråter alt, men
 ingen ting förtår.

12. Men frögda tig, mit
 hierta, hug och sinne; Min
 tunga siung, så tidt jag får i

minne, Hvad hårlighet hos
GUD hans Helgon få ;
Ach ! hiertans frögd, när
Jag ther tänker på.

13. Tänk huru god GUD
är som mig vil hjälpa ! Hur
listig satan, som mig platt vil
stjälpa. Fly synden som
en orm och dödligt gift,
Hålt mig vid GUD och vid
hans helga Skrift.

14. Gif ju vål akt, at
lampan icke slocknar, Och
syndens moln ej öfver sjä-
len tiocknar. Och när tu
faller, stat straxt up igen,
Och löp til GUD, som til
tin bästa vän.

15. Såg: Fader fromme,
milderike HERRE, Jag
vet, ach ! ach ! Jag vet at
Jag, ty våre, Här onåd,
död och helvetet förskylt,
Om tu, GUD, efter brott
mig döma vilt.

16. Men fast min fel the
äro ganska store, Fast synd-
sens tal som sand i hafvet
vore : Så tog tin Son them
alla uppå sig, Och hans
förtienst tilågnar Jag nu
mig.

(LUCIDOR.)

410.

I Himmelen, i himmelen,
I Ther GUD selfver bor,
Få vi honom beskåda I salig-
het fast stor, Ansikte mot
Ansfikte: Ansikte mot &c.
När HERRAN Zebaoth.

2. Af thet saliga åskådan-
de Orsakas glädie stor Med
frögde - sång och spelande,
Uti GUDS Ångla - Chor,

Siungande Helig, Siung &c.
När HERRAN Zebaoth.

3. I himmelen, i himme-
len, Ther är, klarhet sin,
Så at then klara Solen Hon
ej få klara skin, Som then
klarhet i himmelen är, Som
then &c, När HERRAN
Zebaoth.

4. Utaf then klarhet i
himmelen Menniskan skina
skal, Alt som then klara
Solen, Vidt öfver stiernor
all, Ånglomen fast mycket
lik : Ånglomen &c. För
HERRAN Zebaoth.

5. Then klarhet, som
omtalad är, Til kropp och
så til själ Fast oförändrad
blifver ther, Som GUD
thet tackes vål, Med en
evig odödelighet, Med en
&c. För HERRAN Zebaoth.

6. Och själens prydnig
blifver ther Frid, frögd, rätt-
färdighet, Rätt ödmuk-
het och sanning kär, Med
all fullkomlighet, Igenom
GUDS åskådande, Igenom
&c. På HERRAN Zebaoth.

7. Utvårtes skal ock krop-
pen ther, I från all krankhet
ren, Med Ånglakraft och
vighet skär Begåfvas utan
men : Klädd med oförgån-
gelighet, Klädd med &c,
När HERRAN Zebaoth.

8. Hvad mera som här fe-
lar GUD alt upfylla skal
Uppå the frommas delar,
Uti sin frögdesal: Döden
blir ock icke mer, Döden
&c. För HERRAN Zebaoth.

9. Ej torf ther något tän-

ka På thet som förra var, Ty komma til: Föröka tu vårt
 GUD mänd therför skänka svaga mod, Alt såsom tu
 Lust, glädie, frögd ospard, sielf vil. Giör ofs svaga
 Med helt evigt hugfvalande frimodiga: Giör ofs &c. I
 HERRAN Zebaoth.

10. Ej finnes någor tun- 16. Dödsfens skarpa pilar,
 ga, Then rätt utfäja må, O HERRE, lindra väl!
 Hur the med lust ther siun- När thet til ändan ilar,
 ga, The store med the små, OHERRE tag vår siäl! Och
 OHERRE GUD, hvad lust låt ofs få en evig ro: Och
 thet är! O HERRE GUD låt ofs &c. När tig HER-
 &c. När HERRAN Zebaoth. RE Zebaoth.

11. Exempel kan ej gifvas 17. GUD Fader och hans
 Mer, än thet Petrus sedt har, enda Son Man altid ära bört,
 Alt såsom thet beskrifves, För sina nåd och mycken
 Tåhan på berget var, Och mon, Then han ofs altid giör,
 CHRISTI klarhet litet såg: Thefslikes ock then Helge
 Och CHRISTI &c. I HER- AND: Thefslikes ock then
 RAN Zebaoth. &c. I HERRAN Zebaoth.

12. Ja, Paulus ock beja- 411.
 kar, At thet ohörligt är, EJa! mit hierta rätt in-
 Fast om man än ranfakar, Enerlig sig frögdar, Med
 Om then klarheten skår, lust och glädie så hiertelig
 Som GUD the fromma gif- högden, När jag betänker,
 va vil: Som GUD &c. När At dödsfens länker The äro
 HERRAN Zebaoth. brutne, Och lifvet skänkes
 af nåde.

13. The andre ej omtalas, 2. Lustigt mit hierta med
 Som thet ej kunna nå, Ty stor andakt sig gläder, At
 the må ej hugfvalas, Och Jesu min salighet hafver
 ingen glädie få, Af then som i akt: bereder Mig ärones
 evigt år beredd: Af then krono I himmels throne,
 som &c. När HERRAN Ther jag för elände blifver
 Zebaoth. förkonad, i frögden.

14. Stor härlighet och 3. Såsom en fogel vid liu-
 lust är til När HERRAN fan dag sig gläder, Så giör
 Zebaoth: Väl allom han min siäl med högsta behag,
 them gifva vil, Och myc- och säger: Tig vare ära,
 ket mera godt, Allenast o Jesu kåra! Som Kronan
 tron then tager an: Al- för alla Konungar mänd
 lenast tron &c. När HER- bära med ära.

15. O HERRE GUD! 4. Eja! mit hierta med
 var tu så god, Ther låt ofs glädie stor förlustar The

frögd, som är uti Ängla-
Chor, och tröstar; Ja, styr-
ker mig så, At jag påfs ej på
Thet eländ jag skal här i
verlden utstå med mödo.

5. Ty när som jag verlden
nes uselhet besinner, Och
at hennes sáfånglighet
sörsvinner; Fast innerlig På-
minner jag mig Then frögd
jag väntar evinnerlig i
högd.

6. Min lit therföre til JE-
SUM CHRIST jag sätter,
Med tröst i trone, förhop-
pandes vist med rätta, At
thetta elände skal få en god
ände, GUD skal min sorg til
glädie omvända rättfnarlig.

7. En sådan glädie och
salighet GUD skänker, Then
synden ångrar rätt bitterlig
och tänker, GUDS godhet
blid Gier alsköns frid, Som
varit hafver af evighet, och
altid.

8. När synden gör mig
et sorgfullt mod och krän-
ker, I trone på JESU dyr-
bara blod jag tänker, Som
gör allena Min' synder re-
na Min hiertans qvido kan
thet sörmena så kraftigt.

9. Ej kan mig döden och
satans makt bedröfva, Min
JESUS hafver them all sin
kraft beröfvat: När jag in-
somnar, Han mig omfamnar,
Och för mig til then trygga
hamnen, i glädien.

10. På sidsta dag som silf-
ver och gull, som Solen,
Min kropp skal skina fast
årefull för stolen: Så gifver

mig GUD Then härliga
skrud, Som han har lofvat
sin kära Brud med äran.

11. Ther blifver skinander
filke klar til kläder, Som
JESUS, min Brudgum,
värfvat har med heder,
Med härlig smycken Och
gyllen stycken; Then frögd
skal ingen ifrån mig rycka,
thet vet jag.

12. GUDS stad och gator
af idel guld skola vara,
Grundvalen af ädla stenar
full så klara: En liufig
klang Utaf Ängla- sång
Skal höras, at tiden ej blif-
ver lång för glädie.

13. En evig ro, evinner-
lig frögd ther blifver, Som
Fridförsten i Himmels högd
ther gifver. Med Palm i
händer Tå skola GUDS
vänner Loffunga Lambet
förutan ända, ja evigt.

14. Eja! GUD gifve then
saliga dag med froma, På
hvilken all ting så väl uti
lag månd komma. Min JE-
SUS vände Mit stora elände,
Han ville then önskade
dag uptända rätt fnarlig.

15. Beredder hålt mig,
O JESU CHRIST, at vån-
ta Tin uppenbarelse, när tu
sidst vil hämta Til frögde-
salen Ur jämmerdalen Tin
Brud, then tu har lofvat
hugfvalan, ja, Amen.

(ELSA ANDERS DOTTER.)

412.

Mig gör stor lust och
glädie Then sköna

fommartid, Tå GUD vil altbereda Til evig tid med flit; Himmel och jord förnya Vil han, och giöra ren, Samt creaturen fria Från tråldoms tvång och men.

2. En ny Sol skal tå blifva, Och Månen, stjernor all, The ther klart sken tå gifva, At under vara skal: Så firmament, som mera, Skal GUD i himmels högd Så rena och utstoffera, Sin barn til lust och frögd.

3. Altså skal GUD bereda All ting så nåtelig; All ting skal le i glädie För fågning frögda sig, Med guld och ädla stenar Skal verlden vara prydd, Med pärlor stora och sköna, Kring om sin hela vidd.

4. Man kan hårej uttrycka Then stora makt och prål, Ej heller thet förlikna, Här felas ord och mål; Ty måste vi thet spara Alt in til domedag: Tå skolom vi förfara Hvad GUD är och förmår.

5. Ty GUD skal snart ofs alla Af jordene förvift Upväcka, och til sig kalla, I sin Son JESU CHRIST, Med sin bafun then klara, Til en stor härlighet, Och ofs tå uppenbara En evig falighet.

6. Man skal ofs återgifva Vår kropp med hud och hår, At vi tå lefvand blifva; Slikt han alt väl förmår: Vårt lif, vår själ stoffera, Och giöra som Solen skår, Förlåna ofs frögd och åra,

Alt efter vårt begår.

7. Och CHRISTUS skal utskicka Sin' Änglar ofs til tröst, Och mot sig tå uprycka, Han, som ofs hafver löst: Ja, han skal mot ofs draga Alt med sin Himmels hår, Och ofs i samnen taga: Ohvad frögd ofs thet är!

8. Vi skole tå få skåda GUDS Son, vår högsta Prest, Som har ofs löst af våda, Och Himmelen uplåst: The frome Patriarker, Samt ock' Propheter all, Martyrer och Apostlar, Med honom et stort tal.

9. The skola ofs ock taga, För sina bröder op, Ofs intettå bortjaga, Men många i sin hop: Vi skole tråda alle Til CHRISTI högrahand, Och honom tå åkalla, Som är båd' GUD och Man.

10. Til ofs på högra handen, Som löste och frie oss Af svåra syndabanden, Skal CHRISTUS tala så: Välignade Inu ären, Och gå i Himmels ro; I ären arfvingar kåre, Ther tå I med mig bo.

11. Tå skal GUD domen fälla Emot then onda hop, Som synden skal omgälla Uti then diupa grop, Ther the tå skola sväfva I evigt ve och qual, För thet the här månd lefva I synd förtutan tal.

12. Men ofs skal CHRISTUS klåda Uti en härlig skrud, Och til sin Fader leda, Rätt som sin kåra Brud, Then hemfärd tå vist blif-

Ver Med slik stor prål och
prakt, At ej i thetta lifvet
År spord en sådan makt.

13. Och Bruden skal hem-
föras Til CHRISTI hårlig-
het, All frögd och glädie
göras Til hennes lifflig-
het: Tå skal then Bruden
sköna, Få se GUDS hårlig-
het: Alt skal hon få til löna
Af GUDS barmhertighet.

14. GUD sig tå til ofs
vänder, Och skänker hvar
och en, Med sina egna hän-
der, En krono sin och ren,
Famntager ofs få kärlig
Med frögd och liflighet;
Then frögd blir stor och
hårlig I allan evighet.

15. Med frögd skal man få
höra The Ånglars strånga-
spel; Musik skal och lust
göras Hos GUD förutan
fel. GUDS Helgon skola
sunga, Samt Ångla-hopen
stor, Med sköna Ångla-tun-
go, Uti GUDS egen Chor.

16. Hörthafver intet öra,
Och intet öga sedt Then
frögd GUD ther vil göra,
Them han then har beredt.
Man skal lock af GUDS nåde
Ther i GUDS egit hus, Med
egna ögon skåda GUDS skö-
na klarhets lius.

17. GUD skal man tå rätt
känna Uti Personer tre:
Uti GUDS kärlek brinna,
Och med vår ögon se Hans
Majeståt och vilja, All gier-
ning, råd och akt: GUDS
barns namn åtkilja, Alt
med hans kräft och makt.

18. Altsammans skal GUD
gifva Igenom sina makt,

Och alt i allom blifva, Som
Skriften hafver sagt. Sig skal
han ofs förära, Och ofs
vålsigna vist, Och alt godt
ofs beskåra, I Sonen JESU
CHRIST.

19. Hos GUD skal man
ther åta, Uti Hans frögde-
fal; Ej skal han ofs förgåta
Ibland thet stora tal. Af lif-
sens trä thet rika Skal man
tå mätta sig: Affliffens brunn
tillika Ther dricka evin-
nerlig.

20. All lust och all vår
vilja, All frögd och alt be-
går Skal GUD ej från ofs
skilja, Och ofs ej vågra
ther; Tå skal man lofva och
prisa GUDS godhet eviglig,
Sann kärlek ståds bevisa
Hvar annan innerlig.

21. Vi skole allesamman
För GUDS thron, utan
tvång, Ther sunga med stor
gamman En ny och hårlig
sång: GUD Fader, Son och
ANDE Ske åra, lofoch pris!
Som halv af dödsens bande
In uti Paradis.

22. Med sådan årevisa
Och med slikt glädieliud
Skal GUDS barn altid prisa
Sin HERRA och sin GUD.
Then frögd GUD skal ofs
gifva, Samt med en evig ro,
Then skal fast större blifva,
Ån vi här kunne tro.

23. Ty vil jag lustigt sun-
ga, Och altid glader gå, Med
hierta och med tunga, När
jag här tänker på; Mit hier-
ta sig tå böjer Ifrån all
verldens prakt, Til GUD
thet

thet sig uphöjer Med sinne,
hog och akt.

24. Ty skola the ock alle,
Som hafva forg och ve, I
vanhopp icke falla; Men
stås sig så bete, At the sit
korsf hår draga, Med et
godt tolamod, Och låta sig
behaga Thet GUD gör, som
är god.

25. Hö nåd och HER-
RANS gåfvor I CHRISTO
årfva vil, Och få thes rikes
håfvor Af HERRANS hand
så mild; Han måste mycket
lida I thenna jånnerdal;
Dock skal hans JESUS blida
Förändra alt hans qval.

26. Tu låt man verlden
hykla, Bessotta GUD ther
til Begå skalkstyken mykla,
Och görå hvad hon vil, För
vinstens skul sig böja Alt så-
som vådret för, Af fruktan
fanning dölja, Ej vandra
som sig bör.

27. Ja, låt man verlden
rasa, Thet måsta som hon
kan; Tu måste dock ej fasa,
Ty tu har ock en man: Han
skal fullsnart upvaka, Som
all ting dömer vift, Tig icke
vederfaka: Han heter JE-
SUS CHRIST.

28. Vår Brudgum skal
tå kalla The budna med en
fart; GUD hielpen nu ofs al-
la Stå up af synden snart,
Och hafva i våra händer
Trons lampa med thes lius,

At vi ofs ej bortvände Ifrån
hans bröllops hus.

29. Nu Konungen fram-
tråder, The gåster at bese;
Then ej bår bröllops klä-
der, Får evigt spott och spe-
GUD unne mig at åga Rätt
bröllops kläder på, Sann
tro, som är tin gåfva, Ther
med jag kan bestå.

30. O GUD! för tina nå-
de För mig på rättan ban;
Hielp CHRISTE från all
våde; Jag eljest fela kan.
Hålt migi trone fasta I the-
na onda tid: Hielp at jag
ståds må hafta. Til thenna
högtid blid.

31. Nu åndas thenna vift
Och sköna Sommarfång;
GUD skal fullsnart ofs lifa
Och lösa af all tvång, Och
evigt är förlåna: GUD un-
ne ofs tå vift, At vi få ho-
nom tiena, Förutan sorg
och brift! (VALTHER.

LAURENT. JONÆ.

413.

M.) Var nu redo själ och Es.
HERRE, signe tu och rå-
de, Och bevarer nu ofs
vål! HERRE, tit Ansikt i
nåde Lyse altid för vår själ!
HERRE GUD, tit Ansikt
vånd, Och tin frid ofs al-
lom fånd: O GUD Fader,
Son och ANDR, Tig ske
pris i allo lande!

(J. SPEDBERG.)

REGISTER ÖFVER PSALM-BOKEN.

Psalmerne upsökas efter numern på hvarje Psalm.

	Numer.
A Ch blif hos oss, o JESU CHRIST	229
Ach döden hafver hädan ryckt	331
Ach GUD och HERR! min synd	253
Ach HERRE GUD i högden bor	309
Ach HERRE! hör och bistånd gör	104
Ach HERRE! mig ej tukta	51
Ach HERRE! straffa icke mig	27
Ach HERRE! tu fast stränge GUD	315
Ach hiertans ve! at jag skal se	154
Ach hur stort är mit elände	254
Ach huru plågas jag och måste	332
Ach hvad skal jag dock begynna	244
Ach hvad är dock lifvet här	272
Ach hvi äst tu dock så blinder	278
Ach JESU CHRIST! tin nåd bete	386
Ach min själ, haf lustigt mod	287
Ach vi syndare arme! vår	218
Af Adams fall är platt förderft	217
Af diupfens nöd ropar jag til dig	99
Af hiertat hafver jag dig kår	290
Af himmels högd jag kommen är	332
Alle Christne frögda sig i thenna	126
Allena til GUD lätt tit hopp fast	260
Allena til dig, HERRE JESU CHRIST	240
Allenaste GUD i himmelrik	192
All then ganska Christenhet	129
Alt arbet är ju säfångt här	97
Alt folk skal nu här höra	58
Alt hvad vi på jorden äga	270
Alsmäktige GUD i himmelrik	337
Andans helga nåde, allas tröst	186
At tu GUD i then mörka natt	353
Aufer immensam Deus	308
Begynna vil jag at prisa	285
Beklaga af alt mit sinne	248
Betraktom väl the helga	3
Bevara oss GUD i tin Ord	295
Bort mit hierta med the tankar	243

REGISTER.

	Num:
C HRISTE, san dagfens lius och	368
C HRISTE, som lius och dagen är	364
C HRIST låg i dödfens bandom	163
C HRISTUS then rätte H ERREN	119
D agen ifrån ofs skrider	365
D ödfens makt och tyranni	389
D öm mig, min G UD, befordra	54
E fter G UDS skick går thet så til	363
E ja! mit hierta rätt innerlig	411
E n gång dö och sedan domen	405
E n Jungfru fødte et barn i dag	127
E n liknelse liuflig och klar	202
E nom K onung tåcktes thet så	212
E n riker man våldiger han	205
E n syndig man, som låg i syndfens dvala	251
E saie Prophetenom hände thet så	118
E t barn år födt af Jungfru ren	146
E t barn år födt i Bethlehem	145
E t bröllop uti Cana stod	201
E t godt beråd och väl betänkt	226
E t kostligt ting och godt thet är	81
E vinnerlig år mit hopp til G UD	382
F ader vår, som i himlom åst	9
F ar tin våg, tu arga verld	271
F rån G UD vil jag ej skiljas	283
F rögda tig, tu C HRISTI Brud	116
F rögder eder alle i thenna	134
F rögder eder i thenna tid	223
F örbarma tig G UD öfver mig	60
F örhanden år nu vift then tid	404
F örlåna ofs G UD så nådelig	310
G if, o J ESU, frögd och lycka	139
G if ofs, o G UD, vårt daglig	316
G iör porten hög, giör dören	117
G iör väl och låt alt ondt bestå	50
G ladelig vele vi H alleluja	165
G låd tig, tu helga C hristenhet	124
G UD af sine barmhertighet	220
G UD F ader uti himmelrik	296
G UD F ader vilje vi priså	237
G UD gifve vårom K onung	311
G UD har sin sol igen upfatt	361
G UD heligste T reenighet	193

REGISTER.

Num:

GUD, hör min bön, och te tig	62
GUDI min sak hemställer jag	384
GUD låter här sin Christenhet	195
GUD, skynda tig at frälssa mig	69
GUD, som all ting skapade	326
GUD står i GUDS Församling	75
GUD säger at then salig är	276
GUD varder liknad vid en man	206
GUD vare lofvad och högelig	15
GUD vare ofs barmhertig och	67
GUD vare tack och ära	196
GUDS godhet skole vi prisä	138
GUDS strånga Bud och helga	325
GUD är vår starkhet och	57
Haf tolamod, var from och	263
Hela verlden klagar sig	399
Hela verlden frögdens HERRAN	84
Helge AND, mins hiertans nöje	184
Hemlig stod jag en morgon	381
HERRE CHRIST, vi tig nu prisä	340
HERRE GUD, Fader stat ofs bi	189
HERRE GUD, förtig jag klagar	406
HERRE, ho skal evinnerlig	35
HERRE JESU CHRIST, min Frälsare	142
HERRE JESU CHRIST, tig til ofs vändt	234
HERRE, medan tu tig döljer	29
HERRE, nu låter tu tin tienare	115
HERREN uti sin högsta thron	88
HERREN vår GUD vare tig blid	38
HERREN är mit lius och hälfa	44
HERRE, signe tu och råde	413
HERRE, som ofta nådelig	77
HERRE, tu min tröst och frommä	291
HERRE, tu utransakar mig,	103
Hielp GUD, at jag nu kunde	148
Hielp GUD utaf tin nådes thron	64
Hielp HERRE mill, hur står thet til	228
Hielp HERRE! the Helige äro nu fä	32
Hielp GUD, hvad för jämmerlig	23
Hielp mig, min GUD, min sorg	68
Himlarna med all theras här	37
Himmelriket liknas vid tijo jungfrur	214
Himmelske Fader fromme, helgadt	11

Himmelske Fader, Högste GUD	31
Hit, o JESU, samloms vi	232
Ho fatans boning tänker på	408
Hur' kan och skal jag tig, HERR	20
Huru GUD i begynnelsen Himmel	327
Hvad år vår råd och våre tankar	322
Hvad godt kan jag dock gödra	261
Hvad GUDI tackes, år mig tåkt	265
Hvad kan dock min själ förnöja	268
Hvad kan mig stå til trång och nöd	40
Hvad min GUD vil, altid thet	262
Hvad sørger tu så svåra, och	267
Hvar Christtrogen frögde sig	128
Hvar man må nu väl glädia sig	219
Hvar med skal jag nu lofva	358
Hvart hån skal jag dock fly	292
Hvi berömmar tu fast tig	61
Högtfärd år en odygd så stor	209
Hörer til, J Christtrogne alle	401
Hör mig, o GUD, gif på mit tal	25
Jag för tig, o GUD, klagar	257
Jag kommer för tig, HERRE	320
Jag låter HERRANS nåde	334
Jag längtar af alt hierta	393
Jag längtar, HERRE, efter tig	43
Jag lyfter mina händer	95
Jag ropar til tig, o HERRE CHRIST	281
Jag siunger om en Konung bälld	55
Jag tackar tig genom tin Son	352
Jag tackar tig, min Högste GUD	242
Jag vet et blomster skönt	227
Jag vil af hiertans grunde	350
Jag vil i alla ständ	18
<i>Jam moesta quiesce querela</i>	401
J CHRISTI får jag somnar in	392
J dag år HERRANS Sabbaths dag	230
Jerusalem tu helge stad	109
JESU CHRISTI oskyldiga död	16
JESU diupa fären tina	151
JESU! lär mig rätt betänka	158
JESUS alt mit goda år	274
JESUS CHRISTUS han år vorden	164
JESUS CHRISTUS år vår hälfa	14

REGISTER.

Num:

JESUS CHRISTUS vår Frälserman	171
JESUS uppå korset stod	149
JESUS är min hägnad, och mins	266
JESUS är min vän then bästa	245
JESUS är mit lif och hälfa	141
JESU, tu som själen spisar	246
JESU, tu min frögd och fromma	144
JESU, tu mit lif, min hälfa	152
JESU, tu tig sielt upvåkta	173
JESU, tu åft vår salighet	175
O HERRANS namn få rese vi	335
I Himmelen, i himmelen	410
<i>In dulci Jubilo</i>	130
Ingen efter GUDS rike står	269
I stoft och sand then svarta mull	402
KOM Helge ANDE, HERRE god	180
KOM Helge ANDE, HERRE GUD	181
Kommer hit til mig, säger GUDS	215
Kommer här och låter oss HERRAN	83
Kom min Christen GUD til åra	198
Kom o JESU huru länge	395
Ljus af lius, o Morgonstierna	356
Lof, pris och tack ske tig, o Fader	302
Lof, pris och åra vare tig	346
Lof ske tig, GUD, för thenna dag	372
Loffiunger HERRAN GUD	111
Loffiunger HERRAN, Loffiunger	110
Lofva GUD, min siäl, i alla stund	87
Lofva HERRAN GUD, min siäl	107
Lofvad vare HERREN Jfraels GUD	114
Lofvad vare HERREN våra faders	303
Lofvad vare tu JESU CHRIST,	125
Lofver GUD i Himmels högd	112
Lustig af hiertans grunde, min	345
Låt oss frögdas, gladlig siunga	170
Låt oss nu JESUM prisa, som	172
Låt oss thenna kropp begrafva	400
Låt thet icke förtryta tig	48
Med glädie och frid far jag nu	397
Medan man lefver i verlden såll	380
Menniska, åst tu så högfärdig	279
Mig gör stor lust och glädie	412
Min Frälsare, hvad siäla-ve	155

Min GUD jag nu åkallar	73
Min GUD, min GUD, fader CHRISTUS	39
Min GUD och Fader kåre	355
Min GUD, på dig förtröstar jag	70
Min hog från människor hafver jag	42
Min högsta skatt, o JESU-kår	252
Min jämmer nu en ånda har	396
Min själ och sinne, låt GUD råda	288
Min själ prisar storliga HERRAN	113
Min själ skal lofva HERRAN	86
Min själ skal utaf hiertans grund	108
Min åtrå fast til HERRAN står	65
Misströsta ej, o Christen god	247
Mit hierta, frögda dig	299
Mit hierta frögde sig innerlig	329
Mit hierta, hvi gråmer tu dig	282
Mit hierta nu fast gläder sig	304
Mit skuldregister när jag vil	256
Må jag olyckan ej undgå	284
N U bedie vi then Helge AND	182
Nu frögdoms vi med glädje	177
Nu hafver thenna dag, alt	370
Nu hvilat hela jorden, och	375
Nu lofve HERRAN all then Hedna	93
Nu låt oss GUD vår HERRA	342
Nu tackar alle samtlig GUD	306
Nu tackar GUD alt folk	305
Nu thenne dag framliden är	374
Nu är en dag framliden	369
Nu är kommen vår Påska-frögd	162
När CHRISTUS GUDS thens högftas	185
När HERREN CHRISTUS födder var	133
När jag nu min bön utgiuter	45
När jag om morgon tidt upstår	347
När jag uti min enslighet	388
När min tid och stund kommen är	390
När dig går hungers nöd uppå	318
När vi i högsta nöden stå	307
O Evighet! tin långd mig fast	407
O Fader vår barmhertig och	188
O Fader vår högt öfver oss	10
O gode GUD i himmels thron	301

REGISTER.

Num:

o gode Herde, som gaf ut tit lif	333
o GUD, förlån mig tina nåd	280
o GUD, hvem skal jag klaga min	250
o GUD, hvem skal jag klaga then	249
o GUD, i tine hand står	333
o GUD, o GUD så from	297
o GUD rik af barmhertighet	197
o GUD, som ej the spådas röst	330
o GUD, som har i hænder	82
o GUD, som hører allas röst	233
o GUD, thet år en hiertans tröst	231
o GUD, thet år min glædie	92
o GUD, tig vare lot och pris	357
o GUD, tin godhet tacke vi	343
o GUD, tin rättvise dom	71
o GUD, tu vast i fordom tid	321
o GUD, vi lofve dig, O GUD	7
o GUD, vi lofve dig, O HERRE	6
o GUD, vår Fader i evighet	147
o Helge AND, kom til mig in	187
o Helige Trefallighet	349
o HERRE GUD af Himmelrik, gif	190
o HERRE GUD af Himmelrik, hur	275
o HERRE GUD af Himmelrik, hvad	216
o HERRE GUD af Himmelrik, vi	31
o HERRE GUD af Himmelrik, vår	79
o HERRE GUD, bete tin makt	74
o HERRE GUD, gjør nåd med mig	59
o HERRE GUD och Fader min	338
o HERRE GUD, som all ting skop	348
o HERRE GUD, tin Helga Bud	225
o HERRE GUD, tin Helga Ord	222
o HERRE GUD, tu hører bøn	66
o HERRE, hvad en mäktig hop	24
o HERRE, tu åst min enda tilflykt	36
o huru liuslig år tin boning	76
o JESU CHRIST, min høgste tröst	255
o JESU CHRIST, sann GUD och	383
o JESU CHRIST! tu nådenes brunn	221
o JESU CHRIST! som Mandom tog	120
o JESU! når jag hådan skal	387
o menniska, betänk all stund	379
o menniska! GUD klagar	63

REGISTER

Num:

O menniska, vil tu betänka	210
Om en rik man här siungom vi	204
Om nåd och rätt jag tänker	85
O rene GUDS Lamb oskyldig	150
O Rom, går thet nu så med tig	236
Ofs Christna bör tro och besinna	211
O Skapar' och o gode GUD	194
O store allmakts GUD	324
O store GUD min Fader och min	300
O syndig man, som säker är och	409
O tu bittra forgekälla	259
O tu Helge ANDE, kom upfyll tinä	183
O tu vår HERRE JESU CHRIST	159
O verld, jag tig förläter	391
P Ris vare GUD, som min hand	105
<i>Puer natus in Bethlehem</i>	145
På HERRAN jag förtröstar	30
På min HERRA GUD allen	381
På tig förtröstar jag, min GUD	28
På tig hoppas jag, o HERRE kär	46
På tig, o HERRE käre! jag	312
Rätt hiertelig jag längtar	394
S ann GUD och man, o JESU blid	161
Sig frögde nu himmel och jord	199
Sig frögde nu hvar Christen man	166
Si huru godt och liusligt är	101
Si JESUS är et tröstrikt Namn	143
Siungom nu af hiertans grund	339
Skåder, skåder nu här alle	156
Solen går nu åter neder	378
Solen hafver sig ifrån ofs vändt	366
Som tig GUD tackes, gör med mig	266
Sorgen för glädien går	286
Står up af synd med allo slit	207
Så hafva vi i thenna dag	200
Så högt har GUD ofs til stor frögd	203
Såleds är vår Kyrkogång	235
Så skön lyser then Morgonstiern	131
Såsom hierten trågit längtar	55
Så är fullkomnad, JESU kär	160
Säg HERRE, huru länge	33
Säll then som hafver JESUM kär	19
Säll then hvars öfverträdelse	47

REGISTER.

Num:

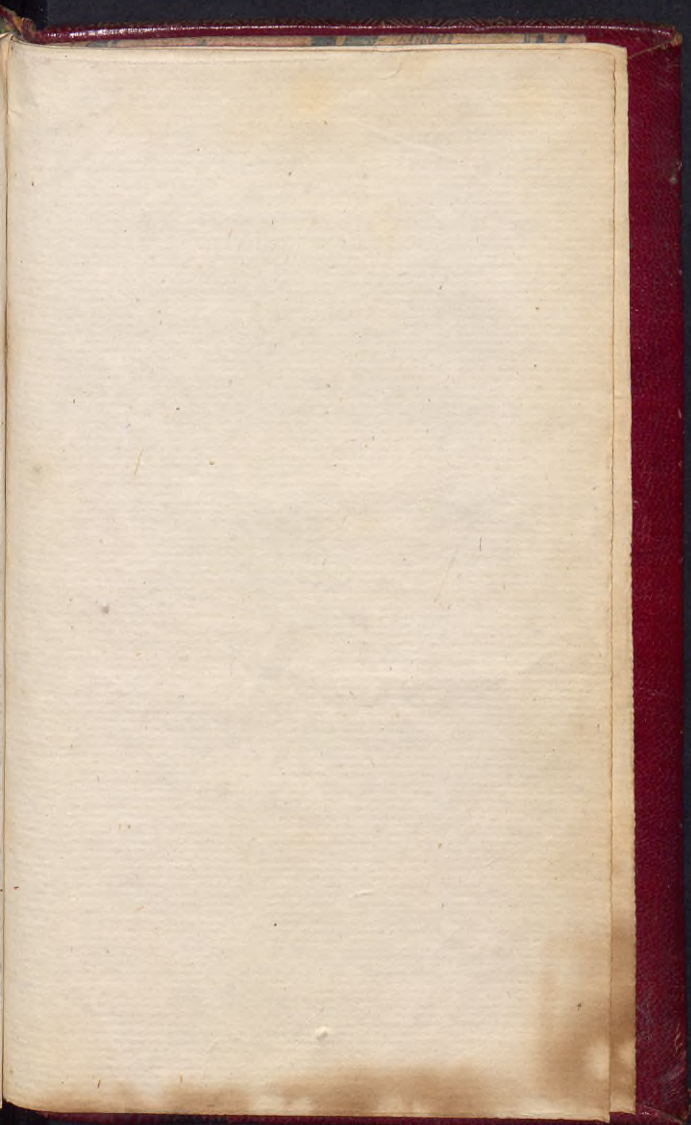
Säll är then man som fruktar GUD och gierna	98
Säll är then man som fruktar GUD, och stor	89
Säll är then man, som hafver kär	52
Säll är then man, som icke går	22
TACKER HERRANOM, som är ganska	341
Then blomstertid nu kommer	317
Then Helge ANDES nåd regere	179
Then HERREN bälld GUDS Faders	169
Then liuse dag framgången är	367
Thenne är then store dagen	174
Then ogudaktige säger så	34
Then onde vaktar ther fast uppå	49
Then signade dag, som vi nu	354
Then som efter GUDS Rike står	208
Then som frisker år och sund	319
Then som under hans beskärm bor	80
Then som vil en Christen heta	2
Then stora vida jord	41
Then vedervärdighet, som mig eländan	293
Thesse åro the tijo bud, som ofs	1
Thet gamla år framgångit år	136
Thet är fullvist, at hvar och en	72
Tig, Fader, vil jag prisa	373
Tig, HERRE mild, jag tacka vil	344
Tig, HERRE, vil jag prisa	351
Tig, JESU, ike nu evig pris	21
Tig vare lof och pris, o CHRIST	191
Til tig af hiertans grunde	100
Tin godhet vele vi lofva	135
Tin klara sol, o Fader vår	314
Tin öron, HERRE, til mig hög	78
Tit Namn, o GUD, jag lofvå vil	106
Tu lifsens bröd, o JESU CHRIST	17
Tu som vil HERRAN tiena	90
Tu snöda verd, far väl	273
Tu ting, o GUD, beds jag af tig	298
Tå Israel af Egypten drog	91
Tå mig går sorg och nöd uppå	94
Veni Sancte Spiritus	183
Uppfaren är vår HERRE CHRIST	176
Up min tunga at lofsiunga	157
Uppå GUD Fader jag fast tror	8
Uppå den är vår HERRE CHRIST	167

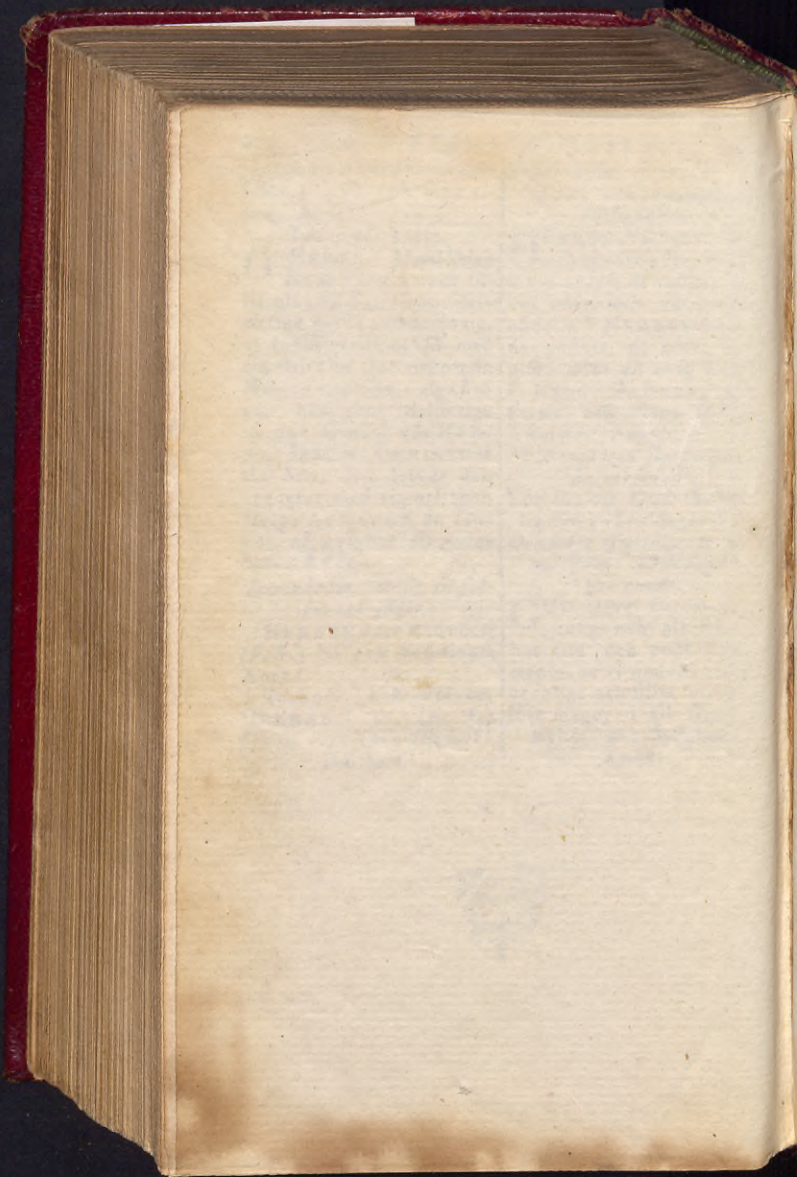
REGISTER.

Num:

Uppstånden är vår HERRE CHRIST	168
Utan HERREN faller öfs til	96
Uti GUDS Namn nu rese vi	336
Uti tin nåd, o Fader blid	239
Uti tin stora vrede	26
Vak up af synden tu Christendom	403
Vaker up J Christne alle	213
Vak up min själ gif åra	359
Vak up min själ och var ej sen	360
Vak up, vak up i GUDS Namn	224
Var glad min själ, och fatta mod	238
Var glad tu helga Christenhet	123
Var nu redo själ och tunga	377
Verldenes Frällfare kom här	121
Vi begå nu then hugnelig tid	178
Vi børe öfs ståds reda	277
Vid the älfver i Babylon	102
Vi lofvom CHRIST en konung	122
Vi som lefve i verlden här	398
Vi tacke tig, o HERRE CHRIST	371
Vi tacke tig, o JESU god	153
Vi tacke tig rätt hiertelig	362
Vi tro uppå en alsmåktig	4
Vi tro uppå en GUD	5
Vi önske nu vår brudgum och brud	328
Vår GUD är öfs en väldig borg	56
Vår HERRE CHRIST kom til Jordan	12.
Vår HERRE CHRIST til Jordan gick	13
Vår tid är ganska flyktig här	137
Vål mig i evighet! nu känner	241
Vålsignat vare JESU Namn	140
Vänder om J sorgse sinnen	294
Vändt af tin vrede	308
Zion klägar med stor smårta	289
Är jag allen en främling här	258
Öpna tig min mun och tunga	376

398:

1001851423

